MemoriiJurnale

Christiane F.

Noi, copiii din Bahnhof Zoo

HUMANITAS

HUMANITAS
25
DE ANI
1990–2014

MemoriiJurnale

Această carte a apărut cu sprijinul oferit de TRADUKI, o rețea pentru promovarea literaturii din care fac parte Ministerul Federal pentru Europa, Integrare și Afaceri Externe al Republicii Austria, Ministerul Afacerilor Externe din Republica Federală Germania, Fundația Culturală Elvețiană Pro Helvetia, Cancelaria Federală a Republicii Austria, KulturKontakt Austria, Goethe-Institut, Agenția Slovenă de Carte JAK, Ministerul Culturii din Republica Croația, Resortul pentru Cultură al guvernului principatului Liechtenstein, Fundația Culturală Liechtenstein, Ministerul Culturii din Republica Albania, Ministerul Culturii și Informației din Republica Serbia și Fundația S. Fischer.

traduki

Kai Hermann (n. 1938) este jurnalist, scriitor și scenarist. A lucrat, printre altele, pentru săptămânalele *Die Zeit*, *Der Spiegel* și *stern*. Pentru activitatea sa jurnalistică a fost distins cu Premiul Theodor Wolff, Medalia Carl von Ossietzky și Premiul Egon Erwin Kisch. Printre cărțile sale se numără *Die Revolte der Studenten* (*Revolta studenților*, 1967) și *Engel und Joe. Nach einer wahren Begebenheit* (*Engel și Joe. După o întâmplare adevărată*, 2001). A scris, de asemenea, numeroase scenarii de film și de teatru.

Horst Rieck (n. 1941) este jurnalist și trăiește la Berlin. A scris de-a lungul timpului pentru publicații prestigioase precum *stern*, *Die Zeit* și *Frankfurter Rundschau*. În reportajele sale, abordează teme politice și sociale, fiind preocupat îndeosebi de problemele tinerilor. În 1978, a întâlnit-o pe Christiane F., pe atunci în vârstă de cincisprezece ani, care fusese citată ca martor în procesul intentat unui om de afaceri german. Impresionat de viața acesteia, l-a cooptat pe Kai Hermann, împreună cu care a scris o narațiune la persoana I pe baza relatărilor Christianei, înregistrate pe bandă de magnetofon.

Christiane F.

Noi, copiii din Bahnhof Zoo

Transcriere după înregistrări audio
de Kai Hermann și Horst Rieck

Traducere din germană de
Alexandru Suter

HUMANITAS
BUCUREȘTI

Redactor: Dan Flonta
Coperta: Ioana Nedelcu
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Ioana Vîlcu
DTP: Iuliana Constantinescu
Prelucrare imagine: Dan Dulgheru

Tipărit la Paper Print – Brăila

Copyright text © 2009 by Carlsen Verlag GmbH; Hamburg /
© stern im Verlag Gruner + Jahr AG & Co KG, Hamburg
First published in Germany under the title CHRISTIANE F. –
WIR KINDER VOM BAHNHOF ZOO
All rights reserved.
Photographs by Jürgen Müller-Schneck:
pages I, III, X–XI, XII–XIII, XVI–XVII, XXIV–XXV, XXX–XXXI.
Photographs by Eva Kroth:
pages VIII–IX, XIV–XV, XVIII–XIX, XX–XXI, XXII–XXIII, XXVIII–XXIX, XXXII.

© of the translation:
S. Fischer Foundation by order of TRADUKI

© HUMANITAS, 2015, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Christiane F.
Noi, copiii din Bahnhof Zoo / Christiane F., Kai Hermann, Horst Rieck;
trad.: Alexandru Suter. – București: Humanitas, 2015
ISBN 978-973-50-4812-9
I. Hermann, Kai
II. Rieck, Horst
III. Suter, Alexandru (trad.)
821.112.2-94=135.1
613.83(430)(0:82-94)

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021 408 83 50, fax 021 408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372 743 382, 0723 684 194

Acuzarea

Extrase din rechizitoriul procurorului
de pe lângă tribunalul regional din Berlin, 27 iulie 1977

Eleva Christiane Vera F. din Berlin, minoră responsabilă din punct de vedere penal, este acuzată că, după data de 20 mai 1976, a cumpărat în repetate rânduri și în deplină cunoștință de cauză substanțe, respectiv preparate care intră sub incidența legilor privind substanțele narcotice, fără să fi obținut în prealabil acordul necesar din partea Casei Federale de Sănătate pentru achiziționarea unor asemenea substanțe.

Acuzata este consumatoare de heroină din februarie 1976. Își injecta – la început sporadic, după aceea zilnic – aproximativ un sfert de gram. Începând cu data de 20 mai 1976, răspunde penal[1].

Cu ocazia a două razii, efectuate pe data de 1 martie 1977 și, respectiv, pe data de 13 martie 1977, acuzata a fost găsită și percheziționată în hala de la Bahnhof Zoo[2], respectiv în stația de metrou Kurfürstendamm[3]. Prima dată, acuzata a avut asupra ei 18 mg dintr-o substanță conținând heroină, iar a doua oară, 140,7 mg.

---

1. Adică odată cu împlinirea vârstei de paisprezece ani (n. red.).

2. Gara principală a fostului Berlin de Vest, a cărei denumire oficială era, și este, Bahnhof Berlin Zoologischer Garten (Gara Berlin Grădina Zoologică) – pe scurt, Bahnhof Zoo (Gara Zoo). În anii '70 și '80 ai secolului trecut, era un loc predilect de întâlnire a prostituatelor, a adolescenților fugiți de acasă și a celor dependenți de droguri (n. trad.).

3. Kurfürstendamm este unul dintre bulevardele cele mai frecventate din Berlin, atât pentru magazinele sale foarte somptuoase, cât și pentru atracțiile sale culturale de prim rang (n. trad.).

În plus, pe data de 12 mai 1977, s-a descoperit printre obiectele personale ale acuzatei un pliculeț din staniol în care se aflau 62,4 mg dintr-o substanță conținând heroină. S-au găsit, de asemenea, și ustensile folosite în mod curent de cei care se droghează. Cercetările de laborator au atestat urme de heroină pe respectivele obiecte. De asemenea, proba de urină prelevată de la acuzată conținea un anumit procentaj de morfină.

Pe data de 12 mai 1977, mama acuzatei, doamna U.F., a descoperit printre lucrurile personale ale fiicei sale 62,4 mg dintr-o substanță conținând heroină, pe care le-a trimis poliției judiciare.

Când a fost audiată, acuzata a declarat că este consumatoare de heroină din februarie 1976. În plus, din iarna anului 1976 a început să se prostitueze, ca să-și procure banii de care avea nevoie pentru achiziționarea drogului.

E de presupus că acuzata continuă să consume heroină.

Hotărârea

Extrase din hotărârea pronunțată de instanța din Neumünster la data de 14 iunie 1978, în numele poporului

În cauza penală Christiane Vera F., elevă, inculpată pentru încălcarea legislației privind substanțele narcotice:

Acuzata se face vinovată de achiziționarea repetată de droguri pe căi ilegale și de evaziune fiscală în formă continuată. Executarea pedepsei dispuse prin sentința de condamnare a minorei a fost suspendată.

Motivare: Acuzata a avut o dezvoltare normală până la treisprezece ani. Dă dovadă de un grad de inteligență peste medie și știa că achiziționarea de heroină constituie o faptă ce cade sub incidența prevederilor legale. La dosar există mai multe probe conform cărora acuzata era deja dependentă de droguri la data de 20 mai 1976 (adică înainte de a deveni responsabilă din punct de vedere penal). Acest fapt nu a exclus însă responsabilitatea sa penală și nici capacitatea de a-și conștientiza vinovăția. Acuzata și-a dat seama de situația în care se afla și a căutat să renunțe la droguri. Așadar, avea capacitatea de a înțelege ilegalitatea faptelor sale și de a acționa în consecință.

Prognoza este, cel puțin în momentul de față, favorabilă, chiar dacă nu se poate exclude o recidivă din partea inculpatei. Evoluția acesteia va trebui monitorizată cu multă atenție, cel puțin pe termen scurt.

Au fost niște zile de-a dreptul nebune. Mama împacheta de dimineața până seara, îndesând fel de fel de lucruri în valize și cutii. Am înțeles că pentru noi începea o nouă viață.

Împlinisem șase ani și, după mutare, urma să mă duc la școală. În timp ce mama trebăluia întruna și se enerva tot mai tare strângând toate troacele familiei noastre, eu îmi petreceam aproape toată ziua la un vecin de-al nostru, un țăran care se numea Völkel. Așteptam să fie aduse vacile în grajd pentru a fi mulse, hrăneam scroafele și găinile și mă jucam cu ceilalți copii pe căpițele de fân. Sau umblam cu câte o pisicuță în brațe de colo până colo. A fost o vară minunată, prima de care îmi aduc aminte.

Știam că, în curând, o să plecăm undeva departe, într-un oraș mare, care se numea Berlin. Mai întâi mama s-a dus singură până acolo, cu avionul. Voia să se ocupe de viitoarea noastră locuință. Sora mea mai mică, tata și cu mine am urmat-o după câteva săptămâni. Pentru noi, fetele, a fost prima dată când am zburat. Totul te făcea să zburzi de curiozitate.

Părinții noștri ne spuseseră povești minunate despre locuința imensă, cu șase camere mari, în care vom trăi. Voiau să câștige mulți bani. Mama ne-a zis că vom avea o cameră mare doar pentru noi două. Că voia să ne cumpere o mobilă trăsnet. Ne-a explicat în amănunt cum avea să arate camera noastră. Îmi mai amintesc de toate astea pentru că, copil fiind, îmi închipuiam tot timpul cum o să fie camera aia. În mintea mea, cu cât mă gândeam mai mult la ea, cu atât devenea mai frumoasă.

Dar nu am uitat nici cum arăta casa în care am ajuns în cele din urmă – poate pentru că la început am urât-o groaznic. Era atât de mare și atât de goală, încât îmi era teamă că o să mă pierd prin ea. Dacă cineva vorbea mai tare, vocea răsuna prin toate încăperile.

Doar în trei camere se aflau, prizărite ici și colo, câteva mobile ca vai de capul lor. În camera copiilor erau două paturi și un dulap de bucătărie, în care erau așezate jucăriile noastre. În a doua se afla un pat pentru părinții mei, iar în cea mai mare, o canapea veche și niște scaune. Așa am locuit în Berlin-Kreuzberg, pe strada Paul-Lincke-Ufer.

După câteva zile, mi-am luat inima în dinți și am ieșit de una singură cu bicicleta pe stradă, unde se jucau niște copii puțin mai mari decât mine. La noi în sat, copiii mai mari se jucau cu cei mai mici și aveau, în același timp, grijă de ei. Însă copiii din fața locuinței noastre, de cum m-au văzut, au zis:

— Asta de unde a mai apărut?

Apoi mi-au luat bicicleta. Când mi-au dat-o înapoi, avea un cauciuc dezumflat și o aripă îndoită.

Tata mi-a tras o mamă de bătaie când am venit acasă cu bicicleta paradită. De atunci nu am mai mers cu bicicleta decât prin cele șase camere ale casei noastre.

În trei dintre camere ar fi trebuit să fie agenția matrimonială pe care voiau să o deschidă părinții mei. Însă mobilierul de care tot vorbeau – birourile, scaunele și așa mai departe – nu a mai apărut niciodată. Iar dulapul de bucătărie a rămas la noi în cameră.

Într-o bună zi, canapeaua, paturile și dulapul de bucătărie au fost încărcate într-un camion și transportate până la un bloc din Gropiusstadt[1]. Aici nu aveam decât două camere și

1. Gropiusstadt este un cartier berlinez proiectat de marele arhitect german Walter Gropius (1883–1969), fondator al Școlii de Stat Bauhaus, dar și al curentului artistic omonim. Planurile inițiale ale lui Gropius pentru construirea acestui cartier, care a fost ridicat între 1962 și 1975, au trebuit să fie modificate drastic din cauza construirii în 1961 de către

jumătate[1], undeva hăt sus, la etajul unsprezece. Şi toate mobilele alea frumoase despre care ne tot vorbise mama nici n-ar fi avut cum să-ncapă în jumătatea de cameră a copiilor pe care o aveam acum.

Gropiusstadt este un cartier de blocuri construit pentru 45 000 de oameni, blocuri între care se aflau spaţii verzi şi centre comerciale. La prima vedere, totul arăta nou şi foarte îngrijit. Dar, când ajungeai printre blocurile alea, puţea peste tot a pişat şi căcat. Asta din cauza sumedeniei de câini şi de copii care trăiau în ele. Dar cel mai tare mirosea în scările de bloc.

Părinţii mei îi tot înjurau pe nenorociţii ăia de copii de muncitori care făceau pipi pe casa scării. Dar copiii nu aveau de ales. Am trecut şi eu prin povestea asta încă de prima dată când am ieşit să mă joc pe-afară: brusc, am simţit că trebuie să merg la baie. Până să vină, cu greu, liftul, şi până să ajung la noi acasă, la etajul unsprezece, chiloţii mei deja musteau. Tata m-a bătut. După ce n-am reuşit, de câteva ori, să ajung destul de repede de jos până la baia noastră şi am fost din nou bătută, m-am ciucit şi eu pe ici, pe colo, unde să nu mă vadă nimeni. Dar nu prea aveai pe unde să te piteşti afară, pentru că din blocuri se putea vedea cam tot ce se întâmpla între ele, aşa că tot casa scării era soluţia cea mai bună.

În Gropiusstadt eram socotită, la început, copilul tâmp venit de la ţară. Nu aveam jucării ca ale celorlalţi. Nici măcar un pistol cu apă. Eram altfel îmbrăcată decât ceilalţi copii. Vorbeam

---

Republica Democrată Germană a Zidului Berlinului, care a diminuat substanţial zona pe care o luase în calcul Gropius pentru proiectul său. Nouăzeci la sută dintre cele cca 18 500 de locuinţe au fost amenajate ca locuinţe sociale, ceea ce a făcut ca, începând cu sfârşitul anilor '70 şi până după reunificarea Germaniei, în 1990, acest cartier să fie marcat de grave probleme sociale. Atmosfera care domnea acolo în anii de după ridicarea cartierului devine internaţional cunoscută mai ales prin paginile cărţii de faţă (n. trad.).

1. În Germania de Vest, o „jumătate de cameră" (*halbes Zimmer*) era termenul folosit pentru o cameră de locuit care avea sub 10 m² (n. trad.).

diferit. Şi nu cunoşteam jocurile lor. De altfel, nici nu îmi plăceau jocurile alea. La noi în sat mergeam des cu bicicleta la pădure, era acolo un pârâu peste care trecea un podeţ. Construiam zăgazuri şi cetăţui în apă. Uneori lucram toţi împreună, iar alteori, fiecare singur. Iar mai apoi, când urma să le năruim, mai întâi cădeam cu toţii de acord că trebuie să o facem şi, după aceea, ne distram cu toţii demolând ce construiserăm. În satul nostru nu exista un conducător printre copii, sau ceva de genul ăsta. Fiecare dintre noi putea să facă propuneri despre cum şi de-a ce vrem să ne jucăm într-o zi sau alta. După care ne mai ciondăneam între noi, până când, în cele din urmă, una dintre propuneri era acceptată de toţi. Nu se supăra nimeni, chiar şi atunci când cei mai mari cedau în faţa celor mai mici. Era o adevărată democraţie a copiilor.

În schimb, în blocul nostru din Gropiusstadt era un şef peste ceilalţi copii, un băiat. Cel mai puternic şi care avea cel mai mişto pistol cu apă. Ne jucam des împreună, dar băiatul ăsta era, evident, bossul. Cea mai importantă regulă era să facem tot ce ne ordona el.

De cele mai multe ori nu ne jucam unii cu alţii, ci unii împotriva altora. De fapt, totdeauna ideea era să-i faci în ciudă celuilalt. De exemplu, să îi iei o jucărie pe care tocmai o primise şi să i-o faci zob. Totul era să îl dai gata pe celălalt şi, prin asta, să capeţi avantaje, să dobândeşti putere şi să arăţi cât eşti de tare.

Cei mai slabi erau şi cei mai bătuţi. Sora mea mai mică nu era foarte robustă şi, în plus, era şi temătoare din fire. O bumbăceau tot timpul, iar eu nu puteam să o ajut în nici un fel.

Am început să merg la şcoală. Mă bucurasem atunci când am aflat că lucrul ăsta o să se întâmple în curând. Părinţii mei mi-au spus că acolo trebuie să mă port întotdeauna cuviincios şi că trebuie să ascult de învăţătoare. Mi s-a părut firesc. Unde am stat înainte, în sat, noi, copiii, eram respectuoşi cu oamenii mari. Şi cred că m-a bucurat faptul că la şcoală voi avea o învăţătoare de care vor trebui să asculte şi toţi ceilalţi copii.

Dar a fost cu totul altfel. După doar câteva zile, unii copii fugeau în timpul orelor prin clasă și se jucau de-a războiul. Învățătoarea noastră era complet neputincioasă. Tot țipa: „Stați jos!" Dar copiii făceau și mai mult tărăboi, iar ceilalți nu mai puteau de râs.

Mi-au plăcut animalele încă de când eram foarte mică. În familia noastră, toată lumea era înnebunită după animale. Asta mă făcea să fiu mândră de ei. Nu cunoșteam nici o altă familie care să iubească atât de mult animalele. Și îmi era milă de copiii ai căror părinți nu țineau la animale și care nu primeau în dar nici măcar unul.

Apartamentul nostru de două camere și jumătate a ajuns, cu timpul, o adevărată grădină zoologică. La un moment dat, aveam patru șoricei, două pisici, doi iepurași, un peruș și, evident, pe Ajax, dogul nostru german brun, pe care l-am adus cu noi încă de când ne-am mutat în Berlin.

Ajax dormea întotdeauna lângă patul meu. Când simțeam că mă ia somnul, lăsam o mână să îmi atârne din pat, ca să îl ating.

Am întâlnit alți copii care aveau și ei câini. Mă înțelegeam foarte bine cu copiii ăștia. Am descoperit că, dacă ieșeai din Gropiusstadt și te duceai până în Rudow, mai puteai găsi niște pete de natură neatinse de mâna omului. Natură-natură. Așa că o luam cu toții într-acolo, cu câinii noștri cu tot. Ne jucam pe vechile gropi de gunoi din Rudow, care fuseseră acoperite cu pământ. Câinii făceau întotdeauna parte din orice joc de-al nostru. „Câinele care ia urma" era preferatul nostru. Unul dintre noi se ascundea, în timp ce câinele lui era ținut pe loc de ceilalți copii. După care câinele trebuia să îl caute pe cel care se ascunsese. Ajax al meu avea nasul cel mai fin.

Câteodată, luam cu mine și unele dintre celelalte animale din casă și le duceam fie la locul de joacă, fie chiar la școală. Profesoara noastră le folosea ca material didactic în orele de biologie. Unii profesori îmi îngăduiau să-l țin pe Ajax lângă

banca mea în timpul orelor. Nu deranja niciodată. Până când suna clopoțelul stătea întins, fără să se miște, lângă locul meu.

Aș fi fost foarte fericită cu animalele mele dacă lucrurile nu ar fi mers din ce în ce mai rău cu tata. În timp ce mama avea o slujbă, el stătea acasă. Din povestea cu agenția matrimonială nu a ieșit, evident, nimic. Așa că tata aștepta să se ivească un alt job pentru el, dar unul care să îi facă plăcere. Stătea pe canapeaua noastră tocită și aștepta, în timp ce cumplitele lui crize de furie se întețeau tot mai mult.

Mama făcea lecțiile cu mine, asta după ce se întorcea de la lucru. Pentru un timp, nu am reușit să înțeleg diferența dintre literele H și K. Mama a început să-mi explice, într-o seară, cu multă răbdare, ce și cum. Dar aproape că nu o puteam urmări, pentru că simțeam cum crește furia în tata. Știam întotdeauna când se apropia momentul: a luat măturicea din bucătărie și a început să mă pocnească cu ea. După ce s-a oprit, mi-a cerut să îi spun care este diferența dintre H și K. Firește că nu mai eram în stare să gândesc, așa că mi-a mai tras o răpăială de lovituri peste fund, după care am fost trimisă în pat.

Ăsta era modul lui de a mă ajuta să-mi fac lecțiile. Voia să învăț bine și să ajung să fie ceva de capul meu. Că doar bunicul lui avusese o grămadă de bani. Fusese, printre altele, proprietarul unei tipografii și al unui ziar în estul Germaniei înainte de război. Dar, după terminarea războiului și după fondarea Republicii Democrate Germane, tot ce avea a fost naționalizat. Tata se înfuria de fiecare dată când i se năzărea că nu aș face față la școală.

Sunt seri pe care mi le amintesc secundă cu secundă. Odată a trebuit să desenez niște căsuțe în caietul de matematică. Șase pătrățele în lățime și patru pătrățele în înălțime. Terminasem deja una și știam exact ce urmează să fac, când m-am pomenit cu tata așezându-se lângă mine. M-a întrebat de unde și până unde trebuie desenată următoarea căsuță. De spaimă, nu am mai numărat pătrățelele și am încercat s-o iau pe ghicite. De

fiecare dată când arătam spre un pătrățel greșit, îmi trăgea o scatoalcă. Când, de la atâta plâns, nu mai eram în stare să dau nici un fel răspuns, s-a dus la micuțul nostru arbore de cauciuc. Știam deja ce înseamnă asta. A scos din ghiveci bățul de bambus care susținea arborele. Pe urmă m-a bătut peste fund cu bățul ăla de bambus până când pielea mi s-a desprins în fâșii.

Frica începea să mă cuprindă încă de când ne așezam la masă. Dacă făceam cumva vreo pată pe fața de masă sau pe hainele mele, îmi trăgea una. Dacă dărâmam ceva de pe masă, îmi tăbăcea fundul. Aproape că nu mai îndrăzneam să mă ating de paharul cu lapte. De atâta frică, făceam aproape de fiecare dată câte o boacănă.

Seara îl întrebam pe tata, cât de mieros puteam, dacă nu iese cumva în oraș. Ieșea destul de des, și atunci noi, mama, sora mea și cu mine, respiram ușurate. Serile alea, în care rămâneam singure, erau atât de pașnice! Dar, atunci când se întorcea noaptea acasă, eram din nou toate în primejdie. De cele mai multe ori băuse ceva. Exploda din orice nimic. Putea să fie din pricina unor jucării sau haine care nu erau așezate la locul lor, ci zăceau împrăștiate ba pe ici, ba pe colo. Tatăl meu ne repeta la nesfârșit că ordinea este lucrul cel mai important în viață. Iar dacă venea noaptea și găsea dezordine, mă smulgea din pat și începea să mă bată. Sora mea mai mică își primea și ea porția ei. După care tata ne lua lucrurile, le arunca pe jos și ne ordona ca în cinci minute totul să fie pus la locul lui. Ceea ce, de cele mai multe ori, nu ne reușea, așa că o luam din nou pe coajă.

Mama stătea în pragul ușii și plângea. Nu îndrăznea să ne ia apărarea decât rar, pentru că, dacă o făcea, o bătea și pe ea. Doar Ajax, câinele meu, se băga de cele mai multe ori între el și noi. Când cineva lua bătaie în familia noastră, schelălăia pe un ton foarte înalt și avea o privire foarte tristă. Ajax era singurul care reușea să-l facă pe tata să se poarte din nou rațional, pentru că iubea câinii, ca noi toți. A strigat odată la el, dar de bătut nu l-a bătut niciodată.

Şi totuşi, într-un fel, îl iubeam şi îl respectam pe tatăl meu. Credeam că e cu mult peste alţi taţi. Dar, înainte de toate, îmi era teamă de el. În plus, mi se părea oarecum normal că ne caftea atât de des. Nici ceilalţi copii din Gropiusstadt nu o duceau mai bine. Ba ei aveau, ca şi mamele lor, ditai violetele în obraji. Vedeai de multe ori taţi care zăceau beţi turtă pe stradă sau la locul de joacă. Tatăl meu nu se îmbăta în aşa hal niciodată. La noi pe stradă puteai să te trezeşti oricând cu mobilă zburând de la ferestrele blocurilor, cu ţipete de femei cerând ajutor şi cu poliţia venind valvârtej. Aşa că, în familia noastră, lucrurile nu stăteau chiar atât de rău.

Tata o tot acuza pe mama că ar cheltui prea mult. Dar, în fond, ea era cea care câştiga banii la noi în casă. Iar mama îi mai spunea câteodată că cea mai mare parte din bani se duceau pe mersul lui prin crâşme, pe femeile lui şi, da, pe maşină. După care izbucnea scandalul cel mare între ei.

Maşina, un Porsche, era marea dragoste a tatei. O lustruia aproape în fiecare zi, dacă nu o dusese cumva la atelier să mai meşterească äia ceva la ea. Nu cred că mai exista un alt Porsche în Gropiusstadt. Cu siguranţă însă nu mai exista vreun şomer care să meargă cu un Porsche.

Pe atunci nu ştiam cum stă treaba cu tatăl meu, de ce avea mereu crizele alea de supărare şi mânie. Mai târziu am început să pricep, după ce am vorbit cu mama mai des despre el. Mi-am dat seama, treptat, de unele lucruri. Pur şi simplu, nu reuşea să iasă din situaţia asta jalnică. Mereu îşi zicea că o să dea lovitura şi, de fiecare dată, cădea în cur. Tatăl lui nu avea nici un dram de consideraţie pentru el. Bunicul o prevenise pe mama, încă dinaintea căsătoriei ei cu tata, că fiul lui e un netot, un ins care nu este în stare de nimic. Mai înainte, bunicul îşi pusese mari speranţe în tata. Familia ar fi trebuit să ajungă din nou la fel de avută ca odinioară, înainte ca statul redegist să-i confişte întreaga avere.

Dacă nu ar fi întâlnit-o pe mama, tata probabil că ar fi ajuns administrator la o fermă şi ar fi avut propria lui crescătorie de

dogi germani. Când s-au cunoscut, el studia agronomia. Ea a rămas gravidă cu mine, așa că tata și-a întrerupt studiile și s-au căsătorit. La un moment dat, el trebuie să fi ajuns la concluzia că mama și cu mine suntem cauza mizeriei și suferinței pe care le îndura acum. Din toate visurile lui nu mai rămăsese decât cu Porsche-ul și cu câțiva așa-ziși prieteni, care făceau toți pe deșteptii cu el.

Tata nu numai că ura familia noastră, ci, mai mult, o respingea și o nega. A ajuns atât de departe, încât nici unul dintre prietenii lui nu trebuia să afle că este căsătorit și că are copii. Atunci când ne întâlneam cu prieteni de-ai lui sau când mai venea vreo cunoștință să îl ia de acasă, trebuia să îi zic tatei „unchiule Richard". Fiind bătută de atâtea ori, ajunsesem să fiu atât de bine programată, încât nu greșeam niciodată. Cum apăreau alți oameni prin preajmă, pac, îmi venea imediat pe limbă „unchiule Richard".

Nici în cazul mamei lucrurile nu stăteau altfel. În fața prietenilor lui, ea nu avea niciodată voie să spună că era soția lui și, mai ales, nu avea voie să se comporte ca atare. Cred că tata o prezenta ca fiind sora lui.

Prietenii tatălui meu erau mai tineri decât el. Aveau încă viața-n față, sau cel puțin așa credeau ei. Tata voia să fie și el ca ei. Să fie un bărbat pentru care totul de-abia începe, iar nu unul care s-a potcovit cu o familie căreia nu era în stare nici măcar să îi pună o pâine pe masă. Cam așa stăteau lucrurile cu tatăl meu.

Evident că, pe când aveam așa, vreo opt-zece ani, nu pricepeam toate lucrurile astea. Tata nu făcea decât să îmi confirme regula de viață pe care o învățasem deja pe stradă și la școală: ori bați, ori ești bătut. Mama, care fusese și ea bumbăcită destul la viața ei, ajunsese la aceeași concluzie. Îmi spunea des cuvintele astea, ca să le țin bine minte:

— Nu începe tu prima, dar, dacă cineva dă în tine, pocnește-l și tu. Cât mai tare și cât poți de mult.

Ea însă nu mai era în stare să răspundă la loviturile pe care le tot încasa.

Încet-încet am învățat regulile jocului: sau îi domini pe ceilalți, sau te supui lor. La școală am început să fac pe nebuna cu profesorii care îmi păreau mai molatici. Tot timpul strigam câte ceva în timpul orelor lor. Ceilalți din clasă râdeau de mine să se prăpădească. Dar, când am început să fac același lucru și cu profesorii mai severi, am ajuns, în sfârșit, să fiu respectată de colegii mei.

Învățasem ce trebuie să faci ca să te impui în Berlin: să fii totdeauna tare-n clanță. Numai așa puteai să faci pe bossul. După ce am avut atât de mult succes cu gura mea mare, m-am gândit să-mi folosesc și mușchii. De fapt, nu eram foarte puternică. Dar puteam să fac să crească în mine furia. Așa că i-am trântit la pământ și pe unii mai puternici decât mine. Aproape că mă bucuram când, după ce făceau la școală pe deșteptii, îi întâlneam în fața școlii după ore. De cele mai multe ori nici nu trebuia să recurg la forță. Copiii mă priveau cu respect și dispăreau repede.

Între timp, împlinisem opt ani. Dorința mea cea mai mare era să cresc cât mai repede, să ajung o persoană adultă, ca tatăl meu, care să fie în stare să îi domine pe toți din jur. Dar, până una-alta, m-am folosit de câtă putere aveam pe-atunci.

La un moment dat tata și-a găsit, în sfârșit, ceva de lucru. Nu era o slujbă care să îl facă fericit, dar îi permitea să-și acopere cheltuielile pe care le făcea cu chermezele lui și cu Porsche-ul. Datorită slujbei ăsteia, după-amiaza eram singură acasă cu sora mea, care era mai mică cu un an. Mi-am făcut și o prietenă, care era cu doi ani mai mare decât mine, și eram mândră de asta. Împreună cu ea eram și mai puternică.

Prietena mea și cu mine o foloseam pe sora mea ca să jucăm o chestie pe care o învățasem de la alții. Pe drumul de la școală, căutam chiștoace de țigări prin scrumierele și coșurile de gunoi de pe stradă. Le striveam între degete până ajungeau plate, pe urmă ni le băgam în gură și pufăiam ca locomotiva. Dacă

soră-mea voia și ea un chiștoc, îi trăgeam una peste degete. O puneam să facă treburile din casă, adică să spele vasele, să șteargă praful și câte ne mai vor fi cerut părinții noștri să facem într-o zi sau alta. După care ne luam cărucioarele pentru păpuși, încuiam ușa locuinței și plecam să ne plimbăm. O țineam pe soră-mea închisă în casă până când termina toată treaba pe care ar fi trebuit s-o facem amândouă.

Pe vremea aceea, când aveam vreo opt sau nouă ani, s-a deschis în Rudow o fermă de ponei. La început gașca noastră a fost supărată, pentru că pentru ferma asta s-a tras un gard și s-au tăiat pomii de pe ultimul petic de natură sălbatică la care puteam ajunge pe jos, împreună cu câinii noștri. După aceea însă, m-am înțeles tot mai bine cu oamenii de acolo și am început să fac una și alta prin grajduri și să ajut la îngrijirea cailor. În schimbul muncii ăsteia, aveam voie să călăresc pe gratis câteva sferturi de oră pe săptămână. Mi s-a părut ceva extraordinar.

Îndrăgeam caii și măgarul pe care îi aveau acolo. Dar călăritul mă fascina și dintr-un alt motiv. Cu ocazia asta puteam să-mi demonstrez din nou forța și puterea. De fapt, calul pe care îl călăream avea mai multă forță decât mine, dar eu puteam să-l supun voinței mele. După ce cădeam, mă urcam imediat din nou în șa. Și o țineam tot așa până când calul ajungea să mă asculte.

Totuși, cu trebăluiala prin grajd nu prea făceam mare brânză. Aveam nevoie de mai mulți bani ca să pot călări mai multă vreme. Or, cum de la ai mei nu primeam bani de buzunar decât rareori, am început cu mici șmecherii. Făceam cumpărăturile la care mă trimiteau ai mei folosind cupoane de reducere, și nu banii pe care mi-i dădeau ei și, în plus, duceam la magazin sticlele goale de bere ale tatălui meu, ca să iau banii de garanție pe ele.

Cam pe la vreo zece ani am început să fur. Furam din supermarketuri lucruri pe care, altfel, nu le-aș fi căpătat acasă.

Mai ales dulciuri. Aproape toţi ceilalţi copii aveau voie să mănânce dulciuri. Dar tata zicea că de la dulciuri o să mi se strice dinţii.

În Gropiusstadt învăţai automat să faci ceea ce era interzis. De fapt, totul îţi era interzis. La fiecare colţ din Gropiusstadt te loveai de o pancartă cu instrucţiuni. De-aia, aşa-numitelor parcuri dintre blocuri li se zicea parcurile cu pancarte. Majoritatea pancartelor le interziceau copiilor să facă ba una, ba alta – de fapt, cam tot ce ar fi vrut să facă.

Am copiat mai târziu, pentru jurnalul meu, ce era scris pe pancartele alea. Prima pancartă de care dădeam în fiecare zi era înfiptă chiar în faţa uşii de la intrarea în bloc. În scara blocului şi în jurul lui, copiii nu au voie să umble decât în vârful picioarelor. Să te joci, să faci hărmălaie, să te dai cu patine cu rotile sau să mergi cu bicicleta – interzis! Urma o bucată de gazon care avea în fiecare colţ câte o tăblie, pe care stătea scris: „Nu călcaţi pe iarbă". Vedeai atenţionările astea oriunde era cel mai mic petic de iarbă. Nu aveam voie nici măcar să ne aşezăm cu păpuşile pe iarbă. Mai era şi un amărât de strat de trandafiri, în faţa căruia se afla o pancartă mare, pe care scria: „Spaţii verzi ocrotite". Sub acest anunţ mai urma un paragraf prin care erai avertizat că vei fi pedepsit dacă te apropii prea mult de sfrijiţii ăia de trandafiri.

Deci, nu aveam voie să mergem decât unde erau amenajate locurile de joacă. Câte unul pentru câteva blocuri. Acolo găseai nisip plin de pişat şi câteva instalaţii de căţărat stricate şi, desigur, o pancartă imensă pusă sub un geam şi încastrată într-o ditamai cutia de tablă. Iar în faţa geamului puseseră o plasă de sârmă cu ochiuri foarte mici, ca să nu putem să-l spargem aruncând cu pietre. Pe pancartă stătea scris: „Regulament de utilizare a locului de joacă" şi, dedesubt, că locul de joacă va fi folosit de copii pentru „a se bucura şi recrea". Numai că nu aveam voie să ne „recreăm" când voiam. Căci textul care urma mai jos şi care era subliniat cu o linie groasă spunea: „...între orele 8–13 şi 15–19". Deci, când ne întorceam noi de la şcoală, ioc recreere.

De fapt, sora mea și cu mine nu ar fi trebuit să mergem la locul de joacă, pentru că acolo, conform pancartei, nu aveai dreptul să te joci „decât cu aprobarea și sub supravegherea părinților sau a altor membri adulți ai familiei copilului". Și nu te puteai juca decât pe tăcute: „Trebuie să se țină cont, în mod deosebit, de nevoia de liniște a comunității din jur". Cel mult, am fi putut să aruncăm de la unul la altul o minge de aia ușoară, făcută pentru copiii mici, dar cu băgare de seamă. Altceva nu intra în discuție: „Jocurile de natură sportivă cu mingea sunt interzise". Ce fotbal, ce rațele și vânătorii... Pentru băieți era foarte greu. Își revărsau surplusul de energie distrugând instalațiile de joacă și băncile și, desigur, înainte de toate, pancartele alea pline de interdicții. Administrația trebuie să fi cheltuit o groază de bani ca să le tot înlocuiască.

De respectarea interdicțiilor afișate se ocupau supraveghetorii. Eu am încurcat-o cam repede cu al nostru. După ce ne-am mutat în Gropiusstadt, locul ăla de joacă din apropierea blocului nostru, numai din beton și nisip și cu un tobogan strâmt din tablă, mă plictisea îngrozitor. Totuși, am reușit să descopăr ceva interesant: găurile de scurgere montate în beton, prin care trebuia să se scurgă apa de ploaie. Pe atunci se mai putea scoate grilajul care le acoperea. Pe urmă le-au prins în așa fel încât să nu se mai poată umbla la ele. Deci, am ridicat grătarul și am aruncat, împreună cu soră-mea, tot soiul de gunoaie înăuntru. A apărut supraveghetorul, ne-a luat de câte o aripă și ne-a târât până în biroul administrației, unde am fost obligate amândouă, una de șase ani, cealaltă de cinci, să ne declarăm datele personale. Cât puteam și noi s-o facem. Părinții noștri au fost înștiințați, și tata a avut un motiv minunat să ne mai tragă o mamă de bătaie. Eu nu prea pricepeam ce era atât de rău în a înfunda scurgerea. La noi în sat, la pârâu, am făcut tot soiul de năzbâtii, și cei mari nu s-au luat niciodată de noi. Am început însă să pricep că în Gropiusstadt nu aveai voie să te joci decât

așa cum îți spuneau adulții. Adică să te dai pe tobogan și să sapi prin nisip. Și că era periculos să îți treacă prin cap să te joci și altfel.

Următoarea întâlnire cu supraveghetorul a fost și mai neplăcută. Lucrurile s-au întâmplat așa: am ieșit la plimbare cu Ajax, dogul meu german, și mi-a venit ideea să culeg niște flori pentru mama. Și înainte, când trăiam la țară, făceam asta aproape de fiecare dată când ieșeam afară. Între blocurile de aici nu erau decât niște trandafiri piperniciți. Am rupt câteva flori dintr-o tufă de trandafiri și m-am umplut de sânge pe degete. Fie încă nu știam să citesc, fie nu am înțeles ce vor să zică cuvintele „Grădină ocrotită" de pe pancartă.

Am priceput însă imediat că nu făcusem ce trebuie când l-am văzut pe portarul blocului fugind spre mine peste iarba pe care nu aveai voie să calci, în vreme ce urla și dădea ca bezmeticul din brațe. Mi s-a făcut foarte frică și am strigat:

— Ajax, șase!

Ajax al meu și-a ciulit imediat urechile, părul de pe ceafă i s-a ridicat, s-a încordat tot și l-a pironit pe supraveghetor cu cea mai fioroasă privire de care era în stare. Supraveghetorul a bătut imediat în retragere, călcând peste iarbă, și nu a îndrăznit să mai țipe decât atunci când a ajuns în dreptul ușii de intrare a blocului. Asta m-a uns pe inimă, dar am ascuns florile, pentru că bănuiam că iar făcusem ceva interzis.

Administrația blocului sunase deja acasă până să ajung eu sus. Au zis că l-aș fi amenințat pe supraveghetor cu un câine. În locul pupicului pe care speram să îl primesc de la mama în schimbul florilor, m-am ales cu fundul bătucit, căci tata atâta aștepta.

Pe timpul verii, la noi în apartament era câteodată o căldură insuportabilă. Căldura se acumula în beton, în asfalt și în pietriș și, pe urmă, ne simțeam ca într-un cuptor. Cei câțiva pomi schilozi din apropiere nu făceau nici un pic de umbră.

Iar vântul nu bătea deloc din cauza blocurilor. Nu exista un ştrand sau un bazin de înot, cât de mic, în care să ne bălăcim şi noi. Aveam doar o fântână arteziană în apropiere, care era, evident, toată numai din beton. Aici ne mai aruncam în apă din când în când. Aşa ceva era, desigur, interzis, şi întotdeauna eram goniţi foarte repede de acolo.

După aceea, a venit vremea când am vrut să jucăm jocul cu biluţe[1]. Dar unde să găseşti un loc pentru jocul ăsta în Gropiusstadt? Nu se poate juca nici pe beton, nici pe asfalt şi nici pe gazonul marca „Nu călcaţi pe iarbă". Nici în lada cu nisip. Pentru că e nevoie de o suprafaţă relativ solidă, dar în care să poţi săpa găurelele.

Am descoperit un loc aproape ideal pentru jocul ăsta – sub arţarii pe care îi plantaseră de curând lângă blocul nostru. Pentru ca pomişorii să nu se sufoce sub atât asfalt, lăsaseră în jurul lor o deschidere rotundă, cu pământ. Cercul ăsta din jurul trunchiurilor avea o consistenţă tocmai bună, pământul fiind curăţat şi greblat în mod regulat. Ideal pentru jocul nostru.

Numai că, dacă săpam micile noastre gropi în care să aruncăm biluţele, nu aveam de-a face doar cu portarii, ci şi cu grădinarii. De fiecare dată eram alungaţi sub o ploaie de ameninţări. Într-o zi însă, toţi ăştia care ne vânau au avut o idee care nu ne-a convenit deloc. Au încetat să grebleze pământul şi să îl netezească şi, în loc de asta, l-au întors cu sapa. Şi aşa s-a terminat şi cu jocul cu biluţe.

Când ploua, holurile de la intrarea în blocuri deveneau un excelent loc pentru datul cu rotilele. Cum dedesubt nu erau locuinţe, nici măcar zgomotul nu ar fi deranjat pe cineva. Când am încercat chestia asta de câteva ori nu s-a plâns, într-adevăr, nimeni. Până când a apărut nevasta portarului. Care a spus că

---

1. În original, *Murmeln* – joc cu reguli variabile, la care se folosesc biluţe de sticlă, de piatră etc. În cazul de faţă, câştigă cine nimereşte primul cu bilele o gaură făcută în pământ (n. red.).

datul cu rotilele lasă dungi pe jos. S-a dus și distracția asta. Și am mai și luat bătaie de la tata.

Când era vreme rea, pentru noi, copiii din Gropiusstadt, era nasol de tot. Nici unul dintre noi nu avea voie să-și aducă prietenii acasă. Oricum, camerele pentru copii erau mult prea mici ca să ne adunăm cu toții într-una. Aproape toți copiii au fost instalați, ca și noi, într-o jumătate de cameră. Când ploua, stăteam de multe ori la fereastră și mă gândeam la câte și mai câte făceam pe ploaie înainte să ne mutăm aici. De exemplu, ciopleam în lemn una și alta. Noi, copiii din sat, ne pregăteam dinainte pentru zilele ploioase. Strângeam din timp bucăți groase de coajă de stejar, din care ciopleam bărcuțe când venea vremea rea. Iar dacă ploua prea multă vreme, nu mai rezistam să stăm în casă. Ne îmbrăcam de ploaie și coboram la pârâu să ne încercăm bărcuțele. Construiam niște porturi și, pe urmă, ne întreceam cu bărcuțele noastre din coajă de stejar.

Să stai pe ploaie între blocuri era de tot rahatul. Trebuia să inventăm ceva. Ceva care să fie interzis cu desăvârșire. Așa că ne-am gândit să ne jucăm cu lifturile.

La început voiam să îi necăjim pe alți copii. Îl apucam pe unul, îl băgam în lift și apăsam pe toate butoanele. În același timp, blocam celălalt lift. Astfel, victima noastră trebuia să o ia hâc-hâc, cu opriri la fiecare etaj, până la ultimul. Mi-au făcut-o și mie de multe ori. De regulă, mi se întâmpla tocmai când mă întorceam cu câinele și trebuia să ajung la timp la cină. Atunci apăsau pe toate butoanele și dura o veșnicie până să ajung la etajul unsprezece, iar Ajax era tot mai nervos din etaj în etaj.

Era o porcărie să îi apeși butoanele cuiva care voia să urce pentru că nu se mai putea ține. Până la urmă, se pișa în lift. Însă o și mai mare măgărie era să îi iei unui copil lingura lui de lemn. Cei mai mici dintre copii nu ieșeau din bloc fără lingură. Foloseau coada lingurii ca să ajungă la butoanele liftului. Fără lingură erai mort. Dacă o pierdeai sau ți-o luau alți copii, trebuia să te târâi pe jos nu știu câte etaje.

Lifturile erau de multe ori stricate – uneori, din cauza noastră. Pentru că le foloseam ca să facem întreceri între noi. Cele două lifturi mergeau la fel de repede, dar erau unele șmecherii prin care puteai câștiga câteva secunde. Prima ușă nu trebuia trântită, ci închisă cu grijă. Dacă era închisă prea energic, se mai deschidea puțin. Ușa de siguranță se închidea automat, dar dacă știai cum s-o împingi cu mâinile se închidea mai repede. E drept, se mai și strica din când în când. Oricum, trebuie spus, chiar eram bună la concursurile astea de dat cu liftul.

Cele treisprezece etaje ale noastre au început să nu ne mai ajungă după un timp. În afară de asta, portarul se ținea scai de noi. Situația devenea tot mai nașpa la noi în bloc. Însă noi, copiii, nu aveam voie să intrăm decât în blocul în care locuiam. Oricum, nu puteam intra în alte blocuri pentru că nu aveam cheia de la intrare. Și totuși, exista întotdeauna și o a doua intrare, care fusese concepută pentru aducerea sau scoaterea de mobile sau a altor obiecte de mari dimensiuni. Era prevăzută cu un grilaj care era încuiat. Am descoperit însă cum se putea trece prin acel grilaj. Mai întâi îți băgai capul. Era o adevărată artă să știi cum să îl sucești, ca să încapă prin grilajul ăla. Pe urmă reușeam să ne strecurăm, cu chiu, cu vai, și corpul. Doar cei mai dolofani nu puteau veni cu noi.

În felul ăsta am pătruns într-un adevărat paradis al lifturilor. Blocul ăsta avea treizeci și două de etaje și niște lifturi super. De-abia aici am descoperit câte se pot face cu un lift. Ne plăcea cel mai mult să ne jucăm de-a țopăitul. Dacă săream cu toții în sus în timp ce liftul mergea, deodată se oprea, și ușa de siguranță se deschidea. Uneori nici nu se mai închidea. Era o chestie tare să te dai cu liftul în felul ăsta.

Mai era și o altă fază genială: dacă nu apăsai comutatorul pentru frâna de alarmă în jos, ci într-o parte, ușa de siguranță rămânea deschisă și în timp ce liftul mergea. De-abia așa puteai să-ți dai seama cu ce viteză mergea chestia aia. Betonul și ușile de pe paliere ne zburau prin fața ochilor într-un ritm nebun.

Proba cea mai dură de curaj era să apeşi pe butonul de alarmă. Imediat se declanşa o sonerie şi se auzea, printr-un difuzor, vocea portarului. Atunci trebuia să ne luăm repede tălpăşiţa. Într-un bloc de treizeci şi două de etaje ai şanse destul de mari să scapi de un portar. Chiar dacă stătea la pândă întotdeauna, nu a reuşit să ne prindă decât de foarte puţine ori.

Când era vreme urâtă, cel mai mult ne plăcea să ne jucăm la subsol, unde ne era absolut interzis să intrăm. Am găsit însă cumva o cale prin care să ajungem jos. Fiecare chiriaş avea aici câte o boxă împrejmuită de un grilaj cu ochiuri de sârmă, care nu ajungea până la tavan. Aşa că puteai să te caţeri şi să intri pe sus în toate boxele. Aici ne jucam de-a v-aţi ascunselea. Aveai voie să te ascunzi în oricare dintre boxe. Ţi se făcea pielea de găină de atâta spaimă. Nu putea să nu te furnice când nimereai printre toate troacele alea pe care nu le ştiai şi stăteai acolo în lumina aia chioară. Pe deasupra, ne era teamă că ar putea să apară cineva şi să ne prindă. Simţeam cu toţii că facem ceva foarte interzis.

Ne-am mai jucat şi de-a cine găseşte lucrurile cele mai mişto în boxele din pivniţă. Jucării, tot soiul de troace sau haine cu care ne îmbrăcam. După aceea, nu ne mai aduceam prea bine aminte de unde luasem ba una, ba alta, aşa că aruncam lucrurile claie peste grămadă într-una dintre boxe, la întâmplare. Uneori, dacă ne plăcea ceva foarte mult, mai şi şterpeleam. Evident, dup-aia se spunea că cineva a „dat spargere" în subsol. Dar nu ne-au prins niciodată. Aşa învăţam, vrând-nevrând, că tot ce era permis era îngrozitor de plicticos, iar ce era interzis nu putea să nu-ţi placă la nebunie.

Centrul comercial, care se afla peste drum de blocul nostru, era şi el, pentru noi, o zonă interzisă în bună măsură, pentru că acolo lucra un portar foarte agresiv, care ne alunga de fiecare dată cum apăream. Cel mai urât făcea când mă vedea împreună cu câinele. Tot zicea că noi eram vinovaţi pentru toată mizeria din centrul comercial. Într-adevăr, curăţenia de acolo lăsa

mult de dorit și puțea rău. Magazinele arătau unul mai bine ca altul, toate erau foarte elegante și moderne. Însă pubelele din spatele complexului dădeau întotdeauna pe afară și miroseau de trăsneau. Peste tot călcai în resturi de înghețată sau în rahat de câine, ori te împiedicai de doze de bere sau de cola.

Nu e de mirare că portarul, care seara trebuia să cureţe totul, stătea toată ziua la pândă ca să-i prindă pe cei care făceau mizerie pe acolo. Însă nu avea ce să le facă celor care deţineau magazinele și care aruncau gunoaiele pe lângă pubele. Și nici nu îndrăznea să se ia de indivizii ameţiţi de băutură, care aruncau în stânga și-n dreapta dozele de bere goale. Iar bunicuţele care își plimbau câinii pe acolo îl puneau repede la respect dacă se lega de mizeria care rămânea după câinele lor. Așa că nu-și putea revărsa ura decât asupra noastră, a copiilor.

Nici în magazinele din complex nu eram priviţi cu mai multă bunăvoinţă. Dacă unul dintre noi primea nişte bani de buzunar sau reușea altcumva să pună mâna pe ceva bănuţi, se ducea la magazinul unde se vindeau cafea și dulciuri. Ceilalţi, repede după el. Vânzătoarele își ieșeau din minţi când vedeau o jumătate de duzină de copii dând buzna în magazin, unde începea apoi o discuţie nesfârșită între noi despre ce ar trebui cumpărat cu mărunţișul ăla. Treptat, am început să îi urâm pe patronii magazinelor și să ne bucurăm dacă vreunul dintre noi fura câte ceva de la ei.

Complexul avea și o agenţie de turism. De multe ori ne lipeam nasurile de geamurile agenţiei, asta până când eram alungaţi de acolo. În vitrină erau expuse nişte poze minunate cu palmieri, plaje, negri și animale sălbatice. Printre poze era atârnată o machetă de avion. Ne închipuiam că stăm în avionul ăla, că zburăm spre plaja aceea și că, pe urmă, ne cățărăm până sus în palmieri, din vârful cărora se vedeau rinoceri și lei.

Lângă agenţia de turism era Banca pentru Comerţ și Industrie. Pe atunci nu ne-am întrebat ce caută o bancă pentru comerţ și industrie taman în Gropiusstadt, unde locuiau oameni

care câștigau cel mult un amărât de salariu de pe urma comerțului și a industriei. Ne plăcea banca. Domnii fini de acolo, în costumele lor elegante, erau întotdeauna drăguți cu noi. De altfel, nici nu păreau să fie la fel de ocupați ca angajatele de la magazinul de cafea. La ei puteam să schimb bănuții pe care îi șterpeleam din borcanul mamei în monede mai mari. Din monede de un pfenig în monede de zece pfenigi, pentru că la magazinul de cafea se enervau când le trânteai în față un morman de mărunțiș. Și, dacă îi rugam frumos pe cei de la bancă, mai căpătam câte o pușculiță în formă de animal. Poate că domnii ăia drăguți își închipuiau că avem nevoie de atâtea pușculițe pentru că economisim cu sârg fiecare bănuț. Eu una nu am băgat niciodată vreo monedă, cât de mică, în pușculițele lor. În schimb, mergeam la lada cu nisip și ne jucam de-a grădina zoologică cu pușculițele lor în formă de elefant sau de porcușor.

Când am început să întrecem măsura cu năzbâtiile noastre, ăia de la administrația locală s-au hotărât să construiască ceea ce ei au numit un „teren de joacă cu aventuri". Nici acum n-am habar ce vor fi înțeles prin „aventuri". Dar probabil că nici nu era vorba de faptul că în asemenea locuri de joacă copiii pot să trăiască adevărate aventuri, ci se urmărea doar ca adulții să creadă că așa ar sta lucrurile. Terenul ăla de joacă trebuie să fi costat o groază de bani. Au construit la el multă vreme. Iar când ni s-a dat voie, în sfârșit, să intrăm pe el, ne-au întâmpinat mai mulți asistenți sociali foarte prietenoși: „Ia spuneți, ce ați vrea să faceți?" – și așa mai departe. Marea aventură consta în faptul că pe acest teren de joacă erai supravegheat tot timpul.

Dar găseai acolo unelte adevărate, scânduri bine geluite, cuie și așa mai departe. Așa că te apucai să meștерești ceva. Un asistent social stătea lângă tine și avea grijă să nu îți dai cu ciocanul peste degete. Odată ce un cui intra în lemn, acolo rămânea, nu mai puteai schimba nimic. Și, de multe ori, înainte să apuci să termini de bocănit, ai fi vrut ca obiectul pe care îl făceai să arate cu totul altfel.

I-am povestit odată unuia dintre asistenții sociali de acolo cum construiam noi înainte, la țară, peșteri și colibe în copaci. Fără ciocan, fără să batem măcar un cui. Doar din crengi adunate de ici și colo. Și a doua zi, când ne întorceam la construcția noastră, iar meșteream și de multe ori schimbam totul. Ne distram cu adevărat. Sunt sigură că asistentul social m-a înțeles. Numai că el avea responsabilitățile și regulile lui stricte, de care trebuia să se țină.

La început am avut cu toții câteva idei despre ce am putea face la locul ăla de joacă. Am vrut odată să ne jucăm de-a familia din epoca de piatra și să facem o supă de mazăre, pe un foc aprins de noi. Asistentul social a zis că e o idee foarte bună. Dar, ne-a mai spus el, nu aveam voie să fierbem nimic. Așa că mai bine am construi ceva, de exemplu o colibă. Bătând cuie cu ciocanul – în epoca de piatra! Tare băiatul ăla!

Curând după aceea, locul de joacă a fost închis din nou. Ne-au spus că vor să îl transforme, așa încât să ne putem juca acolo și când e vreme rea. S-au adus schelete de susținere din fier, betoniere, câte și mai câte. A venit o trupă întreagă de muncitori care au construit un adevărat buncăr. Nu era ca o cabană micuță sau ceva de genul ăsta, ci o ditai măgăoaia de beton cu câteva ferestruici. Care au fost sparte imediat. Nu știu dacă băieții le-au spart pentru că monstruozitatea aia din beton le-a ațâțat agresivitatea și nici dacă deștepții ăia de la administrație s-au gândit să ne construiască un buncăr tocmai pentru că în Gropiusstadt tot ceea ce nu era construit din fier sau beton se distrugea foarte repede. Silozul ăsta mare din beton a ocupat o bună parte a terenului de aventuri. Imediat după aceea au ridicat alături o școală, căreia i-au alipit propriul ei loc de joacă, pe care erau un tobogan din tablă, o instalație de cățărat și niște stâlpi de lemn înfipți în pământ, în spatele cărora puteai să te pișii foarte bine. Locul de joacă al școlii s-a construit intrând peste terenul de aventuri, de care a fost despărțit cu un gard din plasă de sârmă. Așa că nu a mai rămas mare lucru din locul nostru de joacă cu aventuri.

Pe bucata care mai rămăsese din terenul de aventuri au început să pună tot mai mult stăpânire băieții mai mari, cărora noi le ziceam rockeri. Când veneau după-masa aici, erau deja beți. Terorizau copiii și distrugeau orice. Asta era cam tot ce erau în stare să facă. Asistenții sociali nu le făceau față. Așa că locul de joacă cu aventuri a ajuns să fie închis mai tot timpul.

Drept compensație, pentru noi, copiii, s-a construit ceva foarte tentant, o adevărată atracție – un deal pe care puteam să ne dăm cu sania. În prima iarnă a fost chiar bine. Aveam mai multe piste. Era una foarte abruptă și câteva mai line. Însă băieții ăia mai mari, rockerii, au început să devină agresivi. Veneau după noi ca nebunii, ținându-se unii de alții pe săniile lor, și încercau să ne spulbere de pe pârtie. Puteam însă să scăpăm de ei luând-o pe o altă pistă. Zilele cu zăpadă au fost printre cele mai frumoase pe care le-am trăit în Gropiusstadt.

Primăvara era aproape la fel de amuzant pe derdeluș. Fugeam de colo-colo cu câinii și ne rostogoleam în jos pe povârnișuri. Dar chestia cea mai tare era să te dai cu bicicleta pe acolo. O luam nebunește în jos, era o senzație super. Părea mai primejdios decât era de fapt. Pentru că, dacă îți pierdeai echilibrul, căzeai pe iarba înaltă și moale.

Nu peste mult timp ni s-a interzis să ne mai jucăm pe deal. Au zis că dealul a fost construit doar ca să ne dăm cu sania, nu ca să facem tot soiul de nebunii pe acolo, și cu atât mai puțin ca să îl folosim pentru curse cu bicicleta. Iarba pe care o strivisem trebuia să își revină... și așa mai departe. Eram deja destul de mari ca să nu mai luăm în seamă vreo interdicție, așa că am continuat să mergem pe deal. Însă într-o zi au venit niște indivizi de la oficiul pentru spații verzi și parcuri care au înconjurat dealul cu un adevărat desiș de sârmă ghimpată. Numai că noi nu ne-am dat bătuți decât pentru câteva zile – până când unul dintre noi a făcut rost de o foarfecă de tăiat sârmă, cu care am tăiat o gaură destul de mare în sârma lor ghimpată ca să putem trece prin ea și cu câinii, și cu bicicletele. Iar când înnădeau sârma la loc, o tăiam din nou.

După câteva săptămâni au apărut iarăşi nişte echipe de muncitori. Au început să ridice un zid în jurul dealului nostru şi să toarne ciment şi asfalt. Pista noastră abruptă s-a transformat într-o serie de trepte. De-acum, aproape toate pistele erau întretăiate de drumuri asfaltate. Pe platforma din vârful dealului s-au pus plăci de beton. Pentru datul cu sania nu a mai rămas decât o singură fâşie de iarbă.

Vara nu mai aveai ce să faci pe deal. Iarna era foarte periculos să te dai pe pista care mai rămăsese. Cel mai greu era acum să ajungi până sus, patinând pe dale şi pe trepte, care erau mereu acoperite de gheaţă. Ne-am julit genunchii, ne-am ales cu cucuie şi, dacă aveai ghinion, mai făceai şi o comoţie cerebrală. Cu timpul, reuşiseră să pună totul la punct în Gropiusstadt. Când ne-am mutat noi acolo, acest grandios cartier-model nu fusese încă terminat. Mai ales în afara perimetrului blocurilor, lucrurile nu erau nici pe departe cum trebuie. Când eram mai mici, o luam pe jos şi ajungeam destul de repede la nişte locuri de joacă minunate. Cel mai frumos era lângă Zid[1], care nu era departe de Gropiusstadt. Acolo se afla o fâşie de teren căreia noi îi ziceam „păduricea" sau „ţara nimănui". Avea vreo douăzeci de metri lăţime şi se întindea pe o lungime de cel puţin un kilometru şi jumătate. Copaci, tufe, iarbă cât noi de înaltă, scânduri care zăceau pe acolo de ani de zile, bălţoace.

Aici ne căţăram, ne jucam de-a v-aţi ascunselea, ne simţeam de parcă am fi fost nişte exploratori care descoperă în fiecare zi un alt ungher neştiut al unei păduri tropicale. Puteam să facem chiar şi focuri de tabără, să coacem cartofi şi să trimitem semnale de fum.

---

1. E vorba de Zidul Berlinului, a cărui construcţie a fost începută de către Republica Democrată Germană pe data de 13 august 1961, pentru a opri exodul cetăţenilor din blocul sovietic către Germania de Vest. A devenit unul dintre cele mai cunoscute simboluri ale opresiunii comuniste din perioada Războiului Rece. Zidul a fost deschis sub presiunea est-berlinezilor în noiembrie 1989, fiind ulterior demolat (n. trad.).

După un timp, administrația locală a observat că puștimea din Gropiusstadt se distrează de minune aici. Așa că locul a fost asaltat din nou de echipe de muncitori. S-a făcut ordine. S-au instalat tot soiul de indicatoare, care îți ziceau că e interzis să faci cutare și cutare lucru. De fapt, nu mai aveam voie să facem nimic, totul era strict interzis: mersul cu bicicleta, cățăratul în pomi, ba nici câinii nu mai puteau fi lăsați să alerge în voie. Polițaii care, din pricina Zidului, ardeau gazul pe acolo toată ziua controlau ca toate aceste reguli să fie urmate cu strictețe. Țara nimănui a fost transformată, după cum am aflat apoi, într-un teren dedicat protecției păsărilor. După care, în scurtă vreme, au amenajat acolo o groapă de gunoi.

Mai era și vechiul munte de gunoi, care fusese acoperit cu pământ și nisip și pe care ne jucam adesea, aducând și câinii cu noi. Și pe ăsta l-au înconjurat, mai întâi cu sârmă ghimpată, pe urmă cu niște garduri înalte, asta înainte să înceapă să construiască pe el un restaurant, care le oferea clienților o privelițte de-a dreptul minunată.

Alt loc de distracție erau terenurile care nu mai erau lucrate de țărani. Aici mai creșteau grâu, floarea-soarelui, maci, iarbă și urzici. Plantele erau atât de înalte, că nici nu ți se mai vedea capul. Terenurile astea fuseseră achiziționate de stat pentru a fi transformate în zone de recreere. Așa că au fost îngrădite, unul după altul. Pe o parte s-a întins ferma de ponei, iar pe cealaltă parte s-au construit niște terenuri de tenis. În urma acestor schimbări, practic nu mai aveam unde să ne ducem atunci când voiam să scăpăm câteva ore din Gropiusstadt.

Totuși, pe atunci, sora mea și cu mine măcar puteam lucra și călări la ferma de ponei. La început, puteai să pleci călare încotro voiai. Dar după aceea s-a interzis călăritul pe străzi, asta pentru că se făcuse, între timp, un drum special pentru călăreți. Împrăștiaseră pe el nisip, arăta așa cum trebuie să arate un drum amenajat pentru echitație. A costat, cu siguranță, o grămadă de bani. Mergea paralel cu liniile ferate. Între gard și șine abia dacă era loc pentru doi cai care să alerge unul lângă altul. Pe aici

aveai voie să călărești, cu marfarele trecând pe lângă tine valvârtej, zdrăngănind și fumegând. Probabil că nu există cal care să nu se sperie când trece pe lângă el, bubuind, un marfar. În orice caz, caii noștri se speriau imediat. Nu-ți mai rămânea decât să speri că n-o să se arunce deodată sub tren.

Eu eram mai fericită decât ceilalți copii, pentru că mai aveam și animalele mele. De pildă, trei șoricei, pe care îi duceam câteodată la locul de joacă și îi puneam în lada cu nisip. În regulamentul locului de joacă nu era trecut, din fericire, nimic de genul „șoarecii sunt interzișii". Le săpam tuneluri și grote și le dădeam drumul să fugă prin ele. Într-o după-amiază, unul dintre șoareci a tulit-o până în iarbă, or, acolo nu aveam voie să călcăm. Nu l-am mai găsit. Am fost tristă, dar m-am consolat cu gândul că se va simți mult mai bine afară decât în cușcă.

Tata a venit taman în seara aceea la noi în camera copiilor, s-a uitat în cușca șoarecilor și m-a întrebat pe un ton foarte poznaș:

— Cum de sunt numai doi? Unde este al treilea șoarece?

Nu am bănuit că mă paște vreo nenorocire, căci vocea lui suna atât de glumeață și de binedispusă. Pe deasupra, tatălui meu nu i-au plăcut niciodată șoarecii și îmi tot spunea să-i dau. I-am povestit că am fost cu șoarecii la locul de joacă și că unul dintre ei a fugit.

Mi-a aruncat o privire de nebun. Știam că o s-o ia razna. A țipat la mine și m-a pocnit de am văzut stele verzi. Eu eram acolo, în pătuțul meu, și nu puteam să ies din el. Niciodată nu a dat atât de tare în mine, am crezut că o să mă omoare. Când a început să dea și în sora mea, am avut câteva secunde să-mi trag răsuflarea și am încercat, instinctiv, să ajung la fereastră. Dacă aș fi ajuns, cred că aș fi sărit afară, chit că eram la etajul unșpe.

Numai că tatăl meu m-a prins și m-a aruncat înapoi în pat. Mama trebuie să fi stat din nou în cadrul ușii plângând, dar nu o vedeam. Am zărit-o abia atunci când s-a năpustit între mine și tata și a început să dea cu pumnii în el.

El își pierduse complet mințile. A început s-o bată pe mama pe culoar. Deodată, m-a cuprins o frică mai mare pentru ea decât pentru mine. M-am dus după ei. Mama încerca să ajungă în baie și să încuie ușa, ca să scape de el. Numai că tata o prinsese de păr. În cadă erau rufe puse la înmuiat, ca în fiecare seară, căci noi nu am reușit niciodată să strângem destui bani pentru o mașină de spălat. Tata a împins-o pe mama cu capul în cada aia plină. Nu știu cum, dar ea a reușit să se elibereze. Nu știu dacă tata i-a dat drumul sau dacă ea a reușit să scape cumva.

Tata s-a dus, alb ca varul, în camera de zi. Mama și-a luat haina, a pus-o pe ea și a ieșit din casă, fără să spună vreun cuvânt.

Ăsta a fost, cu siguranță, unul dintre momentele cele mai groaznice din viața mea, când mama a ieșit din apartament, fără să scoată o vorbă, și ne-a lăsat singure în urmă. În primul moment m-am gândit că tata o să se întoarcă și o să mă lovească din nou. Dar din camera de zi nu se auzea nici un sunet, în afara televizorului, care zumzăia parcă în gol.

Am luat-o pe sora mea la mine în pat. Ne-am strâns în brațe. Surorii mele i-a venit să facă treaba mică. Dar nu avea curajul să se ducă până în baie și, pe deasupra, tremura toată de spaimă. Totuși, nu avea nici curajul să facă în pat, pentru că atunci ar fi luat-o iar pe coajă. După un timp, am luat-o de mână și am dus-o la baie. L-am auzit pe tata, care ne-a spus „Noapte bună" din camera de zi.

În dimineața următoare nu ne-a mai deșteptat nimeni. Nu ne-am dus la școală. Cândva înainte de prânz, s-a întors și mama. N-a spus mai nimic. A împachetat câteva lucruri de-ale noastre, l-a băgat pe Peter, motanul, într-o geantă, și mi-a spus să îi pun lesa lui Ajax. Apoi am plecat spre metrou. În zilele următoare am locuit la o colegă de serviciu a mamei, într-un apartament mic, înghesuit. Mama ne-a explicat că vrea să divorțeze de tata.

Apartamentul pe care-l avea colega mamei mele era prea neîncăpător pentru noi toți (mama, sora mea, Ajax, Peter și cu

mine). După câteva zile, colega mamei a început să dea semne că nu mai putea să ne ţină la ea prea mult timp. Aşa că mama a împachetat din nou bruma de lucruri pe care le adusesem acolo şi ne-am întors în Gropiusstadt.

Tata a intrat pe uşă tocmai când eram împreună cu sora mea în cadă. A venit la noi în baie şi ne-a spus, pe un ton normal, aşa, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic:

— De ce aţi plecat? Chiar n-aveţi de ce să dormiţi prin străini. Noi trei ne-am fi simţit foarte bine aici.

Sora mea şi cu mine ne-am uitat ca proastele una la alta. Tata s-a purtat în seara aceea de parcă nici nu o vedea pe mama. După un timp, a început să ne ignore şi pe noi două, ca şi cum n-am fi fost acolo. Nu ne-a mai spus nici o vorbă. Într-un fel, asta era mai rău decât dacă ne-ar fi bătut.

Tata nu m-a mai lovit niciodată de atunci. Dar faptul că se purta ca şi cum nu ar avea nimic de-a face cu noi era groaznic. Abia acum am ajuns să simt cu adevărat că era tatăl meu. De fapt, nu l-am urât niciodată, îmi fusese doar frică de el. Şi am fost întotdeauna mândră de el. Pentru că iubea animalele, pentru că avea o maşină atât de tare, Porsche-ul lui din '62. Numai că acum parcă nu mai era tatăl nostru, chiar dacă locuia cu noi în apartamentul ăla mic şi trist. După aia am mai avut un mare necaz: Ajax, dogul meu, a făcut o perforaţie intestinală şi a murit. Nu a fost nimeni lângă mine care să mă consoleze. Maică-mea nu făcea decât să se gândească la ea şi la divorţ. Plângea mult şi nu mai râdea deloc. M-am simţit foarte singură atunci.

Într-o seară a sunat cineva la uşă. M-am dus să deschid şi era Klaus, un prieten de-al tatei. Klaus voia să îl ia pe tata, ca să bată împreună cârciumile. Dar tata plecase deja.

Mama l-a invitat să intre. Era mult mai tânăr decât tata. Avea vreo douăzeci şi ceva de ani. Şi acest Klaus a întrebat-o deodată pe mama dacă nu vrea să iasă în oraş. Mama a zis imediat:

— Da, de ce nu?

S-a schimbat, a plecat cu bărbatul acela şi ne-a lăsat singure.

Alți copii probabil că s-ar fi supărat sau și-ar fi făcut griji pentru mama lor. Pe moment, am avut și eu sentimente din astea. Dar pe urmă m-am bucurat din toată inima pentru mama. Părea veselă când a ieșit pe ușă, chiar dacă nu voia să arate asta. Sora mea a avut aceeași impresie și mi-a spus:

— Mama chiar s-a bucurat.

Klaus a început să treacă mai des pe la noi, întotdeauna când tata era plecat de acasă. Odată – era duminică, îmi aduc foarte bine aminte – mama m-a trimis să duc jos găleţile cu gunoi. Când m-am întors, am intrat în apartament fără să scot un sunet. Poate că intenționat. Iar când am aruncat o privire în camera de zi, am văzut cum Klaus o săruta pe mama.

Mi s-a părut așa de ciudat. M-am furișat la mine în cameră. Cei doi nu m-au văzut. Şi nu am vorbit după aceea cu nimeni despre ce văzusem. Nici măcar cu soră-mea, față de care, altminteri, nu aveam nici un secret.

Omul ăsta, care acum venea tot mai des pe la noi, mă făcea să mă simt aiurea. Ce-i drept, era drăguț cu noi. Înainte de toate, era foarte drăguț cu mama, care începuse să râdă din nou și nu nu mai plângea tot timpul. Visa din nou despre cum o să trăim noi în viitor. Vorbea de camera pe care ar urma să o capătăm soră-mea și cu mine, dacă ne-am muta împreună cu Klaus în altă casă. Dar locuința aia încă nu exista. Iar tata nu s-a mutat în altă parte. Nici după ce au divorțat. Părinții mei dormeau în continuare în vechiul lor pat și se urau de moarte. În plus, tot nu aveam bani.

Iar când am reușit, în cele din urmă, să ne mutăm într-un apartament din Rudow, care se afla la o stație de metrou distanță de vechea locuință, nu a fost chiar atât de minunat. Klaus era aproape tot timpul prin zonă și parcă te tot împiedicai de el. De fapt, era în continuare drăguț, numai că era tot timpul între mama și mine. Iar eu, în adâncul sufletului, nu îl puteam înghiți. Şi nu acceptam ca bărbatul ăsta, care nu avea mult peste douăzeci de ani, să îmi spună mie ce să fac și ce nu. Eram tot mai agresivă cu el.

Am ajuns să ne certăm rău. Din nimicuri. Uneori căutam cu tot dinadinsul să-l enervez. De cele mai multe ori, certurile porneau de la muzica pe care o ascultam. Mama îmi cumpărase, când am împlinit unsprezece ani, un pick-up ca vai de el, și eu aveam câteva plăci cu muzică disco și de-aia pentru puștani. Puneam o placă și dădeam volumul atât de tare, că îți spărgea timpanele. Într-o seară, Klaus a venit în camera copiilor și mi-a spus să dau muzica mai încet. N-am făcut-o. S-a întors și a smucit brațul pick-upului de pe disc. L-am pus la loc și m-am postat între el și pick-up, ca să nu mai poată ajunge la el. M-a luat de umeri și m-a împins la o parte. Când a pus mâna pe mine, am simțit că explodez.

De câte ori ne certam, mama îmi lua apărarea, chiar dacă avea o anumită reținere. Nici chestia asta nu-mi convenea, pentru că așa se acumula o tensiune între Klaus și mama, ceea ce mă făcea să mă simt, într-o oarecare măsură, vinovată. În apartamentul ăla, cineva era în plus.

Lucrul cel mai rău nu era că ne mai certam din când în când. Mai rău era când domnea liniștea, când eram cu toții în camera de zi și Klaus răsfoia o revistă sau schimba programele la televizor în timp ce mama încerca să mai schimbe o vorbă ba cu noi, ba cu prietenul ei, fără ca cineva să reacționeze în vreun fel la ce spunea ea. În momentele alea, totul devenea ciudat și neplăcut. Sora mea și cu mine ne dădeam seama că eram prea mulți în camera aia. Și când ziceam că vrem să mai ieșim puțin pe-afară, nu spunea nimeni că nu avem voie. Klaus, cel puțin, chiar părea să se bucure când dispăream din peisaj. De asta și ieșeam atât de des și rămâneam cât mai mult timp pe-afară.

Privind în urmă, nu îi fac lui Klaus nici un fel de reproșuri. În fond, nu avea decât puțin peste douăzeci de ani. Nu știa ce e aia o familie. Nu își dădea seama cât de mult ține mama noastră la noi, nici cât de mult ținem noi la ea. Nu înțelegea că o voiam pe mama doar pentru noi în scurtul timp pe care îl petreceam împreună, seara și în weekend. El era, probabil, gelos pe noi, iar noi eram cu siguranță geloase pe el. Mama voia să fie alături

de noi, dar și cu prietenul ei, și toată situația o depășea până la urmă.

Eu am reacționat cu urlete și cu agresivitate la starea asta de lucruri. În schimb, sora mea devenea tot mai tăcută, suferind în sinea ei. Sigur că nu înțelegea exact ce anume o făcea să sufere. Dar mi-a spus, de mai multe ori, că ar vrea să se mute la tata. Mie ideea asta mi se părea complet idioată, după câte pătimisem din cauza lui. Însă acum chiar ne propunea să ne mutăm la el. Părea să se fi schimbat cu totul de când nu mai stăteam împreună. Avea o prietenă tânără. Și, când ne întâlneam cu el, părea să fie tot timpul binedispus. Se purta extrem de drăguț cu noi. Ba chiar era așa. Mi-a făcut cadou un dog, o cățea.

Împlinisem doisprezece ani, pieptul dădea să-mi crească și am început să mă uit cu alți ochi la băieți și la bărbați. Pentru mine erau toți niște făpturi foarte bizare. Brutali. Atât băieții mai mari de pe strada noastră, cât și tata și, într-un fel, până și Klaus. Mi-era teamă de ei. Dar mă și fascinau. Erau puternici, și prin asta dominau. Erau așa cum mi-aș fi dorit să fiu și eu. Puterea lor mă atrăgea.

Am început să-mi usuc din când în când părul cu föhnul. Îmi tăiam părul puțin mai scurt pe frunte cu forfecuța de unghii și îl pieptănam într-o parte. Mă jucam cu el, pentru că mi se spusese de mai multe ori că aș avea un păr atât de lung și de frumos. Nu mai voiam să port pantalonii ăia cadrilați, de copii. Mi se păreau ridicoli. Voiam jeanși. Așa că am cărpătat o pereche de jeanși. Mai voiam neapărat o pereche de pantofi cu tocuri înalte. Mama mi-a dat o pereche mai veche de-a ei.

Aproape seară de seară îmi puneam jeanșii și pantofii cu toace și băteam străzile până pe la zece. Simțeam că acasă nu mă mai vrea nimeni. Pe de altă parte, mă bucuram de libertatea pe care o căpătasem. Poate că, într-o anumită măsură, îmi plăceau și ciondănelile cu Klaus. Mă simțeam puternică, știind că sunt în stare să mă cert cu un adult.

Sora mea nu a mai putut suporta tensiunea mocnindă din casă. A făcut ceva inimaginabil pentru mine. S-a mutat la tata.

A părăsit-o pe mama și, mai ales, m-a părăsit pe mine. Acum mă simțeam și mai singură. Pentru mama a fost o lovitură îngrozitoare. A început să plângă din nou. Trebuia iarăși să aleagă între copii și prietenul ei, și nu mai știa ce să facă.

Credeam că sora mea se va întoarce foarte curând la noi acasă. Numai că ei îi plăcea să stea cu tata. Primea bani de buzunar. Tata îi plătea orele de echitație și, pe deasupra, i-a dăruit o pereche de pantaloni de călărie de cea mai bună calitate. Am fost șocată. Eu îmi câștigam în continuare banii pentru orele de echitație rânind în grajd. Dar cei de la fermă n-aveau mereu nevoie de mine, și soră-mea cu pantalonii ei de călărie, care arătau atât de mișto pe ea, a ajuns în scurt timp să călărească mai bine decât mine.

Însă, ca o compensație, tata m-a invitat să merg cu el într-o excursie în Spania. La sfârșitul clasei a VI-a am avut o medie bună, așa că puteam merge la o școală unde să dau cândva bacalaureatul. M-am înscris la o *Gesamtschule*[1] din Gropiusstadt. Și, înainte să încep o nouă perioadă din viața mea, am zburat

1. Sistemul de învățământ preuniversitar din Germania de Vest – preluat apoi, cu anumite variații regionale, în toată Germania reunificată – avea o structură complexă, elevii fiind triați pe parcurs. Școala primară (*Grundschule*) dura în general patru clase, însă în Berlinul de Vest, unde trăia Christiane, ciclul primar cuprindea clasele I–VI. Apoi, în funcție de performanțele școlare, elevii puteau să urmeze o *Hauptschule* – școală secundară cu clasele V–IX, pentru elevii mai slabi –, o *Realschule* – școală secundară cu clasele V–X, pentru elevii de nivel mediu –, sau un *Gymnasium* – școală secundară de elită, care permitea după clasa a XIII-a susținerea bacalaureatului (*Abitur*), necesar pentru admiterea la o universitate. În anii '60 și '70 ai secolului trecut, în Republica Federală Germană s-a introdus o a patra formă de învățământ secundar, așa-numita *Gesamtschule*, la care se înscrie și Christiane F. Aceasta era o școală „comprehensivă", care se încheia de obicei cu clasa a IX-a sau a X-a, dar care le permitea elevilor cu rezultate corespunzătoare să-și continue cursurile în vederea susținerii bacalaureatului. Aceste precizări sunt necesare pentru a înțelege perindările Christianei pe la diverse școli (n. red.).

cu tata şi cu prietena lui în Spania, la Torremolinos. A fost o vacanţă minunată. Tata a fost şi el grozav. Am simţit că, în felul lui, ţinea la mine. Acum se purta cu mine aproape cum ar fi făcut-o cu o persoană în toată firea. Mă lăsa chiar să ies seara în oraş împreună cu el şi cu prietena lui.

Îi venise mintea la cap. Avea acum şi un număr de prieteni care erau de-o vârstă cu el şi le povestise tuturor că trecuse printr-o căsătorie. Nu mai trebuia să îi zic, ca pe vremuri, „unchiule Richard". Acum eram fiica lui. Şi părea să fie mândru de faptul că eram fata lui. Cu toate că – tipic pentru el – alesese perioada pentru călătoria asta aşa cum le convenea lui şi prietenilor lui. Adică taman când mi se termina mie vacanţa, aşa că am lipsit primele două săptămâni de la şcoală. Deci, am chiulit chiar de la început.

M-am simţit foarte straniu când am mers la noua mea şcoală. În clasă se legaseră deja prietenii, se formaseră găşti. Eu eram cu totul pe dinafară. Dar cel mai important era că în acele două săptămâni în care fusesem în Spania colegilor mei li se explicase deja cum merg lucrurile la *Gesamtschule*. Ceea ce e destul de complicat de înţeles atunci când vii din şcoala primară. Celorlalţi li se spusese cum să-şi aleagă cursurile. Mă simţeam cumva exclusă. Nu înţelegeam nimic din ce se întâmpla în şcoala aia. Nu mai exista un diriginte care să se ocupe de fiecare dintre elevii lui, ca în şcoala primară. Fiecare profesor preda câtorva sute de elevi din diferite clase, care mai şi urmau cursuri diferite. Dacă voiai să dai bacalaureatul la sfârşitul liceului, trebuia să te orientezi. Trebuia să te pui cu burta pe carte. Trebuia să te străduieşti ca să poţi urma cursurile pentru avansaţi. Sau să ai părinţi care să-ţi spună să faci asta şi ailaltă şi care să te împingă de la spate. Eu eram pierdută.

Mă simţeam total ignorată la şcoală. Ceilalţi aveau un avans de două săptămâni faţă de mine. Ceea ce înseamnă mult când ajungi într-o şcoală nouă. Am încercat să folosesc reţeta din

școala primară. Îi întrerupeam pe profesori strigând ba una, ba alta, îi contraziceam. Câteodată, pentru că știam că am dreptate, iar alte ori doar așa, ca să mă dau în spectacol. Pornisem din nou la luptă. Împotriva școlii și a profesorilor. Voiam să fiu băgată în seamă.

Figura cea mai puternică din clasa noastră era o fată. O chema Kessi. Îi crescuseră deja sânii. Arăta cu cel puțin doi ani mai mare decât noi. Era și mai coaptă la minte. O respectam cu toții. Eu o admiram. Cel mai mult îmi doream să devină prietena mea.

În plus, Kessi avea și un iubit foarte tare. Era din clasa paralelă, dar era mai mare decât noi. Îl chema Milan. Avea cel puțin un metru șaptezeci. Părul lung, negru și cârlionțat îi cobora până la umeri. Purta niște jeanși strâmți și niște cizme trăsnet. Toate fetele erau înnebunite după Milan. Iar la Kessi ne uitam admirativ nu doar pentru că avea sâni, ci și pentru că Milan era prietenul ei.

Noi, fetele, aveam pe atunci o idee foarte clară despre cum trebuie să arate un băiat cool. Nu trebuia să umble în pantaloni din ăia largi, ci în jeanși cât mai strâmți, să crape pe el. Băieții care purtau pantofi de sport erau pentru noi niște caraghioși. Trebuiau să se încalțe cu niște pantofi ultimul răcnet, dar cel mai bine arătau dacă aveau niște cizme cu modele și tocuri înalte. Pe băieții care aruncau cu cocoloașe de hârtie sau cu cotoare de mere îi socoteam niște pământălăi. Erau tot ăia care beau în pauză lapte și tot fugăreau o minge de fotbal prin curte. Ne plăceau însă băieții care, de cum începea pauza, dispăreau în colțul fumătorilor. Și care știau să dea o bere pe gât. Îmi mai amintesc cât de impresionată am fost atunci când Kessi mi-a povestit că Milan s-a făcut pulbere.

Mă tot gândeam cum aș putea să fac în așa fel încât să se dea la mine un băiat ca Milan și, poate, să ajungem să fim împreună. Sau – ceea ce pentru mine era același lucru – să ajung să fiu acceptată de Kessi. Însăși porecla asta a ei, Kessi,

mă dădea pe spate. Voiam să primesc și eu într-o zi o poreclă tot atât de mișto.

Îmi ziceam: ce te interesează profesorii pe care îi vezi din când în când la o oră sau alta, ce rost are să încerci să le intri în grații? Important e să fii acceptată de cei cu care ești împreună tot timpul. Pe atunci eram destul de agresivă cu profesorii. Și nu aveam nici un fel de relație cu ei. Oricum, cei mai mulți îți făceau impresia că îi doare în cot. Nu aveau o autoritate reală, te luau numai peste picior cu tot soiul de răutăți. Așa că eu le răspundeam pe măsură. Nu îmi era greu să provoc debandadă în clasă și să fac praf o oră de curs. Ceea ce, desigur, a făcut să fiu privită cu respect de către ceilalți.

Strângeam toți banii pe care puneam mâna ca să îmi cumpăr țigări, cu care să pot merge pe urmă în colțul fumătorilor. Kessi se ducea acolo în fiecare pauză. Și, când am început să mă duc și eu la fel de des, mi-am dat seama că Kessi începea să mă accepte tot mai mult.

Stăteam de vorbă cu ea acum și după ore. În cele din urmă, m-a invitat la ea acasă și am băut la bere împreună până când a început să mi se învârtă totul în cap. Mi-a spus cum e acasă la ea, eu i-am povestit despre familia mea. Kessi trecuse prin ceea ce trecusem și eu. De fapt, la ea fusese și mai nasol.

Pentru că ea era un copil din flori. Mama ei își schimba destul de des prietenii. Și bărbaților ălora nu le păsa, evident, de Kessi. Kessi trecuse tocmai printr-o perioadă foarte grea din cauza unui prieten dus cu pluta al maică-sii. Era un tip care ridica repede palma și care, într-o zi, a distrus totul prin casă și a aruncat și televizorul pe geam. Numai că mama lui Kessi era altfel decât a mea. Spre deosebire de mama mea, ea încerca să fie foarte severă cu fiica ei. Aproape în fiecare seară Kessi trebuia să fie acasă înainte de ora opt.

În clasă insuflam tot mai mult respect și, cu timpul, m-am impus. Dar a fost o luptă lungă și dură. Așa că nu prea îmi mai rămânea timp pentru învățat. Ziua triumfului meu a venit

când am avut voie să stau în bancă cu Kessi. De la ea am învățat să chiulesc de la școală. Când nu avea chef, dispărea de la câte o oră ca să se întâlnească cu Milan sau să facă altceva, ce-i trecea ei prin cap. La început mi-era târșă. Dar apoi mi-am dat seama că, de cele mai multe ori, nu se observa când trăgeai chiulul. Nu se consemna decât la prima oră dacă erai prezent sau nu. În orele următoare profesorii aveau mult prea mulți elevi pentru a-și mai dea seama care era prezent și care ba. Și, de altfel, multora dintre profesori nici nu le păsa.

Kessi începuse deja să se lase sărutată și atinsă de băieți. Mergea des în Casa de Mijloc – un centru pentru tineri al Bisericii Evanghelice. În pivniță era un fel de discotecă; i se spunea Clubul. În Club nu aveai voie să intri decât dacă aveai deja paisprezece ani. Dar, în cazul lui Kessi, nu se vedea că avea doar treisprezece.

M-am tot milogit de mama până când a cedat și mi-a cumpărat un sutien. De fapt, încă nu aveam de ce să port sutien, dar așa sânii mei păreau mai mari. De asemenea, am început să mă fardez. Și, într-o zi, Kessi m-a luat cu ea în pivniță, care se deschidea la ora cinci după-amiaza.

Cum am ajuns jos, l-am zărit pe un băiat din școala noastră. Era în clasa a IX-a și, între timp, eu îl consideram cel mai tare tip din toată școală. Mai ceva decât Milan. Arăta mai bine și părea mult mai sigur pe sine. În Casa de Mijloc se fâțâia ca un adevărat star. Nu puteai să nu vezi că se simțea superior tuturor celorlalți de acolo. Îl chema Piet. Gașca din care făcea parte se ținea întotdeauna deoparte. Lăsau să se înțeleagă că n-ar avea nimic de împărțit cu ceilalți adolescenți care veneau prin club. Gașca asta arăta incredibil de bine. Toți băieții erau trăsnet. Toți purtau jeanși mulați pe ei, cizme cu niște tocuri inimaginabil de înalte și geci de blugi cu broderii sau geci făcute din fel de fel de stofe, unele aducând cu țesătura unui covor. Arătau splendid.

Kessi îi știa pe băieți și mi-a făcut cunoștință cu ei. Mi s-a părut demențial că mi-a făcut lipeala cu băieții ăștia. Toți cei de acolo, din Casa de Mijloc, îi priveau cu respect.

Când ne-am întors în seara următoare în pivniță, gașca adusese cu ea o narghilea imensă. La început nici măcar nu am știut ce e chestia aia. Kessi mi-a explicat că băieții fumează din ea haşiş şi mi-a mai zis că pot să mă aşez şi eu împreună cu ei. Nu știam decât că haşişul este un drog şi că e strict interzis.

Au aprins chestia aia şi şi-au trecut muştiucul de la unul la altul. Fiecare trăgea din el. Şi Kessi. Eu am zis că nu vreau. Nu-mi plăcea să-i refuz. Pentru că voiam să fiu şi eu parte din gașcă. Dar nu eram încă pregătită să fumez droguri. Pe atunci mi-era foarte frică de așa ceva.

Mă simțeam foarte nesigură pe mine. Aş fi vrut să mă pierd cumva în aer, să mă fac nevăzută. Dar nu puteam nici măcar să mă ridic de la masă, căci aş fi dat impresia că nu vreau să fac parte dintr-o gașcă în care se fumează haşiş. Așa că le-am zis că am chef să beau niște bere. Am adunat niște sticle goale care zăceau prin jur. Pentru patru sticle căpătai optzeci de pfenigi, sau o sticlă de bere plină. M-am îmbătat pentru prima dată în viața mea, în timp ce restul găştii tot trăgea din narghilea. Vorbeau despre muzică. O muzică pe care nu o prea înțelegeam. Mie îmi plăcea să ascult Sweet şi toată muzica asta pentru *teenie-boppers*[1]. Deci, n-aş fi putut oricum să mă bag în discuție. Din fericire, fiind beată, n-am avut chiar așa un sentiment groaznic de inferioritate.

După aceea, am înțeles mai bine ce fel de muzică le plăcea. Muzica asta m-a prins imediat şi pe mine. David Bowie şi chestii de-astea. Pentru mine, băieții ăştia aduceau ei înşişi a staruri. Erau niște tipi originali, ca David Bowie, deşi nu aveau decât vreo şaişpe ani.

Cei din gașcă erau cool, dar într-un fel care, pentru mine, era cu totul nou. Nu vorbeau tare, nu se băteau între ei, nu făceau

---

1. În anii '70, termenul se referea la adolescenții – în special adolescentele – care se îmbrăcau la modă şi aveau o pasiune pentru muzica pop. În comparație cu tinerii din mişcarea punk, aveau o atitudine mai „cuminte", mai puțin rebelă (n. red.).

pe deștepții. Erau foarte tăcuți, foarte reținuți. Superioritatea lor părea să vină din felul lor de a fi. În plus, se înțelegeau foarte bine între ei. Nu s-a întâmplat niciodată să se ia la ceartă. Iar atunci când se strângea gașca, toți se sărutau scurt pe gură. Băieții erau cei care dădeau tonul, dar fetele aveau și ele un cuvânt de spus. În gașca asta nu am văzut niciodată luptele alea tâmpite dintre băieți și fete care se iscau atât de des în alte găști.

După o vreme, am chiulit din nou cu Kessi. Am șters-o de la ultimele două ore din ziua aia. Kessi își dăduse întâlnire cu Milan pe peronul stației de metrou Wutzkyallee. Așa că stăteam amândouă pe acolo căscând gura și așteptându-l pe Milan. Ne uitam în stânga și-n dreapta dacă nu cumva apare vreun profesor, pentru că la ora aia unii plecau spre casă.

Kessi tocmai își aprindea o țigară când i-am văzut pe Piet și pe prietenul lui, Kathi, care făcea și el parte din gașca noastră. Cât visasem la un moment ca ăsta! Îmi dorisem de mult să mă întâlnesc cu Piet sau cu un alt băiat din gașcă în timpul zilei. Și ardeam de nerăbdare să îl întreb pe Piet dacă vrea să vină cu mine acasă. Nimic mai mult. Pe atunci băieții nu mă interesau încă din punct de vedere sexual. Aveam abia doisprezece ani și nici nu avusesem primul ciclu. Ceea ce voiam era să pot povesti că Piet a fost la mine acasă. Ceilalți s-ar fi putut gândi că suntem împreună, sau poate și-ar fi zis doar că am ajuns în relații foarte strânse cu gașca asta.

Și-uite așa, deodată, Piet și Kathi erau acolo. La mine acasă nu era nimeni la ora aia, pentru că mama și prietenul ei lucrau toată ziua. Așa că i-am spus lui Kessi:

— Hai până la băieți, să trăncănim nițel.

Inima îmi bătea să-mi sară din piept. Dar, după câteva minute, i-am întrebat, foarte sigură pe mine:

— N-aveți chef să veniți la mine? Nu e nimeni acasă. Prietenul mamei mele are niște plăci țepene de tot, Led Zeppelin, David Bowie, Ten Years After, Deep Purple și albumul scos după festivalul de la Woodstock.

Învățasem deja destul de multe despre muzica lor preferată. Și, pe lângă asta, începusem să mă familiarizez cu felul lor de a vorbi. Foloseau cuvinte pe care nu le auzisem până atunci. M-am străduit să prind toate expresiile astea noi. Era ceva mult mai important pentru mine decât să-mi îmbogățesc cunoștințele de limba engleză sau să învăț niște formule matematice în clasă.

Piet și Kathi au fost imediat de acord. M-am bucurat enorm. Mă simțeam stăpână pe situație. Acasă am zis:

— Bă, căcat, n-am băutură.

Așa că am pus mână de la mână ce aveam prin buzunare și, după asta, am plecat cu Kathi la supermarket. Berea era prea scumpă. Ne-ar fi trebuit câteva mărci ca să ne matolim cât de cât. Așa că am cumpărat o sticlă de vin roșu la un litru, care ne-a costat 1,98 mărci; i se zicea vinul vagabonzilor.

Am băut sticla aia și am trăncănit ba de una, ba de alta. Dar mai ales despre polițiști. Piet zicea că acum trebuie să se ferească de gabori ca de dracu', din cauza hașișului. Băieții îi tot înjurau pe gabori și ziceau că trăim într-un stat polițienesc.

Pentru mine toate lucrurile astea erau ceva cu totul nou. Până atunci avusesem de-a face doar cu administratorii de bloc, care reprezentau pentru mine autoritățile care mă hărțuiau ori de câte ori mă mai distram cu copiii din bloc. Nu pusesem niciodată la îndoială autoritatea poliției. Acum aflam că lumea aia dominată de administratori din Gropiusstadt era, de fapt, o lume polițienească. Și că polițiștii erau mult mai periculoși decât administratorii de bloc. Oricum, tot ceea ce spuneau Piet și Kathi era pentru mine literă de lege.

După ce am dat gata vinul, Piet ne-a spus că mai are niște haș acasă. Ceilalți au izbucnit în strigăte de bucurie. Piet a plecat, sărind de pe balcon în curte. Locuiam acum la parter, iar eu o luam de cele mai multe ori pe acolo. Mi se părea o chestie trăsnet să pot face așa ceva, după ce stătusem ani de zile la etajul unsprezece.

Piet s-a întors cu o tabletă aproape cât o palmă, cu un caroiaj indicând dozele de un gram, care costau câte zece mărci bucata. A scos un *shilom*, adică un tub de lemn, care avea vreo douăzeci de centimetri. Mai întâi a băgat în *shilom* niște tutun, ca să nu trebuiască să fumezi până ajungi la lemn. După aceea a amestecat tutun și hașiș și a pus amestecul ăsta deasupra. Când fumezi, trebuie să lași capul pe spate și să ții tubul în sus, ca să nu cadă jar din el.

I-am urmărit pe ceilalți, ca să învăț cum se fumează. Mi-era clar că acum, când Piet și Kathi se aflau la mine acasă, nu mai puteam spune „nu". Așa că le-am zis, pe un ton degajat:

— Azi am și eu chef de niște haș.

Și mi-am luat un aer de parcă ar fi a nu știu câta oară când fac asta.

Trăsesem jaluzelele. Lumina care mai trecea prin ele făcea să se vadă norii grei de fum. Am luat un disc de-al lui David Bowie și l-am pus la pick-up. Trăgeam din *shilom* și țineam fumul în plămâni până mă apuca tusea. Toți tăceau. Parcă picoteau ascultând muzica aia.

Așteptam să se întâmple ceva cu mine. Credeam că acum, după ce mă drogasem, trebuia să mi se întâmple ceva nou, incredibil. Dar nu. Mă simțeam doar puțin amețită, și asta din cauza vinului. Încă nu știam că, de cele mai multe ori, nu simți nimic când fumezi pentru prima dată hașiș. Ai nevoie de o perioadă de exercițiu până să capeți cu adevărat acel *feeling* pe care îl dă hașișul. Alcoolul te dă pe spate mult mai repede.

I-am văzut pe Piet și Kessi cum se apropiau unul de altul pe canapea. Piet îi mângâia brațele. După un timp, s-au sculat amândoi, s-au dus în camera mea și au închis ușa în urma lor.

Așa că am rămas singură cu Kathi. S-a așezat lângă mine și mi-a pus un braț pe după umeri. Kathi îmi plăcea acum mai mult decât Piet. Eram bucuroasă că se apropiase de mine și mă băga în seamă. Tot timpul mi-era teamă că băieții o să-și dea seama că nu am decât doișpe ani și o să mă ignore, socotindu-mă o mucoasă.

Kathi a început să mă mângâie. Nu mai știam dacă e de bine sau e de rău. M-am încălzit rău de tot. Probabil fiindcă mi se făcuse frică. Ședeam acolo, ca o stană de piatră, și încercam să zic două vorbe despre discul pe care tocmai îl ascultam. Când Kathi mi-a pus mâna pe sân – sau pe ceea ce urma să devină un sân –, m-am ridicat și m-am dus la pick-up, unde m-am făcut că am treabă.

După aceea, Piet și Kessi s-au întors din camera mea. Arătau foarte ciudat. Tulburați și parcă triști. Kessi era toată roșie în obraji. Nu se uitau deloc unul la altul. Nu scoteau nici o vorbă. Kessi trebuie să fi avut, simțeam eu, o experiență foarte proastă. Oricum, una care nu i-a adus nici o satisfacție. Era limpede că amândoi erau foarte dezamăgiți.

După o vreme, Piet m-a întrebat dacă vin și eu la Casa de Mijloc. Asta m-a înveselit din nou. Făcusem niște pași uriași. Totul se întâmplase așa cum visasem. Îmi dorisem atât de mult să-i invit pe Piet și pe Kathi la mine acasă și să ajung să fac parte de-adevăratelea din gașcă.

Piet și Kessi au plecat, sărind peste balustrada balconului. Kathi se mai învârtea prin cameră. Iar m-a cuprins teama. Nu voiam să rămân singură cu el. I-am spus hotărâtă că trebuie să fac ordine și să mă apuc de lecții. A plecat imediat. M-am întins pe pat la mine în cameră; mă uitam în sus, la tavan, și încercam să pricep ce se întâmplă cu mine.

Kathi arăta foarte bine, dar, nu știu de ce, cumva nu îmi mai plăcea de el. După o oră și jumătate a sunat cineva la ușă. Prin vizor am văzut că e el. Nu am deschis și am luat-o tiptil înapoi spre camera mea. Chiar îmi era frică să fiu singură cu tipul ăsta. În momentul ăla, nu mai puteam să-l suport. Într-un fel, mi-era rușine de mine însămi. Nu știam de ce. Dacă era din cauza hașișului sau din cauza lui. Cu toate astea, între noi nu se întâmplase, de fapt, nimic.

M-am întristat. Acum, când fusesem acceptată în gașcă, mă gândeam că, într-un fel, nu aveam ce căuta printre ei. Pentru

chestii cu băieții eram prea mică. Știam acum, cu siguranță, că nu o să țină toată treaba asta. Iar tot ce ziceau ei despre poliție și despre stat îmi suna atât de străin, atât de straniu... Erau niște chestii care nu făceau deloc parte din viața mea.

Dar, cu toate astea, la ora cinci eram din nou la Casa de Mijloc. Nu ne-am dus în club, ci la cinema. Am vrut să mă așez între Kessi și un tip pe care nu îl cunoșteam, dar Kathi s-a băgat între noi. În timpul filmului a început, din nou, să mă mângâie. La un moment dat și-a plimbat mâna și printre picioarele mele. Nu m-am apărat. Eram ca paralizată. Îmi era îngrozitor de frică. A fost un moment în care am vrut să fug din sală. Pe urmă m-am gândit: „Christiane, ăsta e prețul pe care trebuie să îl plătești ca să fii în gașca asta." Am suportat totul, fără să scot un sunet. În fond, mă bucuram că tipii ăștia mă acceptă. Doar când mi-a spus să îl mângâi și eu pe el și când, în plus, a încercat să îmi tragă mâna înspre el, mi-am pus mâinile în poală și le-am ținut așa, încleștate, până la sfârșit.

M-am bucurat enorm când filmul s-a terminat. L-am lăsat imediat pe Kathi baltă și m-am dus la Kessi. I-am povestit tot ce se întâmplase și i-am zis că nu mai vreau să aud de Kathi nici în ruptul capului. În mod sigur, Kessi i-a spus toate astea lui Kathi, pentru că – așa cum aveam să aflu ceva mai târziu – ea era îndrăgostită lulea de el. A început să plângă în club, văitându-se că el nu se mai uita la ea și că umbla după altele. Cu altă ocazie, mi-a povestit cât de mult ținea la el și că îi venea întotdeauna să plângă atunci când Kathi era în apropiere.

În ciuda a ceea ce se întâmplase între mine și Kathi, făceam acum parte din gașcă. E adevărat că, pentru ceilalți, eram „puștoaica". Dar eram cu ei. Nici unul dintre băieți nu a mai încercat să mă atingă. Probabil că vorbiseră între ei și ajunseseră la concluzia că sunt încă prea mică pentru lucrurile astea. Ceea ce ar fi fost de neimaginat în găștile drojdierilor. Așa le ziceam noi adolescenților care se pileau cu bere și tărie până le săreau ochii din cap. La ăia, fetele erau tratate extrem de brutal dacă

îndrăzneau să facă fițe. Râdeam de fetele alea, fiindcă, deși se simțeau jignite și le era frică, totuși făceau frumos în fața băieților din gașca lor. Între noi nu exista brutalitate. Ne acceptam unii pe alții așa cum eram. Și, de fapt, eram făcuți cam din aceeași plămădeală. Ne înțelegeam fără multă vorbă. În gașca noastră nimeni nu începea să țipe la altul sau să îl porcăiască. Nu ne păsa ce trăncăneau ăia din celelalte găști. Ne simțeam mai presus de ei.

În afară de Piet, de Kessi și de mine, toți ceilalți munceau deja – și vedeau lucrurile cam la fel. Le puțea atât atmosfera de acasă, cât și cea de la locul de muncă. Dar, spre deosebire de drojdieri, care veneau în club înrăiți, plini de stres, ceea ce îi făcea să fie atât de agresivi, tipii din gașca noastră reușeau să se detașeze de toate atunci când treceau pragul clubului. După ce terminau orele de lucru, nu le mai stătea gândul decât la chestiile care le plăceau, fumau droguri, ascultau muzică cool, și era o pace totală între noi. Aici uitam de tot rahatul din timpul zilei.

Încă nu ajunsesem să mă simt în rând cu ceilalți. Mă gândeam că sunt încă prea mică. Dar ei erau modelele mele. Voiam să fiu ca ei, să învăț de la ei. Mi se părea că ei știau cum poți să duci o viață mișto și să nu te lași tras la fund de toți căcănarii și de tot rahatul din jurul tău. Nu mai acceptam, oricum, să-mi zică părinții sau profesorii ce să fac. Pentru mine gașca era singurul lucru care conta – desigur, în afară de animalele mele.

Faptul că m-am atașat atât de tare de gașca asta se datora și lucrurilor care se petreceau la mine acasă. Între timp, situația de aici devenise insuportabilă. În primul rând, era vorba de Klaus, prietenul mamei mele, care ura animalele. Sau așa credeam eu pe atunci. Mai întâi, a început să bombăne că nu se poate trăi așa într-un apartament atât de mic, cu atâtea animale peste tot. Pe urmă i-a interzis noului meu dog, pe care îl primisem de la tata, să mai intre în sufragerie. La faza asta am sărit în sus ca arsă. Câinii noștri au făcut întotdeauna parte din familie.

Ne purtam cu ei la fel cum am fi făcut-o cu oricare alt membru al familiei. Şi acum vine ăsta şi zice că dogul meu nu are ce să mai caute în sufragerie.

Dar asta n-a fost totul. După o vreme, Klaus a vrut să-mi interzică să mai dorm cu câinele la picioarele patului. Pe urmă, a insistat să înghesui în cămăruţa mea o cuşcă de lemn şi să pun câinele în ea. Evident că nu am vrut să fac aşa ceva.

În cele din urmă, a decretat că animalele trebuie scoase din casă. Asta a pus capac la toate. Mama era încă de partea lui şi a zis că eu nu m-aş mai ocupa de animale ca înainte. Asta mi s-a părut strigător la cer. Sigur că nu mai eram prea des acasă seara, aşa încât unul dintre ei trebuia să iasă cu câinele în locul meu. Dar, în rest, cred că mă ocupam în fiecare minut liber de câine şi de celelalte animale.

Am trecut la ameninţări, am zbierat şi am plâns, dar degeaba. Câinele meu a fost dat unei femei, care părea de treabă şi chiar ţinea la Ajax. Numai că femeia aceea s-a îmbolnăvit curând de cancer şi a fost nevoită să renunţe la câine, despre care am auzit apoi că ar fi ajuns într-o crâşmă. Era un animal extrem de sensibil, care o lua razna când oamenii făceau tărăboi. Ştiam că, într-o cârciumă, o să ducă o viaţă mizerabilă. I-am făcut pe Klaus şi pe mama răspunzători pentru asta. Nu mai voiam să am de-a face cu nişte oameni care se purtau aşa cu animalele.

Toate astea se întâmplau în perioada în care începusem să merg la Casa de Mijloc şi să fumez haşiş. Îmi mai rămăseseră două pisici. Ele nu aveau nevoie de mine peste zi, iar noaptea dormeau cu mine în pat. După ce dispăruse câinele, nu mă mai ţinea nimic pe-acasă. Nu mai aveam nici o îndatorire acolo. Şi nici nu aveam chef să mă plimb de una singură. Tot ce făceam era să aştept să se facă ora cinci, când se deschidea clubul din Casa de Mijloc. Câteodată îmi petreceam şi după-amiezile împreună cu Kessi şi cu alţii din gaşcă, înainte să se deschidă clubul.

Fumam haşiş în fiecare seară. Ăia mai cu bani din gaşcă le dădeau şi celorlalţi nişte haş. Nici nu mi se mai părea mare lucru că fumez aşa ceva. Doar o făceam pe faţă în Casa de Mijloc. Asistenţii sociali de la biserică, care mai aruncau un ochi prin club, ne mai ziceau câte ceva atunci când ne vedeau fumând. Nu erau toţi la fel. Dar cei mai mulţi dintre ei recunoşteau că au fumat şi ei cândva. Veneau de la universitate, făcuseră parte din mişcările studenţeşti, printre ei fumatul de haşiş trebuie să fi fost un lucru normal. Aşa că tipii ăştia ne ziceau doar să nu sărim calul şi să nu folosim haşişul ca pe un mijloc de a evada din realitate. Oricum, în primul rând, ne spuneau să nu cumva să trecem pe droguri grele.

Toate sfaturile astea ne intrau pe o ureche şi ne ieşeau pe cealaltă. Ce tot dădeau din gură, dacă recunoşteau că au fumat şi ei! Unul dintre noi i-a zis odată unuia dintre tinerii ăştia:

— Voi credeţi că, dacă studenţii mai trag nişte haş, totul e OK. Pentru că ei ştiu ce fac. Dar, când o fac nişte ucenici sau muncitori, e pericol mare. Chestiile astea nu ţin la noi, să ştiţi!

Tipul cu pricina n-a mai ştiut ce să zică. Ba chiar părea să-l roadă conştiinţa.

Nu fumam doar haşiş, mai beam ba bere, ba vin, când n-aveam material. Începeam de cum se termina şcoala, sau şi de dimineaţă, dacă chiuleam. Simţeam permanent nevoia să mă ameţesc cumva. Eram luată tot timpul. Asta şi voiam, ca să nu trebuiască să mă confrunt cu tot rahatul de la şcoală şi de acasă. Oricum, şcoala nu mai însemna nimic pentru mine. Am trecut foarte repede de la o medie bună la una foarte slabă.

M-am schimbat total şi fizic. Am ajuns să fiu incredibil de slabă, pentru că abia dacă mai mâncam ceva. Toţi pantalonii pe care îi aveam căzeau de pe mine. Faţa mi s-a supt toată. Stăteam mult în faţa oglinzii. Îmi plăcea felul în care mă transformam. Arătam tot mai mult ca alţii din gaşcă. Feţişoara mea de copil dispăruse, în sfârşit.

Nu mă mai gândeam decât la cum arăt. Mama a trebuit să-mi cumpere nişte pantofi cu tocuri înalte şi nişte pantaloni care

să se muleze pe mine, acum, că slăbisem. Am început să mă pieptăn cu cărare pe mijloc, lăsându-mi pletele peste obraji. Voiam să arăt enigmatică, să fiu de nepătruns pentru ceilalți. Lumea nu trebuia să-și dea seama că nu sunt atât de cool pe cât doream să fiu.

Într-o seară, Piet m-a întrebat în club dacă am băgat vreodată un trip.

— Normal, ce crezi?

Auzisem deja multe despre LSD, căruia îi ziceau „timbru" sau „trip". S-a întâmplat de mai multe ori ca unul din gașcă să povestească despre ultimul lui trip. Când l-am văzut pe Piet că începe să rânjească și mi-am dat seama că nu mă crede, am înnebunit de ciudă. Luându-mă după relatările celorlalți, mi-am încropit o poveste a mea despre cum m-am simțit la primul trip. Piet tot nu părea să mă creadă. Nu puteai să îi spui gogoși, te simțea pe loc. Or, eu încercasem să mă dau mare, dar am dat-o rău în bară, așa că mă simțeam acum groaznic.

— Dacă vrei să încerci, mi-a zis Piet, sâmbătă o să am la mine niște tripuri supermișto. Îți dau și ție ceva.

Abia așteptam să se facă sâmbătă. Mă gândeam că, dacă o dau pe timbru, chiar că o să fiu una de-a lor. Când am ajuns la Casa de Mijloc, Kessi băgase deja un trip. Piet m-a luat în primire:

— Dacă chiar vrei să încerci, îți dau o juma. Prima oară e suficient.

Mi-a dat o foiță de țigară în care se afla o fărâmă de timbru. Nu puteam să mi-o bag pe gât așa, pur și simplu, în fața celorlalți. Eram foarte nervoasă. În plus, nu voiam să se vadă că e prima oară când fac asta. Și, în afară de asta, voiam cumva să marchez momentul, să-i dau un aer festiv. Așa că m-am dus la toaletă, m-am închis înăuntru și am înghițit fărâma aia.

Când m-am întors, Piet a zis că, mai mult ca sigur, am aruncat timbrul în budă. Așteptam nerăbdătoare să se întâmple ceva cu mine, pentru ca ăilalți să mă creadă că înghițisem drogul.

La închiderea clubului, la ora zece, încă nu simțeam nimic. Am plecat cu Piet spre stația de metrou. Pe peron ne-am întâlnit cu doi prieteni de-ai lui, Frank și Pauli. Erau îmbrăcați la fel. Și degajau o liniște stranie. Mi-a plăcut de ei. Piet mi-a zis:

— Ăștia sunt pe H[1].

Adică pe heroină. Pe moment, nu m-a impresionat treaba asta, mă gândeam doar la mine și la bucățica mea de timbru, care începuse să-și facă efectul.

Când ne-am urcat în metrou și a pornit, aproape că am luat-o razna. Totul era atât de aiurea. Credeam că mă aflu într-o conservă în care cineva amestecă cu o lingură imensă. Zgomotul pe care îl făcea metroul prin tunel mă înnebunea. Zdrăngăneala era insuportabilă. Oamenii din metrou aveau niște mutre îngrozitoare. De fapt, arătau ca de obicei, cu fețele lor de pământălăi roșii, tunși și frezați. Numai că, acum, vedeam mult mai clar cât de respingători erau oamenii ăștia de doi bani. Îmi închipuiam că tocmai veneau dintr-o cârciumă de rahat, după o zi în care au fost la o slujbă de căcat, și acum își plimbau burtoiul spre casă cu metroul. După care porcovanii ăștia fălcoși se vor cățăra în pat, iar a doua zi se vor repezi iarăși la muncă – și tot așa. Mă gândeam: „Nu poți decât să te bucuri că nu ești la fel ca ei. Că ai fost primită în gașca asta și ai băgat un trip, iar acum îți dai seama ce pământălăi sunt oamenii ăștia". Cam așa ceva îmi umbla prin minte. Și în alte dăți, când eram tripată, mi s-a întâmplat la fel. Pe urmă m-a apucat frica de mutrele alea schimonosite și buhăite. M-am uitat la Piet. Și el părea mai urât ca de obicei. Fața lui era mult mai mică decât a porcovanilor din jurul nostru. Dar el arăta cât de cât normal.

M-am bucurat când am ajuns în Rudow și am ieșit din metrou. Totul arăta atât de clar și de luminos. Nu puteam să cred că o lumină oarecare de pe stradă poate să strălucească cu

---

1. A se citi /eitș/ în paginile cărții de față, fiind vorba de H-ul englezesc, folosit ocazional și în spațiul românesc cu referire la heroină. Trebuie evitată confuzia cu „haș" (hașiș), cuvânt care, în argoul autohton, este uneori întâlnit sub o formă identică grafic – „H" (n. red.).

atâta putere. În clipa aceea, orice stâlp de iluminat radia mai tare decât soarele. În metrou mă luase cu frig. Acum m-a luat cu călduri. Mă gândeam că am ajuns cumva în Spania şi că nu mai sunt în Berlin. Totul părea să fie ca în imaginile alea frumoase, expuse în agenţia de turism din Gropiusstadt. Pomii erau palmieri şi străzile – plaje. Totul era inundat de lumină. Nu i-am spus lui Piet că eram pe val. Voiam, într-un fel, să fiu singură în tripul ăsta bestial de cool.

Piet, care era şi el *high*, mi-a spus că am putea să mergem la prietena lui, dacă părinţii ei nu sunt acasă. A zis că are o prietenă pe care o iubeşte foarte mult. Ne-am dus în garajul din subsolul clădirii în care locuia ea. Piet voia să vadă dacă maşina părinţilor ei este acolo. Când am ajuns în garaj, m-a cuprins frica. Tavanul scund parcă se năruia peste mine. Se unduia, ca şi stâlpii de beton din jur. Iar maşina părinţilor era acolo.

Piet a răbufnit:

— Ce garaj de căcat!

Şi, pe urmă, s-o fi gândit că numai el e luat şi m-a întrebat:

— Zi-mi, unde ai aruncat mai înainte timbrul?

S-a uitat la mine, după care a zâmbit:

— Fetiţo, am fost un bou. Ai pupilele ca nişte ventuze de caracatiţă.

Afară, vremea era din nou frumoasă. M-am aşezat pe iarbă. Un zid era atât de portocaliu, de parcă se oglindea în el soarele care tocmai răsărea. Umbrele se tot mişcau, ca şi cum voiau să lase loc luminii să pătrundă, rază cu rază, peste tot. Peretele casei, pe care îl vedeam în faţa mea, s-a umflat deodată şi, în clipa următoare, era în flăcări.

Ne-am dus acasă la Piet. Picta extraordinar. În camera lui era agăţat un desen făcut de el. Un cal incredibil de gras, pe care stătea călare un schelet cu o coasă. M-am uitat la desen. Îl mai văzusem de câteva ori înainte şi m-am gândit de fiecare dată că e vorba de moarte. Acum însă, nu m-a mai speriat deloc. Îmi treceau tot felul de gânduri prosteşti prin minte. Cum că scheletul ăla nu va putea niciodată să stăpânească un cal atât

de puternic. Şi că puterea pe care o avea asupra lui era o iluzie. Am tot vorbit despre desen. Piet mi-a dat după aceea nişte discuri şi mi-a spus:

— E o muzică bestială, când o să te mai tripezi, o să vezi...

Am plecat spre casă.

Mama era, desigur, încă trează. Ca de obicei, s-a lăsat cu ciondăneală. Că pe unde am umblat. Că nu se mai poate aşa. Că totul... Mama mi se părea jalnică. Grasă şi cu şuncile ţopăindu-i pe sub cămaşa de noapte, ţipa la mine cu o mutră umflată de furie. Arăta ca porcovanii ăia din metrou.

Nu am scos nici o vorbă. Oricum, nu ne mai vorbeam. Schimbam, cel mult, câteva cuvinte despre strictul necesar sau alte chestii fără nici o importanţă. Nu voiam să fie grijulie cu mine şi, cu atât mai puţin, să mă atingă cumva. Îmi închipuiam – cel puţin câteodată – că nu mai am nevoie de o mamă sau de o familie.

Mama cu prietenul ei, pe de o parte, şi eu, pe de alta, trăiam deja în lumi cu totul diferite. Habar nu aveau ce făceam eu. Credeau că sunt o fată normală, care tocmai trece pragul pubertăţii. Ce-aş fi putut să le spun? Oricum nu ar fi priceput nimic. Mi-ar fi interzis totul. Sau aşa credeam eu pe atunci. Mama... îmi părea rău pentru ea, dar atât, nimic mai mult. Venea frântă de la slujbă şi se apuca imediat să treburiască prin casă. Mă gândeam însă că e vina ei dacă acceptă să ducă o viaţă atât de tâmpită.

Mama Christianei

M-am întrebat de multe ori cum de nu am observat mai din timp ce se petrece cu Christiane. Răspunsul e simplu, dar nu am putut să îl accept decât după ce am stat de vorbă cu alți părinți, ai căror copii treceau și ei prin situații asemănătoare. Pur și simplu am refuzat să cred că fiica mea este dependentă de droguri. M-am mințit până când n-am mai putut nega faptele.

Prietenul meu, cu care trăiesc de când am divorțat de tatăl Christianei, începuse să bănuiască ceva mult mai devreme decât mine. Eu îi ziceam: „Nu se poate. E doar un copil." Probabil că asta este cea mai mare greșeală pe care poți să o faci, să îți închipui că odrasla ta încă nu e destul de mare ca să facă cutare și cutare lucru. Atunci când Christiane a început să se izoleze și să ne evite tot mai mult, când am văzut că preferă să plece cu prietenii la sfârșit de săptămână în loc să stea cu noi și să facem ceva împreună, ar fi trebuit să încep să mă întreb ce se întâmplă, ce o face să se comporte astfel. Am tratat toate semnele astea cu mult prea mare ușurință.

Când ai o slujbă, probabil că nu mai reușești să te ocupi de copiii tăi așa cum trebuie. Vrei să te mai odihnești și tu nițel și ești foarte mulțumită dacă își văd de ale lor fără să te bată la cap. Sigur, Christiane se întorcea câteodată prea târziu acasă. Dar avea întotdeauna o scuză bine pregătită, pe care i-o acceptam, îmi dau seama acum, cu mult prea mare îngăduință. Ajunsesem să cred că programul acesta dezordonat, precum și felul ei tot mai ciudat de a se purta ar ține, pur și simplu, de o fază a dezvoltării ei și că, la un moment dat, toate astea o să se sfârșească.

Nu am vrut să îi impun nimic Christianei. Eu trecusem prin așa ceva, și suferisem amarnic. Tatăl meu era o persoană extrem de severă. În satul din Hessen în care am crescut, era un om respectat, deținea o carieră de piatră. Dar educația pe care mi-a dat-o nu consta decât din interdicții. Despre băieți nu aveam voie nici măcar să vorbesc, altminteri mă lua imediat la palme.

Îmi amintesc foarte bine de o plimbare pe care am făcut-o într-o după-amiază de duminică împreună cu o prietenă. În spatele nostru, la mai mult de o sută de metri, mergeau agale doi tineri. Tata, care venea cu mașina dinspre terenul de fotbal, a apărut întâmplător, a oprit brusc lângă noi și mi-a tras o palmă acolo, chiar în mijlocul străzii. După care m-a trântit în mașină și m-a dus acasă. Toate astea doar pentru că undeva, în spatele nostru, mergeau doi tineri. Povestea asta m-a revoltat profund. Aveam șaisprezece ani și mi-am spus: „Oare cum o să reușesc să scap din casa asta?"

Mama mea, o femeie bună la suflet, nu avea nici un cuvânt de spus. Nu mi s-a permis nici măcar să-mi aleg calea și să-mi iau o slujbă ca moașă. Tatăl meu insista că trebuie să fac o școală de comerț, ca să fiu apoi în stare să țin contabilitatea firmei lui. În perioada aceea l-am cunoscut pe Richard, viitorul meu soț. Era cu un an mai mare decât mine și studia agronomia. Urma să ajungă administrator agricol. Asta și pentru că tatăl lui își dorea acest lucru. La început, am fost doar prieteni. Pe urmă, cu cât tatăl meu se străduia mai mult să destrame această prietenie, cu atât am ajuns să mă agăț mai tare de ea. Nu vedeam decât o singură scăpare: să rămân însărcinată, astfel încât să trebuiască să mă mărit cu Richard și să-mi câștig, în sfârșit, libertatea.

Când am împlinit optsprezece ani, s-a întâmplat așa cum plănuisem. Richard a renunțat pe loc la studiile lui și am plecat în nordul Germaniei, în localitatea unde locuiau părinții lui. Căsnicia noastră a fost, din capul locului, un dezastru. N-am putut conta pe bărbatul meu nici măcar în timpul sarcinii. Mă lăsa singură cu nopțile. Gândurile îi erau acaparate de Porsche-ul lui și de visurile lui de mărire. Nu îi convenea nici o slujbă, toate i se

păreau sub demnitatea lui. Voia neapărat să ajungă cineva, așa încât ceilalți să îl respecte și să îl admire. Vorbea deseori despre asta, despre faptul că înainte de război cei din familia lui fuseseră oameni de seamă. Pe atunci, bunicii lui dețineau în estul Germaniei un cotidian, un magazin de bijuterii și o măcelărie. Și mai aveau și pământ.

Astea erau aspirațiile lui. Voia neapărat să ajungă un întreprinzător de succes, la fel ca predecesorii lui. Ba visa să pornească o firmă de transport, ba voia să-și deschidă o afacere cu mașini, ba voia să pună pe picioare, împreună cu o cunoștință, o întreprindere cu scule pentru grădinărit și pentru munci agricole. Însă nu reușea niciodată să depășească stadiul discuțiilor preliminare. Supărarea pe care o tot acumula și-o revărsa pe copii, iar dacă încercam să-mi apăr fetele, devenea și mai violent.

În general, eu aduceam banii în casă. Atunci când Christiane a împlinit patru ani, am reușit să capăt o slujbă foarte bună la o firmă de anunțuri și intermedieri matrimoniale. Dacă aveam de încheiat contracte la sfârșit de săptămână, Richard mă ajuta și el. Vreo doi ani lucrurile au mers destul de bine. După care Richard s-a certat cu șeful meu și eu am fost dată afară. Richard voia acum să-și deschidă propria agenție matrimonială, una cu pretenții. A hotărât ca sediul firmei să fie în Berlin.

Așa că în 1968 ne-am mutat în Berlin. Eu speram că această schimbare de decor o să însemne și un nou început pentru căsnicia noastră. Dar, în loc să ajungem în niște spații de locuit și de lucru elegante, ne-am ales cu un apartament de două camere și jumătate în Gropiusstadt, la periferia Berlinului. Richard nu reușise să facă rost de capitalul necesar pentru a pune afacerea pe picioare. Acasă, totul era ca înainte. Richard continua să-și dezlănțuie toată furia asupra mea și a fetelor. Până la urmă, nu a prins decât un amărât de job de vânzător. Dar tot nu se putea împăca cu ideea că nu-i cu nimic mai acătării decât toți oamenii aceia mărunți care trăiau în Gropiusstadt.

M-am gândit deseori la divorț, dar nu aveam curajul să fac pasul ăsta. Puțina încredere în mine pe care o mai aveam când m-am eliberat de tatăl meu mi-a fost distrusă de bărbatul meu.

Din fericire, odată ajunși în Berlin, eu am căpătat repede o slujbă stabilă ca stenodactilografă, câștigând o mie de mărci pe lună, în mână. Sentimentul de a fi apreciată și de a putea face din nou ceva mi-a dat puteri noi. Am încetat să accept toate toanele soțului meu. Începuse să mi se pară tot mai caraghios cu grandomania lui. Frecușurile și certurile dintre noi deveneau tot mai greu de suportat. Mai multe tentative de despărțire au eșuat. Totuși, încă țineam atât de mult la el! Poate și pentru că a fost primul bărbat din viața mea. Dar și din cauza fetelor. Nu am putut face rost de locuri la grădiniță pentru ele. Nici nu aș fi fost în stare să le plătesc. De aceea, îmi convenea într-un fel că Richard era pe-acasă din când în când. Astfel, am tot amânat despărțirea, până când, în 1973, am avut în sfârșit puterea să iau decizia corectă. Am intentat divorț.

Nu voiam ca fetele mele să treacă prin ce trecusem eu. Îmi jurasem, încă de la nașterea Christianei, că ea va crește în așa fel încât să nu ajungă să se mărite cu primul bărbat care îi iese în cale, doar ca să scape de-acasă. Voiam să se dezvolte natural, să nu fie obligată să o ia într-o direcție sau alta, să se bucure de libertatea ei – într-un cuvânt, să primească o educație modernă. Numai că, mai târziu, am închis ochii la mult prea multe.

După divorț, a trebuit să-mi caut înainte de toate o nouă locuință, pentru că Richard refuza să se mute în altă parte. Am găsit ceva într-un bloc care era într-o zonă cu impozite mai mici. Chiria se ridica la șase sute de mărci, era inclus și un garaj, deși nu aveam mașină. De fapt, era mult prea mult pentru mine. Dar nu aveam ce face. Voiam să pun cruce căsniciei mele. Voiam, orice ar fi, să o iau de la capăt împreună cu copiii mei.

Richard nu putea să plătească pensia alimentară. Mi-am zis că nu-mi rămâne decât să economisesc la sânge și să mai lucrez din când în când peste program, pentru a le putea oferi câte ceva fetelor, care aveau zece și unsprezece ani și care trăiseră toată copilăria lor în condiții mai mult decât modeste. Mă durea atât de

tare că nu fusesem în stare să le ofer nici măcar o locuință cât de cât plăcută.

Îmi doream ca lucrurile să se schimbe după divorț. Să am, după atât amar de vreme, un mic apartament confortabil, în care să ne simțim cu toții bine. La asta visam tot timpul. Pentru asta m-am luptat și am muncit atâta, dar și ca să-mi permit să le fac din când în când câte o plăcere, să le iau haine frumoase și să facem excursii împreună la sfârșit de săptămână fără să-mi fie groază că n-o s-o scot la capăt cu banii.

M-am ținut de plan cu mult entuziasm. Am cumpărat un tapet care era pe gustul fetelor și le-am aranjat o cameră cu un mobilier foarte drăguț, iar în 1975 am reușit să-i fac cadou Christianei un pick-up Dual. Lucrurile astea mă făceau fericită. Mă bucura enorm că îmi permiteam, în sfârșit, să cheltuiesc ceva mai mult pentru copiii mei.

Și, când mă întorceam acasă de la slujbă, se întâmpla de destule ori să le aduc câte ceva. Nu mare lucru, dar totuși... Oricum, îmi făcea mare plăcere să mă opresc la Wertheim sau la Karstadt și să le cumpăr de acolo ba una, ba alta. De cele mai multe ori profitam de ofertele speciale. Ba niște dulciuri mai deosebite, ba o ascuțitoare care arăta haios – tot felul de nimicuri de felul ăsta. De fiecare dată când le aduceam așa ceva, îmi săreau de gât. Și mă simțeam întotdeauna de parcă ar fi fost Crăciunul.

Astăzi știu că, procedând astfel, încercam să scap în primul rând de sentimentul meu de vinovăție – doar eram plecată atâta vreme de acasă. Am greșit crezând că banii o să le rezolve pe toate. Ar fi trebuit să mă ocup de copii, în loc să stau atâta timp la lucru. Astăzi nu mai reușesc să înțeleg ce o fi fost în capul meu pe atunci, de ce le-am lăsat pe fete atâta vreme singure. De parcă ai putea să compensezi lipsa de acasă cu niște lucrușoare frumoase... Trebuia să trăiesc din ajutorul social câtă vreme fetele chiar aveau nevoie de mine. Însă ajutorul social era ultimul lucru pe care mi-l doream pe atunci. Încă din casa părintească mi s-a băgat în cap că nu trebuie niciodată să fii o povară pentru stat. Și, pe lângă ajutorul social, poate că ar fi trebuit să-l dau în judecată pe fostul

meu soț, așa încât să plătească o pensie alimentară. Nu știu cum ar fi fost mai bine. Știu însă că, străduindu-mă tot timpul să avem și noi o casă mai drăguță, am pierdut din vedere ceea ce era cel mai important. Oricum aș suci lucrurile, la sfârșit ajung să-mi fac același reproș. Le-am lăsat pe fete mult prea des să-și poarte singure de grijă. Și, în mod sigur, Christiane ar fi avut nevoie de mai multă îndrumare și mai mult sprijin. Pentru că ea era mai labilă și mai sensibilă decât sora ei mai mică. Pe atunci nici nu-mi trecea prin gând că fiica mea mai mare ar putea să o ia pe căi greșite – chiar dacă vedeam zi de zi ce se întâmpla în alte familii care locuiau în cartierul ăsta de la periferie. Erau bătăi cu nemiluita. Se bea alcool pe rupte și adesea vedeai câte un bărbat, vreo femeie sau vreun adolescent zăcând morți de beți în șanț. Însă eu îmi închipuiam că, dacă ești un exemplu pentru copiii tăi, dacă te străduiești și nu te lași pradă delăsării, ei te vor lua drept model.

Eram convinsă că lucrurile merg tot mai bine. Fetele se duceau dimineața la școală. La prânz își făceau singure de mâncare. Iar după-amiaza se duceau de multe ori la ferma de ponei de pe Lippschitzallee. Amândouă sunt mari iubitoare de animale.

Totul a mers bine o bucată de vreme, dacă lăsăm deoparte micile gelozii dintre fete și Klaus, care era prietenul meu și care, între timp, locuia la noi. În afară de slujba mea, de gospodărie și de fete, mai era și el în viața mea. Îmi oferea un refugiu, îmi dădea un sentiment de liniște. Însă, din dorința de a dedica mai mult timp legăturii noastre, am făcut o mare greșeală: am acceptat ca sora Christianei să se mute la tatăl ei, care, simțindu-se abandonat, o atrăsese cu tot felul de promisiuni.

Când se întorcea de la școală, Christiane era acum singură. În perioada asta și-a făcut niște prieteni care au tras-o la fund. Numai că eu nu mi-am dat seama. Kessi, prietena ei de la școală, care locuia aproape de noi și cu care se vedea des după-amiaza, îmi părea o fată destul de coaptă la minte. Iar mama lui Kessi mai arunca din când în când un ochi la ce făceau cele două fete. Uneori Christiane era la Kessi, alteori venea Kessi la noi.

Erau amândouă de-o vârstă, aveau doisprezece-treisprezece ani, vârsta la care ți se trezește curiozitatea, faza aceea când vrei să încerci totul măcar o dată. Nu îmi făceam griji când se duceau seara în clubul pentru tineri care se chema Casa de Mijloc și care ținea de Centrul Evanghelic din Gropiusstadt. Eram convinsă că fata mea se află acolo pe mâini bune, fiind vegheată de oamenii Bisericii. Nici o clipă nu mi-a trecut prin minte că acolo li se permite tinerilor să fumeze haşiş.

Dimpotrivă, eram bucuroasă că fiica mea se transforma într-o adolescentă veselă și plină de viață și că nu o mai afecta atât de mult plecarea surorii ei. De când se împrietenise cu Kessi, reîncepuse să râdă. Câteodată, amândouă erau atât de vesele și se prosteau în așa hal, încât izbucneam și eu în râs. N-aveam de unde să știu că exploziile lor de râs se datorau haşişului sau unor tablete halucinogene.

Gașca era familia mea. Ne lega un anume tip de prietenie, de tandrețe, ba chiar un fel de dragoste. Deja micul sărut de bun venit, atunci când ne strângeam, mi se părea genial. Fiecare dintre noi îi pupa pe toți ceilalți cu multă prietenie și tandrețe. Tata nu m-a pupat niciodată în felul ăsta. Problemele nu-și aveau locul în gașca noastră. Nimeni nu vorbea vreodată despre problemele lui personale. Nici unul dintre noi nu îl agasa pe altul din gașcă cu căcaturile de acasă sau de la slujbă. Când eram împreună, lumea asta nenorocită din jurul nostru dispărea cu totul. Vorbeam despre muzică și droguri. Câteodată și despre haine sau despre oamenii care își mai băteau joc de societatea polițienească. Îi consideram cool pe toți cei care reușeau să dea o spargere, să fure o mașină sau să jefuiască o bancă.

După ce am avut primul trip, am simțit că acum chiar fac parte din gașcă, că sunt și eu ca ei. Tripul ăla a fost tare de tot. Eram bucuroasă că nu m-a apucat groaza. Cei mai mulți care iau primul lor timbru au un trip înfiorător. Dar mie mi-a ieșit foarte bine. Simțeam că dovedisem de ce sunt în stare. Acum, dacă mi se oferea un timbru, îl înghițeam fără să stau pe gânduri.

Relația mea cu lucrurile din jur s-a schimbat foarte mult. Nu mai stăteam doar în club, am reînceput să ies afară, în natură. Înainte ieșeam la verdeață împreună cu câinele meu, și ajunsesem să înțeleg întru câtva natura datorită lui. Acum, înainte să ies, trăgeam mai întâi o pipă, dacă nu eram pe altceva. Am descoperit o cu totul altă natură, care nu semăna deloc cu cea

pe care o știam înainte. Se dizolva în culori, forme și sunete, care se reflectau apoi în stările mele de spirit. Tot ceea ce făceam, toată viața mea de atunci mi se părea extrem de cool. Au fost câteva luni în care eram mai tot timpul mulțumită cu mine însămi.

La un moment dat însă, gașca noastră a ajuns într-un punct mort. Hașișul și timbrele nu ne mai erau de-ajuns. Ne obișnuiserăm deja cu chestiile astea. Totul devenise un fel de rutină. Știam deja cum e să te rupi cu *shit*, adică cu hașiș, și nici timbrele nu ne mai dădeau *kick*-ul ăla pe care ni-l doream, starea aia de euforie. Nu mai aveam parte de experiențe noi.

Până când, într-o seară, unul din gașcă a venit în club și ne-a zis:

— Am o chestie nouă, efedrină! E tare de tot.

Am luat două pastile de efedrină, un stimulent, fără să știu exact ce înghit. Le-am dat pe gât cu o halbă de bere, pentru că și alții făceau așa. Nu mi-a priit deloc. Fiindcă, între timp, nu-mi mai plăcea berea și nu-mi mai plăceau nici oamenii care turnau în ei bere cu nemiluita.

Și, deodată, au apărut tot felul de pastile în club. Am mai luat una puțin mai încolo, era Mandrax, un somnifer puternic. Seara aceea a început să mi se pară foarte cool. Simțeam că îi iubesc pe toți cei din gașcă. În săptămânile următoare am dat iama prin toată industria farmaceutică.

La școală îmi era tot mai greu. Nu mă mai sinchiseam să-mi fac temele. Dimineața eram moartă de oboseală. Totuși, am reușit să trec în clasa a VIII-a. La unele materii, ca germana sau educația civică, mai făceam față cât de cât, pentru că se întâmpla să mă intereseze un subiect sau altul, dar și pentru că aveam o oarecare ușurință.

Însă tocmai la materiile la care mai mișcam aveam dificultăți tot mai mari. Atât cu profesorii, cât și cu colegii de clasă. Mi se părea foarte nasol felul în care ne comportam unii cu alții la școală. Îmi mai amintesc de un scandal monstru pe care l-am avut cu un profesor care voia să ne vorbească despre pro-

tecția mediului. Oricum, pe cei din clasă nu îi interesa absolut deloc tema asta, fiindcă nu era nimic de scris sau de învățat. Mă rog, pe mine m-a enervat profesorul, care trăncănea întruna, fără să ne ia în seamă. Așa că am sărit cu gura pe el:

— Ce tot debitați acolo? Ce e aia protecția mediului înconjurător? Pentru asta e nevoie mai întâi ca oamenii să învețe cum să se poarte unii cu alții. Asta ar trebui să învățăm mai întâi în școala asta de rahat. Să ne pese unii de alții. Să nu mai încercăm mereu să fim mai tari în gură decât alții și să nu mai facem tot felul de răhățișuri între noi ca să primim note mai mari. Iar profesorii trebuie și ei să învețe să vadă lucrurile așa cum sunt și să judece elevii corect.

Și am ținut-o tot așa. Într-un fel, îmi plăcea profu ăla. De-asta m-am înflăcărat așa, crezând că poate nu-mi băteam gura degeaba.

Mi-era greață de școala asta. Nu aveai nici o legătură personală cu profesorii. Iar în clasă, noi, elevii, ne depărtam tot mai mult unul de altul, pentru că urmam cursuri diferite. În fond, fiecare căuta să-i tragă clapa celuilalt. Nimeni nu sărea în ajutorul altuia, fiecare voia să fie cel mai bun. Profesorii își arătau mușchii în fața elevilor, pentru că aveau puterea de a da note. Iar elevii își testau puterile împotriva acelor profesori care erau binevoitori și care nu puteau să se impună în fața noastră.

Vedeam foarte bine că așa stau lucrurile, dar mi-am făcut mai departe vocea auzită, și când aveam un motiv întemeiat, și când, pur și simplu, aveam chef să fac scandal în timpul orelor. Cei mai mulți din clasă erau alături de mine doar când mai strigam câte o tâmpenie, dar nu și când încercam să explic, foarte serios, că școala asta e de tot rahatul.

În fond, mi se rupea de toate astea, fiindcă pe mine nu mă interesa decât să fiu acceptată de gașca mea, unde nu exista lupta asta, încleștarea asta penibilă. Dar și atunci când eram cu cei din gașcă mă simțeam de multe ori stingheră. Mă băgam în

vorbă tot mai rar. Oricum, discuțiile se învârteau în jurul aceloraşi chestii: droguri, muzică, ultimul trip şi, din ce în ce mai mult, preţurile la *shit*, LSD şi diverse pastile. De obicei, eram atât de varză, că nu mai spuneam nimic şi voiam doar să fiu lăsată în pace.

Dar exista un loc care mă atrăgea foarte tare şi unde voiam să ajung neapărat. Se numea Sound. Sound era o discotecă de pe Genthiner Straße, din cartierul Tiergarten. În tot oraşul erau lipite afişe pe care se putea citi: „Sound – cea mai modernă discotecă din Europa". Cei din gaşca noastră se duceau des acolo. Dar nu puteai să intri decât dacă aveai şaisprezece ani. Eu însă de-abia împlinisem treisprezece. Şi mi-era teamă că nu o să mă lase să intru, chiar dacă, între timp, îmi falsificasem anul naşterii în legitimaţia de elev.

Ştiam că cei care se drogau pe bune mergeau în Sound. Acolo puteai cumpăra orice. De la *shit* la Mandrax şi de la Valium la heroină. Mă gândeam că trebuie să fie plin de tipi incredibil de cool. Era un loc de vis pentru o fetiţă ca mine, care tot bătea drumul între Rudow şi Gropiusstadt. Când mă gândeam la Sound, vedeam în faţa ochilor un adevărat palat în care totul strălucea. Efecte de lumini năucitoare şi cea mai bună muzică. Şi tipii cei mai cool pe care ţi-i puteai imagina.

Plănuisem deja de câteva ori să mă duc acolo cu alţii din gaşcă. Dar nu mi-a ieşit niciodată. În cele din urmă, am vorbit cu Kessi şi am pus la cale un plan de bătaie. Într-o sâmbătă, i-am zis mamei că vreau să dorm la Kessi. Iar ea le-a povestit alor săi că o să doarmă la mine. Mamele noastre ne-au crezut. Trebuia să mai vină cu noi şi o prietenă de-a lui Kessi. Era puţin mai mare decât noi, o chema Peggy. Ne-am întâlnit la ea sâmbătă seara şi l-am aşteptat pe prietenul lui Peggy, pe care îl chema Micha. Kessi mi-a povestit, pe un ton foarte serios, ca Micha era pe H, adică îşi băga heroină în venă. Eram foarte curioasă să îl cunosc. Pentru că nu avusesem încă de-a face cu cineva care să fie pe heroină.

Când a sosit Micha, am fost foarte impresionată de el. Într-un fel, era chiar mai cool decât tipii din gașca noastră. Dar iar m-au apucat complexele de inferioritate. Micha ne trata foarte de sus. Mi-a trecut din nou prin minte că de-abia împlinisem treisprezece ani și că davistul[1] ăsta trecuse prin lucruri la care eu nici nu visam și era mult mai matur decât mine. M-am simțit ca un copil tâmpit.

De altfel, Micha a murit peste doar câteva luni.

Am luat metroul și ne-am dus până la stația Kurfürstenstraße. Pentru mine, era, pe atunci, un drum destul de lung. Mă simțeam foarte departe de casă. Intersecția dintre Kurfürstenstraße și Potsdamer Straße arăta jalnic. Erau tot felul de fete care își făceau veacul pe acolo. Sigur, nu știam pe atunci că făceau trotuarul. Erau câțiva tipi care tot umblau în sus și în jos. Peggy a spus că vindeau droguri. Dacă mi-ar fi zis cineva atunci că voi ajunge și eu cândva să mă fâțâi aproape în fiecare zi pe porțiunea aia nenorocită de trotuar de pe Kurfürstenstraße[2], i-aș fi spus că e nebun de legat.

Ne-am dus în Sound. Odată intrată, parcă mi-a dat cineva cu bâta în cap. Ce am văzut acolo nu avea nimic de-a face cu tot ce îmi închipuisem. „Cea mai modernă discotecă din Europa" era o pivniță cu un tavan foarte jos. Mult zgomot, multă mizerie. Fiecare părea preocupat cu sine. Ai fi zis că toți oamenii de acolo nu aveau nici o treabă unul cu altul. Puțea. Un ventilator tot învârtea aerul ăla stătut și greu.

M-am așezat pe o bancă și nu am mai îndrăznit să mă mișc de acolo. Aveam sentimentul că erau unii care se zgâiesc la mine, că lumea observase că nu aveam ce să caut acolo. Oricum, eram cu totul pe dinafară. În schimb, Kessi a intrat imediat în atmosferă.

---

1. Termen intens utilizat în argoul românesc pentru a denumi o persoană care se injectează cu heroină. În original, Christiane F. folosește un cuvânt derivat din engleză – *Fixer* (n. red.).

2. Kurfürstenstraße nu trebuie confundată cu elegantul bulevard Kurfürstendamm, aflat ceva mai la vest și pomenit la fel de des în carte (n. red.).

Fugea întruna de colo-colo, căutând tipi mişto. Pe urmă mi-a zis că nu a mai văzut niciodată atâţia tipi mişto la un loc. Eu stăteam pironită pe bancă. Ceilalţi din jur băgau nişte pastile şi beau bere. Eu nu voiam nimic. Toată noaptea am tras de două pahare de suc de caise. Aş fi vrut să plec acasă. Dar nu puteam, pentru că mama credea că dorm la Kessi. Tot aşteptam să se facă cinci dimineaţa, când Soundul se închidea. Pentru un moment, mi-am dorit ca mama să fi bănuit ceva, să mă fi urmărit şi, deodată, să apară lângă mine şi să mă ia acasă. Pe urmă am adormit.

Ceilalţi m-au trezit la cinci. Kessi a spus că pleacă cu Peggy acasă. Mă durea burta îngrozitor. Nimeni nu se uita la mine. Dimineaţa, la cinci, am luat-o singură pe jos până la staţia de metrou de pe Kurfürstenstraße. În metrou erau o droaie de beţivani. Mă simţeam de tot căcatul.

Rareori m-am bucurat atât de tare ca atunci când am descuiat uşa casei noastre şi am văzut-o pe mama venind înspre mine din dormitor. I-am spus că Kessi s-a trezit devreme, aşa că am venit acasă, ca să mai dorm puţin. Mi-am luat cele două pisici cu mine în pat şi m-am cuibărit în aşternut. Înainte să adorm, mi-a mai trecut un gând prin cap: „Christiane, asta nu e lumea ta. Greşeşti pe undeva."

Când m-am trezit la prânz, tot îmi mai era rău. Simţeam nevoia să vorbesc cu cineva despre ceea ce păţisem. Ştiam că nimeni din gaşcă nu mă va înţelege. Despre asta nu puteam să vorbesc decât cu mama.

Nu ştiam cum să încep. Am zis:

— Mami, ştii, aseară am fost cu Kessi în Sound.

Mama s-a uitat la mine îngrozită. I-am mai spus:

— De fapt, a fost foarte bine. E un loc foarte mare. Au şi un cinematograf acolo.

Mama a început imediat cu reproşurile, aşa cum făcea de fiecare dată. Mă aşteptasem să mă descoasă. Dar mama nu m-a întrebat mare lucru. Deşi era duminică, în mijlocul zilei, avea destule pe cap: curăţenie prin casă, gătit, probleme cu Klaus.

Nu voia să înceapă o discuție lungă și, probabil, tensionată cu mine. Poate că, de fapt, nici nu voia să știe totul despre mine.

Nu am avut curajul să vorbesc. Nici nu eram prea convinsă că aș fi vrut să îi zic ceva. De fapt, în toată perioada aceea, eram mai mereu confuză. Mă lăsam purtată de subconștient, reacționam doar la instinctele de moment. Nu mă gândeam niciodată la ziua de mâine. Nu aveam planuri. Ce planuri aș fi putut să am? Noi, cei din gașcă, nu vorbeam niciodată despre viitor.

La următorul sfârșit de săptămână, Kessi trebuia să doarmă la mine, pentru că așa convenisem cu mamele noastre. Am târât-o pe Kessi până la noi acasă. Era deja pulbere. Pe timbru. Băgasem și eu o jumătate, dar mă țineam destul de bine. Kessi era pe stradă în fața casei noastre și se extazia văzând că vin două lumini înspre ea. A trebuit s-o smulg de pe stradă ca să n-o calce mașina.

După ce am intrat în casă, am împins-o imediat în camera mea. Dar mama, evident, a venit după noi. Când s-a oprit în ușă, Kessi și cu mine am văzut aceeași imagine bizară: că mama era prea grasă ca să poată trece prin cadrul ușii. Am început să râdem, nu ne mai opream. Mama mi se înfățișa ca un monstru gras, blând, cu un os în păr. Am tot râs, și mama a început să râdă și ea din toată inima. Și-o fi zis că suntem două adolescente fără minte.

Kessi mă lua acum aproape în fiecare sâmbătă cu ea în Sound. Mă duceam pentru că nu știam ce aș fi putut face altminteri sâmbăta seara. Am început să mă obișnuiesc, treptat, cu ce se întâmpla acolo. I-am spus și mamei că mergeam în Sound, iar ea mi-a dat voie să mă duc, cu condiția să mă întorc acasă cu ultimul metrou.

Chestia asta a funcționat bine câteva săptămâni, până într-o sâmbătă din vara lui 1975. Voiam să stăm toată noaptea și iar am spus acasă că vom dormi la prietena noastră. Povestea asta ținea încă, pentru că mama nu avea pe atunci telefon. Așa că

mamele noastre nu puteau să ne spioneze. Mai întâi ne-am dus la Casa de Mijloc, unde am dat gata două sticle de vin. Pe urmă ne-am pregătit o pipă bestială. Kessi a mai înghițit și niște pastile de efedrină, după care, la un moment dat, a început să bocească. Nimic nou. După efedrină poți să ai câteodată o cădere psihică.

Atunci când Kessi a dispărut brusc, am început să îmi fac griji. Bănuiam unde e, așa că m-am dus în stația de metrou. Zăcea pe o bancă și dormea dusă. În fața ei, pe jos, era o grămadă de cartofi prăjiți. Până să apuc să o trezesc, a venit un metrou. Din care a coborât mama lui Kessi. Lucra la o saună și se întorcea acum, în jur de zece, de la lucru. Și-a văzut fiica, pe care o credea în pat la mine acasă. Kessi, încă dormind, s-a ales cu niște perechi de palme de a răsunat toată stația. A început să vomite. Mama ei a apucat-o de braț, exact ca un polițai, și a târât-o de acolo.

Pălmuiala din stația de metrou Wutzkyallee probabil că a scutit-o pe Kessi de multe belele. Fără palmele alea, mai mult ca sigur ar fi ajuns înaintea mea să facă trotuarul pentru o doză de heroină, și nu s-ar pregăti acum pentru bacalaureat.

Oricum, lui Kessi i se interzisese să aibă de-a face cu mine și nu mai avea voie să iasă seara din casă. Lucru care, la început, m-a făcut să mă simt singură. Gașca din Casa de Mijloc nu prea mă mai atrăgea. Mai stăteam cu ei în timpul săptămânii în club. Dar nu mai puteam să-mi închipui un weekend fără Sound. Locul ăsta mi se părea tot mai mișto, iar oamenii de acolo îmi plăceau tot mai mult. Acum ei erau idolii mei. Mult mai tari decât tipii din gașca noastră, care nu reușeau să scape din Gropiusstadt. Mai nou, eram foarte strâmtorată cu banii. Când ieșeam împreună, Kessi primea în fiecare lună o sută de mărci bani de buzunar, pe care îi cheltuiam pe haș și pe pastile. Acum trebuia să fac rost de bani – la nevoie, să fur.

Am ajuns să merg de una singură în Sound. În următoarea după-amiază de vineri m-am dus la farmacie și mi-am luat o cutie de efedrină cu 2,95 de mărci. Se dădea fără rețetă. Nu mai

luam doar două pastile, ci patru sau cinci. M-am mai oprit pe drum la Casa de Mijloc şi i-am tapat pe ăia de-acolo cât să-mi ajungă de-o pipă. După care m-am dus la staţia de metrou. Nu mă gândeam la Kessi, nu mă gândeam la nimic. Pur şi simplu existam. Pluteam într-o lume fantastică, de vis.

În metrou mi-a plăcut foarte mult cum se tot urca lume nouă în vagon – oameni care, se vedea pe ei, voiau să se ducă în Sound. Îmbrăcaţi splendid, cu păr lung şi cizme cu tocuri de zece centimetri. Starurile mele, starurile Soundului. Nu îmi mai era deloc frică să mă duc în Sound de una singură. Eram în vervă. Pipa de dinainte, din club, fusese absolut mortală.

Pe treptele de la Sound m-am ciocnit de un tânăr. S-a uitat la mine şi a spus ceva. Mi s-a părut că arăta extraordinar de cool. Înalt, zvelt, blond, pletos şi incredibil de liniştit. Am început să vorbesc cu el încă de pe trepte. Mă simţeam minunat. Ne înţelegeam tot mai bine cu fiecare schimb de replici. Ne plăcea aceeaşi muzică şi, vorbind despre tripurile noastre, am constatat că erau asemănătoare. Îl chema Atze. Era primul tânăr care mi se părea cu adevărat perfect. M-am îndrăgostit de el încă din seara aceea. Pentru prima dată în viaţa mea.

Atze m-a prezentat prietenilor lui. Era o gaşcă foarte cool. M-am băgat în vorbă din prima. Se discuta despre droguri, despre cum să faci ca să te rupi cât mai tare. Or, acum, chiar că nu aveam mai puţină experienţă decât ei. Au discutat şi despre H, adică despre heroină. Toţi erau de părere că e un drog de căcat, că mai bine îţi tragi un glonţ în cap decât să te apuci de H. M-am băgat şi eu în vorbă:

— Doar nişte idioţi făcuţi grămadă ar putea să-şi bage în venă.

După aia am vorbit despre strâmtarea pantalonilor. Ştiam destule şi despre asta. Începusem să slăbesc atât de repede că, după un timp, trebuia să-mi strâmtez jeanşii aproape săptămânal. Pantalonii lungi, perfect mulaţi pe corp erau şi un fel de simbol al celor care veneau în Sound. Am putut să le dau câteva idei în plus despre cum să-şi coasă jeanşii.

Am fost imediat adoptată de gașca lui Atze. Fără nici o luptă. Eu, fiind pe val, am dat dovadă în seara aia de un calm și de o siguranță care m-au surprins și pe mine. Mai era un alt băiat în gașca asta, care mi-a plăcut imediat foarte mult. Îl chema Detlef. Era cu totul altfel decât Atze. Era foarte drăguț, foarte blând și cumva copilăros. Îi spuneau Püppi. Avea șaișpe ani. Cu el am putut vorbi cel mai deschis. Pe urmă mai era o fată, Astrid, care avea multă vână în ea. Trântea niște remarci de se rupeau toți de râs. Era întotdeauna pe față. Am admirat asta la ea. Numai de Blacky trebuia să te păzești. Putea să te rănească foarte ușor dacă spuneai cumva vreun lucru greșit. Când am povestit că, după un trip, m-am jucat în metrou cu un copil mic, care era ca un îngeraș, Blacky a făcut imediat o remarcă tâmpită. Trebuia deci să ai mare grijă ce scoți pe gură. Nici Bienenstich[1], cum i se zicea, nu mi-a făcut o impresie grozavă. Era genul care se dădea la toate fetele. Iar după experiența cu Kathi nu puteam să îi mai sufăr pe băieții care se purtau așa. Dar ăsta nu făcea parte decât pe jumătate din gașcă.

Am stat la taifas și, din când în când, am ieșit să mai tragem o pipă. Când s-a închis Soundul, la cinci dimineața, ne-am dus pe Kurfürstendamm. După aia, întorcându-mă cu metroul în Rudow, mă simțeam foarte, foarte fericită. Efectul pastilelor și al hașișului se atenua încetul cu încetul. Mă cuprindea o oboseală plăcută și, pe deasupra, eram, pentru prima dată, îndrăgostită.

Acum, tot ce făceam era să aștept sfârșitul săptămânii. Atze era tandru cu mine, atent și blând. Când ne-am văzut pentru a treia oară în Sound, m-a sărutat, și l-am sărutat și eu. A fost un sărut complet nevinovat. Și nici nu voiam mai mult de-atât. Atze a simțit asta, fără să trebuiască să vorbim despre așa ceva. Asta era diferența dintre drogați și alcoolici. Majoritatea celor care se drogau aveau un simț fin pentru ceea ce se întâmplă cu ceilalți. Mai ales dacă celălalt făcea parte din aceeași gașcă.

1. Înțepătură de albină (germ.) (n. red.).

Ăia cu alcoolul se repezeau asupra fetelor când erau beți. Nu îi interesa decât să le-o tragă. Pentru noi, erau importante cu totul alte lucruri.

Atze și cu mine eram ca un frate cu o soră. El era fratele meu mai mare. Umblam întotdeauna la braț. Pentru mine asta însemna că mă simțeam ocrotită. Atze avea șaișpe ani și urma un curs de sticlar, chestie care îl șucărea îngrozitor. Avea niște idei foarte precise despre cum trebuie să arate o fată ca să fie cool. Îmi pieptănam părul așa cum voia el. Pentru că îi plăceau paltoanele, mi-am luat dintr-un magazin second-hand unul lung, cu douăzeci de mărci, despicat în spate până la fund. Nu îmi mai puteam închipui viața fără Atze.

Acum nu mă mai duceam acasă la cinci dimineața, când se închidea Soundul. Rămâneam cu gașca. Treptat, coboram cu toții de pe val și ne petreceam într-un fel sau altul dimineața prin oraș. Mergeam la expoziții, la grădina zoologică sau pe Kurfürstendamm. Uneori, rămâneam împreună toată duminica. Mamei mele îi spuneam tot vechea poveste cu Kessi, dar acum inventam și alte prietene, la care, pasămite, stăteam peste noapte. Aveam o fantezie foarte bogată atunci când trebuia să îi povestesc mamei unde și cum mi-am petrecut sfârșitul de săptămână.

În celelalte zile ale săptămânii mă întâlneam mai departe cu vechea gașcă din Casa de Mijloc. Îmi luam un aer misterios și mă țineam ceva mai la o parte. Câteodată povesteam ce am mai văzut prin Sound. Credeam că am ajuns să mă admire toți. Eram, pur și simplu, cu un pas înaintea lor. Pe atunci însă nu știam că drumul ăsta o să mă bage în rahat până la gât. Și nici că mulți din vechea gașcă mă vor urma ceva mai târziu.

În Sound se găseau toate felurile de droguri. Am luat de toate, în afară de H. Valium, Mandrax, efedrină, Captagon, evident *shit* cât cuprinde și, cel puțin de două ori pe săptămână, LSD. Între timp, ajunseserăm să înghițim cu pumnul atât stimulente, cât și somnifere, or astea începeau o luptă cruntă între ele, care te făcea să te simți foarte mișto. Puteai să-ți produci stări după

cum aveai chef. Puteai să bagi în tine mai multe stimulente sau mai multe tranchilizante. Dacă voiam, de exemplu, să mă zbânțui în Sound, înghițeam mai mult Captagon și efedrină, iar dacă voiam să stau liniștită într-un colț sau în cinematograful de la Sound, o luam tare pe Valium și Mandrax. Pentru câteva săptămâni, am fost din nou fericită.

Lucrurile au mers așa până într-o sâmbătă, când, deodată, mi-a căzut cerul în cap. M-am dus în Sound, unde l-am întâlnit pe trepte pe Uwe, care era un tip din gașca noastră. Uwe mi-a spus:

— Bănuiesc că știi deja că Atze și-a băgat picioarele în jobul lui.

Apoi a tăcut un moment, după care mi-a mai zis:

— Acum e aici în fiecare seară.

A spus asta într-un fel anume – m-am prins imediat despre ce e vorba. Dacă Atze era în Sound în fiecare zi, era clar că se combinase cu cineva.

L-am întrebat:

— Care e treaba cu Atze?

Uwe mi-a răspuns scurt:

— E cu una, Moni.

A fost o lovitură groaznică pentru mine când l-am auzit pe Uwe spunând asta. Nu mai puteam decât să sper că nu e adevărat. Am fugit jos în discotecă. Atze se învârtea pe acolo de unul singur. Ca întotdeauna. M-a sărutat și a încuiat apoi lucrurile mele în dulăpiorul lui din vestiar. Așa se făcea întotdeauna în Sound, îți încuiai lucrurile, pentru că se fura pe rupte.

Ceva mai târziu a venit și această Moni, pe care nu îmi aminteam să o mai fi văzut. S-a așezat foarte relaxată la masa găștii noastre. Eu am stat puțin deoparte, urmărind-o tot timpul.

Era cu totul altfel decât mine. Mică și rotunjoară. Și tot timpul veselă. Părea de-a dreptul mămoasă cu Atze. Mă tot gândeam: „Așa ceva nu e posibil. Atze nu poate să îmi dea papucii pentru o grăsună tâmpită ca asta." Trebuia să recunosc însă că avea o față foarte drăguță și un păr blond foarte lung și foarte

frumos. Şi mi-am zis: „Poate că are nevoie de o fată ca asta, care se dă mereu veselă şi care îi poartă de grijă." Pe urmă, m-a cuprins tot mai mult o altă bănuială: „Atze are nevoie de fete cu care să se culce. Şi asta e una din aia."

Eram complet lucidă. Nici nu mai voiam să iau vreun drog în seara aia. Când nu am mai putut să mă uit la ei, m-am dus pe ringul de dans, doar ca să mă descarc. Iar când m-am întors, dispăruseră. Am fugit ca nebuna prin toată discoteca. I-am găsit în cinematograf. Strângându-se în braţe.

M-am întors la gaşcă. Unul dintre ei a observat imediat ce era cu mine. Detlef. Mi-a pus un braţ după umeri. Nu voiam să încep să plâng, mi se părea ceva atât de kitsch. Când nu am mai putut să-mi stăpânesc lacrimile, am zbughit-o ca din puşcă. Am traversat repede strada şi am ajuns în parcul de vizavi de Sound. Lacrimile îmi curgeau şiroaie pe obraji.

Deodată m-am pomenit cu Detlef lângă mine. Mi-a dat o batistă de hârtie, pe urmă încă una. Eram mult prea preocupată de mine însămi ca să mă mai gândesc şi la Detlef. De abia mult mai târziu mi-am dat seama cât de drăguţ a fost Detlef când a ieşit să mă caute pe-afară.

Nu voiam să îl mai văd pe Atze. Mă gândeam că nu voi putea suporta să îl mai privesc în ochi vreodată. Mai ales acum, după ce mă podidise plânsul în faţa tuturor şi lăsasem să se vadă cât de dependentă eram de el. Însă Detlef m-a tras înapoi în Sound.

Oricum, trebuia să mă întorc acolo, pentru că Atze avea cheia de la dulapul din vestiar. Mi-am adunat toate puterile şi am intrat în cinematograf. Am dat de Atze, care s-a speriat şi s-a ridicat de pe scaun, şi i-am cerut cheia. După ce mi-am luat lucrurile, nu am mai avut destulă putere ca să îi duc cheia înapoi. A făcut-o Detlef, care stătuse tot timpul pe-aproape.

Era aproape ora două. Ultimul metrou se dusese deja. Stăteam lângă Sound şi nu ştiam încotro s-o iau. Acum aveam un chef nebun să mă rup cu ceva. Chiar simţeam că am nevoie de asta. Dar bani ioc. Zero. În momentul ăla, a trecut pe acolo

unul din gașca din Casa de Mijloc. Îi ziceam Pantera. Știam că vindea mici cantități de LSD și că avea întotdeauna marfă de calitate la el. L-am oprit și l-am întrebat dacă nu poate să-mi dea un trip moca. Mi-a dat ceva. Una dintre pastilele alea bestiale de cristal. Nici măcar nu m-a întrebat de ce mai voiam neapărat să mă tripez la ora asta.

Am înghițit pastila pe loc și am coborât din nou pe ringul de dans. Am luat-o total razna. Am dansat cel puțin o oră ca o dementă. Când m-am oprit, nu simțeam încă nici un efect de pe urma pastilei. M-am gândit că Pantera m-a tras în piept. Din fericire, veniseră câțiva din cei de la Casa de Mijloc. M-am dus la Piet. Luase și el o pastilă. I-am povestit totul despre Atze. Dar Piet o luase deja pe ulei, așa că nu mi-a zis decât „Las-o baltă, fetițo", și „Nu-ți mai bate capul", și încă câteva chestii din astea.

Eu mâncam o budincă de vanilie și i-am spus:

— Viața noastră-i fadă și de tot căcatul.

Voiam să duc înapoi bolul în care fusese budinca și să îmi recuperez garanția, pentru că în Sound trebuie să plătești pentru fiecare pahar, vas sau ce-o mai fi, ca să nu se fure nimic. În acel moment, drogul a început să își facă efectul, m-a lovit ca glonțul. A fost ca un flash. M-am răsturnat cu banca pe care stăteam. După aia am dansat până la închidere.

Când am ieșit, m-am întâlnit din nou cu gașca și cu Atze și Moni. Nu îmi mai păsa. M-am tot uitat la un afiș cu Soundul. Atze și Moni s-au dus la el acasă.

Ceilalți am pornit-o spre grădina zoologică. Cuiva i-a venit ideea să mergem la Europacenter. Odată ajunși acolo, am aterizat la patinoar. Era o noapte destul de călduroasă. Plouase și apa băltea pe gheață. M-am dat pe gheața aia fleșcăită, închipuindu-mi că merg peste o mare. Deodată, am auzit cum s-a făcut țăndări un geam. Băieții spărseseră geamul de la ghereta casierului. Unul și-a băgat brațul prin spărtură, a forțat un sertar și a aruncat afară fișicurile de monede care erau acolo. Până să pricep eu ce se întâmpla, toți o luaseră deja la fugă. Eu am

căzut lată pe gheaţă din cauza cizmelor mele cu toace. Eram udă leoarcă. Detlef m-a aşteptat, m-a luat de mână, şi am tulit-o de acolo.

Pe Kurfürstendamm, în faţa cafenelei Kranzler, s-a împărţit prada. Toţi au căpătat câte ceva. Asta mi-a plăcut foarte mult. Eu am primit două fişicuri în valoare de cinci mărci fiecare. Toată lumea era entuziasmată. Nu atât din cauza banilor, ci mai ales pentru că le-am tras clapa celor doi gardieni care stăteau de pază în fiecare noapte la Europacenter şi care ne mai urmăriseră şi alte dăţi. Dăduse strechea în noi. Am rupt toţi fişicurile şi am aruncat banii în sus. În faţa cafenelei Kranzler a început să plouă cu monede. Tot trotuarul era plin.

Pe urmă ne-am dus într-o cârciumă din Bahnhof Zoo, care deschisese deja. Locul ăsta mi-a lăsat o impresie nasoală. Era prima dată când ajungeam la Bahnhof Zoo. Era o gară infectă. Vedeai indivizi care zăceau în propria vomă, peste tot erau beţivani. Cum să ştiu eu că, peste câteva luni, aveam să-mi petrec aici toate după-amiezile?

Pe la şase am plecat spre casă. M-am băgat în pat, tripată cum eram, şi m-a apucat o spaimă cumplită. Aveam pe perete un poster cu o negresă care fuma un joint. În colţul din dreapta jos era o mică pată albastră. Şi, deodată, pata asta s-a transformat într-o mutră hidoasă, ca de Frankenstein. Am reuşit cu greu să-mi abat gândurile de la mutra aia de coşmar.

La prânz m-am trezit făcută praf. Nu mă mai interesa nimic, nu mai simţeam nimic. Eram ca moartă. Nu-mi trecea decât un lucru prin cap: „Ce gagică nasoală eşti dacă primul tău prieten te lasă baltă aşa!" M-am dus la oglindă, m-am privit în ea şi mi s-a făcut greaţă. Cu doar o zi în urmă credeam că am o faţă atât de cool şi de misterioasă, o faţă de *junkie* autentic. Sub ochi aveam cearcăne negre ca o panglică de doliu, pielea îmi era brânzoasă şi unsuroasă. Şi îmi ieşiseră coşuri.

Mi-am zis: „Christiane, s-a terminat cu Soundul. Nu mai poţi să dai ochii cu Atze şi cu gaşca de-acolo." Pe urmă, în zilele următoare, am încercat să îmi reprim toate sentimentele

pe care le aveam pentru alţii. Nu am mai luat pastile şi nici un singur timbru. Am băut cât era ziua de lungă ceai amestecat cu haşiş şi am tras un joint după altul. După câteva zile, mă simţeam din nou cool. Ajunsesem în punctul în care nu mai iubeam pe nimeni altcineva în afară de mine. Mă gândeam că eram, în sfârşit, capabilă să-mi controlez sentimentele. Nu mai voiam în Sound.

Următoarea noapte de sâmbătă a fost cea mai lungă de până atunci. Am rămas acasă. Era prima seară de sâmbătă, după multe săptămâni, în care nu m-am dus în Sound. Nu puteam să mă uit la televizor şi nici să adorm. Nu mai aveam destulă marfă ca să ajung să plutesc. Mi-am dat seama că, fără Sound şi fără oamenii de acolo, nici nu mai puteam trăi. Fără ei, viaţa mea era complet lipsită de sens.

Până să mă dumiresc de-a binelea că voi merge din nou în Sound aşteptam deja cu nerăbdare sfârşitul săptămânii. Înlăuntrul meu, mă pregăteam să-mi fac iar apariţia acolo. Am tot încercat să-mi aranjez părul, până când mi-am dat seama că nici nu are rost să mă pieptăn. Mi-am zis că, aşa, ciufulită, voi adăuga o notă în plus de mister.

Vineri am luat-o din loc. Mai întâi, m-am dus să fac rost de câteva pastile de Valium. Le-am dat pe gât cu bere şi am mai înghiţit şi una de Mandrax, după care am plecat spre Sound. Nu mă mai speria gândul că o să mă văd cu Atze şi cu gaşca. De fapt, nu prea mai ştiam pe ce lume sunt. Am împrumutat o pălărie mare, făcută din material de jeanşi, m-am aşezat la o masă, am pus capul pe ea şi am dormit acolo aproape toată noaptea.

La un moment dat m-am trezit şi l-am văzut pe Detlef, care îmi scosese pălăria şi mă mângâia pe cap. M-a întrebat ce se întâmplă. I-am zis că nimic. Am fost foarte neprietenoasă cu el. Şi totuşi, mi se părea extraordinar de drăguţ din partea lui că se ocupa aşa de mine.

Începând cu următorul weekend am fost aproape tot timpul împreună cu Detlef. Aveam din nou un motiv să merg în Sound: Detlef.

Relația mea cu el evolua foarte încet. Nu a fost ca marea pocneală pe care am avut-o cu Atze. La început, pur și simplu o ardeam împreună în Sound. Vorbeam mult. Mă înțelegeam cu Detlef altfel decât cu băieții de până atunci. Nici unul din noi doi nu se simțea superior celuilalt. Puteam să trăncănesc cu Detlef despre orice, fără să îmi fie teamă că va încerca să profite de slăbiciunile mele. Nici unul din noi nu ținea cu dinții de punctul lui de vedere. Fiecare putea să îl convingă pe celălalt. Detlef îmi plăcuse foarte mult de când l-am văzut prima dată, dar nu mi se păruse că ar fi un tip atât de tare ca Atze. În plus, era parcă prea firav și copilăros. Încet-încet, am observat însă că prietenia cu Detlef îmi oferea mult mai mult decât cea cu Atze. Țineam la el tot mai mult, sentimentul ăsta creștea de la o săptămână la alta, deși nu voiam să mai ajung să depind de un băiat, cum se întâmplase cu Atze. Însă, la un moment dat, n-am mai putut să-mi ascund că eram foarte îndrăgostită de Detlef.

Am devenit mult mai liniștită. Asta și datorită faptului că înghițeam tot mai multe calmante, și doar arareori niște stimulente. Toată starea aia a mea de surescitare dispăruse. Nu mă mai duceam decât rar pe ringul de dans. Nu mă mai descărcam în felul ăsta decât atunci când nu puteam face rost de Valium.

Acasă cred că devenisem, pentru mama și pentru prietenul ei, o prezență de-a dreptul agreabilă. Nu îi mai contraziceam, nu mă mai luptam cu ei. Nu mă mai opuneam la nimic, pentru că renunțasem la ideea de a schimba ceva în familia asta. Și mi-am dat seama că, așa, totul era mai simplu.

Când a sosit Crăciunul anului 1975 – aveam acum treisprezece ani și jumătate –, am crezut că, prin resemnarea mea, relația cu mama se detensionase într-atât, încât puteam să-i destăinui măcar o parte din adevărul legat de mine. Așa că i-am zis că nu dormisem chiar întotdeauna la Kessi și că rămăsesem uneori și în timpul nopții în Sound, chiar și după ce plecase ultimul metrou. Evident că a sărit în sus și mi-a spus niște vorbe grele. I-am zis că e preferabil să mai stau din când în când în discoteca

asta peste noapte decât să fug de acasă, ca alți copii din Gropiusstadt, și să vagabondez aiurea pe străzi. Și i-am mai zis că mi-ar fi ușor s-o mint, dar că e mai bine să afle adevărul și să știe unde sunt. La asta n-a mai obiectat.

De fapt, nici nu mai simțeam nevoia să-i împărtășesc mamei lucruri din viața mea. Dar nici nu mai suportam să o tot mint la nesfârșit. Și, de altfel, devenise tot mai complicat să inventez povești credibile. Am făcut confesiunea asta cu un gând în minte: voiam să mă duc în Sound în zilele de Crăciun și de Revelion, dar nu știam ce să mai născocesc. Și, într-adevăr, mama mi-a permis să plec de acasă în fiecare seară în perioada sărbătorilor. Am rămas uimită. Dar, firește, îi povestisem mamei că Soundul e o discotecă civilizată, unde adolescenții nu sunt expuși la nici un fel de pericol și că toate prietenele mele se duc și ele acolo. În plus, i-am spus că, dacă îmi dau frâu liber o dată pe săptămână, nu mai sunt atât de agitată acasă.

Între timp, atmosfera din Sound devenea tot mai dură. Heroina a explodat acolo ca o imensă bombă. Și în gașca noastră se vorbea acum tot timpul despre H. De fapt, toți erau împotrivă. Știam, cu toții, atâția care fuseseră distruși de heroină. Dar, pe urmă, unul după altul și-au injectat o primă doză de H și cei mai mulți au continuat așa. Heroina ne-a distrus gașca. Cei care se înțepaseră în venă nu mai erau de-ai noștri.

Mi-era o groază imensă de H. Când era vorba de heroină, deveneam brusc conștientă că nu am decât treisprezece ani. Pe de altă parte, veneram găștile în care toți își băgau în venă. Ăștia erau, pentru mine, următoarea gașcă, mult mai mișto, în care voiam neapărat să intru. Daviștii se uitau la noi, ăștia cu hașișul și cu pastilele, cu un imens dispreț. Spuneau că hașișul e un drog pentru bebeluși. Mă deprima gândul că nu o să ajung vreodată într-o gașcă de daviști, în lumea narcomanilor adevărați. N-aveam ce face, nu puteam să ajung mai sus, pentru că mi-era groază de drogul ăsta, despre care știam că este, realmente, sfârșitul.

Nu mă afecta atât că gașca noastră se ducea de râpă din cauza heroinei, pentru că îl aveam întotdeauna alături de mine pe Detlef. Ceilalți nu mai contau atât de mult pentru mine. Iar cu Detlef mă înțelegeam tot mai bine. Într-o duminică, la începutul lui 1976, l-am adus la mine acasă. Știam că mama și prietenul ei nu o să vină decât mai târziu. Așa că i-am gătit lui Detlef o masă pe cinste. Pe urmă ne-am așezat să mâncăm, așa cum fac soții duminica. Mi s-a părut atât de cool!

După asta nu m-am gândit toată săptămâna decât la Detlef. Abia așteptam să se facă vineri și să mă duc în Sound. În vinerea aceea am ajuns acolo trează și foarte binedispusă. Detlef stătea la masă cu o fufă total dărâmată. M-am așezat cu ei, dar Detlef abia dacă m-a băgat în seamă. În mod evident, îi stătea mintea la altceva. Pentru un moment, m-am gândit că o să se întâmple ca atunci cu Atze. Dar nu, era imposibil, fata asta arăta ca o varză murată.

Cei doi nici nu vorbeau unul cu altul, pe urmă au bălmăjit niște chestii din care nu pricepeam mare lucru. Oricum, era vorba de H. Și, deodată, m-am prins. Fie Detlef voia de la ea H, fie încerca ea să-i vândă ceva. Am intrat în panică. Ba chiar am strigat la el:

— Băi, băiete, te-ai tâmpit de tot, ai doar șaișpe ani, nu poți să treci pe H!

Nu părea să mă audă. Am insistat:

— Bagă în seara asta trei timbre deodată. Îți fac eu rost de ele. Dar, te rog, nu te băga într-un căcat din care n-o să mai poți ieși niciodată.

L-am rugat din tot sufletul.

Când nu a reacționat în nici un fel, am făcut o greșeală imensă, la care m-am gândit de multe ori după aceea. M-am panicat total și am început să urlu:

— Dacă iei H, nu mai vreau să am de-a face cu tine! Poți să te cari! Nu mai vreau să te văd!

După asta m-am dus glonț pe ringul de dans.

O zbârcisem rău de tot. Nu ar fi trebuit să fac atâta circ. Ar fi trebuit să vorbesc cu el în liniște când rămâneam singuri. Doar asculta ce îi spuneam. Și, mai ales, nu ar fi trebuit să îl las singur nici o secundă, pentru că era deja cam rupt când vorbea cu fufa aia.

După două-trei ore a venit unul și mi-a zis că Detlef și-a băgat în venă cu Bernd, cel mai bun prieten al lui. Nici nu au mai tras pe nas, s-au înțepat din prima.

Am apucat să îl văd pe Detlef în aceeași noapte. Mi-a surâs de departe. Părea foarte fericit. Nici măcar nu mai simțea nevoia să schimbe o vorbă cu mine. Nu am vrut să mă duc la el. A fost o noapte și mai jalnică decât sâmbăta aia în care îl pierdusem pe Atze. Detlef dispăruse din lumea mea. Dintr-odată, dintr-o doză trasă în venă, tot ce era între noi se spulberase.

Am continuat să mă duc în Sound. După puțină vreme, cineva mi-a zis că Detlef avea o nouă prietenă. O chema Angi, era urâtă și lipsită de sensibilitate. De fapt, nu l-am văzut niciodată pe Detlef să vorbească cu ea. Dar era și ea pe dava[1]. Câteodată, Detlef mai venea la mine. Mi se părea atât de străin. De cele mai multe ori voia de la mine o marcă sau măcar cincizeci de pfenigi. Făcea chetă pentru o doză de H. Dacă aveam bani, îi dădeam ceva.

Diminețile de duminică erau foarte triste. Mă târam spre stația de metrou și îmi tot spuneam: „Ce de căcat e totul!" Nu mai înțelegeam nimic. Nu știam de ce mă duc în Sound, nu știam de ce iau droguri, nu știam ce aș putea face altminteri. Nu mai știam absolut nimic. Hașișul nu mai avea același efect asupra mea. Când eram ruptă, mă simțeam cu totul izolată, nu mai puteam să vorbesc cu nimeni. Dar, din când în când, simțeam nevoia să mai trăncănesc cu unul sau altul, mai ales acum, când nu îl mai aveam pe Detlef. Am început să iau tot mai multe pastile.

---

1. Heroină, în argou (n. red.).

Într-o sâmbătă, când am avut destui bani și când găseai pastile berechet prin Sound, am întins coarda. Pentru că eram foarte deprimată, am dat pe gât, cu o halbă de bere, două Captagon, trei efedrine și niște cafeină. Dar nu m-am simțit bine nici când m-a luat valul. Așa că am mai băgat pe gât Mandrax și Valium, cu pumnul.

Nu mai știu prea bine cum am ajuns acasă. Oricum, pe drumul de la metrou și până la noi acasă am căzut lată pe stradă. M-am târât până la treptele din fața unui magazin și m-am chircit acolo. După o vreme, am reușit să mă scol și am luat-o pe bâjbâite, sprijinindu-mă de ce puteam. De la un stâlp de iluminat până la un pom și iarăși până la un stâlp. Un drum care mi s-a părut nesfârșit. Simțeam că o să mor dacă nu reușesc să ajung acasă. Aveam o durere infernală în piept. Era de parcă cineva mă scobea cu o spadă în inimă.

Dimineața următoare, lunea, mama nu a reușit să mă trezească în nici un fel. Când s-a întors de la lucru pe seară, zăceam încă nemișcată în pat. Mi-a dat să înghit de mai multe ori miere, cu forța. De-abia marți după-amiază am reușit să mă dau jos din pat. I-am povestit maică-mii că aș fi luat o gripă și că aveam probleme legate de circulația sangvină. Chestia cu circulația sângelui era, în parte, adevărată. I-am mai spus mamei că și altora din clasă li se întâmplase la fel. Că ni s-ar trage de la pubertate și de la procesul accelerat de creștere. Voiam să împiedic, cu orice preț, ca mama să cheme un medic, fiindcă îmi era teamă că ăla își va da seama ce se petrece de fapt cu mine. Mama nu a adus nici un doctor. Părea să se bucure de fiecare dată când îi dădeam o explicație, orice fel de explicație, pentru starea mea.

Deocamdată îmi pierise cheful de pastile. Până sâmbătă, am fost aproape tot timpul trează. Mă simțeam foarte rău.

Sâmbăta, în Sound, am băgat un trip. A fost sinistru. A fost prima dată când am avut un trip într-adevăr oribil. Mutra aia schimonosită, ca de Frankenstein, pe care o văzusem când mă

uitam la posterul de acasă mi-a apărut din nou în fața ochilor. Pe urmă am crezut că se scurge tot sângele din mine. Toate astea au durat ore în șir. Nu mai puteam să vorbesc sau să umblu. Am ajuns totuși, cumva, în cinematograful de la Sound, unde am stat cinci ore, tot gândindu-mă că o să sângerez până o să mor.

Așa că, acum, chiar nu mai mergea nimic. Nici pastilele, nici LSD-ul. De haşiş nu mai aveam chef de mult. În afară de câteva pastile de Valium, nu m-am mai atins de altceva. Cred că asta a durat vreo trei săptămâni. A fost o perioadă de tot rahatul. Ne-am mutat în Kreuzberg, în apropierea Zidului. Era o parte nasoală a orașului, dar chiria era mai mică. Acum trebuia să merg cu metroul jumătate de oră până la școala mea din Gropiusstadt. Dar Soundul era mai aproape de casă.

Dar în Sound, fără droguri, era naşpa. Nu se mai întâmpla nimic. Asta până într-o dimineață, când, mergând la metrou, am văzut că tocmai se lipeau niște afișe care îți săreau imediat în ochi. Pe ele stătea scris: „David Bowie la Berlin". Nu puteam să-mi cred ochilor. David Bowie era starul nostru. Avea un aer atât de singuratic și era cel mai cool dintre toți. Muzica lui era cea mai bună. Toți tipii voiau să arate ca David Bowie. Și acum venea la Berlin!

Mama mi-a făcut rost, de la slujbă, de două bilete gratuite la concert. În mod ciudat, am știut pe loc cui voiam să-i fac cadou al doilea bilet: lui Frank. Nu m-am gândit de ce tocmai lui Frank. El era unul din vechea noastră gașcă din Sound. Avea un look foarte original, ca David Bowie. Ajunsese chiar să-și vopsească părul în roșu cu henna. Poate că de-asta m-am gândit la el.

Frank a fost însă și primul davist din gașca noastră. A fost primul al cărui corp a avut de suferit din cauza heroinei. Înainte i se spunea Puișor, acum toți îi spuneau Mortăciune, pentru că, între timp, ajunsese să arate ca un cadavru ambulant. Avea, ca aproape toți băieții din gașcă, vreo șaisprezece ani. Dar, pentru vârsta lui, era foarte copt la minte. Nimic nu-l lua prin sur-

prindere. Avea un aer suveran, dar nu trata pe nimeni de sus – nici măcar pe o fetişcană ca mine, care fuma haşiş.

Deci, taman cu un davist înrăit voiam eu să merg la concertul lui David Bowie, care, mă gândeam eu pe atunci, va fi unul dintre cele mai importante evenimente din viaţa mea. Când i-am întins lui Puişor biletul, nu ştiam cum îmi va influenţa viaţa momentul ăsta. Pentru că trăiam după cum îmi dicta subconştientul. Într-un fel, modul în care mă raportam la H trebuie să se fi schimbat în săptămânile în care pastilele, haşişul şi LSD-ul îşi pierduseră efectul asupra mea. În orice caz, barierele de netrecut dintre mine şi davişti păreau să fi dispărut.

În ziua concertului m-am întâlnit cu Puişor în Hermannplatz. Era atât de înalt şi de subţire! Până atunci nu băgasem de seamă cât era de slab. I-am spus-o. Mi-a zis că are 63 de kilograme. Tocmai donase sânge şi, cu ocazia asta, se cântărise. Puişor îşi câştiga o parte din banii pentru droguri prin donaţii de sânge. Deşi arăta ca o mortăciune şi avea braţele complet ciuruite şi deşi se ştia că daviştii fac de obicei hepatită, putea să doneze sânge fără nici o problemă.

În metrou, mi-am adus aminte că uitasem să-mi iau Valiumul la mine. I-am zis lui Puişor:

— Rahat, voiam neapărat să am nişte Valium la mine, în caz că o iau razna la concert.

E adevărat că, acasă, dădusem câteva pastile pe gât. Nu ca să mă facă să plutesc, ci ca să rămân cool la concertul lui David Bowie.

Puişor nu-şi mai putea lua gândul de la Valiumul de la mine de-acasă. Voia neapărat să mergem înapoi. Când l-am întrebat de ce i s-a pus aşa pata pe Valiumul ăla, mi-a spus iarăşi că trebuie să ne întoarcem la mine. M-am uitat mai atent la el şi, deodată, m-am prins. Mâinile îi tremurau. Era pe *turkey*. *Turkey* vine din engleză şi înseamnă „curcan". Şi, când un curcan e agitat, dă din aripi. „Să fii pe *turkey*" era expresia noastră când

ne refeream la un davist care intra în sevraj. Mai erau și alte expresii – „să fii maimuță" sau „să te prinzi în cârlig"[1], dar, de obicei, noi așa ziceam, „să fii pe *turkey*".

I-am explicat lui Puișor că, dacă ne întoarcem la mine acasă, întârziem la concert. El mi-a zis că nu mai are nici droguri și nici bani. Din cauza concertului nici nu mai apucase să facă o chetă. Era de căcat să mergi în starea asta la un concert al lui David Bowie și să nu ai nici măcar niște Valium la îndemână. Acum, Puișor nu mai era deloc suveran și cool. Mai văzusem de multe ori pe unul sau pe altul fiind pe *turkey*, dar, până acum, nu-mi dădusem seama cât de nasoală e starea asta.

În Deutschlandhalle, unde se ținea concertul, era o atmosferă trăsnet. Mai toți care veniseră erau foarte cool, că doar erau fani ai lui David Bowie. Lângă noi stăteau niște soldați americani care trăgeau dintr-un bong. Nu a trebuit decât să le aruncăm o privire și ni l-au pasat și nouă. Toți se simțeau extraordinar. Puișor sugea din bongul ăla ca un aspirator. Și totuși, se simțea tot mai rău.

Când a început să cânte David Bowie, a fost bestial, aproape așa cum îmi imaginasem. Demență. Iar când a ajuns la piesa *It is too late* – e prea târziu –, m-am prăbușit. Mă simțeam deodată jalnic. În ultimele săptămâni, când nu mai știam ce să fac, piesa asta mă atinsese profund. Mă tot gândisem că acest cântec descria exact situația mea. Acum, ascultând *It is too late*, mă simțeam ultimul om. Aș fi avut atâta nevoie de Valiumul meu.

După concert, Puișor de-abia mai putea să umble. Intrase complet în sevraj. L-am întâlnit pe Bernd, prietenul lui Detlef. Își băgase deja în venă înainte de concert. A zis că trebuie să facem ceva pentru Puișor. Și mai voia și el o doză.

Bernd mai avea două timbre la el. Le-am vândut foarte repede în fața sălii de concert și am luat pe ele doișpe mărci. De restul trebuia să fac eu rost. Mă specializasem în făcut chetă. În Sound,

---

1. În argoul din original, *„auf dem Affen sein"*, respectiv *„auf dem Hook"*, unde *hook* („cârlig") este un alt anglicism (n. red.).

o bună parte din banii de care aveam nevoie pentru droguri i-am căpătat așa, dând din gură și strângând de la unul și de la altul. Ne mai trebuiau încă cel puțin douăzeci de mărci. Dacă nu făceam rost de banii ăștia, n-aveam nici o șansă să punem mâna pe niște dava. Mi-a mers minunat în fața la Deutschlandhalle. Fuseseră la concert și mulți oameni cu bani. Ăștia nu prea erau obișnuiți cu puști care cerșeau bani ca să-și ia droguri. Am început iar cu textele mele de genul „Nu avem bani pentru biletul de metrou", și banii au început să se adune gârlă, zornăind în geanta mea de plastic. Bernd a cumpărat cu ei H. Cel puțin două doze. Heroina era, taman în perioada aia, relativ ieftină.

Deodată, m-a lovit gândul: „Acum, că tot ai făcut rost de bani, nu vrei să vezi și tu, măcar o dată, cum e să fii pe H? E chestia asta chiar atât de bună cum dau impresia daviștii, care arată atât de fericiți după ce se înțeapă?" Mai departe nu m-a mai dus mintea. Nu pricepeam că, de fapt, în ultimele luni mă tot pregătisem în sinea mea să trec pe H. În momentul ăla, nu prea îmi dădeam seama cât de jos ajunsesem, că mă dăduse gata *It is too late*, că eram într-un hău foarte adânc, din care nu mă mai putea scoate nici un alt drog, așa încât heroina era o consecință logică a drumului pe care îl urmam de ceva vreme. Singurul lucru la care mă gândeam în acel moment era că nu voiam ca daviștii ăștia doi să o ia din loc și să mă lase singură cu problemele mele. Le-am spus imediat că vreau să văd cum e. Puișor aproape a rămas fără glas. Pe urmă s-a înfuriat rău. După primul moment de stupoare, mi-a spus:

— N-o să faci asta. Habar n-ai ce vrei să faci. Dacă faci asta, o să ajungi foarte repede ca mine. O mortăciune.

Puișor știa că i se spunea Mortăciune.

Deci, lucrurile nu s-au petrecut așa cum scrie în ziare, unde citești că o biată fată a fost înțepată în mod premeditat de un davist sau de un dealer. Nu cunosc pe nimeni care să fi fost injectat împotriva voinței sale. Majoritatea tinerilor ajung ei singuri la H, când simt că sunt gata pentru asta, așa cum simțeam și eu pe atunci.

Cuvintele pe care le-a bâlbâit Puișor m-au făcut să mă încăpățânez. El era pe *turkey*, nu mai era tipul cool și superior, ci un nenorocit care depindea de mine. Nu acceptam să îmi comande el ceva.

— În primul rând, i-am zis, heroina asta e în cea mai mare parte a mea, pentru că eu am făcut rost de grosul banilor. Pe urmă, nu mai spune tâmpenii de-astea. Eu n-o să ajung dependentă ca tine. Eu știu să mă controlez. Încerc o dată și, pe urmă, salut.

Încă nu știam cât de slab ajungi odată ce-ai intrat în sevraj. Oricum, Puișor părea foarte impresionat de ce îi spusesem. Nici n-a mai deschis gura. Bernd a mai bâiguit ceva, dar nu i-am dat atenție. Le-am zis doar că, dacă nu vor să mă lase să încerc, să îmi dea înapoi partea mea întreagă. Pe urmă ne-am dus la intrarea unei case și Bernd a împărțit heroina foarte corect în trei părți egale. Acum voiam foarte mult chestia aia. Nu mai aveam timp de cumpănit, nici de reproșuri. Voiam să încerc pe loc, ca să mă ia din nou valul ca lumea, după atâta vreme. Mi-era frică de seringă. Le-am zis că nu-mi vine să mă înțep și că prefer să trag pe nas. Bernd mi-a spus ce trebuie să fac, deși știam deja cum se procedează din toate trăncănelile despre H.

Am tras imediat praful pe nas. Tot ce am simțit a fost un gust amar, înțepător. Îmi venea să vomit și, deși m-am luptat cu asta, am scuipat o bună parte din praf. Apoi m-a lovit extraordinar de repede. Membrele mi s-au îngreunat ca niște bolovani, dar erau totodată incredibil de ușoare. Eram îngrozitor de obosită, dar asta îmi dădea un sentiment foarte mișto. Toate frământările mele dispăruseră dintr-odată. Gata cu *It is too late*. Nu mă simțisem niciodată atât de bine. Asta s-a întâmplat pe 18 aprilie 1976, cu o lună înainte să împlinesc paisprezece ani. Nu o să uit niciodată data asta.

Puișor și Bernd au intrat în mașina unui davist ca să-și bage în venă. Eu am plecat înainte spre Sound. Acum, nu mă mai deranja să fiu singură. Ba chiar mi se părea supercool să fiu singură. Eram atât de tare. M-am așezat în Sound pe o bancă. A venit Astrid, s-a uitat la mine și m-a întrebat pe loc:

— Eşti pe H?

Astrid era, pe atunci, cea mai bună prietenă a mea. Totuşi, mi-am ieşit din fire când m-a întrebat aşa o prostie. Am ţipat la ea:

— Dispari! Cară-te!

Nu ştiu de ce mi-a sărit mustarul în asemenea hal.

Puişor şi Bernd au sosit şi ei, erau făcuţi bine. Puişor era, din nou, perfect cool. Detlef nu era în Sound. Mi s-a făcut sete, m-am dus să-mi iau un suc de cireşe. Am băut toată noaptea numai suc de cireşe. În momentele alea, mi-era groază să pun în gură alcool.

Dimineaţa la cinci, Bernd ne-a întrebat dacă nu vrem să mergem la el acasă să bem un ceai. Ne-am dus. L-am luat foarte bucuroasă de braţ pe Puişor. Sucul de cireşe scotea sunete turbate în burta mea şi m-a apucat vomitatul. Mergând. Nu îmi păsa deloc. Cei doi nici nu păreau să observe ce se întâmplă cu mine.

Mă simţeam ca şi când m-aş afla într-o nouă şi minunată familie. Nu spuneam prea multe, dar aveam sentimentul că pot să vorbesc cu ei despre orice. Heroina ne înfrăţise. Eram cu toţii la fel. Mi-aş fi destăinuit gândurile cele mai tainice. După săptămânile alea nenorocite de dinainte, îmi ziceam că nu fusesem niciodată atât de fericită.

Am dormit împreună cu Bernd în patul lui. Nu m-a atins. Doar eram frate şi soră. Asta datorită heroinei. Puişor s-a întins pe jos, sprijinindu-şi capul de un fotoliu. A stat aşa până la două după-amiaza. Pe urmă s-a sculat, pentru că iar intra în sevraj şi trebuia să facă rost de o nouă doză.

Simţeam o mâncărime îngrozitoare pe tot corpul. Am dat jos tot ce aveam pe mine şi m-am scărpinat cu o perie de păr. M-am hârşâit până mi-a dat sângele, mai ales pe gambe. Ştiam că daviştii se scarpină. Învăţasem să îi recunosc imediat pe daviştii din Sound după zgârieturile pe care le aveau. Gambele lui Puişor erau atât de zgâriate, că nu mai rămăsese nici un petic de piele întreg şi în unele locuri i se vedea carnea. Puişor nu îşi râcâia gambele cu un pieptene, ci cu briceagul.

Înainte să plece, Puişor mi-a spus:

— Până mâine fac rost de dava şi îţi dau doza înapoi.

Deci el nu avea nici un dubiu că, de-acum, eram o davistă care, cel târziu a doua zi, o să aibă nevoie de o nouă doză. Am înţeles ce voia să spună.

— Nu, lasă, i-am zis pe un ton cât mai cool. Nu e nici o grabă. E OK dacă mi-o dai înapoi în patru săptămâni.

M-am băgat din nou la somn. Eram foarte liniştită şi bine-dispusă. Seara m-am dus acasă. Erau momente în care îmi spuneam cam aşa: „Ai treişpe ani şi deja ai luat H. E cam de căcat." Dar gândurile astea nu durau mult. Când eşti la început, se ştie că nu ai simptome de sevraj. Sentimentul ăsta mişto m-a ţinut toată săptămâna. Totul mergea minunat. Acasă nu mai existau certuri. Şcoala o luam mai mult ca pe o joacă, mai lucram şi eu din când în când în clasă. Dar, ce să vezi, luam note bune. În următoarele săptămâni, am urcat la multe materii de la patru la doi[1]. Deodată mi se părea că pot să mă înţeleg cu toată lumea, că pot să mă eliberez de orice nemulţumiri. Pluteam atât de cool prin viaţă. În timpul săptămânii mergeam din nou la Casa de Mijloc. Acolo, patru oameni din vechea noastră gaşcă trecuseră deja pe heroină. Stăteam cu ei mai la o parte. În doar câteva săptămâni, tot mai multă lume din Casa de Mijloc a trecut pe dava. Heroina a explodat ca o bombă şi în Gropiusstadt.

1. În clasele I–X, sistemul german de notare porneşte de la şase (insuficient) şi ajunge până la unu (foarte bine) (n. trad.).

Jürgen Quandt

Pastor, îndrumător al tinerilor şi responsabil
al Centrului Evanghelic „Casa de Mijloc"

Pivniţa din Centrul Evanghelic „Casa de Mijloc" a fost, ani de zile, principalul punct de întâlnire a tinerilor din Gropiusstadt şi Neukölln. În fiecare seară veneau până la cinci sute de persoane la noi în pivniţă, până când, în decembrie 1976, am hotărât să închidem centrul din cauza creşterii rapide a consumului de heroină printre tinerii care se adunau aici. Prin gestul nostru am vrut să atragem atenţia asupra acestei situaţii dezastruoase.

Ca pedagogi, ne-a surprins rapiditatea cu care s-a răspândit consumul de droguri grele în Gropiusstadt. Cu ani în urmă, în timpul mişcărilor studenţeşti, noi purtaserăm numeroase discuţii despre aşa-numitele droguri uşoare, în special despre efectul acestora asupra conştiinţei. Iată că acum, în doar câteva luni, un număr de treizeci până la cincizeci de adolescenţi din zona noastră au trecut pe heroină. Încercările noastre de a-i convinge pe tineri prin argumente, şi nu prin măsuri disciplinare, de pericolul pe care îl reprezintă drogurile trebuie să fi avut asupra lor efectul unei invitaţii de a continua să consume. O spun ca pe o recunoaştere a neputinţei noastre de a face ceva în lupta împotriva narcoticelor.

Activităţile pe care le desfăşuram cu tinerii în Casa de Mijloc au scos la iveală că nu se ajunsese nicidecum la o scădere a consumului de droguri, aşa cum susţineau instituţiile statului. Dimpotrivă, problema drogurilor atinsese dimensiuni cantitative şi calitative comparabile cu ceea ce se întâmpla în Statele Unite. Piaţa pentru droguri era formată acum preponderent din tineri care

proveneau din familii de muncitori și care nu aveau nici studii, nici un loc de muncă. Ca pedagogi, singurul lucru pe care îl puteam face era să protestăm împotriva ignorării acestei probleme de către autorități. Închiderea clubului nostru trebuia să aducă la lumină ceea ce mulți ar fi vrut să rămână ascuns. În urma gestului făcut de noi, s-a ajuns la dezbateri publice intense pe tema consumului de droguri și la recunoașterea acestor realități de către instituțiile oficiale.

Între timp, clubul pentru tineret a fost redeschis. Câteva dintre condițiile puse pentru redeschiderea sa au fost îndeplinite. Există acum în Neukölln un centru finanțat de stat pentru consilierea antidrog, în Gropiusstadt funcționează un punct de întâlnire pentru tinerii expuși riscului de consum de droguri și, în plus, se asigură o ofertă mult mai largă pentru cei care au nevoie de ajutor terapeutic. Problemele legate de droguri nu s-au diminuat în ultimii doi ani, chiar dacă acum avem de-a face cu o nouă generație de tineri. Unii dintre adolescenții din Gropiusstadt care au început să consume heroină acum doi ani nu mai sunt în viață.

Condițiile de viață ale tinerilor nu s-au îmbunătățit în ultimii ani. Pe lângă vechile probleme, au apărut și unele noi. Tot mai mulți tineri din Gropiusstadt poartă arme și nu ezită să facă uz de ele când simt că sunt în pericol. Deseori acest comportament se combină cu o anumită tendință naționalistă, ba chiar cu o înclinație către ideologia fascistă.

Majoritatea tinerilor cu care intrăm în contact la Casa de Mijloc provin din familii de muncitori. În ciuda aparentei creșteri a nivelului de trai, condițiile lor de viață s-au înrăutățit continuu în ultimii ani: cerințele crescute la școală, generatoare de stres, clasele suprapopulate, insuficiența locurilor unde se poate învăța o meserie, șomajul și conflictele în familii – toate acestea sunt expresii concrete ale deteriorării situației sociale.

Într-un cartier de blocuri cum este Gropiusstadt, unde locuiesc aproximativ 45 000 de oameni, se mai adaugă faptul că, dacă se ivește vreo problemă, oricare ar fi ea, aceasta se amplifică imediat

exponențial, din cauza comasării atâtor oameni într-un spațiu redus: așa se face că există mulți tineri fără lucru, multe conflicte de familie, multe abandonuri școlare etc. În afară de asta, mediul „natural" este aproape inexistent, ceea ce restrânge posibilitățile de manifestare și dezvoltare. Cele mai vulnerabile categorii din societate – copiii, adolescenții și bătrânii – au cel mai mult de suferit de pe urma acestei stări de lucruri. Întrucât a fost utilizat tot terenul construibil, după ce a fost gata noul Gropiusstadt, s-a resimțit acut lipsa unor locuri de joacă adecvate pentru copii, a unor facilități unde tinerii și adulții să-și poată petrece timpul liber și, în special, lipsa unor suprafețe de recreere. Aici nu există parcuri mari, pajiști, păduri; pur și simplu nu există locuri unde copiii să-și poată consuma energia și unde adulții să se poată plimba.

Logica unor cartiere precum Gropiusstadt se bazează pe rentabilizarea capitalului și nu ia în considerare nevoile oamenilor. Urmările acestui mod de viață prefabricat, puțin sesizate până acum, devin tot mai evidente.

Lipsurile materiale sunt, în continuare, cauza multor conflicte și probleme. Chiriile și costurile tot mai mari ale traiului de zi cu zi solicită eforturi tot mai mari din partea celor care lucrează și grevează asupra veniturilor familiilor. Astfel, viața oamenilor care trăiesc aici este supusă unei presiuni care pare de neînlăturat, anume presiunea de a investi tot mai mult din forțele lor vitale în munca zilnică, fără ca prin aceasta să ajungă într-adevăr fericiți și prosperi.

Drogul a fost dintotdeauna unul dintre cele mai pernicioase mijloace de a-i face pe oameni să uite că sunt victimele unui proces de dezvoltare socială în care nu se pot integra. Alcoolul are, de multă vreme, exact această funcție în rândul muncitorilor. În ultimele decenii s-au adăugat și alte substanțe care creează dependență: psihofarmaceuticele, o afacere legală și mănoasă, sau droguri precum heroina și cocaina, care sunt ilegale, dar la fel de profitabile.

Surprinzător nu este, de fapt, cât de mulți sunt cei care consumă asemenea substanțe, ci cât de mulți sunt cei care, în ciuda unor grave probleme, nu recurg la ele. Acest fapt este valabil și

pentru tineri. Luând în considerare situația lor, nu ar trebui să ne mire creșterea consumului de droguri, a criminalității și brutalității sau răspândirea ideilor fascistoide printre tinerii care provin din familii de muncitori.

Este greu de contestat faptul că între creșterea consumului de droguri în rândul tinerilor care aparțin acestui strat social și masiva înrăutățire a condițiilor lor de trai există o corelație directă, care, mai nou, este exploatată de diverse persoane pentru a face bani.

În weekend, după ce am tras pe nas H pentru prima dată, l-am întâlnit pe Detlef în Sound. S-a luat imediat de mine:

— Ai făcut rahatul praf! Ai înnebunit de tot!

Aflase deja de la Astrid că am tras pe nas.

— Uşurel, bătrâne, i-am spus. Tu eşti cel care a început cu asta, şi acum uite că ai ajuns ca toţi daviştii, dar cu mine n-o să se întâmple la fel.

Detlef nu a avut ce să-mi răspundă la asta. Oricum, nu se simţea prea bine. Nu era în sevraj, pentru că nu se instalase încă dependenţa fizică. Dar voia nebuneşte să se înţepe. După câteva minute mi-a spus că nu mai are nici un ban, dar că ar vrea să-şi cumpere nişte heroină.

— Ee, vezi? i-am zis.

Şi pe urmă i-am propus să facem rost de nişte bani pentru dava. A fost de acord, deşi trebuia să ştie la ce duce asta. În douăzeci de minute eu am făcut rost, în faţă la Sound, de douăzeci de mărci. Detlef a strâns mult mai puţin. Dar era destul pentru amândoi, pentru că, pe atunci, ne lua valul dintr-o doză foarte mică. Nici n-a mai fost nevoie să-i spun că o parte va fi a mea. Era de la sine înţeles. În seara aia Detlef şi-a băgat în venă, iar eu am tras pe nas. Se dusese naibii planul meu să mai iau nişte H de-abia peste patru săptămâni.

Detlef şi cu mine eram din nou împreună. Ne simţeam de parcă nici nu ne-am fi despărţit. Nici unul dintre noi nu a deschis vorba despre săptămânile în care am trecut unul pe lângă

altul în Sound. Totul era, din nou, la fel de frumos ca în duminica în care am gătit pentru Detlef şi am luat masa împreună.

Eram, cred, încântată de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Dacă nu aş fi încercat H, nu aş mai fi fost vreodată cu Detlef. Îmi închipuiam că o să rămân o davistă de weekend. Oricine începe cu H îşi închipuie chestia asta, deşi, evident, nu cunoaşte pe nimeni care să fi rămas un davist de weekend. În plus, îmi închipuiam că l-aş putea împiedica pe Detlef să devină un davist înrăit. Cam astea erau minciunile pe care mi le spuneam pe atunci.

În străfundul meu, probabil că nu credeam toate vrăjelile astea. Dacă cineva mă întreba dacă eram pe H, dădeam pe dinafară de furie. Îi spuneam să se care, să se ducă dracului, ca atunci când am tras pe nas prima dată şi când s-a luat Astrid de mine. Am început să urăsc toate fetele de vârsta mea care îmi dădeau impresia că o luaseră pe acelaşi drum ca şi mine. Când eram în metrou sau în Sound le recunoşteam imediat pe mucoasele astea, care o luaseră pe haşiş şi LSD şi începuseră deja să se îmbrace ca nişte daviste, puştoaice de doişpe sau treişpe ani care îşi făceau veacul prin Sound. Îmi tot spuneam: „Nenorocita aia mică o să ajungă pe H." Deşi, altminteri, eram foarte calmă, fetişcanele astea mă făceau să devin de-a dreptul agresivă. Le uram de moarte. Nu mi-am dat seama pe atunci că, de fapt, mă uram pe mine însămi.

După ce am tras pe nas câteva weekenduri la rând, am făcut o pauză de două săptămâni. Îmi zisesem că o să meargă şi fără. Fizic, nu mă simţeam mai rău. În schimb, tot rahatul de dinainte a ieşit iar la suprafaţă. Nu mai aveam chef de nimic, am început din nou să mă cert cu maică-mea. Toate astea se întâmplau cu puţin timp înainte să înceapă vacanţa de Paşte din 1976.

În prima sâmbătă de vacanţă stăteam în Sound pe banca de lângă trepte şi mă întrebam ce naiba caut acolo. Au coborât două fete, aveau vreo doişpe ani, dar erau fardate şi purtau

sutien, ca să pară de șaișpe. Și eu le spuneam celor care nu mă știau prea bine că am șaișpe ani și mă machiam în așa fel încât să nu se vadă pe mine că sunt mult mai mică. Pe loc s-a trezit în mine o repulsie ciudată față de fetele alea două. Dar, pe de altă parte, mi-au și stârnit curiozitatea. Nu le-am mai scăpat din ochi.

După cum se mișcau prin Sound, mi-am dat imediat seama că încercau să lege prietenii, să se bage într-o gașcă. Evident, după mintea lor, cel mai tare ar fi fost să se lipească de gașca daviștilor. Îl cunoșteau deja pe Richie, bucătarul-șef din Sound. Era singurul angajat de acolo care era mai în vârstă, avea spre patruzeci de ani. Lui Richie îi plăceau fetele de vârsta asta. Era unchiul cel bun al fetelor care o luaseră razna. Cele două fătuci trăncăneau cu Richie peste tejghea. Își dăduseră seama că le urmăream, pentru că se tot uitau spre mine. Probabil și pentru că eram de vârsta lor. Pe urmă, una din ele a venit la mine. Chiar avea o față de înger, era inocența întruchipată. Mi-a zis că o cheamă Babsi și m-a întrebat dacă pot să-i dau un trip.

— Las-o moartă, i-am spus. Nu-i de joacă cu chestiile astea. Ce să faci tu cu un trip?

Îmi savuram superioritatea. Trebuia să învețe că nu te dai la una care știe ce e heroina ca să-i ceri un amărât de trip. Probabil că mă considera foarte cool, cam așa cum îi socoteam eu cu câteva luni înainte pe tipii care erau cu câțiva pași înaintea mea în lumea drogurilor. A zis că vrea să-mi facă cinste cu un suc de cireșe și că o să se întoarcă imediat.

Cum a plecat Babsi, a apărut cealaltă. O chema Stella. Dorea să știe ce vorbisem cu Babsi adineori.

— Voia un trip, i-am zis.

— Ți-a dat deja banii? m-a întrebat ea. Mi-au dispărut cinci mărci. Cu siguranță mi le-a umflat ea.

Așa era Stella. Mai târziu, aveam s-o văd aproape zi de zi. Pentru că Babsi și Stella au devenit, mai încolo, cele mai bune prietene ale mele. Asta până când Babsi a apărut pe prima pagină a

ziarelor: era, la vremea aceea, cea mai tânără berlineză care fusese răpusă de heroină.

Babsi s-a întors cu sucul de cireşe. O priveam de sus, dar îmi şi plăcea, cu chipul ei de înger şi cu felul ei firesc de a fi. Era, cumva, naivă. Am început să vorbim despre una, despre alta. Babsi şi Stella zburaseră de la *Realschule*. Chiuliseră prea mult. Asta pentru că intraseră într-o gaşcă în care se fuma haşiş pe rupte. Acum fugiseră de acasă şi voiau să trăiască lucruri noi. Gaşca aia începuse să le plictisească. Babsi avea doisprezece ani, iar Stella, treisprezece.

I-am spus lui Babsi că poate să vină în dimineaţa următoare la mine acasă. Cum nu avea nimic de îmbrăcat, i-am dat două tricouri vechi de-ale mele şi o pereche de chiloţi. După aia a dormit în patul meu şi eu am gătit. Acum chiar o simpatizam. În ziua următoare m-am împrietenit şi cu Stella. Cu puţină vreme în urmă fusesem exact ca ele. Într-un fel, mă simţeam mai bine cu ele decât cu daviştii care aveau deja creierii prăjiţi. Fetele astea două fumau *shit* şi băgau tripuri. Datorită lor m-am îndepărtat puţin de cei care nu se gândeau decât la H şi care nu vorbeau despre nimic altceva. Mi-era de ajuns dacă trăgeam pe nas sâmbăta o doză mică. Ceilalţi din gaşcă râdeau de mine că mă împrietenisem cu nişte *teenie-boppers*. Dar nu-mi păsa.

Noi trei aveam multe să ne povestim. Acasă trecuserăm toate cam prin aceleaşi greutăţi. Tatăl lui Babsi se sinucisese când ea era încă mică. Mama ei fusese dansatoare în Berlinul de Est şi apoi a devenit fotomodel în Berlinul de Vest. Tatăl ei vitreg era un mare pianist. Un artist de renume mondial, ne-a spus Babsi. Era foarte mândră de tatăl ei vitreg. Mai ales atunci când intram într-un magazin de muzică şi dădeam peste o mulţime de plăci cu numele şi fotografia lui. Numai că acest pianist nu prea părea să se intereseze de ea. Babsi trăia la bunicii ei, care o adoptaseră. Acolo o ducea ca o prinţesă. Cândva, mai târziu, am fost şi la ea acasă. Avea o cameră bestială, cu o mobilă trăsnet. Avea şi un pick-up scump şi o grămadă de plăci. Şi haine

cât cuprinde. Dar nu se înțelegea deloc cu bunica ei, care era o scorpie. Ar fi vrut să locuiască din nou cu mama ei. Până la urmă Babsi n-a mai vrut să știe nimic de camera ei atât de mișto și și-a luat lumea în cap.

Stella avea și ea o mamă foarte frumoasă, pe care o și iubea. Însă tatăl ei murise într-un incendiu. La vremea aceea, Stella avea cam zece ani. De atunci, mama ei a trebuit să se descurce de una singură, așa că nu prea avea timp pentru Stella; pe deasupra, se mai și apucase de băut. Stella avea pe atunci o adevărată obsesie: tot timpul vorbea de Muhammad Ali[1]. Era fascinată de forța lui. Cred că, în visurile ei, Muhammad Ali îi era atât tată, cât și iubit.

Așa că noi trei eram în aceeași barcă. De fapt, mi-am spus încă din prima seară că cele două o să ajungă și ele pe dava. Cu toatea astea, atunci când a sosit momentul în care Stella m-a întrebat de heroină, am fost cuprinsă de groază. M-au apucat pandaliile și am zbierat la ea:

— Să nu te atingi de porcăria aia! Oricum, nu o să-ți dea niméni H. Mă las și eu. N-are nici un rost, mă auzi?

Nu i-am dat Stellei nimic, le-am zis și celorlalți ca nu cumva să-i dea H. Dar, peste câteva zile, a căpătat niște dava de la Blacky, unul din gașca din Sound, cu care se împrietenise între timp. Și Babsi, evident, s-a luat după ea.

După asta însă, cel puțin pentru o vreme, n-au mai avut posibilitatea să-și facă rost de marfă. Au fost prinse în timpul unei razii și poliția le-a dus acasă. Nu le-am mai văzut vreme de câteva săptămâni.

Se făcuse primăvară, afară era tot mai cald. Primele zile călduroase din an îmi dăduseră întotdeauna un sentiment de fericire. Asta mi se trăgea din copilărie. Să fugi în picioarele goale, să te dezbraci de tot, să te bălăcești în apă, să te uiți cum

1. Celebrul boxer american Muhammad Ali, născut Cassius Clay (și-a schimbat numele după ce a trecut la islam), era la vremea aceea campion mondial la categoria grea (n. red.).

înfloreşte grădina. În primăvara lui 1976, am tot aşteptat să mă cuprindă sentimentul ăsta de bucurie, dar degeaba. Mă gândeam că e imposibil ca viaţa să nu-ţi pară mai frumoasă atunci când soarele bate tot mai tare. Dar târam după mine tot timpul fel de fel de probleme şi, de fapt, nici nu ştiam exact care sunt problemele alea. Trăgeam pe nas nuţică dava şi, pac, toate problemele dispăreau. Dar un tras din ăsta pe nas nu îmi mai ajungea pentru o săptămână.

În mai mi-am sărbătorit ziua de naştere. Împlineam paisprezece ani. Mama m-a sărutat şi mi-a dat cincizeci de mărci. Suma asta o economisise luând din banii pentru cheltuielile zilnice. Mi-a spus să îmi cumpăr ceva, ce voiam eu mai mult.

Seara m-am dus pe Kurfürstenstraße. Acolo am cheltuit patruzeci de mărci pe două sferturi de H. Atâta dava nu mai avusesem niciodată. De şase mărci mi-am luat ţigări. Fumam acum ca apucata, o ţigară după alta. Puteam să dau gata un pachet de ţigări în două-trei ore. Mi-au rămas patru mărci pentru Sound.

Cum am ajuns în Sound, am dat de Detlef. M-a sărutat scurt, dar foarte tandru şi m-a felicitat de ziua mea. L-am felicitat şi eu pe el, pentru că ziua lui de naştere fusese cu două zile înainte. Detlef era puţin trist şi mi-a povestit că, de data asta, părinţii lui nu îi spuseseră nici o vorbă bună de ziua lui. Doar bunica îi urase „La mulţi ani". Era mult mai abătut decât mine. Am încercat să-l consolez, spunându-i că nu merită să se necăjească pentru atâta lucru. Oricum, aveam un cadou supermişto pentru el. O doză. Doar aveam o grămadă de dava.

După ce ne-am sărbătorit împreună zilele de naştere – eu cu un tras pe nas ca lumea, el cu un băgat la venă baban –, am început să fim din ce în ce mai apropiaţi. Până atunci, Detlef se mai ducea cu unul sau cu altul, iar eu stăteam mult cu Babsi şi Stella. Acum, Detlef şi cu mine eram împreună aproape tot timpul când puteam să plec de la şcoală sau de acasă. Detlef tocmai renunţase la ucenicia lui de instalator, aşa că avea mai mereu timp. Când aveam destui bani, eram amândoi pe H.

Şi a venit vacanţa de vară.

În prima zi de vacanță m-am dus cu Detlef și cu încă câțiva din gașcă la ștrandul Wannsee. Iarăși eram lefteri. Am învățat repede, acolo la ștrand, cum să punem mâna pe lucruri care puteau fi vândute apoi. Mergeam sus, la marginea pădurii, acolo unde se duceau bunicuțele să stea la umbră atunci când nu mai suportau soarele.

Am început modest, cu gândul să ne asigurăm strictul necesar pentru ziua aia. Ne-am dus la un cearșaf lângă care era o cutie frigorifică, al cărei proprietar probabil că tocmai se dusese să înoate. Am spus apoi tare, să se audă:

— A, bunica nici nu-i aici.

După care am deschis cutia și am luat câteva doze de cola din ea. Mai încolo, am pus mâna pe un prosop și un cearșaf. Pe seară am mai șparlit un radio portabil și câteva nimicuri, iar Detlef a ciordit un ceas.

De radio am scăpat imediat în Sound. Am primit cincizeci de mărci pe el. Fusese o zi foarte tare. Și încă nu se terminase. Cum am căpătat banii, i-am spus lui Detlef:

— Știi, chestia asta cu trasul pe nas începe să mă plictisească. Azi o să mă înțep și eu.

Detlef iar mi-a zis să nu fac asta, dar, așa, într-o doară. Până la urmă, nu contează dacă îți umfli vena sau dacă tragi pe nas, tot aia e. Numai că, dacă trăgeai pe nas și nu te înțepai, nu erai socotit un adevărat davist. Erai doar unul care se mai prostea din când în când.

Ne-am dus pe Kurfürstenstraße. Dealerul nostru ne-a recunoscut încă de departe. A luat-o din loc și ne-a așteptat mai încolo, după ce s-a asigurat că nu e nici un pericol. Am cumpărat de la el două sferturi cu patruzeci de mărci. Eram nerăbdătoare să mă injectez pentru prima dată în viața mea. Când tragi pe nas, chestia se întâmplă încet. Când te înțepi, te lovește imediat. Ceilalți comparaseră odată senzația asta cu un orgasm. Voiam să simt cum e, fără să mă gândesc o secundă că mă afundam tot mai tare în căcat.

Ne-am dus în toaleta publică de pe Bülowbogen, la întretăierea cu Postdamer Straße. O zonă foarte naşpa. În faţa toaletei se aţinea o şleahtă de vagabonzi. Tot aici dormeau peste noapte şi alcoolişti. Le-am dat un pachet de ţigări. Ca să stea de şase. Ştiau ce înseamnă asta şi erau ahtiaţi după ţigări.

Cu noi mai venise o fătucă din Sound. Tina. Detlef a scos din punga lui de plastic seringa, o lingură şi o lămâie. A pus heroina în lingură, a picurat peste ea nişte apă şi zeamă de lămâie, pentru ca pulberea, care nu era niciodată chiar curată, să se dizolve mai bine. A fiert heroina cu bricheta ţinută sub lingură şi, pe urmă, a tras-o în seringă. Seringa asta de unică folosinţă era jegoasă rău; acul se tocise şi arăta ca o andrea. Mai întâi s-a înţepat Detlef, apoi Tina. După care acul s-a înfundat de tot. Nu mai trecea nimic prin el. Cel puţin aşa spuneau cei doi. Poate că încercau să mă păcălească, ca să nu-mi bag şi eu în venă. Numai că acum eram chitită pe asta.

Mai era un davist în toaletă, care tocmai se injectase. Un tip total varză, care arăta rău de tot. L-am întrebat dacă îmi poate împrumuta seringa lui. Mi-a dat-o. Însă acum mi-era groază să-mi înfig acul în braţ. Mă tot pipăiam, dar, pur şi simplu, nu reuşeam s-o fac, deşi văzusem de multe ori la alţii cum se procedează. Detlef şi Tina se purtau de parcă nu m-ar fi cunoscut. Aşa că a trebuit să îl rog pe tipul ăla distrus să mă ajute. Şi-a dat imediat seama că o făceam pentru prima dată. Mă simţeam ca o tâmpită în faţa tipului ăstuia, care era un davist hârşit.

Mi-a zis că ce vreau să fac e de tot căcatul, dar apoi a luat seringa în mână. Pentru că venele mele aproape că nu se văd, i-a fost greu să nimerească una. A trebuit să mă împungă de trei ori până să ajungă să tragă puţin sânge în seringă, ceea ce însemna că intrase pe venă. Îşi tot spunea în barbă că ce fac eu e o prostie monumentală, după care mi-a băgat tot sfertul în venă.

M-a lovit, într-adevăr, ca maiul. Numai că îmi închipuisem cu totul altfel un orgasm. Imediat după asta, m-am blegit de tot. Abia dacă mai sesizam ce se petrece în jurul meu. Nu mă mai

gândeam la nimic. M-am dus în Sound, m-am așezat într-un colț și am tot băut suc de cireșe.

Acum chiar că ajunsesem la același nivel cu Detlef. Eram împreună, ca un cuplu căsătorit. Doar că nu aveam nici un fel de relații sexuale. Nu mă simțeam încă pregătită pentru așa ceva, iar Detlef accepta asta, fără să trebuiască să îi explic prea multe. Lucru care mi se părea foarte cool. Era un tip de milioane.

Eram sigură că am să mă culc cu el într-o zi. Și eram bucuroasă că nu făcusem ceva cu vreun alt băiat. Nu aveam nici un dubiu că o să rămânem împreună. După ce plecam din Sound, Detlef obișnuia să mă aducă acasă pe jos. Dura cam două ore. Pe urmă făcea de cele mai multe ori autostopul din Kreuzberg până în Lankwitz, unde locuia împreună cu tatăl lui.

Vorbeam despre tot soiul de lucruri care, de fapt, nu existau decât în mintea noastră. Nu mai aveam nici o relație cu realitatea. Realitatea era, pentru mine, ceva cu totul ireal. Nu mă interesa nici ziua de ieri și nici cea de mâine. Nu aveam planuri, aveam doar visuri. Cel mai mult îmi plăcea să vorbesc cu Detlef despre cum ar fi dacă am avea mulți bani. Voiam să ne cumpărăm o casă mare și o mașină mare și un mobilier trăsnet. Un singur lucru nu apărea niciodată în plăsmuirile noastre: heroina.

Pe urmă, lui Detlef i-a venit ideea cum am putea ajunge bogați. Mi-a spus că ar putea să ia de la un dealer, pe credit, heroină în valoare de o sută de mărci. Voia să împartă marfa în zece pachețele pe care să le dea cu douăzeci de mărci bucata, astfel încât am fi câștigat o sută de mărci după vânzarea lor. Din banii ăia puteam să cumpărăm din nou H și să ne dublăm de fiecare dată capitalul. Mi s-a părut o idee genială. Atât de simplu credeam noi pe atunci că e să fii dealer.

Detlef chiar a luat heroină de o sută de mărci pe credit. Se pare că dispăruseră de pe stradă câțiva dealeri mărunți și se căutau noi vânzători care să le ia locul. Dar nu aveam curajul să ne aventurăm printre dealerii adevărați. Vindeam în Sound.

Detlef, sufletist cum era, dădea tot timpul peste inși care erau în sevraj și nu aveau nici un ban în buzunar. Le dădea heroina, la rândul lui, tot pe credit. Ăia evident că nu îi mai plăteau niciodată. Așa s-a dus jumătate din H, iar restul a ajuns în venele noastre. Când ni s-a terminat marfa, nu strânseserăm nici măcar un pfenig.

Tipul de la care primise Detlef marfa pe credit s-a înfuriat. Dar nu ne-a făcut nimic. Probabil că se gândise doar să-l testeze pe Detlef, ca să vadă dacă are stofă de dealer mărunt, de stradă. Și Detlef dovedise din plin că nu era bun de nimic.

În primele trei săptămâni din vacanța de vară am fost împreună cu Detlef zi de zi. Ne întâlneam încă de la prânz. După care, de cele mai multe ori, băteam străzile ca să facem rost de bani într-un fel sau altul. Am ajuns să fac lucruri pe care n-aș fi putut să le fac înainte. Furam pe rupte din magazine. Mai ales lucruri pe care puteai să le vinzi în Sound, ca să ai bani pentru dava. Doar rar ajungeam să avem destul mălai pentru două doze pe zi. Dar pe atunci puteam s-o ducem și cu mai puțin. Ba chiar erau zile în care ne descurcam fără H, pentru că nu eram încă dependenți fizic. În a doua jumătate a vacanței urma să mă duc la bunica mea în Hessen. Bunica locuia într-un sătuc. Și, în mod ciudat, mă bucuram foarte tare să ajung în satul ăla și la bunica. Pe de o parte, nu puteam să-mi închipui nici în ruptul capului două, trei săptămâni fără Detlef. Mi se părea de neconceput să trăiesc fie și numai câteva zile fără Sound și fără tot balamucul strălucitor de pe Ku'damm[1]. Pe de altă parte, mă bucuram să îi revăd pe copiii din sat, care habar n-aveau ce-s alea droguri, să mă joc iar cu ei, să ne bălăcim în pârâu și să călărim. Nici eu nu mai știam cine sunt de fapt.

Fără să mă gândesc prea mult la asta, ajunsesem să mă scindez în două persoane complet diferite. Îmi scriam mie însămi

1. Denumirea colocvială dată de berlinezi bulevardului Kurfürstendamm (n. trad.)

scrisori. Mai bine zis, Christiane îi scria scrisori Verei. Vera este al doilea prenume al meu. Christiane era fata de treisprezece ani care voia să se ducă la bunica ei, ea era fata bună, pe când Vera era o davistă. Şi acum, cele două se certau scriindu-şi scrisori.

De cum m-a lăsat mama în tren, nu am mai fost decât Christiane. Iar apoi, odată ajunsă în bucătăria bunicii, totul era de parcă nu aş fi fost în viaţa mea în Berlin. M-am simţit imediat acasă. Bunica, aşa cum şedea ea acolo, cu aerul ei atât de liniştit, era cea care îmi dădea sentimentul ăsta că mă aflu acasă. O iubeam foarte mult pe bunica. Şi îmi plăcea foarte mult bucătăria ei. Parcă era dintr-o carte cu poveşti. O adevărată bucătărie ţărănească, cu vatră cu foc deschis şi cu nişte oale şi tigăi imense, în care întotdeauna se auzea bolborosind ceva. Atâta pace...

M-am reîmprietenit îndată cu verii şi verişoarele mele din sat, ca şi cu ceilalţi puşti de vârsta mea. Erau, cu toţii, încă nişte copii. De fapt, ca şi mine. După foarte mult timp, mă simţeam din nou un copil. Mi-am aruncat cizmele cu toace cât colo, într-un colţ. Împrumutam de la ceilalţi copii sandale sau cizme de cauciuc, după cum era vremea. Nu m-am atins de cosmeticalele mele. Aici nu mai trebuia să impresionez pe nimeni.

Călăream mult. Ne jucam de-a descoperitul urmelor umblând atât călare, cât şi pe jos. Locul nostru preferat de joacă era, în continuare, jos la pârâu. Crescuserăm cu toţii, şi acum construiam nişte stăvilare imense. Îndărătul lor se formau adevărate lacuri de acumulare. Şi, când făceam, pe seară, o breşă în stăvilar, se forma o cascadă uriaşă, care se prăvălea de la vreo trei metri.

Bineînţeles, ceilalţi copii din sat au vrut să afle cum e în Berlin, ce fac acolo. Dar nu le-am povestit prea multe. Nu voiam să mă gândesc deloc la Berlin. Culmea, nu mă gândeam nici măcar la Detlef. Îmi propusesem să-i scriu lui Detlef o scrisoare pe

zi. Nu i-am scris nici măcar o dată. Seara încercam câteodată să mă gândesc la el. Dar nu puteam să mi-l imaginez. În zilele alea, era pentru mine un tip dintr-o altă lume, ale cărei semnale nu mai răzbăteau până la mine.

Când ajungeam seara în pat, mă cuprindea tot mai des o groază imensă. Îi vedeam pe tipii din Sound stând în fața mea ca niște fantome și mă gândeam că, în scurt timp, va trebui să mă întorc la Berlin. În serile alea, mi-era o frică nebună de Berlin. Pe urmă m-am gândit că aș putea să o rog pe bunica să mă țină la ea. Dar ce pretexte aș fi putut să le torn, ei și mamei? Ar fi trebuit să le povestesc despre întreaga mea experiență cu drogurile. Nu eram în stare de așa ceva. Cred că bunica ar fi murit pe loc dacă i-aș fi povestit că micuța ei își băga heroină în venă.

Așa că a trebuit să mă întorc la Berlin. Zgomotul, luminile, toată vânzoleala aia, tot ceea ce iubisem înainte la Berlin mă scotea acum din minți. Noaptea de-abia reușeam să dorm de la atâta zgomot. Iar când ajungeam pe Kurfürstendamm, în mijlocul mașinilor și al puhoaielor de oameni, mă apuca panica.

La început nici nu am încercat să mă reobișnuiesc cu viața din Berlin. Pentru că, la o săptămână de la întoarcerea mea, urma să plec în excursie cu clasa. Deși am primit cadou cincizeci de mărci de la nașa mea, nu m-am gândit nici un moment să îmi cumpăr droguri de banii ăia. Nu l-am căutat nici pe Detlef, despre care auzisem doar că nu ar mai merge în Sound. Am rămas complet *clean*[1], asta până când am mers cu clasa în Pădurea Neagră.

Mă bucurasem că plecăm în excursie, dar, după câteva zile, am început să mă simt destul de rău. Aveam dureri de burtă după ce mâncam și rezistam cu greu la drumeții. Într-o zi, când mer-

1. Se spune despre un toxicoman că e *clean* atunci când s-a lăsat de droguri, cel puțin pentru o perioadă de timp (n. red.).

geam cu autocarul la Lörrach, ca să vedem fabrica de ciocolată Suchard, Kessi, care stătea lângă mine, mi-a spus deodată:

— Fată, eşti galbenă toată. Ai hepatită.

După care s-a tras mai la o parte.

Am rămas mască. Toţi daviştii se îmbolnăvesc mai devreme sau mai târziu de hepatită, fiindcă ustensilele pe care le folosesc sunt jegoase şi vechi şi se mai şi împrumută. Pentru prima dată după multă vreme, m-am gândit din nou la dava. Şi la seringa împuţită cu care distrusul ăla mi-a băgat primul meu sfert în toaleta de la Büllowbogen. Pe urmă mi-am dat seama că Kessi spusese chestia asta cu hepatita în glumă. Şi m-am gândit că aşa ceva nu e cu putinţă – mă înţepasem doar de câteva ori, şi asta cu săptămâni în urmă.

În faţa fabricii Suchard am făcut rost, de la o tarabă unde se vindeau cârnaţi, de o lingură de plastic. Pe urmă am intrat în raiul ciocolatei. Am luat câte o lingură din toate cuvele care îmi făceau cu ochiul. Dacă o ciocolată anume îmi plăcea în mod deosebit, îl luam pe ghid la întrebări, ca să mai apuc să bag lingura în cuva aia de câteva ori. Pe lângă asta, am umflat atâtea bomboane, încât geaca mea, pe care o înnodasem în formă de traistă, dădea pe dinafară.

Încă de când ne-am urcat în autobuz, mi-am jurat că nu o să mă mai ating niciodată de ciocolată. După ce am ajuns în locul unde eram cazaţi, am căzut lată. Mă îndopasem cu cacaua aia grasă şi ficatul meu a capitulat.

Acum a observat şi profesorul nostru că eram cam galbenă la faţă. A venit un medic şi, pe urmă, am mers cu ambulanţa – nino-nino – la clinica universitară din Freiburg. Salonul de carantină din secţia pentru copii era de un alb imaculat şi avea doar câţiva metri pătraţi. Pe pereţi, nici un tablou, nimic. Surorile aduceau, fără să scoată o vorbă, mâncarea şi pastilele. Câteodată venea doctorul şi mă întreba cum îmi merge. Aşa au trecut trei săptămâni. Nu aveam voie să părăsesc camera niciodată, nici măcar ca să fac pipi. Nu m-a vizitat nimeni, iar acolo nu

aveam cu cine să stau de vorbă. Nu aveam ce să citesc, nu aveam nici măcar un radio. Mă tot gândeam că o s-o iau razna.

Scrisorile, pline de dragoste, venite din partea mamei erau singurul lucru care îmi mai dădea putere. Îi scriam și eu. Dar, cel mai adesea, le scriam celor două pisici ale mele, singurele animale pe care le mai aveam. Erau niște scrisori mici de tot, puse în plicuri minuscule, pe care mi le confecționam singură.

Mă gândeam la bunica și la copiii din sat, la pârâu și la cai, câteodată și la Berlin, la Sound, la Detlef și la dava. Nu știam cine sunt. Când eram foarte deprimată, mă gândeam: „Ești o drogată care a făcut prima ei hepatită. Basta." Uneori îmi închipuiam că sunt împreună cu pisicile mele, iar atunci îmi ziceam că o să mă străduiesc să fiu cât mai bună la școală și că mă voi duce în fiecare vacanță la bunica mea. Toate astea mi se perindau prin cap ore în șir, pe urmă nu mă mai gândeam la nimic – stăteam în pat, mă uitam fix la tavan și îmi doream să mor.

În plus, îmi era teamă că medicii o să descopere cauza hepatitei mele. Însă urmele înțepăturilor se vindecaseră în ultimele săptămâni. Încă nu aveam cicatrici sau tromboze la braț. Cine ar fi bănuit că în secția pentru copii din Freiburg se află o davistă?

După trei săptămâni de zăcut în pat, am reînceput să umblu, mai întâi cam greoi. Pe urmă mi-au dat voie să mă întorc cu avionul la Berlin. Casa de Sănătate a plătit pentru tot. Ajunsă acasă, a trebuit să mă bag iar în pat. Eram fericită să fiu cu mama și cu pisicile mele. Nu mă mai gândeam la nimic altceva.

Apoi, mama mi-a povestit că Detlef trecuse de câteva ori pe la ea ca să întrebe de mine. Era trist că lipseam de atâta vreme, mi-a zis mama. De-abia acum mi-a revenit în minte chipul lui Detlef. Îl vedeam înaintea mea, cu părul lui frumos și ondulat, cu fața lui minunată. Eram foarte fericită că cineva își făcuse griji pentru mine, că cineva mă iubea cu adevărat. Și îmi făceam reproșuri că, timp de câteva săptămâni, aproape că uitasem de dragostea noastră.

Detlef a aflat cumva, după câteva zile, că mă întorsesem şi a venit să mă vadă. Când a ajuns lângă patul meu am avut un şoc. N-am putut să scot nici un cuvânt.

Detlef ajunsese piele şi os. Braţele îi erau atât de subţiri, că le puteam cuprinde cu mâna. Faţa îi era suptă şi albă ca varul. Dar era la fel de frumoasă. Ochii lui minunaţi deveniseră parcă mai mari, dar şi mai trişti. Din prima clipă, mi-am dat seama cât de mult îl iubeam. Nu conta că slăbise atât de mult, şi nici nu voiam să mă gândesc cum ajunsese în halul ăsta.

La început nu prea reuşeam să comunicăm. El voia să afle ce mai fac eu, dar eu nu aveam ce să-i spun. Nu mi-a trecut prin cap să îi povestesc despre vacanţă, despre bunica, despre jocurile cu copiii. În cele din urmă l-am întrebat de ce nu se mai duce în Sound. Mi-a spus că Soundul e de tot rahatul. Am vrut să aflu unde îşi face veacul acum şi, într-un târziu, mi-a zis: la Bahnhof Zoo. Când l-am întrebat ce face acolo, a spus:

— O pun de-un ban, mă vând.

Pe moment nu am fost deloc şocată. Ştiam de la alţi davişti că ies din când în când la produs. Nu aveam însă o idee prea clară despre ce înseamnă asta. Ştiam doar că îi satisfăceau într-un fel sau altul pe poponari şi că primeau pentru asta mulţi bani. În ziua aceea, eram fericită că venise Detlef, că mă iubea cu adevărat şi că eu îl iubeam la rândul meu. Nu mă mai gândeam la nimic altceva.

Duminica următoare mi s-a dat voie să ies din casă. Detlef a venit după-amiaza să mă ia. Ne-am dus într-o cafenea de pe Lietzenburger Straße. Aici erau aproape numai poponari, şi cei mai mulţi dintre ei îl cunoşteau deja pe Detlef. Au fost toţi foarte drăguţi cu mine şi mi-au făcut tot felul de complimente. L-au felicitat pe Detlef pentru că avea o prietenă atât de frumuşică. Mi-am dat seama că Detlef era tare mândru de faptul că eram prietena lui. Tocmai de-aia mă adusese în locul ăsta, unde îl ştia toată lumea.

Într-un fel, mi-au plăcut poponarii. Au fost atenţi cu mine, mi-au făcut complimente, nu s-au dat la mine ca imbecilii, cum

făceau alţi bărbaţi. Le-am părut drăguţă, fără să vrea ceva de la mine. Complimentele lor m-au făcut să mă simt mândră. M-am dus la toaletă şi m-am uitat în oglindă. Da, mi-am zis eu, au dreptate. Chiar că arătam bine, asta după ce nu mă mai atinsesem de droguri timp de peste două luni. Niciodată nu arătasem mai bine.

Detlef mi-a spus că trebuie să se mai ducă la Bahnhof Zoo, pentru că îşi dăduse întâlnire acolo cu Bernd, cel mai bun prieten al lui. Bernd ieşise la produs pentru amândoi, pentru că Detlef, fiind cu mine, nu ajunsese la gară în ziua aia. Evident, m-am dus şi eu cu el acolo. De altfel, mă bucuram să îl revăd pe Bernd.

Bernd tocmai era cu unul. A trebuit să aşteptăm. În seara aceea, gara nu mi s-a mai părut atât de îngrozitoare ca data trecută. Mai tot timpul mă uitam la Detlef. Când a intrat în vorbă cu un alt băiat, iar eu am rămas câteva clipe de una singură, s-au dat la mine nişte golani. Nu am auzit decât „şaizeci de mărci" sau cam aşa ceva. L-am luat de braţ pe Detlef şi imediat m-am simţit în siguranţă. L-am convins să meargă cu mine în Sound. Şi, pe urmă, să îmi dea puţin din praful lui, ca să trag şi eu ceva pe nas. La început sigur că nu a vrut. Dar i-am spus:

— Numai în seara asta. Doar aşa, pentru că ne-am revăzut. Vreau să fiu la fel ca tine. Sau nu-ţi bagi nici tu în venă.

Mi-a dat nişte dava, dar mi-a spus că nu o să mai capăt niciodată ceva de la el. I-am răspuns că nici nu va fi nevoie. În fond, dovedisem timp de două luni şi jumătate că nu sunt dependentă de dava. Şi, în ultimele săptămâni, observasem că îmi merge mult mai bine fără H.

Asta l-a dat gata pe Detlef. Mi-a spus:

— Micuţo, mă las şi eu. Dacă ai putut tu, pentru mine e floare la ureche.

S-a înţepat, şi eu am tras pe nas. Eram amândoi extraordinar de bucuroşi şi am început să vorbim despre cât de bine o să ne meargă împreună fără H.

A doua zi la prânz, m-am dus iar la Bahnhof Zoo, unde l-am întâlnit pe Detlef. Mi-a dat din nou să trag pe nas. Mă întâlneam cu Detlef la gară aproape în fiecare după-amiază, după ce terminam școala. Apoi am reînceput să mă înțep. Mă simțeam de parcă nu aș fi fost plecată deloc din Berlin, de parcă cele două luni și jumătate fără H nici nu ar fi existat. Aproape în fiecare zi spuneam că o să ne lăsăm, iar eu îi povesteam lui Detlef cât de ușor e să renunți.

De multe ori, mergeam direct de la școală la Zoo. În geantă aveam toate ustensilele de înțepat și, în plus, un pachet mare cu sendvișuri. Cred că mama s-a întrebat cum se face că îmi iau atâta mâncare la școală, dar slăbesc tot mai mult. Eu una știam că Detlef și prietenii lui se obișnuiseră deja să le aduc mâncare la prânz.

La început, Detlef se enerva atunci când veneam la gară. Nu voia să fiu de față când mergea la produs.

— Nu vreau ca prietena mea să se învârtă prin gara asta, unde-s ultimele scursuri, spunea el. Putem să ne vedem oriunde, dar nu mai veni aici.

Nici nu-l ascultam. Voiam să fiu împreună cu el. Nu conta unde... Treptat, am ajuns să mă simt bine în gara aia jegoasă. Sau, cel puțin, să mă obișnuiesc cu ea. Nu mai simțeam putoarea de pișat și de dezinfectant. Băieții și fetele care ieșeau la produs, străinezii, sticleții, vagabonzii, bețivanii, toată voma asta devenise, pentru mine, lumea mea dintre prânz și seară. Acolo mi-era locul, pentru că acolo se afla Detlef. La început mă irita cum se holbau alte fete la mine, scrutându-mă de jos în sus. Într-un fel mult mai agresiv decât o făceau bărbații care voiau să ți-o tragă. Pe urmă, am simțit că fetelor care veneau aici le era frică de mine. Le era teamă că eu, ca o prospătură tocmai bună, am să le fur clienții cei mai bănoși din gară. Sigur că arătam mai bine decât alea, eram îngrijită, mă spălam pe cap aproape în fiecare zi. Nimeni nu ar fi spus că sunt pe dava. Știam că le sunt superioară celorlalte fete. Asta mă făcea să mă

simt bine. Bărbaţii s-ar fi dat la mine într-o clipă. Dar eu nu trebuia să fac rost de bani. Avea grijă Detlef de mine. Probabil că fetele de-acolo îşi spuneau: „Ia uite la tipa asta! Are dava, şi nici nu trebuie să se obosească..."

La început, mă scoteau din minţi bărbaţii care se legau de mine. Mai ales turcaleţii cu al lor: „Tu fuţi? Tu mers pensiune?" Unii îmi ofereau douăzeci de mărci. Dar, după un timp, a început să mă amuze să îi trimit la plimbare. Le ziceam: „Ascultă, eşti dus cu sorcova. Sub cinci sute de mărci unul ca tine n-o pune cu mine în veci!" Sau, pur şi simplu, le aruncam o privire rece şi ziceam: „Cu mine nu ţine. Valea!" Mă ungea pe suflet când îi vedeam pe babalâcii ăia cu limba de un cot cum plecau pâş-pâş, cu coada între picioare. Le eram superioară şi bărbaţilor ăstora. Dacă vreunul se obrăznicea, sau chiar punea mâna pe mine, imediat venea Detlef să mă apere. Şi atunci când Detlef pleca cu câte un client, le spunea prietenilor lui, care se vindeau şi ei prin gară, să aibă grijă de mine. Băieţii ăştia îmi erau ca nişte fraţi. Alungau orice individ care se lua de mine.

De acum, în loc să mă duc în Sound, mă duceam la terasele din gară. Nu mai aveam alţi prieteni în afară de băieţii din mica noastră gaşcă de la Zoo. Eram patru: Detlef, Bernd, Axel şi cu mine. Ăştia doi aveau şaişpe ani, erau şi ei pe dava şi se prostituau. Toţi trei băieţii stăteau la Axel.

Spre deosebire de ceilalţi doi, Axel era groaznic de urât. Faţa lui parcă era făcută din bucăţele, nu se lega nimic cu nimic. Braţele şi picioarele parcă nu se potriveau cu corpul lui. Deci nu era deloc genul poponarilor. Dar avea clienţi, ba chiar existau unii care veneau la el regulat. Detlef, dacă îl apuca scârba, putea să urle şi să îi jignească pe clienţi. Se întorceau mereu la el, scâncind ca nişte câini bătuţi. Axel, la felul în care arăta, trebuia să se stăpânească şi să fie prietenos. În afară de asta, trebuie să fi fost foarte bun la pat, ca să zic aşa, şi să fi avut ceva aparte, care îi atrăgea pe poponari. Altminteri nu ar fi putut face faţă concurenţei din gară.

Însă se răzbuna pe clienți de câte ori putea. Cum dădea de un prostovan, îl trăgea în piept. Axel era un tip beton. Puteai să-l jignești și să-l umilești. Nu lăsa niciodată să se vadă ceva pe fața lui. Rămânea întotdeauna prietenos. Sărea întotdeauna în ajutor, un lucru pe care nu l-am mai întâlnit niciodată la alți davișți. Nu a mai fost vreun davist ca el. Se purta de parcă nu ar fi trăit în lumea aia de căcat. După un an, a murit.

Axel a avut o istorie asemănătoare cu a noastră. Părinții lui divorțaseră. A trăit cu mama lui, asta până când ea s-a mutat la un iubit de-al ei. Oricum, mama lui a fost darnică. I-a lăsat lui Axel apartamentul de două camere și jumătate și câteva mobile, ba i-a luat și un televizor. Venea o dată pe săptămână să îl vadă și îi dădea și niște bani, să aibă din ce trăi. Știa că se droghează. Probabil că i-a spus de multe ori să se lase. Maică-sa considera că a făcut pentru el mai mult decât alți părinți. Doar i-a făcut cadou un apartament și un televizor.

Am început să dorm și eu în weekenduri la Axel. Mama îmi dăduse voie. Iar îi povestisem ceva despre o prietenă.

Locuința lui Axel ajunsese în ultimul hal. Arăta ca o adevărată locuință de davist. Putoarea te trăsnea încă din ușă. Peste tot zăceau conserve de pește goale, pline de mucuri de țigară, care pluteau în uleiul rămas pe fund, împreună cu sosul de roșii și cu resturile de muștar. Printre conserve vedeai pretutindeni pahare și cești, toate cu niște apă pe fund, cu scrum, tutun, foițe de țigări în ele. Când am vrut să fac puțin loc ca să pun niște cutii cu iaurt pe singura masă de acolo, de pe cealaltă parte a mesei, zdrong, au căzut două conserve de pește din alea goale. Sosul s-a scurs pe covor. Nimeni nu a făcut nici un gest, să strângă sau ceva...

Oricum, din covor se ridica o putoare grețoasă. Când s-a înțepat Axel, am priceput și de ce. Și-a tras seringa din braț, cu sângele care mai era în ea, a umplut-o cu apă și a împroșcat combinația aia rozalie direct pe covor. Așa își curăța el întotdeauna „tacâmul". De fiecare dată, ajungeau câțiva stropi de sânge pe covorul ăla tocit. Și așa, împreună cu sosul din conservele de

peşte, se ajunsese la mirosul dulceag şi greu care plutea prin toată casa. Până şi perdelele erau galbene de murdărie, miroseau şi ele.

În tot haosul acela puturos se afla un pat de un alb strălucitor. M-am refugiat imediat pe el. Mirosea a detergenţi buni, Ariel şi Weißer Riese. Probabil că nu dormisem niciodată într-un pat atât de curat.

— Am schimbat cearşafurile pentru tine, mi-a spus Axel.

În fiecare sâmbătă, când veneam, patul avea lenjerie nouă. Nu dormeam decât o singură dată în acelaşi aşternut, pe când ceilalţi probabil că nu îşi schimbau cearşafurile niciodată.

Băieţii îmi cumpărau de mâncare şi de băut, întotdeauna ce ştiau că îmi place cel mai mult. Pur şi simplu voiau să-mi facă o bucurie. Şi, mai ales, îmi luau numai dava de cea mai bună calitate. Ficatul încă îmi mai făcea probleme. Dacă mă înţepam cu heroină îndoită, mă simţeam groaznic. Iar ei chiar îşi făceau griji când îmi era rău. Aşa că îmi cumpărau davaua cea mai curată, chiar dacă era scumpă. Cei trei erau întotdeauna alături de mine. Într-un fel, nu mă aveau decât pe mine. Iar eu îi aveam pe ei – sigur, în primul rând pe Detlef – şi, în rest, pe nimeni.

Am ajuns să mă simt de-a dreptul norocoasă. De fapt, rareori fusesem atât de fericită. Eram în siguranţă. Acasă. După-amiaza, la Bahnhof Zoo, iar în weekend, în apartamentul împuţit al unui davist.

Detlef era cel mai puternic din grupul nostru, iar eu eram cea mai slabă. Mă simţeam inferioară celorlalţi în ceea ce privea forţa, caracterul, şi asta în primul rând pentru că eram fată. Dar, pentru prima dată, îmi plăcea să fiu slabă, îmi plăcea că Detlef mă ghida în felul lui. Că Detlef, Axel sau Bernd erau întotdeauna lângă mine când aveam nevoie de cineva.

Aveam un prieten care făcea ceea ce altminteri nu face nici un davist: să împartă cu mine fiecare pachetel de H. Un prieten care câştiga bani pentru mine, prestând cea mai nenorocită muncă cu putinţă. Trebuia să facă măcar unul sau doi popo-

nari în plus pe zi ca să poată să îmi dea și mie o doză de dava. La noi totul era altfel. Prietenul mergea la produs pentru prietena lui. Poate că eram singura pereche din lume în care lucrurile se petreceau așa, și nu invers.

Gândul de-a ieși și eu la produs nu mi-ar fi trecut serios prin cap în săptămânile alea de toamnă din 1976. Adică, de gândit, m-am gândit din când în când. Mai ales atunci când mă simțeam prost față de Detlef, care tocmai se dusese cu vreun nenorocit. Dar îmi era clar că Detlef mi-ar fi ars una dacă aș fi adus vorba, chiar și de departe, că aș putea să fac așa ceva.

Tot nu știam exact ce se întâmplă când te prostituezi. Oricum, nu mă gândeam la asta și nici nu voiam să îmi închipui cum e. Detlef nu spunea nimic. Din ce-și ziceau cei trei, am înțeles că le-o luau la labă poponarilor și, uneori, le făceau sex oral.

Credeam că lucrul ăsta nu afecta în nici un fel relația dintre Detlef și mine. Oricum, nu-mi era scârbă când mă gândeam la ce trebuia să facă Detlef. Dacă ăia nu puneau mâna pe el, nu era chiar atât de rău. Asta făcea el ca să câștige un ban, fără de care nu am fi avut dava, nici pentru el, nici pentru mine. Ceea ce nu voiam era să se atingă vreunul de el. Detlef era doar al meu.

La început, unii dintre clienți mi se păreau chiar în ordine. Băieții ziceau câteodată că un client sau altul e foarte OK și că trebuie să-l ținem doar pentru noi – un lucru pe care l-am ținut minte. Unii se purtau foarte frumos cu mine când mă vedeau la gară împreună cu Detlef. Chiar le plăcea de mine. Am observat și alteori că unii poponari se aprind când mă văd. Câteodată, băieții îmi dădeau douăzeci de mărci și îmi spuneau că sunt de la un client sau altul, care îmi transmite complimente. Detlef nu mi-a zis niciodată că unii din tipii ăia îl tot pisau că vor s-o facă și cu mine.

Le urmăream și pe celelalte fete din gară, mai toate niște copile, ca și mine. Și vedeam cât de prost le merge. Mai ales celor care erau pe H și se vindeau ca să aibă bani să se înțepe. Li se citea sila pe chip când le aborda vreun bărbat, deși se străduiau să îi surâdă cât mai drăguț. Eu îi disprețuiam pe oamenii

ăştia. Ce idiot, ce porc pervers trebuie să fii ca să te furişezi prin gară şi să te uiţi în dreapta şi în stânga dacă nu cumva a apărut vreo prospătură! Ce plăcere poate să-ţi facă să pleci cu o fetişcană care ţi-e complet străină şi căreia îi e scârbă de tine?

Treptat, am început să îi urăsc şi pe poponari. Am început să înţeleg prin câte trecea Detlef. De multe ori pleca să-şi facă treaba cu ei strângând din dinţi şi plin de silă, cu voma în gât. Dacă nu era drogat, nu o putea face. Când era în sevraj, adică tocmai când avea cea mai mare nevoie de bani, fugea de ăia. Atunci făceau Axel sau Bernd treaba în locul lui. Plini de silă, cu voma în gât. Nici ei n-o puteau face dacă nu se înţepau înainte. Mă scotea din minţi că poponarii îl vânau pe Detlef ca disperaţii. Îi auzeam cum bălmăjeau jurăminte de dragoste şi îi vedeam cum îi puneau în mână scrisori de dragoste – toate astea în prezenţa mea. Clienţii ăştia care încercau să îi intre sub piele erau nişte tipi teribil de singuri. Dar nu putea să mi se facă milă de ei. Cel mai mult aş fi vrut să le urlu în faţă: „Bă, nu pricepi, Detlef este al meu şi numai al meu şi, în nici un caz, al unui poponar zborşit ca tine!" Dar tocmai de tipi de felul ăsta aveam noi nevoie, fiindcă aveau bani berechet şi îi puteai mulge ca pe nişte vaci.

Pe urmă am observat că prin gară umblau bărbaţi care îl cunoşteau foarte bine pe Detlef, într-un fel mai bine decât mine. Îmi venea să vărs. Iar într-o zi, când am înţeles dintr-o discuţie a băieţilor că unii dintre poponari nu plăteau decât atunci când partenerul avea şi el orgasm, era să-mi iau câmpii.

Îl vedeam pe Detlef tot mai puţin, pentru că era mereu pe drumuri cu câte un porc din ăsta. Îmi era teamă pentru el. Cineva îmi povestise odată că băieţii care se prostituează pot deveni cu timpul şi ei pederaşti. Dar nu puteam să-i fac nici un fel de reproşuri lui Detlef. Aveam nevoie de tot mai mulţi bani. Şi jumătate din ei se duceau pe dozele mele. De când eram în gaşca asta, îmi pusesem cumva în cap să ajung şi eu ca ei, un *junkie* adevărat. Mă înţepam în fiecare zi. Şi aveam întotdeauna grijă să rămână destulă heroină pentru dimineaţa următoare.

Cu toate astea, noi doi încă nu eram complet dependenți. După ce începi să îți injectezi heroină, durează destul de mult până când se instalează dependența fizică totală – asta dacă nu te înțepi în fiecare zi. Pe atunci ni se mai întâmpla să stăm fără heroină o zi sau două, să ne amețim cu chestii mai slabe; încă nu ajunseserăm în iadul drogurilor. Ne ziceam că suntem altfel decât daviștii ăștia complet terminați și că am putea să ne lăsăm oricând.

Mai aveam, destul de des, momente de fericire. Când ajungeam sâmbăta în apartamentul lui Axel, eram fericită. Detlef venea la mine în patul cu așternuturi noi. Mă săruta pe gură de noapte bună, după care ne întorceam spate în spate, cu fundurile lipite. Când ne trezeam, Detlef mă săruta de bună dimineața.

Se făcea o jumătate de an de când eram împreună, și acestea fuseseră singurele gesturi de tandrețe dintre noi. Când l-am cunoscut pe Detlef, știam deja câte ceva despre brutalitatea băieților. Și i-am zis de la bun început:

— Uite, eu sunt virgină. Și aș vrea să-mi mai dai niște timp. Sunt încă prea mică.

El a înțeles imediat și nu a râs de mine. Pentru el, eu nu eram doar o prietenă cu care putea să vorbească orice, ci și, la cei paisprezece ani ai mei, încă un copil. Avea o sensibilitate extraordinară. Simțea ce voiam, ce puteam și ce nu puteam face. Prin octombrie, o rugasem pe mama să îmi ia niște anticoncepționale. Ea i-a cerut doctorului să mi le prescrie, știind că dormeam cu Detlef în același pat. Oricum, ea nu mă credea când îi spuneam că nu se întâmplă nimic între noi.

Așa că am început să iau anticoncepționale, dar fără să-i spun lui Detlef. Tot îmi mai era frică să mă culc cu el. Într-o sâmbătă de pe la sfârșitul lui octombrie, am văzut că Axel își schimbase și el așternuturile. Patul lui era mai lat decât cel în care dormeam noi. Axel a zis că nu-i normal ca el să se lăfăie în patul ăla mare, iar noi doi să ne chircim dincolo. Așa că am luat noi patul lui.

Era o atmosferă foarte plăcută în apartament. Și, deodată, Detlef a zis că ar trebui să mai facem și noi curat pe-acolo. Noi

ceilalți am fost imediat de acord. Mai întâi, am deschis larg toate ferestrele. Cum a intrat puțin aer curat, mi-am dat seama în ce putoare trăiam cu toții. Un om normal n-ar fi suportat nici zece secunde duhoarea infernală care venea de la sângele stătut, de la scrum și de la conservele alea pline de mucegai.

Timp de vreo două ore am fugit cu toții de colo-colo prin locuință. Am măturat munți de gunoaie și am îndesat toată mizeria în pungi de plastic. La sfârșit, am dat cu aspiratorul și am curățat colivia în care era un peruș adormit, care se uita cam câș la toată foiala asta. Nici unul dintre băieți nu se sinchisea de biata pasăre. Mama lui Axel trecea o dată pe săptămână să îi aducă hrană. Când veneam sâmbăta, eu îi dădeam grăunțe cât să îi ajungă pe o săptămână. Îi cumpărasem și un tub din sticlă, în care avea apă proaspătă pentru șase zile.

Când ne-am băgat în pat în seara aceea, totul a fost altfel. Detlef nu m-a sărutat de noapte bună și nici nu s-a mai întors cu spatele la mine. A început să vorbească. Lucruri foarte frumoase. I-am simțit mâinile. Foarte delicate. Nu mi-era deloc frică. L-am mângâiat și eu. Ne-am mângâiat multă vreme, fără să mai spunem ceva. Era atât de minunat.

A trecut cel puțin o oră până când Detlef a rupt tăcerea. M-a întrebat:

— Vrei să te culci cu mine sâmbăta viitoare?

I-am spus că da. Îmi fusese mereu teamă de întrebarea asta. Acum, când am auzit-o, am fost bucuroasă. După o vreme, am adăugat:

— Okay. Dar cu o condiție. Să nu luăm sâmbăta viitoare nici un pic de H. Astfel, s-ar putea să nu-mi placă. Sau să-mi placă doar pentru că sunt dusă și, când mă trezesc, să nu mi se mai pară deloc că a fost frumos. Chiar vreau să fiu cu capul limpede. Și aș vrea ca și tu să știi cum e cu mine fără să fii pe H.

— Okay, a spus Detlef.

După care m-a sărutat de noapte bună. Ne-am întors și am adormit fund în fund.

În sâmbăta următoare, chiar că am reușit amândoi să fim cu mintea întreagă. Iarăși se adunase mizerie în casă și puțea ca de obicei. Dar patul nostru era proaspăt făcut și atât de alb. Când ne-am dezbrăcat, tot îmi mai era puțin teamă. Am stat un timp întinși unul lângă altul, fără să scoatem un cuvânt. M-am gândit la fetele din clasa mea, care povestiseră cum le-au călărit băieții prima dată. Cum și-au îndesat-o în ele ca niște animale și nu s-au oprit până nu au ajuns la orgasm. Fetele povestiseră că prima dată te doare de-ți ies ochii din cap. Unele dintre ele nici nu au mai ieșit cu prietenul care le dezvirginase.

I-am spus lui Detlef că nu vreau să mi se întâmple și mie la fel ca fetelor din clasa mea.

— Okay, micuțo, a zis Detlef.

Ne-am mângâiat foarte mult timp. A intrat puțin în mine, mai că nu mi-am dat seama. Când mă durea, Detlef simțea asta fără să trebuiască să-i spun eu.

M-am gândit: „În fond, dacă te face să te doară, și-a câștigat dreptul ăsta. Doar a așteptat jumătate de an."

Dar Detlef nu voia să mă doară. La un moment dat, am ajuns să fim împreună, de tot. Simțeam că îl iubesc la nebunie. Dar stăteam nemișcată, ca o scândură. Detlef nu se mișca nici el. Probabil că simțea ceea ce eu nici nu realizam în momentul ăla. Că eram sfârșită din cauza fricii și a bucuriei.

Detlef s-a retras și, după aia, m-a luat în brațe. Mă simțeam atât de minunat și îmi ziceam, cum de ai meritat un băiat ca ăsta? Care se gândește doar la tine, și deloc la el. Care, când se culcă cu tine pentru prima dată, nu vrea să ajungă la orgasm, pentru că tot ce face e pentru tine. M-am gândit la Kathi, cum mi-a băgat deodată mâna între picioare, atunci, la cinema. Eram bucuroasă că îl așteptasem pe Detlef. Că nu eram decât a lui Detlef. Îl iubeam pe băiatul ăsta atât de mult, că, dintr-odată, m-a apucat frica. Frica de moarte. Îmi tot ziceam: „Nu vreau ca Detlef să moară."

În timp ce mă mângâia, i-am spus:

— Detlef, hai să nu ne mai înțepăm.

— Da, mi-a răspuns. Nu vreau să ajungi o davistă.

M-a sărutat. Pe urmă ne-am întors, încet, fiecare pe partea lui. Am adormit fund în fund.

Dimineața, am simțit mâinile lui Detlef și m-am trezit. Era încă destul de devreme. Dar prin perdele intra deja o lumină gri. Ne-am mângâiat și, pe urmă, am făcut dragoste de-adevăratelea. Tot ce simțeam nu era decât sus în cap, nu încă și jos. Dar știam acum că e minunat să faci dragoste cu Detlef.

Luni, m-am dus de la școală direct la Bahnhof Zoo. Detlef era acolo. I-am dat sendvișul meu pentru pauză și un măr. Îi era foame. Aveam un chef nebun de dava, după ce stătusem *clean* trei zile. L-am întrebat pe Detlef dacă are o doză pentru mine.

— Nu, mi-a spus. Nu îți mai dau nimic de-acum. Nu mai vreau să-ți dau. Pentru că țin prea mult la tine. Nu vreau să ajungi o davistă.

Aproape că am luat-o razna de furie. Simțeam o nevoie teribilă să bag o doză și am urlat la el:

— Băi, asta e prea de tot! Ai pupilele cât niște gămălii. Ești rupt rău. Și mie îmi zici că trebuie să rămân *clean*. Lasă-te tu, și atunci mă las și eu. Dar nu mai mânca căcat. De ce nu-mi spui că vrei să ții toată marfa pentru tine?

L-am dat gata. N-a mai putut să scoată o vorbă, pentru că, bineînțeles, el băgase deja o doză duminică seara. Până la urmă a dat înapoi și mi-a zis:

— Okay, micuțo, ne lăsăm amândoi.

Pe următorul client l-a făcut ca să avem bani pentru doza mea.

Faptul că mă culcasem cu Detlef a schimbat multe pentru mine. Nu mă mai simțeam în apele mele la gară. Acum ajunsesem să înțeleg mai bine ce înseamnă să te prostituezi. Acum pricepeam cu adevărat ce voiau de la mine ăia care încercau să mă agațe. Același lucru pe care îl făceam eu cu Detlef. Sex. Sigur că știam mai demult ce și cum, dar fusese ceva complet abstract pentru mine. Acum devenise lucrul cel mai frumos și mai intim dintre Detlef și mine. Toți bărbații ăia îmi făceau silă. Mi se părea de neconceput ce se petrecea aici în gară: să

ți-o tragi cu unul dintre străinezii ăștia grețoși și împuțiți, cu un bețivan sau cu un chelios burtos și transpirat... Nu mă mai distra deloc când venea câte unul și încerca să se dea la mine. Pur și simplu nu mai eram în stare să le răspund în vreun fel. Le întorceam spatele plină de silă și, câteodată, le mai trăgeam și un șut. Am început să îi urăsc tot mai tare și pe poponari. Aș fi fost în stare să îi omor pe porcii ăștia. Trebuia să mă lupt mereu cu ideea că Detlef era obligat să se poarte frumos cu ei.

Și totuși, continuam să vin la gară după-amiaza, când scăpam de la școală, pentru că Detlef era acolo. După ce rezolva un client, ne duceam la terasele din gară și eu beam o cană de cacao. Treaba nu mergea totdeauna prea bine la gară. Erau și zile nasoale, când nici măcar Detlef nu reușea să strângă destui bani pentru dava.

Venind des la terasele din gară, am ajuns să-i cunosc și pe ceilalți băieți care se prostituau pe acolo. La început, Detlef încercase să mă țină departe de ei. Erau mult mai varză decât noi, așa că le era mai greu decât băieților din gașca noastră să facă rost de clienți. Se înțepau de ani și ani de zile. Înainte, avusesem un soi de admirație pentru tipii ăștia.

Detlef mi-a spus că toți îi sunt prieteni. Și mi-a mai spus că trebuie să am grijă când am de-a face cu ei, pentru că sunt daviști din ăia înrăiți, care nu se mai dau înapoi de la nimic. Tot timpul voiau să-și tragă în venă și niciodată nu aveau bani. Deci erau genul de prieteni cărora nu trebuia niciodată să le arăți că ai bani sau dava la tine. Altminteri riscai s-o iei în bot. Nu îi trăgeau în piept doar pe clienți, o făceau și între ei.

Începeam să înțeleg mai bine ce se întâmplă de fapt în lumea daviștilor, o lume care mă atrăsese atât de mult înainte. Acum, aproape că ajunsesem să fac și eu parte din ea.

Câteodată veneau la mine prieteni de-ai lui Detlef și îmi spuneau:

— Fătuco, las-o baltă. Ești prea mică pentru așa ceva. Mai ai o șansă. Nu trebuie decât să te desparți de Detlef ăsta. Că el nu mai scapă, e dus deja. E groasă, desparte-te de Detlef.

Le-am dat de înțeles că aiurează. Să mă despart de Detlef, ăsta era ultimul lucru pe care l-aș fi făcut. Dacă el vrea să moară, nu mai vreau nici eu să trăiesc, mi-am spus în sinea mea. După care am zis cu voce tare:

— Băi, nu mai bateți câmpii! Noi nu suntem dependenți. Ne putem opri oricând.

Zilele din noiembrie 1976 au fost toate la fel. De la două până la opt, eram la gară. Pe urmă, Detlef și cu mine ne duceam în discoteca Treibhaus, care era undeva mai sus pe Kurfürstendamm. Pe-aici venea Detlef în ultima vreme. În locul ăsta se băgau droguri la greu. Era chiar mai rău decât în Sound. De obicei, eu rămâneam în Treibhaus până la ultimul autobuz, care era la doișpe și douăzeci. Trăiam, de fapt, pentru sâmbete, când mă culcam cu Detlef. Cu fiecare nouă sâmbătă era tot mai frumos, asta în cazul în care nu ne drogaserăm prea tare înainte.

A venit decembrie. S-a făcut tot mai rece. Muream de frig. Înainte nu eram deloc friguroasă. Acum mi-era frig tot timpul. Fizic, eram total groggy. Mi-am dat seama de asta într-o duminică de la începutul lui decembrie. M-am trezit din somn în apartamentul lui Axel, eram în pat alături de Detlef. Și îmi era îngrozitor de frig. Mi-a căzut privirea pe o cutie care era pe-acolo și m-a șocat imediat scrisul de pe ea. Era o caligrafie în mai multe culori, care străluceau de-ți luau ochii. Mai ales roșul de pe cutia aia mă înfricoșa. Când băgam un trip, mi-era întotdeauna teamă de roșu. Când eram pe H, roșul devenea o culoare foarte suavă. Heroina înfrumusețează nu doar roșul, ci toate culorile, de parcă le-ai vedea printr-un văl.

Acum, aveam impresia că roșul de pe nenorocita aia de cutie se năpustește asupra mea. Gura îmi era plină de salivă. O înghițeam, dar gura mi se umplea la loc. Parcă mi se urca iar în gură de undeva, de jos, de prin burtă. După un timp, saliva a dispărut, și deodată aveam o gură foarte uscată și lipicioasă. Am încercat să beau ceva. Dar nu m-a ajutat. Dârdâiam de frig.

Peste câteva minute, mi s-a făcut atât de cald, încât sudoarea a început să-mi curgă șiroaie. L-am trezit pe Detlef și i-am spus:

— E ceva cu mine, mi-e rău.

Detlef s-a uitat în ochii mei.

— Ai pupilele mari cât niște farfurioare, mi-a zis.

A făcut o pauză lungă, după care a șoptit:

— Asta-i, fătuco, de-acum te-a luat și pe tine.

M-au luat din nou frisoanele. L-am întrebat:

— Ce vrei să zici, ce se întâmplă?

— Ești pe *turkey*, mi-a spus Detlef.

M-am gândit: „Aha, deci așa e să fii pe *turkey*. Ai ajuns și tu pe *turkey*, davistă bătrână ce ești. În fond, nu-i atât de groaznic. De ce se dau toți de ceasul morții când intră în sevraj?" Într-adevăr, nu prea aveam dureri. Tremuram doar și culorile mă înnebuneau. Și mai era saliva care mi se tot aduna în gură.

Detlef nu a mai zis nimic. A scos din jeanși un pachețel și niște acid ascorbic, a pus totul într-o lingură și a fiert amestecul deasupra unei lumânări, după care mi-a dat tacâmul cu care să mă înțep, gata pregătit. Pentru că tremuram, mi-a fost greu să nimeresc vena. Am reușit totuși destul de repede. Îmi era din nou bine. Culorile au devenit blânde și ploaia aia de salivă din gură a încetat. Imediat, toate problemele mele s-au evaporat și am adormit din nou lângă Detlef, care se înțepase imediat după mine. Când ne-am trezit la amiază, l-am întrebat pe Detlef cât praf mai are.

— N-ai grijă, îți mai dau o doză diseară, înainte să te duci acasă, mi-a spus el.

— Dar am nevoie de ceva și pentru mâine dimineață!

— Nu mai am atât de mult. Și chiar nu am chef să mă duc azi la gară. E duminică și nu mai e nici o sfârâială pe acolo.

Am simțit cum mă cuprind panica și furia.

— Băi, nu înțelegi, dacă nu am cu ce să mă înțep mâine dimineață, intru în sevraj și nu mai pot să mă duc la școală!

— Ți-am tot spus să nu te bagi în căcatul ăsta! Acum, asta e.

După-amiaza ne-am dus la gară. Toată treaba asta chiar m-a pus pe gânduri. Primul meu *turkey*. Acum eram dependentă de dava și de Detlef. Că eram dependentă de Detlef, asta chiar m-a speriat. Ce fel de dragoste e aia când ești total dependentă de celălalt? Dacă, Doamne ferește, ajungeam să mă milogesc de Detlef pentru niște dava? Știam cum făceau daviștii când intrau în sevraj. Cum se lăsau umiliți și călcați în picioare. Cum decădeau până nu mai rămânea nimic din ei. Eu nu puteam să cerșesc. Și, mai ales, nu de la Detlef. Dacă m-ar fi lăsat să mă milogesc, totul s-ar fi terminat între noi. Niciodată nu am putut să mă rog de cineva, oricine ar fi fost el.

Până la urmă, Detlef și-a găsit un client. Am așteptat o grămadă să se întoarcă. De-acum încolo trebuia să-l aștept de fiecare dată pe Detlef, ca să-mi dea niște dava pentru dimineața următoare.

În după-amiaza aia, totul mi se părea sumbru. Îmi spuneam, pe șoptite: „E, Christiane, asta ți-ai dorit, nu? Ți-ai închipuit că o să fie așa? Nu, deloc. Dar aici ai vrut să ajungi și, uite, ai reușit. I-ai admirat întotdeauna pe daviștii adevărați. Poftim, ai ajuns și tu ca ei. Acum nu mai poate nimeni să-ți spună povești. N-o să te mai uiți ca proasta când îți vorbește câte unul de sevraj. Acum nu mai poate nimeni sa te aburească. Acum o să-i aburești tu pe alții…“

Nu prea izbuteam să-mi fac curaj. Îmi venea un singur cuvânt în minte: *turkey*. Mă gândeam la felul în care îi tratasem pe daviștii care erau pe *turkey*. Nu încercasem niciodată să le înțeleg cu adevărat starea. Observasem doar că erau extrem de sensibili și ușor de rănit, pentru că erau secătuiți de puteri. Un davist care e pe *turkey* nu prea îndrăznește să te contrazică, într-atât e de slab. Uneori, când îi vedeam așa, îmi dădeam frâu liber poftei de a domina. Dacă făceai ce trebuie, puteai să ștergi pe jos cu ei, să-i faci să tremure. Nu trebuia decât să învârți cuțitul acolo unde îi durea mai tare, până când clacau. Când

intrau în sevraj, erau destul de lucizi ca să priceapă în ce hal ajunseseră. Nu se mai simţeau mai presus de toate, şi toate fiţele alea de davist cool dispăreau cât ai zice peşte.

Mă uitam în gol şi îmi ziceam: „Acum o să te facă praf când o să fii pe *turkey*. O să-şi dea ei seama ce naşpa eşti de fapt. Dar ai ştiut toate astea dinainte. Ciudat că abia acum te dumireşti!"

Discuţiile cu mine însămi n-au dus nicăieri. Ar fi trebuit să vorbesc cu cineva, nu să stau de una singură. Aş fi putut să mă duc, să zicem, la un davist din gară. Dar, în loc să fac asta, m-am pitit într-un colţ lângă poşta din gară. Ştiam ce texte bagă ceilalţi în situaţiile astea. „Nu te mai frământa atâta. Mergi înainte. O s-o scoţi tu la capăt până la urmă. Dacă chiar vrei, poţi să te laşi. Ia Valeron, se găseşte uşor." Până şi Detlef băga vrăjeli din astea când era vorba de H.

Singura persoană cu care puteam să vorbesc era mama. Dar nici asta nu mergea. Îmi spuneam că nu pot să-i fac una ca asta: „Ea te iubeşte şi tu, la rândul tău, o iubeşti, în felul tău. S-ar urca pe pereţi, ar dispera, dacă i-ai spune adevărul. Şi de ajutat tot nu ar putea să te ajute. Poate te-ar băga într-un sanatoriu. Şi asta chiar că nu ar duce nicăieri. Sub presiune, nimeni nu se lasă de droguri. Şi tu cu atât mai puţin. O să ţi se ia, ai să fugi din sanatoriu şi ai să umbli creanga. Şi totul va fi şi mai rău."

Am început iar să şuşotesc de una singură: „Lasă-te, şi cu asta basta! O să te apuce sevrajul la început, dar treci tu peste asta. Când se întoarce Detlef, îi spui: «Nu mai vreau H. Mă las. Şi fie te laşi şi tu imediat, sau ne despărţim. Ai făcut rost de două doze? Bine, bătrâne. Ni le vârâm pe astea în venă şi de mâine – gata!»" Dar, în timp ce purtam discuţiile astea cu mine, îmi doream tot mai mult să simt acul seringii. Pe urmă mi-am şoptit, de parcă dădusem în vileag un mare secret: „Detlef oricum nu o să se lase împreună cu mine. Şi atunci? Să mă despart de Detlef? Doamne, Christiane, ce tot baţi câmpii? Nu te mai ascunde după deget. Ai ajuns la capătul liniei. Gata. Pe bune, e ultima staţie. Nu te-ai bucurat prea mult de viaţa asta a ta. Dar aşa ţi-ai aşternut-o."

Detlef s-a întors. Am mers, fără să vorbim, spre Kurfürstendamm, unde l-am găsit pe dealerul nostru obișnuit. Mi-am primit doza, după care am luat metroul spre casă și m-am pitulat la mine în cameră.

Peste două duminici, Detlef și cu mine eram singuri în apartamentul lui Axel. Era după-masa. Ne simțeam foarte rău. Sâmbătă nu îl găsiserăm pe dealerul nostru și, până la urmă, ne-am luat țeapă de la un alt tip. Marfa pe care ne-o vânduse era atât de proastă, că dimineața a trebuit să ne injectăm o doză dublă, adică tot ce aveam, ca să ne menținem cât de cât pe linia de plutire. Detlef începea deja să transpire, și nici eu nu mai aveam mult până să intru în sevraj.

Am căutat prin toată locuință după ceva care putea fi vândut. Dar știam din capul locului că nu mai era nimic pe-acolo. De la cafetieră și până la radio, totul se evaporase, totul se dusese deja pe vână. Numai aspiratorul mai zăcea într-un colț. Dar era atât de vechi, că nu ți-l lua nimeni. Detlef a zis:

— Fătuco, trebuie să facem rost de bani cât mai repede. În cel mult două ore o să intrăm în sevraj, și atunci nu o să mai putem face nimic. Duminică seara nu-i chip să strâng de unul singur destui bani pentru noi doi. Trebuie să mă ajuți. Cel mai bine, du-te în Sound și fă și tu o chetă. Trebuie să strângi cel puțin patruzeci de mărci. Dacă fac un client și îmi dă patruzeci sau cinzeci de mărci, ne mai rămâne ceva și pentru mâine dimineață. Crezi că poți?

— Sigur că pot, i-am spus. Știi doar că sunt bună la făcut chetă.

Am stabilit să ne întâlnim peste două ore. Făcusem de multe ori rost de bani în Sound. Câteodată numai așa, că aveam chef, alte dăți, pentru că eram la ananghie. A mers întotdeauna. Dar în seara aia nu mi-a ieșit nimic. Trebuie mai întâi să te uiți foarte atent la tipii pe care vrei să-i jumulești. Trebuie să știi cum să-i abordezi, eventual să trăncănești nițel și să te dai cool. Pur și simplu, trebuie să te distreze să le sugi banii.

Dar am intrat în sevraj și nu mi-a mai mers ca de obicei. După o jumătate de oră aveam doar 6,80 de mărci. Mi-am zis că, de data asta, nu o să țină. M-am gândit la Detlef. Probabil că acum era la gară, unde duminică seara nu vedeai decât familii cu copii, care se întorceau de la cafeaua băută împreună cu bunica și bunicul pe undeva prin provincie. Și, pe urmă, era și el în sevraj. În starea asta, oricum n-ar fi putut să agațe un client. M-a apucat panica.

Fără să am vreun plan clar, am ieșit pe stradă. Tot mai speram că o să am mai mult noroc în fața discotecii. La intrare a oprit un ditamai merțanul. Pe acolo se tot învârteau mașini de-astea mari. Căci nicăieri nu găseai puicuțe mai ieftine decât în față la Sound. Erau și fete care nu aveau nici măcar o marcă cu care să plătească intrarea în discotecă. Astea prestau pentru biletul de intrare și câteva sticle de cola.

Tipul din Mercedes mi-a făcut semn. L-am recunoscut. Era des în față la Sound și mă mai abordase de câteva ori. Mă întreba de fiecare dată dacă nu vreau să câștig un sutar. L-am întrebat odată ce vrea să fac pentru banii ăștia, iar el mi-a zis: „Nimic în plus." Am râs de el.

Nu știu precis ce gânduri îmi treceau atunci prin cap. Probabil ceva de genul: „Hai să merg la tipul ăsta și să aflu ce vrea de fapt. Poate bag o vrăjeală și iese un ban." Oricum, îmi făcea semne ca apucatul și, până să mă dumiresc eu bine, m-am pomenit lângă mașina lui. Mi-a spus să urc, fiindcă nu mai putea să stea acolo cu mașina. M-am urcat.

De fapt, știam foarte bine ce se întâmplă. Știam că nu mai era vorba de chetă. Pentru mine, clienții nu mai erau niște ființe venite de pe altă stea. Cunoșteam filmul ăsta. Doar văzusem destule la gară și auzisem ce vorbeau băieții. Așa știam și că prestatorul, și nu clientul, era cel care dicta condițiile. Încercam să fiu cât mai cool. Nu tremuram. Doar inspiram prea mult aer când vorbeam și mi-era greu să-mi termin propozițiile pe același ton cool.

— Ce e? am întrebat.

— Ce să fie? O sută de mărci. De acord?

— Stai niţel. Eu nu mi-o trag.

— De ce?

Agitată cum eram, nu mi-a venit în minte decât adevărul:

— Ascultă. Am un prieten. Şi el este singurul cu care m-am culcat până acum. Vreau să rămână aşa şi-n continuare.

— Asta-i bine. Atunci, ia-mi-o în gură.

— Nu, nu fac nici asta. Că pe urmă îmi vine să vomit.

Acum, chiar că eram foarte cool. Tipul nu s-a enervat deloc. A spus:

— Okay, atunci fă-mi o labă.

— Okay. Pentru un sutar.

În momentul ăla nu înţelegeam exact ce se întâmplă. Mai târziu mi-am dat seama că tipul era înnebunit după mine. Fiindcă o sută de mărci ca s-o faci cu mâna, şi asta acolo, pe Kurfürstenstraße, pe trotuarul puştoaicelor, care erau atât de ieftine, era enorm. Îl atrăgea teama mea, pe care nu prea reuşeam s-o ascund. Ştia că nu jucam teatru când stăteam acolo lipită de portieră, cu mâna dreaptă pe mâner, gata s-o iau la fugă.

Când a demarat, m-a cuprins o frică îngrozitoare. M-am gândit că individul ăsta sigur voia mai mult de la mine şi că o să mă oblige şi la altele în contul celor o sută de mărci. Sau că nici n-o să mă plătească. A oprit lângă un parc din apropiere. Trecusem de mai multe ori prin parcul ăsta. Era un parc de curvăsăreală. Peste tot prezervative şi batiste de hârtie.

Acum începusem să tremur, ba chiar mi se făcuse puţin rău. Însă tipul a rămas foarte calm. Mi-am luat inima în dinţi şi am spus ceea ce trebuia să spun după regulile prostituţiei:

— Mai întâi banii.

Mi-a dat o bancnotă de o sută de mărci. Tot mai îmi era frică. Ştiam destule poveşti cu clienţi care îţi luau la sfârşit banii înapoi cu forţa. Dar ştiam ce trebuie să fac. În gaşca noastră, băieţii vorbeau în ultima vreme aproape numai despre aventurile lor cu diverşi clienţi. În rest, nu prea mai aveau ce să-şi zică.

Am așteptat momentul în care și-a desfăcut pantalonii, adică clipa în care era pe de-a-ntregul preocupat cu sine. Atunci am băgat bancnota în cizmă. Tipul era gata. Și eu tot mai stăteam încremenită pe scaun, lipită de portieră. Nu mi-am mai ridicat privirea. Cu mâna stângă, am început să bâjbâiesc spre el. Nu-mi ajungea brațul până acolo, așa că a trebuit să mă dau mai aproape. Și a trebuit să arunc o scurtă privire înspre el înainte să îi iau scula în mână.

Îmi venea să vomit și mi-era foarte frig. Mă uitam prin parbriz și încercam să mă gândesc la altceva. La farurile de mașini care răzbăteau printre tufișuri și la o reclamă luminoasă care se vedea mai încolo. Totul a mers destul de repede.

Tipul și-a scos din nou portofelul. L-a ținut astfel încât să pot să mă uit și eu înăuntru. Am văzut bancnote de cinci sute și de o sută de mărci. Voia să mă impresioneze sau să mă ademenească deja pentru data viitoare. Mi-a mai dat douăzeci de mărci. Bacșiș.

Când am ieșit din mașină, m-am calmat imediat. Mi-am făcut un fel de bilanț: „Ăsta a fost, deci, al doilea bărbat al tău. Ai paișpe ani. Ai fost dezvirginată cu nici patru săptămâni în urmă. Și acum te prostituezi."

Pe urmă nu m-am mai gândit la tip și la ce făcusem. De fapt, eram foarte veselă. Datorită celor o sută douăzeci de mărci din cizma mea. Nu mai avusesem în viața mea atâta bănet deodată. Nu m-am gândit la Detlef și la ce o să zică. Eram deja în sevraj și abia așteptam să mă înțep. Nu mă mai gândeam decât la asta. Am avut noroc. L-am găsit imediat pe dealerul nostru obișnuit. Când a văzut banii, m-a întrebat:

— De unde îi ai? Ai ieșit la produs?

— Las-o moartă, i-am spus. Eu să ies la produs? Decât să fac asta, mai bine mă las de droguri. Pe bune. Nu, mă, taică-meu și-a amintit că are și el o fiică și mi-a dat bani de buzunar.

Am cumpărat de optzeci de mărci două pachețele de câte un sfert de gram. Înainte ne ajungea în trei un sfert. Acum, abia ne mai descurcam noi doi cu cantitatea asta.

M-am dus în toaleta de pe Kurfürstenstraße şi m-am înţepat. Marfa era beton. Restul de dava l-am băgat, împreună cu cele patruzeci de mărci care îmi rămăseseră, în învelitoarea de plastic a abonamentului meu de transport.

Într-un sfert de oră, rezolvasem un client şi făcusem rost şi de dava. Deci eram plecată de acasă abia de trei sferturi de oră. Eram sigură că Detlef mai era la gară, aşa că am mers cu metroul la Zoo. Detlef stătea acolo. Abătut ca vai de el. Evident că, fiind duminică seară, nu găsise nici un client şi, pe deasupra, mai era şi în sevraj. I-am zis că am să-i arăt ceva.

Nu m-a întrebat cum făcusem rost de dava. N-a scos nici un cuvânt. Nu voia decât să ajungă cât mai repede acasă. Ne-am dus direct în baie. Am scos învelitoarea de plastic din geantă. El a desfăcut un pachetel şi a pus praful într-o lingură. În timp ce îl încingea, privirea i-a căzut pe învelitoarea abonamentului meu de transport, în care se mai aflau un sfert şi două bancnote de douăzeci de mărci. După care m-a întrebat:

— De unde ai banii?

— N-am putut să fac rost de bani în Sound, i-am spus. Am dat peste un tip cu un purcoi de bani şi i-am făcut-o cu mâna. Ce puteam face? Am făcut-o pentru tine.

Nici nu terminasem de vorbit, că Detlef a explodat. Dacă te uitai la faţa lui, ai fi zis că îşi pierduse minţile. A zbierat la mine:

— Nimeni nu dă un sutar pentru atâta tot! Mă minţi!

Era rău pe *turkey*. Tremura tot, cămaşa îi era udă de transpiraţie, avea crampe la picioare.

Şi-a strâns garoul pe braţ. Eu stăteam pe marginea căzii şi plângeam. Mă gândeam că Detlef avea tot dreptul să se înfurie în halul ăsta. Boceam şi aşteptam ca drogul să-şi facă efectul. Eram sigură că, după aia, o să mă pocnească peste faţă. Nu m-aş fi ferit.

Detlef şi-a scos seringa din venă şi a ieşit din baie fără să spună un cuvânt. M-am dus după el. Într-un târziu, mi-a spus că mă duce la autobuz. I-am dat o parte din al doilea sfert. L-a băgat în buzunar fără să zică nimic. Am luat-o spre staţia de autobuz. Detlef tot nu spunea nimic. Voiam să urle la mine, chiar

să mă lovească, dar măcar să scoată un sunet. I-am spus să nu mai facă pe mutul. Dar de la el nu venea nimic – absolut nimic.

Când a sosit autobuzul, nu m-am urcat în el. După ce a plecat, i-am spus lui Detlef:

— Ascultă-mă, ce ți-am povestit e adevărul adevărat. Crede-mă că asta-i tot ce-am făcut. Nici n-a fost atât de groaznic. Trebuie să mă crezi. Sau nu mai ai încredere în mine?

— Okay, te cred, a spus el.

— Am făcut-o doar pentru tine.

Detlef a început să ridice vocea.

— Nu mai bate câmpii! Ai făcut-o pentru tine! Erai pe *turkey* și te-ai descurcat. Minunat. Ai fi făcut-o și dacă eu nu aș fi existat. Pricepe odată! Acum ești o davistă. Ești dependentă fizic până peste cap. Tot ceea ce faci, faci pentru tine.

— Da, ai dreptate. Dar ascultă-mă. De-acum trebuie să ies și eu la produs. Tu nu mai faci față de unul singur. Acum ne trebuie mult mai mult H. Și nu vreau să ieși doar tu la produs. E rândul meu. Sunt sigură că la început pot să câștig o grămadă de bani. Fără să mi-o trag sau chestii de-astea. Îți promit că nu o să fac niciodată asta cu un client.

Detlef nu a spus nimic. M-a luat de după umeri. Începuse să plouă și nu știam dacă picăturile care i se prelingeau pe obraz erau stropi de ploaie sau lacrimi. A mai venit un autobuz. Am spus:

— Suntem în rahat. Îți mai aduci aminte cum era când băgam pastile și haș? Atunci ne simțeam cu totul liberi. Nu aveam nevoie de nimeni și de nimic. Așa ne simțeam pe atunci, nu? Acum suntem dependenți până peste cap.

Au mai venit vreo trei sau patru autobuze. Vorbeam despre lucruri triste. Eu plângeam și Detlef mă ținea în brațe. În cele din urmă a zis:

— Cumva, o să ajungem din nou ca atunci. Asta e, o să ne lăsăm. O să reușim împreună. Am să fac rost de Valeron. Și o să stăm împreună când ne ia sevrajul ăla nasol.

A mai venit un autobuz, și Detlef m-a împins în sus pe trepte.

Acasă am făcut totul mecanic, ca în fiecare seară. M-am dus în bucătărie și mi-am luat un iaurt din frigider. Iaurtul îl luam,

de fapt, doar ca să nu bată la ochi că luam o lingură cu mine. Pe care o foloseam dimineața pentru a-mi fierbe heroina. Pe urmă mă duceam în baie și îmi luam un pahar cu apă. Asta ca să-mi curăț seringa a doua zi dimineață.

Dimineața următoare a fost la fel ca toate celelalte. Mama mă trezea la șapte fără un sfert. Eu rămâneam în pat și mă prefăceam că nici nu o aud. Venea să mă piseze din cinci în cinci minute. În cele din urmă, îi spuneam să mă lase, că mă scol imediat. Ea intra din nou în cameră să mă bată la cap, în timp ce eu număram câte minute mai sunt până la șapte și un sfert. Atunci trebuia să iasă din casă, să se ducă la lucru, dacă nu voia să piardă metroul. Și nu pierdea niciodată metroul. De fapt, ar fi trebuit să plec și eu de acasă la șapte și un sfert ca să ajung la timp la școală.

În cele din urmă, când se trântea ușa de la intrare, făceam totul de parcă eram teleghidată. Jeanșii zăceau la capătul patului. Scoteam din ei staniolul în care era praful. Îmi luam punga de plastic, în care erau cosmeticalele mele, un pachet de țigări Roth-Händle, o sticluță de acid citric și o seringă învelită în hârtie igienică. Seringa era mai întotdeauna înfundată. Nenorocitul ăla de tutun din țigările Roth-Händle zbura peste tot prin pungă și îmi murdărea tacâmul. Curățam seringa în paharul cu apă, puneam praful în lingura pentru iaurt, îl stropeam cu niște sare de lămâie, fierbeam totul în lingură, îmi strângeam garoul și așa mai departe. Toată chestia asta era pentru mine ca atunci când te scoli dimineața și îți aprinzi în pat, din obișnuință, prima țigară. După ce îmi băgam în venă, adormeam de multe ori la loc și ajungeam la școală abia la a doua sau la a treia oră. Când mă înțepam acasă, întârziam întotdeauna.

Câteodată mama reușea să mă dea jos din pat și să mă ia cu ea la metrou. Atunci trebuia să-mi iau doza în toaleta stației de metrou Moritzplatz. Nu era prea plăcut, pentru că toaleta aia era foarte întunecoasă și puțea îngrozitor. Pereții erau plini de găuri. Îndărătul lor beleau ochii tot soiul de nenorociți, care se excitau când vedeau o fată făcând pipi. Îmi era întotdeauna

teamă că frustrații ăia o să cheme gaborii când văd că nu fac decât să mă înțep.

Tacâmul pentru trasul în venă îl luam aproape întotdeauna cu mine la școală. Pentru orice eventualitate. Câteodată se organiza nu știu ce eveniment în aulă și trebuia să stăm mai mult la școală. Se întâmpla și să nici nu mai trec pe-acasă la prânz. Așa că uneori trebuia să mă înțep la școală. Ușile de la WC-urile din școală erau toate varză, nu se mai puteau închide. Prietena mea, Renate, trebuia să îmi țină ușa în timp ce îmi băgam în venă. Renate știa foarte bine ce e cu mine. Cred că cei mai mulți din clasă știau care-i treaba. Dar puțin le păsa. Oricum, în Gropiusstadt nu mai era deloc un lucru senzațional că cineva e dependent de droguri.

În timpul orelor la care mai binevoiam să vin eram total apatică și adormită. Câteodată mă lua un somn profund, și atunci zăceam pe-acolo cu ochii închiși și cu capul pe bancă. Dacă luam dimineața o doză mare, abia mai reușeam să scot câteva vorbe. Mai mult ca sigur, profesorii au observat că e ceva în neregulă cu mine. Dar numai unul dintre ei mi-a vorbit de droguri, ba chiar m-a întrebat ce probleme am. Ceilalți se purtau de parcă aș fi fost o elevă puturoasă care doarme pe ea și îmi dădeau note foarte mici. Oricum, aveam atâția profesori, încât cei mai mulți erau bucuroși dacă ajungeau barem să ne cunoască numele. Contactele personale între profesori și elevi erau o raritate. După un timp, nu-mi mai spunea nimeni că ar trebui să-mi fac și eu temele. Profesorii nu mă mai luau la ochi decât atunci când ne dădeau o lucrare, iar eu scriam „Nu știu" în caiet și îl predam imediat, după care începeam să desenez ceva așa, pentru mine, vreo tâmpenie. Cred că majoritatea profesorilor nu se interesau de școală mai mult decât mine. Se resemnaseră și ei și, ca și mine, erau bucuroși când se mai termina o oră fără prea multă hărmălaie.

După seara în care am fost prima oară la produs, mai întâi nu s-a schimbat nimic.

În fiecare zi îi spuneam lui Detlef că trebuie să fac și eu rost de bani în vreun fel, că cele câteva mărci pe zi pe care le făceam cu chetele mele nu ne ajung de nici o culoare. Deși a făcut niște crize de gelozie, înțelesese și el de ceva vreme că lucrurile nu mai puteau să meargă așa. Până la urmă, a fost de acord să ieșim amândoi la produs.

Între timp, se pricepea foarte bine la clienți și știa că unii dintre ei erau bisexuali. Apoi, existau destui homosexuali care ar fi vrut să vadă și ei o dată cum e cu o fată – asta dacă, pentru orice eventualitate, mai era și un băiat prin preajmă. Detlef a zis că o să caute niște clienți care să nu pună mâna pe mine și care să nu vrea să mi-o tragă. Clienți, deci, care nu voiau decât să le faci tu una-alta. Oricum, ăștia erau mai pe placul lui Detlef. Zicea că, împreună, am putea câștiga o sută de mărci pe zi sau chiar mai mult. Primul client pe care îl ochise Detlef pentru noi era Max Bâlbâitul. Așa îi ziceam noi. Era unul dintre clienții lui de bază. Între timp, ajunsesem să îl cunosc și eu destul de bine. Detlef zicea că ăsta nu voia decât să fie bătut. Dar trebuia să mă dezbrac sus. Nu aveam nici o problemă cu asta. Chestia cu bătaia chiar mi s-a părut mișto, pentru că mă gândeam că așa pot să-mi descarc pica pe care o aveam pe clienții lui Detlef. Max Bâlbâitul s-a aprins imediat atunci când Detlef i-a propus să vin și eu o dată. Desigur, la preț dublu. Am stabilit să ne întâlnim la Zoo într-o luni, la ora trei după-amiaza.

Eu am întârziat, ca întotdeauna. Max Bâlbâitul era deja acolo. Detlef, evident, nu era. Ca toți daviștii, era total imprevizibil. Am presupus – corect, de altfel – că dăduse de un client care plătea bine, așa că trebuia să stea ceva mai mult cu el. Am așteptat aproape o jumătate de oră împreună cu Max Bâlbâitul, dar Detlef tot n-a apărut. Mi se făcuse târșă. Dar Max Bâlbâitul era, evident, mult mai îngrozit ca mine. Tot încerca să-mi explice că nu mai avusese de-a face cu o fată de mai bine de zece ani. Abia reușea să lege două cuvinte. Și se mai și bâlbâia rău de tot. De-abia puteai să îl mai înțelegi.

Nu mai suportam să stau cu el acolo, în gară. Voiam să termin odată cu toată povestea asta. În plus, nu mai aveam dava şi mi-era teamă să nu intru în sevraj înainte să termin treaba cu Max Bâlbâitul. Cu cât îşi trăda mai mult frica, cu atât deveneam mai sigură pe mine. Mi-am dat seama că, în situaţia asta, aveam lucrurile sub control. În cele din urmă, i-am zis pe un ton foarte degajat:

— Hai, moşule. Detlef ne-a lăsat baltă. Mergem doar noi doi, o să fii mulţumit, ai să vezi. Rămâne însă cum ai stabilit cu Detlef. O sută cinzeci de mărci.

A scos un „Da" bâlbâit şi a luat-o din loc, cu paşi nesiguri. Părea complet lipsit de voinţă. L-am luat de braţ, văzându-l cum se împleticeşte.

Ştiam de la Detlef povestea tristă a lui Max Bâlbâitul. Era un muncitor necalificat, avea spre patruzeci de ani şi venea din Hamburg. Mama lui fusese prostituată. Când era copil, a fost bătut crunt. Atât de mama lui, cât şi de bărbaţii cu care trăia ea, sau de peştii ei, dar şi în căminele pentru copii prin care a trecut apoi. I-au băgat aşa o frică în oase, încât n-a mai învăţat niciodată să vorbească cum trebuie, iar acum avea nevoie să fie lovit ca să aibă orgasm.

Ne-am dus amândoi la el acasă. Mai întâi i-am cerut banii, deşi era un client de încredere, cu care nu trebuia să-ţi iei măsuri de precauţie. Mi-a dat o sută cinzeci de mărci, şi eram cumva mândră că fusesem atât de stăpână pe mine şi îi luasem atâta bănet.

Mi-am dat jos tricoul, iar el mi-a dat un bici. Aveam impresia că sunt la cinema. Parcă nu mai eram eu. La început, nu am dat cu toată forţa. Dar el tot scheuna că vrea să îl doară. Aşa că am început să îl biciuiesc de-a binelea. A strigat „Mami" şi încă ceva, nu mai ştiu ce. Nu voiam să aud ce spune şi nici să mă uit la el. Dar am văzut cum i se umflau pe spate dungile lăsate de bici şi, pe urmă, cum a început să crape pielea în unele locuri. Era dezgustător, a durat aproape o oră.

După ce s-a terminat, mi-am tras pe mine tricoul și am luat-o la fugă. Am ieșit valvârtej pe ușa de la intrare, am luat-o pe trepte în jos și am reușit să mă abțin până în fața blocului, unde am borât. După ce am dat la rațe, a trecut totul. N-am izbucnit în lacrimi, nu mi-am plâns de milă. Într-un fel, mi-era clar că mă băgasem singură în tot căcatul ăsta. M-am dus la gară. Detlef era acolo. Nu i-am povestit prea multe. Doar că am făcut treaba cu Max Bâlbâitul de una singură. I-am arătat cele o sută cinzeci de mărci. Mai avea și el o sută de mărci, de la ultimul client. Ne-am dus, braț la braț, în locul de unde ne cumpăram dava și am luat o cantitate măricică. Marfă de cea mai bună calitate, de la dealerul nostru de încredere. Totul s-a transformat într-o zi foarte cool.

De acum înainte, mi-am câștigat singură banii pentru davaua mea. Aveam un lipici de speriat la clienții din gară, așa că puteam să aleg cu care mă duc și să stabilesc condițiile. Nu mă duceam, din principiu, cu străinezi. Asta era, pentru toate fetele din gară, varianta cea mai nasoală. Străinezii ăștia erau, de cele mai multe ori, niște porci și niște șmecheri, stăteau prost cu banii și nu plăteau de obicei decât douăzeci sau treizeci de mărci, pentru care voiau să ți-o și tragă – și asta fără cauciuc.

Să mi-o trag cu clienții nu intra nici acum în discuție. Era puținul de intimitate care îmi mai rămăsese, ultimul lucru pe care i-l dăruiam doar lui Detlef. La început o făceam cu mâna, pe urmă am trecut și la sex oral. Nu era chiar atât de rău dacă doar eu le făceam clienților chestii, nu și ei mie. În primul rând, n-aveau voie să pună mâna pe mine. Dacă încercau așa ceva, făceam urât.

Încercam să negociez condițiile pe loc, cât eram încă la gară. Cu tipii care mă îngrețoșau nici nu mai discutam. Ultima mea fărâmă de mândrie m-a făcut însă să pierd mult timp. De multe ori trecea o după-amiază întreagă până să găsesc un client cu care să fie totul OK. Și rareori am primit atâția bani ca în ziua când am fost prima dată cu Max Bâlbâitul.

Max Bâlbâitul a devenit clientul nostru constant, al lui Detlef și al meu. Câteodată mergeam la el acasă împreună cu Detlef, alteori se ducea doar unul din noi. Ne iubea pe amândoi. Sigur că, după-aia, n-a mai putut să plătească o sută cincizeci de mărci din salariul lui de muncitor necalificat. Dar patruzeci de mărci, cât făcea o doză, tot reușea să strângă de ici, de colo. Odată și-a spart pușculița și a mai adus dintr-un vas niște mărunțiș, până a adunat exact patruzeci de mărci. Când eram în grabă, mai treceam pe la el să încasez douăzeci de mărci. Îi spuneam că o să revin a doua zi la ora cutare și că o să îl fac pentru încă douăzeci de mărci. Dacă avea banii, ne înțelegeam.

Max Bâlbâitul ne aștepta oricând. Pentru mine avea întotdeauna băutura mea preferată – suc de piersici. Pentru Detlef ținea mereu în frigider budincă de griș, știind că asta îi place cel mai mult. Max Bâlbâitul îi gătea chiar el budinca. În plus, se aproviziona cu mai multe feluri de iaurt Danone și de ciocolată, pentru că pe mine mă apuca pofta de mâncare după ce îmi făceam numărul. De-acum, biciuirea devenise pentru mine o chestie de rutină; când îmi terminam treaba, beam, mâncam și mai trăncăneam puțin cu Max Bâlbâitul.

Slăbea tot mai mult. Cheltuia cu noi toți banii și nu mai reușea să-și ia suficientă mâncare. Se obișnuise atât de mult cu noi și era atât de bucuros când veneam pe la el, că nu se mai bâlbâia aproape deloc în prezența noastră. Dimineața își cumpăra întotdeauna câteva ziare, doar ca să vadă dacă a mai murit vreun davist de supradoză. Când am trecut odată pe la el ca să-l scutur de douăzeci de mărci, se bâlbâia îngrozitor și era alb ca varul. În ziare scria că un anume Detlef W. era a nu știu câta victimă a heroinei din anul ăla. Aproape că a început să plângă de bucurie când i-am spus că tocmai îl văzusem pe Detlef al meu; părea mai degrabă viu decât mort, am glumit eu. Max Bâlbâitul a început, ca de obicei, să mă piseze să ne lăsăm de heroină, că altfel o să murim și noi. I-am spus, pe un ton glacial, că, dacă ne-am lăsa de H, n-am mai veni la el. A tăcut mâlc.

Detlef și cu mine aveam o relație ciudată cu Max Bâlbâitul. Noi îi uram pe toți clienții. Îl uram, deci, și pe Max Bâlbâitul. Pe de altă parte, ni se părea foarte OK. Poate în primul rând pentru că nu aveam niciodată probleme cu el și decarta de fiecare dată patruzeci de mărci. Dar ne era și milă de el. Deși el plătea și noi prestam, o ducea mai rău decât noi. Era complet singur și nu ne avea decât pe noi. Se distrugea de dragul nostru. Dar noi nu prea ne sinchiseam de asta. Mai încolo, i-am mai nenorocit și pe alții.

Câteodată rămâneam peste noapte la Max Bâlbâitul; ne uitam la televizor și pe urmă ne băgam la somn. Ne lăsa patul lui, el dormea pe jos. Într-o noapte am avut un chef nebun să ne distrăm. Max Bâlbâitul a pus o muzică dusă rău, și-a tras peste cap o perucă lungă și s-a îmbrăcat cu o haină de blană foarte mișto, după care a început să danseze ca nebunul. Am râs de ne-am spart. Deodată s-a împiedicat, a căzut și s-a lovit cu capul de mașina de cusut. Timp de câteva minute și-a pierdut cunoștința. Ne-am speriat îngrozitor și am chemat repede un doctor. Max Bâlbâitul făcuse o comoție cerebrală. A stat două săptămâni la pat.

La scurt timp după asta, a fost dat afară de unde lucra. Ajunsese ca vai de el, deși nu se atinsese niciodată de dava. Niște davișți îl aduseseră la sapă de lemn. Noi. Se tot ruga de noi să trecem măcar din când în când pe la el, așa, ca prieteni. Dar astfel de vizite chiar că nu încap în viața unui davist. O dată, pentru că un davist nu e capabil de asemenea sentimente față de alții. În primul rând însă, pentru că este toată ziua pe drumuri ca să facă rost de bani pentru dava și chiar nu are timp pentru așa ceva. Detlef i-a explicat lucrurile astea lui Max Bâlbâitul, clar și sec, atunci când ne-a promis că o să ne dea destui bani de îndată ce face rost:

— Un davist e ca un om de afaceri. Trebuie să aibă grijă să nu iasă în pierdere. Nu își poate permite să acorde credit doar așa, din prietenie sau simpatie.

La puțin timp după ce începusem să ies la produs, am revăzut pe cineva drag. Eram la gară. Așteptam să apară un client și, deodată, m-am pomenit cu Babsi lângă mine. Babsi, fetița aia care mă întrebase cu câteva luni în urmă în Sound dacă n-am să-i dau niște LSD. Pe-atunci, Babsi avea doisprezece ani și umbla haihui pe străzi fiindcă zburase de la școală. Înainte să fie prinsă și dusă înapoi la bunicii ei, mai apucase să tragă niște H pe nas.

Ne-am uitat una la alta și fiecare dintre noi a știut dintr-o privire ce se întâmpla cu cealaltă. Ne-am luat în brațe și ne-am pupat. Ea se bucura peste poate, și eu la fel. Babsi slăbise îngrozitor. N-avea țâțe, n-avea fund. Dar parcă era și mai frumoasă. Părul ei lung, care îi ajungea până la umeri, era foarte îngrijit. Arăta supermișto. Mi-am dat seama din prima că acum băga dava la greu. Nici nu mai era nevoie să mă uit la pupilele alea ca niște gămălii de ac. Dar cred că cineva care nu îi cunoaște pe daviști nu s-ar fi gândit în vecii vecilor că fata asta atât de drăguță e pe H.

Babsi era foarte calmă. Nu avea nimic din agitația celorlalți daviști, care umblau toată ziua după bani ca să-și cumpere dava. Nici eu nu eram altfel. Dar Babsi mi-a spus imediat să-l dau naibii pe următorul client, că îmi va da ea o doză și ceva de mâncare.

Ne-am dus sus, la terasele din gară. Nici nu mai avea rost să ne povestim că eram amândouă pe dava și ne prostituam ca să facem rost de bani. La început însă nu am înțeles de unde avea Babsi atâta dava și atâția bani. Nu mi-a spus decât că ai ei se purtau destul de sever cu ea de când o tulise și vagabondase pe străzi. Acum trebuia să fie acasă în fiecare seară la șapte sau, cel târziu, la opt și să se ducă regulat la școală. Bunica ei o urmărea la sânge.

În cele din urmă, am întrebat-o direct cum făcea rost așa de repede de bani și mi-a spus așa:

— Am un client cu care mă văd regulat. Un tip mai bătrâior, dar care este un client foarte OK. După-amiaza iau taxiul până

la el. Nu îmi dă bani, ci direct dava. Primesc trei sferturi pe zi. Mai vin și alte fete pe la el, care o fac tot pentru dava. Dar, acum, i s-au aprins călcâiele după mine. Într-o oră am terminat. Fără să ne-o tragem, evident. Doar mă dezbrac, mă mai las fotografiată, mai trăncănim ceva și da, îi fac sex oral.

Clientul ăsta al ei se numea Heinz. Avea o papetărie. Lumea zicea că-i foarte mișto să-l ai de client, fiindcă îți dădea direct heroină, și nu mai trebuia să bați drumurile ca să-ți faci tu rost. Eram de-a dreptul invidioasă pe Babsi, care era acasă cel târziu la opt, care putea să doarmă lung și bine și era scutită de toată agitația prin care treceam noi zi de zi.

Babsi avea tot ce își dorea. Chiar și destule tacâmuri pentru băgatul în venă. Iar seringile astea, care erau de fapt de unică folosință, nu mai erau atât de ușor de procurat. Acul seringii mele se tocise atât de rău, încât trebuia să îl tot ascut, frecându-l de scăpăriciul unei cutii de chibrituri. Doar așa mai reușeam să înfig acul în venă. Babsi avea o grămadă de seringi. Mi-a promis pe loc trei seringi cu ace noi-nouțe.

Peste câteva zile am întâlnit-o la gară și pe Stella, prietena lui Babsi, care își luase tot atunci lumea în cap. Stella începuse să tragă H înaintea lui Babsi. Ne-am îmbrățișat, ne-am pupat pe obraz, ce mai, ne-am bucurat. Bineînțeles, și Stella era dependentă de dava. Dar ei nu îi mergea atât de bine ca lui Babsi. După ce îi murise tatăl într-un incendiu cu doi ani în urmă, maică-sa deschisese o crâșmă împreună cu un prieten italian și se apucase să tragă tare la măsea. Stella tot ciordea din încasări ca să-și ia dava. Într-o zi, i-a luat prietenului mamei ei cincizeci de mărci direct din portofel și totul a ieșit în vileag. Acum nu mai avea curajul să se întoarcă acasă și stătea pe unde apuca.

Ne-am așezat la o terasă și am început să vorbim despre clienții noștri. Stella m-a lămurit, mai întâi, cum stăteau lucrurile cu Babsi, prietena ei cea mai bună. Zicea că Babsi ajunsese rău de tot. Pentru că Heinz al ei era o scursură. Un jeg de om, bătrân, gras, transpirat, cu care Babsi și-o trăgea pe bune.

— Ăsta ar fi ultimul lucru pe care l-aș face, mi-a spus Stella. Să mă regulez cu unul ca ăsta. Și, în general, să mă regulez cu un client. Păi, așa, poți la fel de bine să ți-o pui cu străinezii ăia nenorociți. Un sex oral, asta mai merge. Dar să mi-o trag – asta în nici un caz.

Am fost șocată când am auzit cât de jos ajunsese Babsi. În clipa aia n-am priceput de ce îmi povestea Stella toate astea. De-abia mai târziu am aflat de la Babsi că Heinz fusese înainte clientul Stellei. De-aia știa Stella atât de precis ce cerea el pentru trei sferturi. De altfel, mai târziu, am aflat-o și eu pe propria-mi piele.

Stella mi-a mai spus că, după părerea ei, cel mai nasol era să faci trotuarul la Bahnhof Zoo.

— Aici sunt doar fetele cele mai bătute de soartă. Și străinezii. Nici nu m-aș putea gândi la așa ceva, să am de-a face cu împuțiții ăștia.

Stella făcea trotuarul pe Kurfürstenstraße, pe porțiunea care se numea „trotuarul puștoaicelor"[1], sau „la mașini". Acolo aproape toate fetele erau pe dava, și de obicei nu aveau mai mult de treisprezece sau paisprezece ani. Mie mi se părea îngrozitor să faci trotuarul acolo, și pentru că era foarte greu să-ți dai seama în mașina cui te urci. Așa că i-am spus Stellei:

— Chiar n-aș putea să mă duc „la mașini". Acolo fetele o fac pentru douăzeci de mărci. Să faci doi clienți pentru o doză, asta-i chiar culmea.

Ne-am certat vreo jumătate de oră dacă era mai naspa s-o faci la Zoo sau pe Kurfürstenstraße. Oricum, în timpul ăsta, am căzut de acord că Babsi chiar ajunsese în ultimul hal, dacă și-o trăgea cu individul ăla.

În următoarele luni, Babsi, Stella și cu mine ne-am ciondănit aproape zi de zi dacă era mai umilitor să faci trotuarul colo sau dincolo. De fapt, totul se învârtea în jurul întrebării: care dintre noi ajunsese mai rău? Fiecare voia să le demonstreze

1. În germană, *Babystrich* (n. red.).

celorlalte că nu era dispusă să facă chiar orice. Când eram doar două, o vorbeam de rău pe a treia.

Evident, ideal ar fi fost să faci rost de bani fără să trebuiască să ieşi la produs. La prima noastră revedere, Stella şi cu mine ne-am convins una pe alta că am putea s-o scoatem la capăt şi fără să facem trotuarul. Mai existau şi alte variante – puteai să faci chetă şi să mai ciordeşti câte ceva. Stella ştia o mulţime de şmecherii.

Aşa că ne-am dus la Kadewe, un magazin din ăsta universal, ca să încercăm o şmecherie care mergea în toaletele pentru femei. În principiu, era destul de simplu. Aşteptai să intre în cabine câteva bunicuţe. Odată ce ajungeau înăuntru, ele îşi atârnau de obicei poşeta de clanţă. După ce îşi dădeau jos toate cele şi se aşezau pe budă, apăsai deodată pe clanţele de la cabine. Poşetele cădeau pe jos şi puteai să le apuci foarte uşor prin deschizătura de sub uşa cabinei. Firește că bunicuţele nu îndrăzneau să iasă în fundul gol. Şi, până îşi trăgeau iar toate alea pe ele, aveai tot timpul s-o ştergi.

Deci, am început să ne învârtim prin toaleta pentru femei de la Kadewe. Dar de fiecare dată când Stella spunea să-i dăm drumul mă apuca frica. Iar ea nu voia să dea lovitura de una singură. În plus, era nevoie de patru mâini, ca să poţi aduna suficient de repede toate poşetele căzute. Aşa că, până la urmă, n-a ieşit nimic din planul nostru. Ca să furi e nevoie de mult sânge-rece şi, pe măsură ce trecea timpul, eu stăteam tot mai prost cu nervii.

După ce am mai făcut câteva încercări şi am văzut că nu facem bani nici cu cheta, nici cu ciorditul, Stella şi cu mine ne-am hotărât să facem trotuarul împreună. Eu insistam s-o facem la gară. Deci, mergeam întotdeauna amândouă cu clienţii. Asta avea mai multe avantaje. Unul dintre ele, despre care n-am vorbit deschis, era că ne puteam supraveghea reciproc, pentru că fiecare ştia până unde merge cealaltă cu clienţii. De asemenea, în două ne simţeam mai în siguranţă. Fiind două,

eram mai greu de păcălit şi ne puteam apăra mai bine dacă un client nu respecta învoiala. De altfel, mergea şi mai repede în două. Una se ocupa de client sus, cealaltă jos, şi treaba era făcută cât ai clipi.

Pe de altă parte, ne era mai greu să găsim clienţi care să fie dispuşi să plătească pentru două fete. Şi mai erau şi clienţi cu experienţă, care ştiau că-i riscant s-o faci cu două deodată. În două e mult mai uşor să îl distragi pe un tip din ăsta. Dacă una îl munceşte bine, cealaltă poate să se dea la portofelul lui. Stella era mereu dispusă să lucreze în tandem, fie cu mine, fie cu Babsi. Ea găsea mai greu un client de una singură, pentru că, spre deosebire de noi, nu prea mai arăta a copilă.

Babsi era cea mai dorită dintre noi trei. Ieşea la produs chiar şi când îl mai avea pe Heinz, numai ca să ne facă nouă cinste cu o doză. Nu îşi farda niciodată faţa aia de copil nevinovat. La cei treisprezece ani ai ei, fără fund şi fără sâni, era exact ceea ce căutau clienţii pe trotuarul puştoaicelor. Odată a făcut cinci clienţi într-o oră şi a câştigat două sute de mărci.

Babsi şi Stella au pus-o imediat de o gaşcă cu mine, Detlef, Axel şi Bernd. Eram acum trei fete şi trei băieţi. Când porneam împreună, eu îl luam de braţ pe Detlef, iar ceilalţi doi băieţi, pe Babsi şi Stella. În rest, nu se întâmpla nimic între ei. Eram o gaşcă foarte cool. Fiecare putea să vină cu problemele lui la ceilalţi din gaşcă, fără să se teamă că o să fie luat la mişto. Şi asta, în ciuda multelor certuri şi frecuşuri tâmpite care au loc întotdeauna între davişti. În perioada aia, heroina ne mai ţinea laolaltă. Într-un fel, cred că între tinerii care n-aveau treabă cu drogurile nu se legau prietenii ca aceea din gaşca noastră. Iar prieteniile astea atât de mişto care se creează la început în găştile în care se consumă droguri exercită o atracţie şi asupra altor tineri.

Între mine şi Detlef au apărut probleme din momentul în care Babsi şi Stella au intrat în gaşca noastră. Noi doi ne iubeam ca înainte, dar ne certam tot mai des. Lui Detlef îi sărea mai

repede țandăra. Acum eram mult împreună cu Stella și Babsi, și asta nu prea-i plăcea. Cel mai mult îl deranja însă faptul că nu mai putea să-mi aleagă el clienții. Acum mi-i alegeam singură, ori împreună cu Stella sau Babsi. Detlef a început să mă acuze că mi-o trag cu clienții. Chiar era gelos.

Eu nu mă mai agățam atât de tare de relația mea cu Detlef. Bineînțeles, îl iubeam și mă gândeam că îl voi iubi întotdeauna. Pe de altă parte însă, acum eram independentă de el. Nu mai aveam nevoie nici de davaua lui, nici de apărarea lui. De fapt, lucrurile se petreceau ca în căsniciile alea moderne la care visează atâția tineri. Și mai era o chestie: noi, fetele, ne dădeam una alteia câte o doză dacă una avea mai mult, iar băieții făceau la fel între ei.

Dar prietenia dintre noi era, până la urmă, o prietenie pe dava. De la o săptămână la alta, deveneam cu toții din ce în ce mai agresivi. Davaua și agitația din viața noastră, lupta de zi cu zi pentru bani și H, stresul de acasă, jocul de-a v-ați ascunselea și minciunile cu care ne înșelam părinții, toate astea ne făceau praf nervii. Nici când eram între noi, nu mai reușeam să ținem sub control agresivitatea care se tot acumula.

Pe atunci, cel mai bine mă înțelegeam cu Babsi, care era încă cea mai calmă dintre noi. Ieșeam deseori împreună la produs. Ne cumpăram aceleași rochii strâmte și negre, despicate până la fund. Pe dedesubt purtam portjartier și jartiere. Când vedeau portjartierele și jartierele pe trupurile noastre plăpânde, clienții se aprindeau imediat. Și mai aveam și fețele alea de copilițe naive.

Cu puțin timp înainte de Crăciunul din 1976, tata a plecat în concediu, iar Babsi și cu mine am dormit câteva zile la el în apartament, unde era și sora mea. M-am certat cu Babsi la cuțite încă din prima seară petrecută în apartamentul tatălui meu. Ne-am aruncat vorbe atât de ordinare, încât sora mea mai mică a început să plângă. Vorbeam limbajul curvelor atunci

când ne luam la ceartă. Și bineînțeles că sora mea mai mică habar n-avea de viața noastră dublă.

În dimineața următoare, Babsi și cu mine eram din nou prietene la cataramă. Întotdeauna era așa: după ce dormeai și se mai ducea efectul heroinei, te simțeai oarecum împăcată cu tine. Babsi și cu mine am căzut de acord să nu ne tragem doza de dimineață imediat, ci să încercăm să amânăm momentul cât mai mult. Făcusem asta și alte dăți. Era un joc foarte dur să tot aștepți clipa aia când ajungi să-ți bagi în venă. Dar nu ne gândeam decât la ce bubuială o să tragem cu davaua aia atât de curată și de bună. Eram ca doi copii în ajunul Crăciunului, cu puțin înainte să-și primească darurile.

Sigur că sora mea s-a prins repede că aveam niște droguri la noi. Dar nu avea nici o idee că eram dependente de heroină. Credea că ne prostim și noi acolo cu vreun drog. Ne-a promis, jurându-se pe toate cele, că nu îi va povesti nimic nici tatei, nici mamei și că nu va sufla vreun cuvânt nici dacă ar apărea, pe neașteptate, cineva din familia lui Babsi. Pentru că Babsi era ținută din scurt și nici bunicii ei, nici părinții ei nu aveau nici cea mai vagă bănuială că era dependentă de heroină și că se prostitua.

Babsi și-a scos din pungă brânza de vaci cu căpșuni. Avea o adevărată obsesie pentru brânza asta. Aproape că nu mai mânca altceva. Nici eu nu mâncam mai variat: pe lângă brânză de vaci și iaurt, doar câte o budincă și niște covrigi vienezi pe care îi luam din stația de metrou Kurfürstendamm. Nimic mai mult. Stomacul meu nu mai putea să suporte altceva, vomam imediat. Babsi își pregătea în bucătărie brânza ei de vaci. Era ca un ritual religios. Sora mea și cu mine ne uitam la ea în tăcere și abia așteptam să hăpăim un mic dejun din brânză de vaci cu căpșuni. Dar înainte de asta Babsi și cu mine voiam să băgăm doza pe care o amânaserăm atât.

După ce Babsi a bătut bine brânza de vaci, ca să fie pufoasă și apetisantă, n-am mai putut să ne abținem. I-am spus surorii mele să așeze frumos masa și ne-am închis în baie. Nici nu am

ajuns bine acolo, că iar am început să ne ciondănim. Mai aveam puțin și intram în sevraj.

Nu mai aveam decât o seringă folosibilă, așa că i-am zis lui Babsi că vreau să mă înțep prima.

Babsi a izbucnit imediat:

— De ce întotdeauna tu? Astăzi sunt eu prima. Cine a făcut rost de dava, nu eu?

Asta chiar că m-a scos din minți. Ce-i drept, Babsi avea de obicei mai multă dava decât noi și ne mai dădea din ea, dar nu puteam s-o suport când încerca să speculeze chestia asta. I-am spus:

— Băi, ție îți ia un an și-o zi până să te împușți în venă. Mai lasă fițele.

Așa și era. Fetei ăsteia îi lua de multe ori o jumătate de oră până nimerea vena. Se înțepa, trăgea de pistonul seringii și, când vedea că nu iese nici un strop de sânge, o lua razna. Își tot înfigea aiurea acul și era tot mai panicată. Dacă n-avea noroc, n-o scotea la capăt.

Pe atunci eu stăteam foarte bine din punctul ăsta de vedere. Dacă nu îmi băga doza Detlef – el era singurul care avea voie să se atingă de venele mele –, mă înțepam singură, întotdeauna într-un punct anume de la încheietura brațului stâng. Totul a mers perfect până când am făcut o tromboză și locul ăla s-a făcut ca de piatră. Pe urmă nu prea mai știam pe unde să îmi înfig acul. Dar asta e o altă poveste.

În dimineața aia, m-am impus în fața lui Babsi. S-a ofticat pe mine, normal. Dar mi-a dat seringa, mi-am nimerit vena din prima și eram gata după doar două minute. Mă simțeam extraordinar. Fierbea sângele în mine. Mi-era foarte cald. M-am dus la chiuvetă și mi-am dat cu apă pe față, după care m-am pipăit foarte *happy*.

Babsi stătea pe marginea căzii și încerca să-și nimerească vena. Cu fiecare încercare, se enerva tot mai rău, până când a început să urle:

— Fir-ar să fie, în baia asta nu e nici un pic de aer! Deschide naibii fereastra aia!

— Asta e! i-am spus. Nu e aer, ce să-i faci. Nu mai zbiera atât!

Acum mă durea în cot de gagica asta. Eu îmi injectasem doza și mă simțeam okay.

Babsi împroșcase cu sânge în dreapta și-n stânga, dar nu reușea să nimerească o venă ca lumea. Era tot mai furioasă:

— În buda asta nici lumină nu e! Vreau lumină, mă auzi? Adu-mi lampa din camera copiilor!

Mi-era mult prea lene să mă duc până în camera copiilor ca să îi aduc lui Babsi lampa. Dar zbiera ca apucata și mi-era teamă că sora mea o s-o audă, așa că m-am dus după lampă. După un timp, a reușit și Babsi. S-a potolit imediat. A curățat bine seringa și a șters sângele din cadă și de pe jos. N-a mai scos un cuvânt.

Ne-am dus în bucătărie. Abia așteptam să mănânc din brânza de vaci. Babsi a apucat castronul, a pus brațul de jur împrejur și a început să înfulece lingură după lingură. A băgat în ea tot ce era în castron. Mi-a spus doar atât:

— Știi de ce.

Chiar ne bucuraserăm că o să petrecem câteva zile împreună în locuința tatălui meu, și încă din prima dimineață am pus-o de-un scandal monstru. Așa, din nimic. Dar eram pe H. Și toți cei care sunt pe H devin, cu timpul, așa. Davaua distruge relațiile pe care le ai cu alți oameni. Așa a fost și cu noi. E adevărat, în grupul nostru, toți eram încă foarte tineri și ne agățam cumva unii de alții, iar eu tot mai credeam că așa o gașcă nu o să mai existe niciodată. Dar n-a fost să fie.

Certurile mele cu Detlef au început să degenereze. Fizic, o luaserăm deja pe tobogan. Eu, care aveam 1,69 m, ajunsesem la 43 kg, Detlef, la o înălțime de 1,76, la 54 kg. Deseori ne simțeam foarte prost, și atunci ne scotea totul din minți și ne purtam oribil unul cu altul. Dădeam amândoi cu barda, nu mai aveam nici o reținere. Ținteam întotdeauna punctul cel mai sensibil al celuilalt. Adică faptul că ne prostituam. Chestia asta

chiar ne rodea pe dinăuntru, deşi ne comportam ca şi cum ar fi o activitate de rutină, ca oricare alta. În situaţii din astea, Detlef îmi spunea: „Chiar crezi că mai vreau să mă culc cu una care şi-o trage cu toţi nenorociţii?" Iar eu îi răspundeam: „Mie mi se ia numai când mă gândesc că te laşi futut în cur." Şi aşa mai departe.

La sfârşit, mă puneam de cele mai multe ori pe bocit, asta dacă nu cumva ştersesem eu pe jos cu el. Uneori începeam să plângem amândoi. Dacă unul din noi era în sevraj, celălalt îl avea la degetul mic şi îl călca în picioare fără pic de milă. După un timp ne cădeam în braţe ca doi copii, dar asta nu schimba mare lucru. De fapt, în gaşca asta, fiecare vedea în celălalt, ca într-o oglindă, cât de jos ajunsese. Urai ce vedeai şi te porneai împotriva celuilalt, încercând să-ţi demonstrezi că tu nu ajunsesei chiar în halul ăla.

Bineînţeles, ne revărsam agresivitatea şi asupra străinilor. Cum ajungeam la metrou şi le vedeam pe toate bunicuţele alea trăgând de sacoşele lor, îmi ieşeam din minţi. Eu mă urcam cu ţigara aprinsă în vagonul pentru nefumători, iar ele începeau să măcăne. Le spuneam să se care în alt compartiment dacă le deranjează. Fiind mai sprintenă, mă distra foarte tare să îi iau locul uneia dintre bunicuţele astea. De multe ori mă comportam atât de aiurea, că aduceam tot vagonul la disperare, aşa că se mai întâmpla să fiu dată afară. Până şi pe mine mă enerva felul în care mă purtam. Mă enervam şi atunci când Babsi sau Stella se purtau în felul ăsta. La urma urmei, eu nu voiam să am nimic de-a face cu toţi burjuii ăştia. Dar nu puteam să fiu altfel, trebuia să-mi fac tembelismele mele.

Mi-era absolut indiferent ce gândeau oamenii despre mine. Când mă apuca mâncărimea aia groaznică peste tot pe unde îmi era mai strâmtă îmbrăcămintea, sau chiar şi pe unde mă dădusem cu fard, începeam să mă scarpin, fără să-mi pese că se uita lumea la mine. Nu mă sfiam să-mi scot cizmele în metrou şi să-mi ridic fusta până la buric, dacă-mi venea să mă scarpin. Nu mă mai interesa decât ce credeau cei din gaşcă despre mine.

La un moment dat, daviştilor le devine totul indiferent, nimic nu mai contează pentru ei. Mai devreme sau mai târziu, fiecare ajunge să fie pe cont propriu şi găştile se sparg. Îi cunoşteam pe câţiva dintre vechii davişti care încă nu dăduseră colţul. Ăştia îşi băgau în venă deja de vreo cinci ani. Aveam sentimente foarte amestecate faţă de „ăi bătrâni". Lupii ăştia singuratici se impuneau prin personalitatea lor atât de puternică. De altfel, dădea bine să poţi spune că îl ştii pe unul sau pe altul dintre cei bătrâni. Pe de altă parte, îi şi disprețuiam, pentru că ajunseseră nişte epave. Dar, înainte de toate, noi, ăştia mai tineri, ne temeam îngrozitor de ei, fiindcă nu mai aveau nici o urmă de morală, de conştiinţă sau de milă. Dacă erau în sevraj şi vedeau că ai o doză, erau în stare să-ţi dea în cap. Cel mai sălbatic dintre toţi era un tip căruia i se spunea Linker-Manne[1]. Când îl vedeau dealerii, fugeau mai repede decât la o razie a gaborilor. Pentru că, dacă punea mâna pe vreun dealer din ăsta mai mărunt, îi umfla toată davaua pe care o avea la el în doi timpi şi trei mişcări. Nimeni nu îndrăznea să se pună cu el, cu atât mai puţin noi, ăştia micii...

L-am văzut odată pe Linker-Manne în acţiune. Tocmai mă închisesem într-o toaletă pentru femei, ca să-mi trag doza, când sare unul peste peretele despărţitor şi cade grămadă peste mine. Linker-Manne! Ştiam deja de la alţii că aşa obişnuia să opereze: aştepta prin toaletele pentru femei până când venea una să se înţepe. Şi mai ştiam cât de brutal putea să fie. Aşa că i-am dat tacâmul şi davaua fără să mai stau pe gânduri. A ieşit imediat şi s-a dus în faţa oglinzii. Tipul ăsta nu se mai dădea înapoi de la nimic. Şi-a înfipt seringa în gât. Era singurul loc în care mai putea să se înţepe, atât era de varză. A început să sângereze ca un porc. Mă întrebam dacă nu cumva şi-a înfipt acul în carotidă. Dar pentru el nu mai conta. Mi-a zis „Mersi frumos" şi a dispărut.

---

1. Într-o traducere aproximativă, Şnapanu' sau Şmenaru' (n. red.).

Puteam fi sigură că nu o să ajung niciodată în halul ăsta. Căci, pentru a supraviețui atât de mult ca Linker-Manne, trebuia să fii o fire extrem de dură. Or, eu una nu eram deloc așa. Nu eram în stare nici măcar să șutesc poșetele bunicuțelor din toaleta magazinului universal.

La noi în gașcă se vorbea aproape tot timpul despre mersul la produs și despre clienți. Băieții aveau aceleași probleme ca și noi, fetele. Subiectul ăsta îi interesa pe toți, pentru că, schimbând informații, puteam să ne ajutăm între noi. Noi, fetele, povesteam despre experiențele pe care le avuseserăm cu clienții noștri. Cu timpul, tot vorbind între noi, știam cam totul despre ei. Dacă pentru mine un client era nou, probabil că Babsi sau Stella îl făcuseră deja. Și, desigur, mă ajuta să știu prin ce trecuseră ele cu unul sau altul.

Existau clienți foarte OK, mai puțin OK și deloc OK. Iar simpatiile noastre personale aproape că nu contau în „calificativul" pe care îl dădeam clienților. Nu ne interesa ce slujbă avea clientul nostru, dacă era căsătorit ori nu, sau altceva de felul ăsta. Nu vorbeam niciodată despre ce ne povesteau bărbații ăia. Când îi evaluam, nu ne interesa decât ce aveam noi de câștigat de pe urma lor.

Erau de preferat clienții care se gândeau tot timpul să nu ia vreo boală venerică și care nu făceau nimic cu tine fără să își pună prezervativ. Numai că ăștia erau, din păcate, foarte puțini. Majoritatea fetelor care făceau trotuarul luau mai devreme sau mai târziu o boală de felul ăsta, dar de obicei nu voiau să se ducă la doctor, de teamă să nu se descopere că se drogau.

Cel mai bine era când tipul spunea din capul locului că nu vrea decât sex oral. Atunci nu trebuia să te tocmești cu el ore întregi ca să ajungi la o înțelegere. Un client primea un plus și dacă era mai tânăr, dacă nu era vreun burtos respingător, dacă nu te trata ca pe o marfă, ci rămânea cât de cât prietenos cu tine și, eventual, te scotea din când în când la masă.

Însă, bineînțeles, când evaluam clienții, cel mai important criteriu era cât plăteau și pentru ce servicii. Trebuia să te ferești

de ăia care nu se ţineau de înţelegere şi care încercau să stoarcă de la tine, prin ameninţări sau promisiuni mincinoase, servicii despre care nu fusese vorba.

Cel mai amănunţit ni-i descriam pe nenorociţii care voiau la sfârşit să-şi capete banii înapoi, iar dacă nu li-i dădeai, ţi-i luau cu forţa, zicându-ţi că nu i-ai satisfăcut. Băieţii aveau mai mult de furcă cu jegoşi din ăştia decât fetele.

A venit şi anul 1977. Aproape că nu mi-am dat seama. Că era iarnă sau vară, că se sărbătorea Crăciunul sau Anul Nou, pentru mine fiecare zi era la fel ca oricare alta. Totuşi, de Crăciun se întâmpla ceva special: primeam nişte bani, aşa că îmi puteam permite să prestez mai puţin. Oricum, era aproape imposibil să-ţi găseşti clienţi în zilele de sărbătoare. În perioada aceea, mintea îmi era goală, nu mă mai gândeam la absolut nimic, nu mai simţeam nimic. Parcă nici nu mai percepeam ce se întâmplă în jurul meu. Eu, eu, eu – atât. Numai că nu mai ştiam cine sunt de fapt. Ba, câteodată, mă întrebam dacă mai trăiesc sau nu.

Săptămânile alea mi s-au cam şters din memorie. De fapt, nici nu prea aveam ce să ţin minte din perioada aia. Asta până într-o duminică de la sfârşitul lunii ianuarie. M-am întors acasă în zori. Mă simţeam foarte bine. Stăteam tolănită în pat şi îmi închipuiam că-s o fată care venea de la un bal, unde cunoscuse un băiat extraordinar de drăguţ, de care se îndrăgostise lulea. Nu mai eram fericită decât atunci când visam că eram cu totul altcineva. Cel mai mult îmi plăcea să visez că eram o adolescentă veselă, ca fetele alea din reclamele la Coca-Cola.

La amiază, maică-mea m-a trezit şi mi-a adus prânzul la pat. Aşa făcea în fiecare duminică, dacă eram acasă şi nu dormeam cu Detlef în altă parte. Am înghiţit cu greu câteva îmbucături. De fapt, nu mai puteam să mănânc decât iaurt, brânză de vaci şi budincă. După aia mi-am luat punga albă de plastic, care mai avea puţin şi se făcea ferfeniţă: nu mai aveai de unde s-o apuci şi era găurită peste tot, pentru că, pe lângă seringă şi pachetul de ţigări Roth-Händle, îmi mai înghesuiam câteodată

și jacheta în ea. Eram atât de indiferentă, că nici măcar nu-mi trecuse prin cap să-mi iau și eu o pungă nouă. Eram total apatică, așa că, ținând punga de plastic în mână, am trecut lipăind pe lângă maică-mea și m-am dus la baie. Am încuiat ușa băii pe dinăuntru. La noi în familie nimeni nu făcea așa ceva. M-am uitat, ca în fiecare zi, în oglindă. Fața asta trasă, palidă mi-era străină. De mult nu mă mai recunoșteam în oglindă. Fața asta nu era a mea. Și nici corpul ăsta scheletic. Oricum, abia dacă îmi mai simțeam corpul. Nu îmi mai transmitea semnale nici măcar când eram bolnavă. Din cauza heroinei, devenise insensibil la durere, la foame, ba chiar la febră. Corpul meu nu își mai făcea simțită prezența decât atunci când intram în sevraj.

Stăteam în fața oglinzii și mă pregăteam să-mi bag doza. De-abia așteptam să mă înțep, pentru că, de data asta, făcusem rost de M-Powder – o pulbere gri-verzuie, care, spre deosebire de heroina albă sau maronie, se găsea destul de rar pe piață. M-Powder e o heroină foarte impură, dar care îți dă un flash extraordinar. Atacă inima și trebuie să ai grijă cu dozajul. Dacă îți bagi prea mult M-Powder, ai mierlit-o. Dar eu eram disperată după flash-ul ăla bestial.

Mi-am băgat acul în venă, am tras de piston și sângele a început să intre în seringă. Filtrasem înainte M-Powder-ul, dar tot era murdar. Și, peste câteva clipe, mi s-a înfundat acul... Ăsta este, probabil, cel mai nasol lucru care i se poate întâmpla unui davist. Pentru că, dacă sângele tras în seringă ajunge să se coaguleze, nu mai ai ce face și trebuie să arunci doza.

Așa că, în acel moment, nu mai puteam să trag afară acul. Am împins pistonul cu toată puterea, sperând că jegul ăla o să treacă prin ac. Am avut baftă. Davaua s-a dus în venă. Am mai tras o dată sânge, ca să îmi bag și ultimele resturi rămase în seringă. Acul s-a înfundat din nou. M-a apucat furia. Nu mai aveam decât vreo opt-zece secunde până la flash. Așa că am apăsat pe piston cât am putut de tare. Seringa a sărit cât colo, iar sângele mi-a țâșnit din venă, împroșcând totul în jur.

Flash-ul a fost demențial. A trebuit să mă țin de cap. În zona inimii am simțit niște spasme ciudate. Capul îmi vâjâia de parcă mă pocnise cineva cu un baros, pielea capului mă mânca de parcă cineva mă înțepa cu milioane de ace. Iar brațul meu stâng era paralizat.

Când am putut să mă mișc din nou, am luat niște șervețele de hârtie ca să șterg sângele dimprejur. Era peste tot. În lavoar, pe oglindă, pe pereți. Din fericire, totul era dat cu vopsea pe bază de ulei și stropii erau ușor de curățat. În timp ce ștergeam sângele, mama a dat să intre în baie. Găsind ușa închisă, a început să strige:

— Deschide! Lasă-mă să intru! De ce te încui? Ce te-a apucat?

— Mai taci din gură! i-am spus. Termin imediat.

Eram furioasă că mă pisa tocmai acum și ștergeam frenetic cu șervețelele în dreapta și-n stânga. În toată graba asta, mi-au scăpat niște stropi de sânge și am mai și lăsat un șervețel plin de sânge în lavoar. Când am deschis ușa, mama s-a năpustit în baie, împingându-mă la o parte. Chestia asta nu mi-a trezit nici o bănuială. Am crezut că nu mai putea să se țină. M-am întors cu punga mea de plastic la mine în cameră, m-am băgat în pat și mi-am aprins o țigară.

De-abia am apucat să trag un fum, că mama a dat buzna în cameră și a strigat la mine:

— Te droghezi!

— Ești dusă, sau ce? am izbucnit eu. Pe asta de unde ai mai scos-o?

S-a aruncat peste mine, mi-a apucat brațele cu forța și mi le-a ținut întinse. Nu m-am opus prea tare. Mama a văzut imediat urmele ultimei înțepături. Mi-a luat punga de plastic și a vărsat tot ce era în ea pe pat. Din pungă au căzut seringa, o puzderie de fărâme de tutun și o grămadă de foițe de staniol, în care ținusem dozele de-a lungul timpului. Când se mai întâmpla să nu am dava și să intru în sevraj, luam pila pentru unghii și râcâiam ultimele urme de praf de pe foițele de staniol, ca să-mi încropesc o doză.

Cu tot ce se răsturnase din pungă, mama avea dovada faptului că eram dependentă de droguri. Probabil că se lămurise deja din baie. Văzuse acolo nu doar şervețelul însângerat şi stropii de sânge de pe pereți, dar şi funinginea din lingura în care fiersesem davaua. Citise prin ziare destule chestii despre heroină, aşa că a pus imediat lucrurile cap la cap.

N-am mai tăgăduit. Deşi tocmai îmi trăsesem o doză babană de M-Powder, m-am prăbuşit cu totul. Am început să plâng în hohote şi n-am mai putut să scot o vorbă. Nici mama nu a mai spus nimic. Tremura toată. Era complet şocată. A ieşit din cameră, am auzit-o vorbind cu prietenul ei, Klaus. După un timp s-a întors. Părea ceva mai calmă şi m-a întrebat:

— Nu se poate face nimic în situațiile astea? Nu vrei să renunți?

— Mami, am îngăimat eu, asta îmi doresc cel mai mult. Crede-mă. Chiar vreau să scap de porcăria asta.

— Bine, atunci să încercăm să facem asta împreună. Îmi iau concediu, ca să fiu cu tine tot timpul pe perioada dezintoxicării. Începem chiar de azi.

— Super. Dar mai e un lucru. Fără Detlef nu pot. Am nevoie de el, şi el are nevoie de mine. Vrea şi el să se lase. Am vorbit despre asta de multe ori. Am tot vorbit în ultima vreme foarte serios să ne lăsăm. Împreună.

Mamei nu-i venea să creadă.

— Cum, şi Detlef se droghează?

Totdeauna îl considerase pe Detlef un băiat foarte drăguț.

— Sigur că da, i-am răspuns. Crezi că aş fi făcut asta de una singură? Detlef nu m-ar fi lăsat. Dar vrea să facem şi dezintoxicarea împreună.

Deodată mă simțeam foarte bine. Mă înveselea gândul că mă voi lăsa împreună cu Detlef. Ne propuseserăm asta de mult. Mama era terminată. Era verde la față şi mă temeam că o să facă o criză de nervi. Povestea cu Detlef o dăduse din nou peste cap. Însă probabil că cel mai mult o şoca faptul că treaba asta dura de doi ani, iar ea nu avusese habar de nimic în tot timpul

ăsta. Acum, începea să aibă tot mai multe îndoieli. M-a întrebat cum făcusem rost de bani pentru heroină. Evident că a făcut imediat legătura: trotuar, prostituție și așa mai departe.

Mi-era imposibil să-i spun adevărul. Așa că am mințit-o:

— Ee, mai faci o chetă, banii se strâng. Îi opream pe oameni pe stradă și îi rugam să-mi dea și mie, acolo, câteva mărci. Și a ținut de cele mai multe ori. Pe urmă, am mai făcut și curat prin casă la unul sau la altul.

Mama nu m-a mai întrebat nimic. Din nou, părea să se bucure că primea un răspuns care îi contrazicea bănuielile. Oricum, după câte aflase în duminica aceea, era complet năucită. Chiar îmi părea rău de mama și, când mă uitam la ea, aveam mustrări de conștiință.

După asta am pornit amândouă în căutarea lui Detlef. Nu era la Bahnhof Zoo. Nu era nici la Axel și Bernd.

Seara ne-am dus la tatăl lui. Părinții lui Detlef erau și ei divorțați. Tatăl lui era funcționar. Știa de mult ce se întâmpla cu Detlef. Mama i-a făcut reproșuri, întrebându-l de ce nu îi spusese nimic de toate astea. Lui aproape că i-au dat lacrimile. Era extrem de jenat că fiul lui se prostitua și își injecta heroină. Acum se bucura că mama mea voia să ia hățurile în mână. Repeta întruna: „Da, trebuie să se întâmple ceva, trebuie să se întâmple ceva."

Tatăl lui Detlef avea în sertarele biroului o grămadă de somnifere și de tranchilizante. Mi le-a dat, pentru că îi spusesem că nu avem Valeron și că e cumplit să te lași de heroină fără Valeron. Am primit niște Mandrax, un tub întreg de Gemetrin și cincizeci de pastile de Valium de 10 mg. În metrou, pe drumul spre casă, am înghițit un pumn de pastile, pentru că începusem deja să intru în sevraj. Cu pastilele alea m-am simțit bine și am dormit buștean toată noaptea.

Dimineață m-am pomenit cu Detlef la ușă. Tatăl lui reușise să îl găsească foarte repede. Detlef era deja rău pe *turkey*. Mi s-a părut foarte frumos din partea lui că nu și-a mai tras o doză,

ci a venit la mine așa, în sevraj. Știa că nu o găsească dava la mine. Mi-a zis că vrea să fie în aceeași stare ca și mine atunci când începem dezintoxicarea. Cât de mișto!

Detlef voia, așadar, să se lase tot atât de mult ca și mine. Și nu era deranjat de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, ba dimpotrivă. Numai că noi nu aveam nici o idee – și nici părinții noștri nu știau – că era nebunie curată ca doi daviști, care mai erau și apropiați unul de altul, să încerce să se lase împreună. Pentru că, la un moment dat, unul din ei îl face pe celălalt să reînceapă. De fapt, auzisem de câteva ori povestindu-se despre asta. Dar ne făceam iluzii. Ne-am zis întotdeauna că noi nu suntem făcuți din același aluat ca restul daviștilor. Pe atunci, pentru noi era de neconceput că am putea face ceva important unul fără altul.

Până la prânz, ne-am simțit foarte bine cu pastilele de la tatăl lui Detlef. Vorbeam non-stop. Ne imaginam că totul va fi minunat după ce o să ne lăsăm și ne juram că o să ne ținem tare în zilele următoare și o să suportăm orice. Deja începuseră să se facă simțite durerile, dar eram foarte optimiști.

După-amiază, parcă ne-a lovit trenul. Tot băgam pe gât pastilele alea și mai și turnam vin peste ele. Dar nu ne ajuta cu nimic. Eu nu mai puteam să-mi controlez picioarele. Simțeam o presiune enormă la nivelul genunchilor. M-am așezat pe jos și mi-am întins picioarele. Încercam să-mi încordez și apoi să-mi destind mușchii picioarelor. Dar nu mai aveam control asupra lor. Mi-am proptit picioarele de dulap. Și acolo au rămas. Nu le mai puteam da jos. M-am rostogolit pe podea, dar picioarele au rămas cumva lipite de dulap.

Mă trecea o transpirație rece ca gheața. Eram udă leoarcă. Îmi era frig, tremuram, iar transpirația aia rece îmi curgea pe față și îmi intra în ochi. Puțea groaznic. Acum iese din tine otrava aia grețoasă, îmi ziceam. Mă simțeam de parcă treceam printr-o exorcizare.

Lui Detlef îi mergea și mai rău. Părea s-o ia razna. Tremura de frig și, deodată, și-a smuls puloverul de pe el. S-a așezat pe

scaunul care stătea în colţ, lângă fereastră. Fugea stând jos. Picioarele lui, subţiri ca nişte creioane, se tot zbăteau în sus şi în jos, de parcă ar fi fost pistoane. Îşi ştergea încontinuu transpiraţia de pe faţă, se cutremura tot. Nu mai era doar un tremurat, era mult mai rău. Se chircea şi ţipa de durere. Crampe la stomac.

Detlef puţea mai rău decât mine. Cămăruţa minusculă în care stăteam se umpluse de duhoarea care ieşea din noi. Auzisem că prieteniile dintre davişti se destramă când reuşesc să se lase. Dar m-am gândit că eu îl iubeam şi-acum pe Detlef, deşi puţea atât de îngrozitor.

Detlef s-a sculat, a reuşit cumva să ajungă până la oglinda pe care o aveam în cameră şi mi-a zis:

— Nu rezist la chestia asta. Nu pot. Zău că nu pot.

N-am reuşit să îi răspund. Nu aveam forţă să-l încurajez. Am încercat să nu gândesc ca el, să-mi ocup mintea cu o tâmpenie de roman horror pe care îl aveam pe-acolo. Pe urmă am răsfoit nervoasă paginile unui ziar, până când l-am făcut ferfeniţă.

Gura şi gâtul mi-erau îngrozitor de uscate. Dar gura mi-era şi plină de salivă. Nu puteam să o înghit, şi am început să tuşesc. Cu cât încercam mai mult să înghit saliva aia, cu atât tuşeam mai tare. M-au luat crampele de la atâta tuse. Pe urmă m-a apucat borâtul. Am umplut tot covorul cu o spumă albicioasă. M-am gândit, asta arată ca voma câinelui meu atunci când mânca iarbă. Tot tuşeam şi boram, nu mai puteam să mă opresc.

Mama stătea mai tot timpul în sufragerie. Când intra la noi, era total pierdută. Tot dădea fuga să ne mai cumpere ceva de mâncare, dar noi nu puteam înghiţi nimic din ce ne aducea. La un moment dat, a adus nişte bomboane cu malţ, care chiar mi-au făcut bine. M-am oprit din tuşit. Mama mi-a şters voma de pe covor. Era atât de drăguţă cu noi, iar noi nu eram în stare nici măcar să-i spunem mulţumesc.

Cândva, pastilele şi vinul au început să îşi facă efectul. Băgasem în mine cinci pastile de Valium de 10 mg, două de Mandrax,

peste care am turnat apoi aproape o sticlă de vin. După toate astea, un om normal ar fi fost lat câteva zile. Dar corpul meu era atât de otrăvit, încât nu mai reacționa aproape deloc la toxinele astea. Cel puțin, m-am mai liniștit și m-am întins în patul meu. Lângă pat pusesem un șezlong, pe care s-a întins Detlef. Nici nu ne atingeam. Fiecare era preocupat doar de sine. Am ațipit. Dormeam, dar știam prea bine că dorm și simțeam cum mă doare totul corpul. Era un talmeș-balmeș în capul meu. Credeam că oricine, dar mai ales mama mea, putea să vadă tot ce se petrece în sufletul meu. Că oricine putea să-mi citească gândurile murdare. Că toată lumea vedea că nu-s decât o scursură dezgustătoare. Îmi uram corpul. M-aș fi bucurat dacă corpul ăsta ar fi murit.

Seara am mai băgat niște pastile. Un om normal ar fi dat colțul. Eu am putut măcar să dorm profund câteva ore. M-am trezit după ce am visat că eram un câine care se bucurase întotdeauna de un tratament bun din partea oamenilor, dar care într-o zi a fost aruncat într-o cușcă și chinuit până la moarte. Detlef vâslea prin aer cu brațele și uneori mă lovea fără să vrea. Lumina era aprinsă. Lângă patul meu erau un lighean cu apă și un prosop. Mama le pusese acolo. Mi-am șters transpirația de pe față.

Detlef era într-o continuă mișcare, deși părea să doarmă profund. Se tot zbătea, dădea din picioare și își agita brațele.

Eu eram ceva mai bine. Am avut puterea să îi tamponez fruntea cu prosopul. Nu a simțit nimic. Îl iubeam la fel de mult, simțeam asta. Ceva mai târziu, când am ațipit din nou, am simțit că Detlef mă atingea și mă mângâia pe păr.

În dimineața următoare, ne mergea mult mai bine. Vechea zicere a daviștilor, cum că a doua zi de sevraj ar fi cea mai grea, nu s-a confirmat în cazul nostru. Dar era și prima oară când ne lăsam – și prima oară e întotdeauna cel mai ușor. De fiecare dată când încerci să te lași din nou, e de două ori mai greu. Pe la prânz, am început chiar să mai stăm la taclale. Mai întâi despre chestii lipsite de importanță și pe urmă, din nou, despre

viitorul nostru. Planurile noastre se schimbaseră puțin față de ziua precedentă – nu mai erau chiar atât de conservatoare. Ne-am jurat să nu mai luăm niciodată heroină, LSD sau pastile. Ne-am propus să ducem o viață liniștită, printre oameni liniștiți. Însă voiam să fumăm din nou haşiş, ca în vremurile bune, şi să ne împrietenim cu alți tineri care fumau haşiş, pentru că oamenii ăştia erau de obicei foarte paşnici. Nu doream să avem de-a face cu alcoolişti, care erau tâmpiți şi agresivi. Voiam, aşadar, să lăsăm în urmă lumea daviştilor şi să ne întoarcem printre cei care băgau doar haşiş.

De asemenea, Detlef voia să se întoarcă la muncă:

— O să mă duc la vechiul meu şef şi o să-i zic că am cam comis-o în ultima vreme, dar că acum am înțeles ce trebuie să fac cu viața mea. De fapt, şeful meu a fost întotdeauna foarte înțelegător cu mine. O să-mi reiau ucenicia şi sper să devin într-o zi instalator de conducte.

Eu am zis că de-acum voiam să mă concentrez total asupra şcolii şi că, dacă mă țineam de treabă, aveam şansa să ajung la *Realschule* şi poate chiar să-mi dau bacalaureatul.

Pe urmă a venit şi mama, care avea o surpriză uriaşă pentru noi. Fusese la medicul ei, care îi dăduse o rețetă pentru un flacon de Valeron. Am fost amândoi foarte încântați. Am luat fiecare douăzeci de picături, aşa cum prescrisese medicul. Nu am început să băgăm Valeron ca disperații, pentru că flaconul trebuia să ne țină toată săptămâna. Cu medicamentul ăsta, ne-am simțit mult mai bine. Sevrajul chiar începuse să devină suportabil. Mama ne făcea tot timpul budinca aia pe care o adoram. Ne aducea înghețată, ne îndeplinea toate dorințele. Ne-a adus tot felul de chestii de citit. O grămadă de benzi desenate. Înainte mă plictiseau benzile desenate. Acum, mă uitam la ele împreună cu Detlef. Nu le mai răsfoiam aşa, într-o doară, ca în trecut. Ne uitam la fiecare desen cu mare atenție şi, la cele mai haioase, ne prăpădeam de râs.

În ziua a treia, a început să ne meargă chiar bine. E adevărat, eram îndopați cu medicamente. Nu numai cu Valeron.

Înghițeam mai departe o grămadă de Valium și băgam și vin la greu. Aveam amândoi un *feeling* foarte bun, deși corpurile noastre otrăvite nu se curățaseră de tot și mai voiau dava din când în când. În seara celei de-a treia zile, am făcut din nou dragoste, după multă vreme. Atunci când ești pe heroină, nu prea ai chef de așa ceva. A fost prima dată, de când mă dezvirginase Detlef, că făceam dragoste fără să fim pe H. A fost trăsnet. Nu ne mai iubiserăm de mult cu atâta pasiune. Am stat întinși în pat ore întregi și ne-am mângâiat trupurile încă transpirate. De fapt, în ziua a patra am fi putut deja să ne dăm jos din pat. Dar am mai stat așa, împreună, încă trei zile, ne-am iubit, ne-am lăsat îngrijiți de mama și am tot înghițit Valium și vin. Ne ziceam că nici nu-i atât de groaznic să te lași și eram foarte încântați că nu mai eram pe dava.

În ziua a șaptea ne-am dat jos din pat. Mama era foarte bucuroasă că totul se terminase cu bine. Ne-a sărutat cu mult drag. În săptămâna aceea am ajuns să am o altă atitudine față de mama mea. Deodată o consideram o prietenă și mă gândeam că ar trebui să-i fiu recunoscătoare. Pe de altă parte, eram extrem de fericită că îl aveam pe Detlef. Mi-am spus din nou că n-are cum să mai fie pe lume un alt băiat ca el. Se hotărâse din prima, fără să ezite câtuși de puțin, să se lase împreună cu mine. Cel mai grozav era că dragostea noastră nu se prăpădise, așa cum se întâmplă de obicei la daviștii care se lasă, ci devenise și mai puternică.

I-am spus mamei că am vrea să ieșim puțin la aer, după ce am stat o săptămână întreagă în cămăruța mea. I s-a părut o idee bună. Când m-a întrebat Detlef încotro s-o luăm, n-am știut ce să-i răspund. Chiar nu îmi trecea nimic prin cap. Deodată ne-am dat seama că nu mai aveam unde să mergem. Toți prietenii noștri erau daviști. Și toate locurile pe care le cunoșteam și unde ne simțeam oarecum acasă făceau parte din lumea heroinei. Nu mai aveam nici o treabă cu găștile în care se fuma hașiș.

Detlef R.,
prietenul Christianei,
la Bahnhof Zoo.

Lutz F., „Lufo", a murit pe 25 ianuarie 1978. Făcea parte din gașca Christianei din Sound și îi insufla respect, pentru că, la început, nu se injecta decât în weekenduri.

Catherine Sch., „Stella“, a fost prietena Christianei și a locuit o vreme împreună cu ea. La paisprezece ani a ajuns în penitenciarul de femei din Lehrter Straße (Berlin).

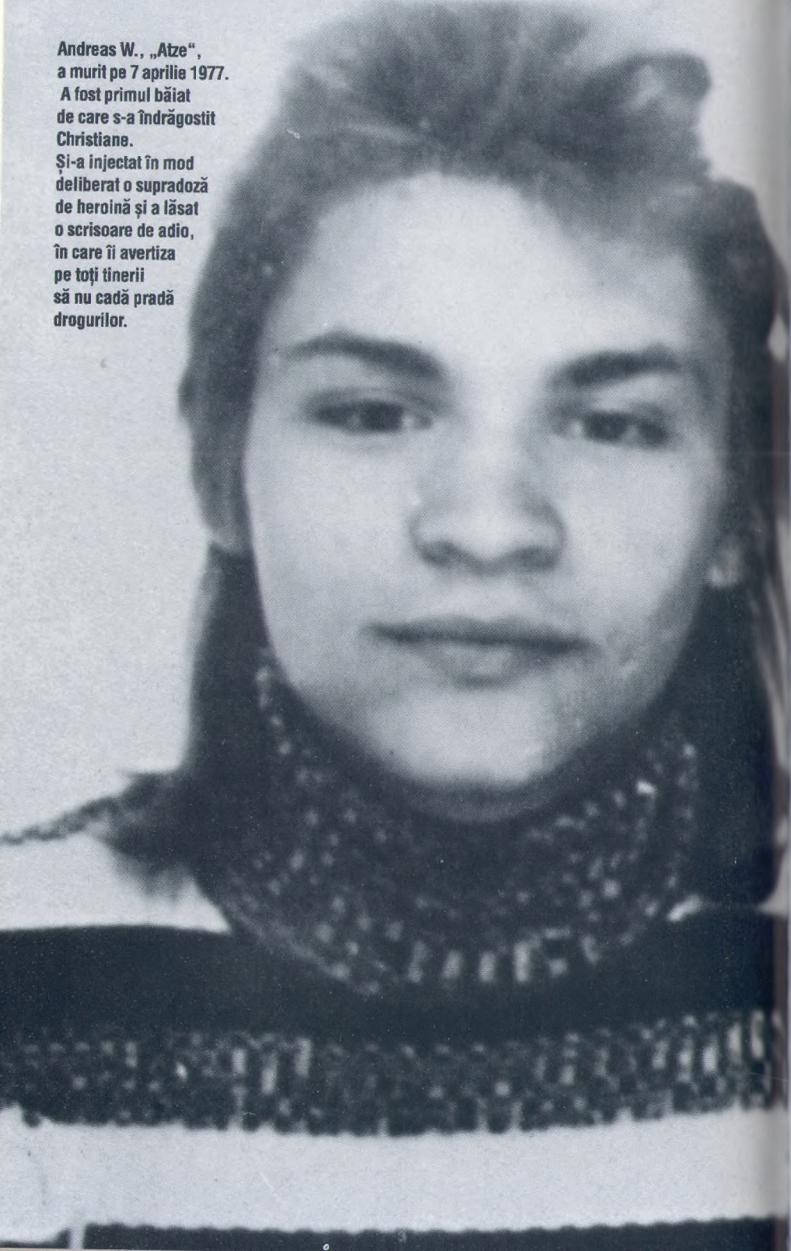

Andreas W., „Atze“,
a murit pe 7 aprilie 1977.
A fost primul băiat
de care s-a îndrăgostit
Christiane.
Și-a injectat în mod
deliberat o supradoză
de heroină și a lăsat
o scrisoare de adio,
în care îi avertiza
pe toți tinerii
să nu cadă pradă
drogurilor.

Babette D., „Babsi“,
a murit pe 19 iulie 1977.
A fost cea mai bună
prietenă a Christianei.
Tatăl ei vitreg era
un pianist renumit.
La momentul decesului,
era cea mai tânără
berlineză răpusă
până atunci de heroină.

Desene făcute de Babsi, cu două luni înainte să moară, în josul unei scrisori pe care i-a trimis-o prietenei ei, Stella, dintr-o clinică berlineză de boli nervoase.

Sus: *„Nu știu dacă mă înțelegi, dar m-a apucat chefull Nu-s un artist, nu asta mă interesează, e vorba de idei...! Frate, aici înăuntru o iau razna! Vreau să ies de-aici!“* Sub portrete: *„La început... 2 ani... 5 ani... 10 ani până la...“* Dreapta, scris oblic: *„Davaua e soră cu* feeling*-ul morții!“* Mai jos: *„Probabil că iubesc atât de mult moartea, că nu vreau să mă opresc!“* Jos, centru: *„Da' și eu n-am decât un lucru în cap!“* (n. red.)

Gropiusstadt. Vedere de pe derdeluș. Locurile unde se jucau copiii au fost betonate, îngrădite sau împrejmuite cu tot felul de panouri, pline de interdicții.

Centrul Evanghelic „Casa de Mijloc“ era punctul de întâlnire al tinerilor din Gropiusstadt. Intendentul Casei de Mijloc, pastorul Jürgen Quandt, a privit neputincios cum clubul s-a umplut de tineri care consumau droguri.

În Sound, „cea mai modernă discotecă din Europa", grupuri întregi de adolescenți și de copii au trecut de la droguri ușoare la heroină.

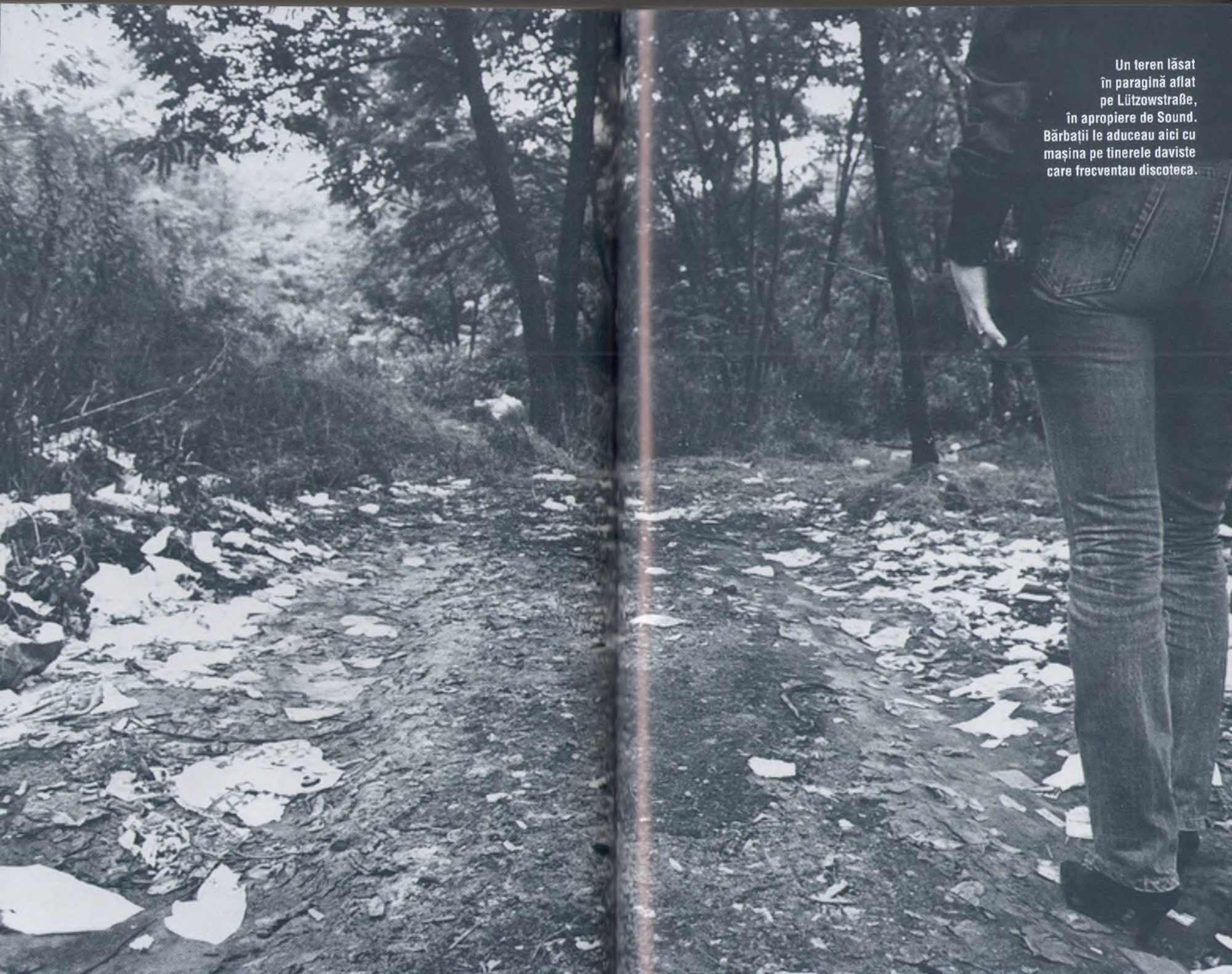

Un teren lăsat
în paragină aflat
pe Lützowstraße,
în apropiere de Sound.
Bărbații le aduceau aici cu
mașina pe tinerele daviste
care frecventau discoteca.

Tinere daviste pe „trotuarul puștoaicelor" de pe Kurfürstenstraße (Berlin). Fete între treisprezece și șaisprezece ani se ofereau aici pentru douăzeci de mărci.

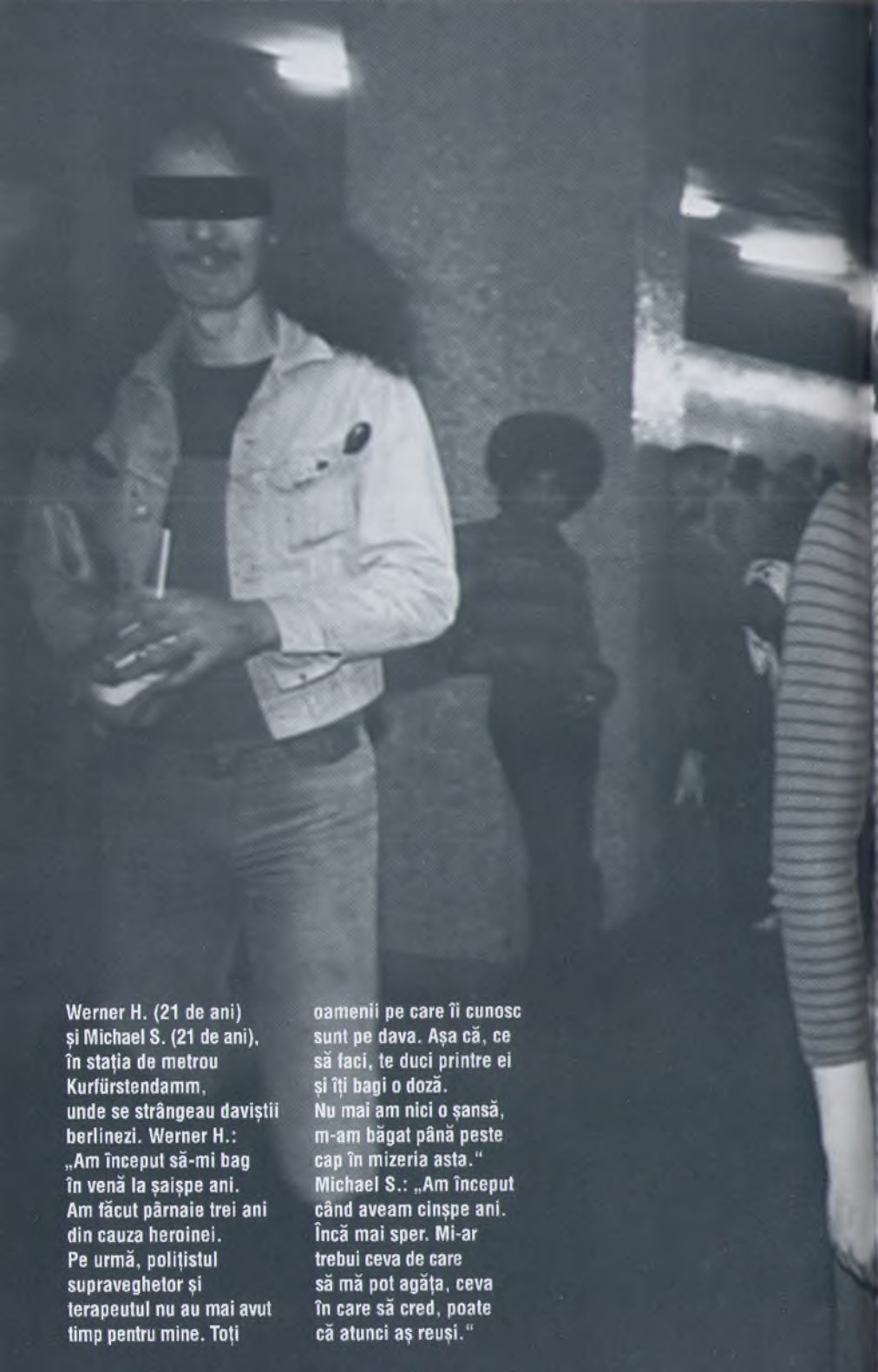

Werner H. (21 de ani) și Michael S. (21 de ani), în stația de metrou Kurfürstendamm, unde se strângeau daviștii berlinezi. Werner H.: „Am început să-mi bag în venă la șaișpe ani. Am făcut pârnaie trei ani din cauza heroinei. Pe urmă, polițistul supraveghetor și terapeutul nu au mai avut timp pentru mine. Toți oamenii pe care îi cunosc sunt pe dava. Așa că, ce să faci, te duci printre ei și îți bagi o doză. Nu mai am nici o șansă, m-am băgat până peste cap în mizeria asta.“ Michael S.: „Am început când aveam cinșpe ani. Încă mai sper. Mi-ar trebui ceva de care să mă pot agăța, ceva în care să cred, poate că atunci aș reuși.“

Bärbel W. (21 de ani), în căminul studențesc Eisenach: „M-am injectat prima oară la treișpe ani. Ieșitul la produs e ceva scârbos, dar e singurul fel în care fetele pot face rost de bani pentru droguri. Dacă vrei să te lași, trebuie să știi pentru ce. Eu nu știu."

Karin S. (17 ani), în fața toaletei de la Büllowbogen, un punct de întâlnire al dealiștilor: „Am început la treișpe ani. După o vreme, mama și-a dat seama și m-a denunțat. Credea că la pușcărie o să mă las. Dar acolo se găsea o grămadă de heroină. Când începi așa de devreme ca mine, nu prea mai ai nici o șansă.“

Locuința unui dependent de heroină din Beusselstraße (Berlin). Aproape toți dependenții își vând mai întâi toate bunurile – de la fierul de călcat până la combina stereo – pentru a-și cumpăra heroină.

Livia S. a început să se injecteze la cincisprezece ani și a murit la optsprezece ani în toaleta publică din Hansaplatz. În geanta ei s-a găsit o scrisoare către Direcția de Asistență Socială, în care Livia cerea să i se găsească un loc pentru terapie: „Vă rog din nou foarte mult să mă ajutați, pentru că fiecare zi care trece poate să mă coste viața. Vă rog să îmi acordați ajutorul dumneavoastră, ca să ajung din nou un om sănătos, apt de muncă."

Rudi H. (17 ani) și Dirk L. (18 ani), încercând să facă rost de clienți în Bahnhof Zoo. Rudi spune: „Mă înțep de trei luni și, din cauza asta, trebuie să ies la produs. Voiam să fac ceva cu viața mea. Acum nu se mai poate." Dirk se injectează de un an și jumătate: „Odată m-am lăsat și am găsit și o slujbă, dar, pe urmă, șeful a aflat de trecutul meu și m-a dat afară. Nu mi-e frică de dezintoxicarea fizică, ci de ce vine după aceea."

După o razie făcută în zona stației de metrou Kurfürstendamm, suspecți sunt percheziționați în secția de poliție din Bahnhof Zoo pentru a vedea dacă au asupra lor heroină.

Detlef R. în penitenciarul Moabit, reținut pentru cercetări. Încă mai visează să ducă o viață așezată alături de Christiane.

După ce m-a întrebat Detlef unde să mergem, mi s-a schimbat starea de spirit. Nu mai aveam Valeron, și probabil că de-aia ne cam luase agitația și ne trăgea ața afară din casă. Faptul că nu știam încotro s-o luăm mă făcea să fiu și mai agitată. M-am simțit deodată sfârșită și cu mintea goală. Așadar, se terminase cu davaua și nu știam încotro s-o luăm, pe cine mai putem vedea.

Ne-am dus la stația de metrou, fără să mai vorbim despre unde am putea să mergem. Totul s-a întâmplat automat. Parcă eram trași de un fir, fără să ne dăm seama. Evident că ne-am pomenit la Bahnhof Zoo. Detlef a zis, în sfârșit, ceva:

— Dacă tot suntem aici, măcar să-i salutăm pe Axel și Bernd. Altfel o să creadă că suntem la pârnaie, în cimitir sau mai știu eu pe unde.

— Sigur, am spus eu ușurată. Trebuie să le spunem cum a fost când ne-am lăsat. Poate reușim să-i convingem și pe ei să se lase.

Am dat de ei aproape imediat. Aveau o groază de dava. Câștigaseră bani buni în ziua aia. Detlef le-a povestit cum a fost când ne-am lăsat. Au zis că făcuserăm un lucru extraordinar. Apoi, Axel și Bernd ne-au spus că se duc la ei să-și tragă o doză.

Detlef s-a uitat la mine, eu la el. Ne-am întors privirea unul spre altul în același moment și am început să ne zâmbim larg.

— Asta chiar că ar fi o nebunie, încă din prima zi, am zis eu.

— Știi, a răspuns el, în fond am putea să ne mai înțepăm așa, din când în când. E foarte mișto să fii pe dava, cât timp nu ești dependent. Numai că trebuie să fim foarte atenți, să n-o comitem iar. Să mai trec printr-un sevraj ca ăsta – nu mai rezist.

— Normal, câte o doză din când în când, asta-i absolut OK. Acum știm foarte bine că n-avem voie să ajungem iarăși dependenți.

Mintea mi-era total varză. Nu voiam decât să mă înțep. Detlef i-a spus lui Axel:

— Poți să ne dai și nouă niște dava? Când o să pot, ți-o dau înapoi.

Axel și Bernd ne-au zis să ne gândim bine dacă vrem cu adevărat să o luăm de la capăt. Pe urmă ne-au mai zis că săptămâna viitoare vor să se lase și ei. Dar, înainte de asta, trebuiau să facă rost de niște Valeron. Ziceau că o să se ducă din nou la muncă și o să-și mai tragă o doză doar așa, din când în când.

La două ore după ce ieșiserăm din locuința mamei mele, eram amândoi pe dava și ne simțeam total *happy*. Am luat-o pe Kurfürstendamm braț la braț. Era un *feeling* atât de mișto să fii pe dava și să nu trebuiască să fugi de colo-colo după bani și droguri, ci doar să te plimbi așa, agale, fără nici o grijă. Fără să-ți fie teamă că nu o să ai dava în dimineața următoare. Că doar nu voiam să ne reapucăm. Detlef mi-a zis pe un ton voios:

— Mâine-dimineață facem câteva genuflexiuni și ziua noastră o să înceapă atât de mișto fără dava!

Chiar credeam că așa o să se întâmple. Ne-am făcut atâtea iluzii. Prima dintre ele a fost să credem că în săptămâna aia în care am stat la mama, cu dureri și borât, noi terminaserăm cu dezintoxicarea. Sigur, am scos din corp otrava, măcar heroina. Dar, în schimb, ne-am îndopat cu Valeron, Valium și așa mai departe. Și nu ne-am gândit nici o clipă la ce avea să urmeze după dezintoxicarea fizică. Mama era la fel de naivă. Ea credea că am sărit pârleazul. De unde să fi știut ea cum stăteau lucrurile de fapt?

Noi doi însă ar fi trebuit să pricepem ce ne așteaptă, pentru că îi tot auziserăm pe alții povestind despre încercările lor de a se lăsa. În realitate, nu voiam să privim adevărul în față. Eram, pe undeva, încă niște copii foarte naivi. Degeabă trecuserăm prin atâtea – propria noastră experiență nu ne ajuta cu nimic.

Timp de aproape patru săptămâni am reușit să facem ceea ce ne propuseserăm. Nici unul din noi nu a mers la produs. Băgam o doză doar atunci când ne făcea cineva cinste sau când puneam cumva mâna pe niște bani. Numai că ne străduiam tot mai mult să găsim pe cineva care să ne dea moca niște dava sau să facem cumva rost de bani. Dar sigur că nu voiam să recunoaștem asta.

Săptămânile alea au fost bestiale. Încă nu trebuia să mă duc la școală, pentru că mama a vrut ca primele săptămâni fără heroină să fie cât mai frumoase pentru mine. I-a dat voie lui Detlef să stea mai departe la noi acasă. Am început să cunosc o cu totul altă față a lui. Îl iubeam tot mai mult, dacă era cu putință așa ceva. Era lipsit de griji, vesel și plin de idei. Eram doi adolescenți jovialí, sau cel puțin așa încercam să părem.

Ne duceam în Grunewald și făceam lungi plimbări prin pădure. Uneori luam cu noi și pisicile – eu aveam două pisici – și le lăsam să se cațere prin copaci. Făceam dragoste aproape în fiecare noapte. Totul era atât de cool! Câteodată eram *clean* câteva zile la rând, dar se întâmpla și s-o ținem trei zile pe dava. Dacă primeam niște H de la cineva, o tuleam apoi cât mai repede din zona daviștilor. Cel mai mult ne plăcea să mergem pe Kurfürstendamm și să ne amestecăm printre toți burjuii de pe-acolo. Într-un fel, voiam să fim ca ei, dar, totuși, parcă și puțin diferiți. Oricum, voiam să ne dovedim nouă – și să le arătăm și celorlalți – că nu suntem niște davişti terminați, chiar dacă băgaserăm în vână la greu.

Când aveam creierii prăjiți de la dava, ne duceam în discoteci unde lumea nu se droga, de pildă Flashpoint sau Big Eden. Ședeam acolo, făcuți varză, și ne gândeam că suntem aproape ca oamenii din jurul nostru, dar în nici un caz niște davişti distruși. Câteodată stăteam și o zi întreagă în casă. Ne uitam pe fereastră cu orele și ne povesteam ba una, ba alta. Încercam să rupem frunze din pomii bolnavi care erau în fața casei. Mă aplecam cât puteam pe fereastră, Detlef mă ținea de picioare, și chiar ajungeam să smulg câteva frunze. Ne pupam, ne zbenguiam, citeam și, mai tot timpul, ne cam prosteam. Nu purtam niciodată discuții serioase despre viitorul nostru. Uneori, foarte rar, mi se făcea deodată rău. Asta se întâmpla atunci când apărea câte o problemă. De exemplu, când aveam o mică ceartă cu Detlef din cauza unor prostii. Nu mai reușeam să mă detașez de problema aia. O tot rumegam până când începeam să mă tem

că o s-o iau razna. Atunci mă gândeam imediat la dava, pentru că știam că chestia aia nu m-ar mai fi măcinat dacă mi-aș fi tras o doză.

Pe urmă însă chiar a apărut o problemă. Klaus, prietenul mamei mele, a început să mârâie din cauza lui Detlef. Zicea că locuința era prea neîncăpătoare ca să mai stea încă cineva cu noi. Mama nu prea avea cum să-l contrazică. Eram complet neputincioasă, la fel ca în ziua când Klaus mă obligase să dau câinele. Brusc, toată viața asta atât de cool s-a dus dracului. Trebuia să merg din nou la școală, iar Detlef nu mai avea voie să doarmă la mine.

La școală nici nu am băgat de seamă că lipsisem trei săptămâni. Oricum, pierdusem de mult contactul cu ce se preda. Acum o dădusem pe fumat. Când nu eram pe H, fumam patru până la cinci pachete pe zi. Îmi aprindeam țigară de la țigară. N-am rezistat nici măcar la prima oră fără să fumez. Am ieșit din clasă și m-am dus la WC, ca să trag repede câteva țigări. În ziua în care m-am întors la școală, am fumat până mi s-a aplecat. Am vomitat în coșul de hârtii. N-am stat mai deloc prin clasă.

Pentru prima oară după trei săptămâni, nu l-am văzut pe Detlef o zi întreagă. În ziua următoare, imediat după prânz, când s-au terminat orele, m-am dus direct la Bahnhof Zoo. Aveam atâtea bănuieli... Și, desigur, Detlef al meu era acolo, așteptând să-i pice un client.

Mi s-au întors mațele pe dos când l-am văzut din nou pe Detlef în gara aia împuțită, stând după clienții ăia grețoși. Dar el mi-a spus că nu mai are nici un sfanț și că, oricum, nu are nimic mai bun de făcut. Revenise la viața lui de dinainte: dormea de cele mai multe ori la Axel și Bernd, venea în fiecare zi la gară și își injecta zilnic doza. Dacă voiam să-l văd, trebuia să mă duc și eu la gară. Detlef era singurul om care conta pentru mine. Nu puteam să concep viața fără el. Așa că mă duceam din nou, aproape zi de zi, la gară.

Mama Christianei

În duminica în care am găsit stropi de sânge în baie și m-am uitat la brațele Christianei, parcă mi s-a luat un văl de pe ochi. A fost o lovitură grea pentru mine. Într-un fel, Christiane îmi întindea factura pentru educația pe care i-o dădusem și de care fusesem atât de mândră până atunci. Acum, vedeam deodată că făcusem totul greșit, și asta doar pentru că încercasem să nu repet greșelile tatălui meu.

De exemplu, când Christiane a început să frecventeze discoteca Sound, nu am fost tocmai încântată, dar prietena ei Kessi și alți tineri din Casa de Mijloc se duceau și ei tot timpul în Sound. Mi-am zis că n-o fi foc dacă se duce și Christiane acolo din când în când. Tinerii erau foarte entuziasmați de discoteca aceea, și nu puteam să nu mă gândesc la toate plăcerile nevinovate pe care mi le interzisese tata când eram de vârsta lor.

La fel de îngăduitoare am fost și atunci când Christiane mi l-a prezentat pe prietenul ei, Detlef, pe care îl cunoscuse în Sound. Detlef mi-a făcut o impresie foarte bună. Știa să se poarte și era o fire deschisă.

Fără îndoială, era un tânăr foarte plăcut. Și am considerat că, la vârsta ei, era absolut normal ca fata mea să se îndrăgostească de un băiat. Iar Detlef era un băiat cumsecade și se vedea că ține cu adevărat la Christiane.

Dacă mi-ar fi spus cineva pe atunci că amândoi luau deja heroină, i-aș fi zis că e nebun de legat. Pentru că, în afară de faptul că era înamorată de Detlef, nu am văzut nimic ieșit din comun în comportamentul Christianei.

Dimpotrivă, îmi părea mai liniştită şi mai echilibrată, după ce fusese foarte recalcitrantă în ultima vreme. Chiar şi la şcoală părea să îi meargă mai bine.

După ce termina orele, vorbeam la telefon şi ea îmi spunea ce are de gând să facă – de exemplu, că se duce la nişte colegi de şcoală sau că merge să-l ia pe Detlef de la muncă. Nu aveam de ce să mă opun. În timpul săptămânii, se întorcea de regulă acasă la ora cinei. Iar când mai întârzia, dădea telefon şi, peste o oră, era acasă. Uneori se mai ducea după aceea la Casa de Mijloc sau se mai întâlnea cu prietenii – cel puţin aşa îmi spunea.

De asemenea, a început să mă ajute din nou în casă şi, drept recompensă, îi mai aduceam o mică atenţie. De pildă, îi luam un disc sau îi dădeam ceva mai mulţi bani de buzunar. Prietenul meu, Klaus, nu credea că fac bine. Spunea că ar trebui să mă mai gândesc şi la mine. După părerea lui, Christiane nu făcea decât să se folosească de mine. Într-un fel, poate că avea dreptate. Am simţit întotdeauna că trebuie să fac ceva special pentru Christiane, să compensez cumva lucrurile urâte care se întâmplaseră în familie. Dar pe atunci nu-mi dădeam seama atât de clar de toate astea.

Prietenul meu nu credea că fac bine nici când îi dădeam voie Christianei să stea peste noapte la prietenele ei. Zicea că, de fapt, Christiane petrece noaptea în altă parte. Dar n-aş fi putut s-o spionez. Tatăl meu mă urmărise tot timpul, deşi eu nu făceam nimic rău.

Într-o zi, Christiane mi-a spus că se culcase cu Detlef:

— Mămico, a fost atât de drăguţ cu mine, nici nu-ţi poţi închipui.

Acum mi se părea că înţeleg de ce voia să doarmă la fiecare sfârşit de săptămână la prietenele ei.

Dar o făcuse deja. Şi, până la urmă, nu vedeam nimic rău în asta. De atunci, am lăsat-o din când în când să doarmă la Detlef.

Cum aş fi putut să îi împiedic să se culce unul cu altul? La televizor şi în ziare dai tot timpul de psihologi care spun că tineretul de azi se maturizează mai repede şi că sexualitatea nu trebuie reprimată. Şi eu sunt de aceeaşi părere.

Christiane avea, cel puțin, un prieten constant. Alte fete, din vecini, umblau azi cu unul și mâine cu altul. Faptul că ea avea o relație stabilă mă liniștea.

Pe de altă parte, ca să spun tot adevărul, uneori îmi cam făceam griji. Mai ales din pricina noilor prieteni pe care Christiane și-i făcuse în Sound. Îmi povestise că unii dintre ei luau droguri. Dar nu-mi zisese nimic despre heroină. Doar că erau unii care fumau haşiş şi luau LSD. Îmi povestise niște lucruri înspăimântătoare și chiar îmi mărturisise că prietena ei Babsi era dependentă de droguri. Dar vorbea cu atâta silă de lucrurile astea, era atât de dezgustată, încât nu mi-am imaginat nici o clipă că ar putea să ia și ea droguri.

Când am întrebat-o de ce umblă de fapt cu oamenii ăștia, mi-a zis:

— A, mami, mi-e așa milă de ei. Nimeni nu vrea să aibă de-a face cu ei. Iar ei se bucură când mai schimbă o vorbă cu cineva. Au nevoie de ajutor.

Iar Christiane fusese întotdeauna așa, încerca să îi ajute pe toți. Astăzi știu că, de fapt, atunci când îmi spunea lucrurile astea, vorbea despre ea.

Într-o seară, la mijlocul săptămânii, s-a întors acasă foarte târziu, pe la unsprezece, și mi-a zis:

— Mami, te rog, nu mă certa. Am fost cu prietenii la un centru de dezintoxicare pentru tineri care se droghează.

— Dar ce se întâmplă acolo? am întrebat-o.

— Am stat de vorbă cu oamenii ăștia, am încercat să îi convingem să se lase de droguri. Dacă ajung și eu vreodată să fiu dependentă... a spus apoi, chicotind.

Când am auzit asta, m-am uitat la ea foarte speriată.

— Glumesc, mami. Eu n-am nici o problemă.

— Dar Detlef?

Christiane s-a arătat foarte indignată:

— El n-ar face niciodată așa ceva! Auzi, Detlef!

Astea s-au petrecut în iarna lui 1976. De atunci am rămas cu o bănuială apăsătoare, dar am căutat să o înăbuș. Nu luam în seamă

ce îmi zicea prietenul meu. El era gata să pună pariu pe orice că fiica mea se droga. Dar eu nu puteam să cred așa ceva. Nu e atât de ușor să accepți că tot ce ai făcut a fost degeaba, că ai dat greș ca mamă. Mă tot gândeam că fata mea n-ar face una ca asta – m-am agățat de gândul ăsta cu disperare.

În perioada următoare, am încercat să o țin pe Christiane mai din scurt. De multe ori, îi spuneam: „Diseară, ești acasă la cină." Dar nu venea. Și atunci nu mai aveam ce să fac. Cum aș fi putut s-o caut prin tot orașul ăsta? Chiar și fără toate strategiile mele de a-mi alunga temerile, n-aș fi bănuit nici un moment că era la Bahnhof Zoo. Mă bucuram când suna la opt și jumătate și îmi spunea: „Mămico, vin imediat, nu-ți face griji." Pur și simplu, n-o mai scoteam la capăt cu ea.

E adevărat, uneori mă asculta când îi interziceam să iasă. O auzeam atunci cum le spunea prietenilor ei la telefon, cu un soi de mândrie: „Nu, azi nu am voie să vin. Rămân acasă." Lucrul ăsta nu părea s-o afecteze deloc. Totul era cumva contradictoriu. Pe de-o parte, rupea hățurile, era extrem de obraznică și te aducea la disperare când încercai să stai de vorbă cu ea. Pe de altă parte, părea să te respecte când puneai piciorul în prag. Oricum, era deja prea târziu.

La sfârșitul lui ianuarie 1977, într-o duminică, a venit ora adevărului. A fost cumplit. Voiam la baie. Ușa era încuiată. La noi în casă, nimeni nu se încuia în baie. Înăuntru era Christiane, care nu voia să deschidă. În momentul acela, am priceput despre ce e vorba. Și, pentru prima dată, mi-a fost clar că mă mințisem tot timpul. Altminteri, n-aș fi putut să-mi dau seama într-o clipită ce se întâmplă în baie.

Am început să bat cu pumnii în ușă. Dar tot nu mi-a deschis. Aproape că am făcut o criză de nervi. Am înjurat, m-am milogit, doar să-mi deschidă odată. Până la urmă, a ieșit și s-a dus la ea în cameră. În baie, am văzut o lingură înnegrită și pete de sânge pe perete. Presimțirea mea se adeverise. Știam ce înseamnă toate astea din ziare. Prietenul meu mi-a zis doar atât:

— Acum mă crezi?

M-am dus după Christiane. I-am spus:

— Christiane, ce ai făcut?

Eram terminată. Tremuram ca varga. Nu știam ce să fac, să mă pun pe plâns sau să urlu. Trebuia mai întâi să vorbesc cu ea. Christiane plângea de ți se rupea inima. Nu voia să se uite la mine. Am întrebat-o:

— Ți-ai injectat heroină?

Nu mi-a răspuns. Plângea cu sughițuri și părea că nu-i în stare să scoată un cuvânt. I-am apucat brațele cu forța, le-am întins și am văzut ce era de văzut. Urmele lăsate de injecții erau ușor de observat pe ambele brațe. Dar nu arătau prea rău. Nu era nici o vânătaie și nu se vedeau decât două sau trei puncte unde se injectase, printre care și cel din ziua aia. Era mai roșu decât celelalte.

Pe urmă a recunoscut. Plângând. În momentul ăla, am crezut că o să mor. Chiar voiam să mor. Eram atât de disperată, încât nici nu mai eram în stare să gândesc. Nu știam ce să fac. Apoi i-am zis:

— Și acum ce facem?

Chiar am întrebat-o asta pe Christiane. Eu una mă simțeam complet neajutorată.

A fost o lovitură teribilă – lovitura pe care încercasem s-o evit atâta vreme. Nu făcusem decât să amân momentul ăsta. Pe de altă parte, nici nu prea știam cum poți să-ți dai seama că cineva se drogheză, care sunt exact simptomele. Până atunci nu observasem ca fiica mea să fie obosită, nu remarcasem nimic anormal. De cele mai multe ori era veselă și plină de viață. Singurul lucru care îmi atrăsese atenția în săptămânile de dinainte era faptul că uneori, când se întorcea ceva mai târziu acasă, dispărea foarte repede în camera ei. Dar mi-am zis că, probabil, se simțea cu musca pe căciulă pentru că întârziase.

După ce m-am calmat cât de cât, ne-am gândit împreună ce e de făcut. Christiane mi-a mărturisit că și Detlef era dependent de heroină. A spus că, dacă nu se lăsa și el odată cu ea, totul era în zadar. Dacă unul ar fi continuat să se drogheze, l-ar fi tras în

jos şi pe celălalt. Mi s-a părut logic. Am hotărât împreună ca amândoi să înceapă imediat dezintoxicarea la noi acasă.

Christiane părea acum foarte deschisă şi sinceră cu mine. A recunoscut imediat că Detlef se prostitua la gară ca să facă rost de bani pentru heroină. Am fost îngrozită. Dar n-am întrebat-o dacă nu cumva făcea şi ea asta cu bărbaţii de pe-acolo. Nu o bănuiam de aşa ceva, doar era îndrăgostită de Detlef. Iar ea mi-a spus că Detlef câştiga întotdeauna destui bani pentru heroină.

Christiane mă asigura întruna: „Mami, crede-mă, chiar vreau să mă las. Pe bune." Seara am plecat să-l căutăm pe Detlef. Atunci m-am uitat prima oară mai bine la făpturile alea jalnice, scheletice, care umblau în sus şi-n jos pe peron. Christiane mi-a spus:

— Nu vreau să ajung şi eu aşa. Uită-te la tipii ăştia, sunt terminaţi!

Ea arăta încă destul de bine. Asta m-a liniştit. Sau aproape că m-a liniştit.

Nu l-am găsit pe Detlef, aşa că ne-am dus la tatăl lui, care ştia că fiul său este dependent de heroină, dar nu şi că Christiane îi călcase pe urme. I-am făcut reproşuri. L-am întrebat de ce nu-mi spusese nimic. Mi-a răspuns că îi fusese ruşine să discute despre asta.

Tatăl lui Detlef părea uşurat. Voia să se implice şi financiar în povestea asta. Până acum încercase în zadar să îl ajute cumva pe fiul lui. Cred că m-a privit ca pe un înger. Adevărul e că mă simţeam plină de putere. Habar n-aveam câte mă mai aşteptau.

În ziua următoare am plecat de una singură să caut un sfat de specialitate. Mai întâi m-am dus la Oficiul de Asistenţă pentru Tineri şi le-am spus oamenilor de acolo că fiica mea de paisprezece ani e dependentă de heroină şi că am nevoie de ajutor. Dar n-am primit nici un sfat. Tot ce mi s-a spus a fost s-o trimit într-un centru de specialitate. Le-am zis că asta nici nu intră în discuţie. Christiane s-ar fi simţit respinsă. În plus, funcţionarii de acolo nici nu ştiau precis vreun centru anume unde ar fi putut să fie internată. Trebuiau mai întâi să găsească unul, şi cică asta nu se făcea bătând din palme. Oricum, au zis ei, locurile bune pentru copii greu educabili erau puţine. Le-am spus:

— Nu e greu educabilă. Este dependentă de droguri.

Nu făceau decât să se uite la mine și să dea din umeri. În cele din urmă, m-au sfătuit să mă duc cu Christiane la un consilier educațional.

Când i-am propus asta Christianei, mi-a spus doar:

— Ce rost are? Ăia habar n-au de nimic. Ceea ce-mi trebuie mie e o terapie.

Dar toate instituțiile la care am fost nu au putut să-mi ofere nimic. Am bătut centrele de consiliere antidrog, Universitatea Tehnică, asociația Caritas și nu știu câte alte oficii. De fapt, am fost cam peste tot. Dar tot nu știam cum să procedez.

Consilierii antidrog nu prea credeau că sunt șanse să te lași stând acasă. Spuneau că, fără terapie, e greu să duci dezintoxicarea la bun sfârșit. Dar, pentru că fiica mea era atât de tânără, puteam să îmi încerc norocul și cu ea acasă. Oricum, mi-au zis că deocamdată nu era nici un loc liber într-un centru de specialitate și că ar putea să apară unul în trimestrul următor. Mi-au mai dat niște sfaturi legate de dietă, pentru a preveni deficitul de substanțe nutritive.

Dezintoxicarea a mers bine încă din prima săptămână. Cei doi nu au făcut nazuri, nici nu au încercat să-și ia tălpășița. Îmi recăpătasem speranța. După opt zile, eram sigură: Christiane reușise, slavă Domnului. Peste câteva săptămâni, a reluat școala. Se ducea din nou regulat la ore și zicea chiar că ia parte la discuțiile din clasă.

După un timp însă, a început iar să umble creanga. Măcar acum îmi spunea totdeauna unde e. Și îmi dădea informații foarte precise. Când suna seara la opt, îmi spunea: „Mami, sunt în cafeneaua cutare. M-am întâlnit cu cutare și cutare. Vin acuș acasă."

Acum eram în alertă. Îi controlam brațele, dar nu am descoperit noi urme de înțepături. Nu mai avea voie să doarmă la Detlef în weekend. Pe de altă parte, voiam să îi arăt că am încredere în ea. Așa că sâmbăta îi dădeam voie să vină mai târziu acasă. Aveam dubiile mele, dar, pur și simplu, nu știam cum să mă port cu ea. Degeaba îmi spărgeam capul, tot nu reușeam să găsesc o soluție.

Mi-era groază să ajung iar dependentă fizic de heroină. Dar când Detlef era pe val și eu eram *clean*, nu mai exista nici un *feeling* între noi. Eram ca doi străini. De-aia am marșat când Detlef a început să-mi dea din nou H. În timp ce ne înfigeam acul, ne făgăduiam unul altuia că n-o să mai devenim niciodată dependenți. Chiar și atunci când am ajuns să tremurăm din nou la gândul că s-ar putea să nu ne rămână dava și pentru dimineața următoare, tot ne mai amăgeam că noi nu depindem fizic de drog și că ne putem lăsa oricând.

Toată nenorocirea a luat-o de la capăt. Eram din nou în rahat până-n gât, dar ne furam singuri căciula, spunându-ne că totul e sub control.

Mai întâi, Detlef făcea trotuarul pentru amândoi. Evident, asta n-a ținut multă vreme, așa că a trebuit să ies și eu la înaintare. La început, am avut un noroc chior cu niște clienți mai vechi de-ai lui Detlef, și toată treaba nu mi s-a părut atât de grețoasă.

Când m-am hotărât să mă apuc din nou de produs, Detlef m-a luat cu el la Jürgen. Jürgen ăsta era un tip destul de cunoscut în mediile de afaceri berlineze. Avea o grămadă de bani și lua masa cu politicieni importanți. Chiar dacă trecuse de treizeci de ani, avea o alură tinerească. Vorbea jargonul adolescenților și le înțelegea problemele. Nu era ca managerii ăia hârșiți care n-au în cap decât să facă bani.

Am ajuns deci pentru prima dată la Jürgen acasă. Acolo am văzut vreo duzină de tineri care şedeau în jurul unei mese de lemn imense. Pe masă erau sfeşnice de argint, cu lumânările aprinse, şi tot felul de sticle cu vinuri scumpe. Lumea stătea de vorbă şi era foarte relaxată. Şi am observat că tipii şi gagicile de la masă aveau ceva în căpăţână. Jürgen conducea discuţia. Ascultându-l, mi-am zis că omul e brici. Înainte de toate, mă impresiona faptul că, deşi avea o casă trăsnet, care costase precis o avere, nu era deloc scorţos sau înfumurat.

Oamenii ăştia ne-au tratat din prima ca pe nişte vechi prieteni, cu toate că eram singurii davişti de acolo. După ce s-a mai trăncănit una-alta, un tip şi-o tipă au întrebat dacă pot să meargă să facă un duş. Jürgen a spus:

— Normal, pentru ce avem duşuri în casă?

Duşurile erau chiar lângă living. Cei doi au intrat şi, după puţin timp, s-au mai dus şi alte perechi după ei. Apoi s-au întors cu toţii goi şi au întrebat unde găsesc nişte prosoape. Mi-am zis că gaşca asta e supercool şi că oamenii ăştia ţin într-un fel unii la alţii. Şi m-am gândit că, într-o bună zi, Detlef şi cu mine o să avem şi noi o casă din asta mişto, iar atunci o să putem invita pe la noi prieteni care să fie tot aşa de OK.

Câţiva umblau deja goi prin casă, sau doar cu un prosop legat peste şale, după care au început să se mozolească. O pereche s-a dus în dormitor, unde era un pat imens. Între dormitor şi living era un coridor lat, aşa că puteam vedea ce se întâmplă în dormitor. Cei doi au început să facă amor, apoi s-au urcat şi alţii în patul ăla imens. Tipii şi-o trăgeau cu fetele, dar şi între ei. Unii o făceau chiar pe masa din living.

Îmi dădusem seama de mult că aici se punea de o adevărată orgie. Au vrut să ne atragă şi pe noi în jocul lor. Dar eu nu aveam chef. Nu voiam să pună vreunul mâna pe mine. Nu mă scârbea ce se întâmpla, ba chiar mă excita atmosfera asta libertină. Dar voiam să fiu doar cu Detlef. Ne-am dus amândoi într-o cameră alăturată. Ne-am mângâiat o vreme, pe urmă ne-am

dezbrăcat. Deodată ne-am pomenit cu Jürgen în cameră. Stătea și ne privea. Atât. Nu m-a deranjat prea tare, pentru că în casa aia lumea era total lipsită de inhibiții și, în fond, Jürgen ne plătea. Speram doar să nu se dea la noi.

Dar Jürgen nu făcea decât să se uite la noi. În timp ce am făcut dragoste cu Detlef, el s-a masturbat. După aceea n-am mai stat mult, pentru că trebuia să ajung acasă. Când am plecat, Jürgen i-a strecurat lui Detlef o bancnotă de o sută de mărci.

Jürgen a devenit unul dintre principalii noștri clienți. Era bisexual. De cele mai multe ori ne duceam la el împreună. Atunci eu mă ocupam de el sus, iar Detlef jos. Primeam întotdeauna o sută de mărci pentru asta. Câteodată mergea doar unul din noi. Pentru șaizeci de mărci. Sigur, Jürgen era și el un client și, ca atare, îl suportam aproape la fel de greu ca pe toți ceilalți. Dar era singurul client pentru care simțeam, cum să spun, chiar un fel de prietenie. Oricum, îl respectam. Era o plăcere să stai de vorbă cu el, pentru că avea întotdeauna idei grozave și pricepea totul perfect. Se descurca foarte bine în societatea asta în care trăiam cu toții.

Cel mai mult admiram la el faptul că știa să umble cu banii. Eram fascinată când îmi povestea cum își investea banii și cum ajungeau să se înmulțească aproape automat. Pe lângă asta, era extrem de generos. Cei care luau parte la orgii nu cred că primeau bani pentru asta, dar într-o zi am văzut cum unul dintre tinerii de acolo i-a cerut câteva mii de mărci pentru un Mini Cooper. Jürgen n-a stat mult pe gânduri, i-a scris un cec și i-a spus:

— Poftim, ia-ți un Mini Cooper.

Jürgen era singurul client la care mă mai duceam chiar dacă nu aveam treabă cu el. Uneori îmi petreceam seara pe acolo uitându-mă la televizor, și atunci lumea asta nu mi se mai părea atât de nasoală.

Detlef și cu mine mergeam iarăși în locurile unde se adunau daviștii. Discotecile pentru adolescenți normali nu ne mai

interesau. Când nu eram la Bahnhof Zoo, mă învârteam prin stația de metrou Kurfürstendamm. Pe peron se strângeau adesea vreo sută de davişti. Veneau pe aici dealeri, dar și clienți care se specializaseră pe davişti. Înainte de toate însă, stația de metrou era un loc de întâlnire, unde puteai să te vezi și s-o arzi împreună.

Eu umblam de la un grup la altul și trăncăneam cu toți. Când mă învârteam așa printre ceilalți davişti, chiar mi se părea că sunt cineva. Umblam pe peronul ăla ca un star printre staruri. Vedeam câte o bunicuță care, venind de la Wertheim sau de la Bilka cu nu știu câte pungi de plastic, ne privea cu ochii bulbucați de groază, și mă gândeam că noi suntem din altă ligă. Sigur, noi duceam o viață foarte dură, puteam muri de pe o zi pe alta și știam că o să ne prăpădim cât de curând. Dar era alegerea noastră. Mie, cel puțin, îmi plăcea să trăiesc așa. Mă gândeam la banii pe care îi câștigam. Aveam nevoie de o sută de mărci pe zi numai pentru dava. Dacă puneam la socoteală și celelalte cheltuieli, spărgeam cu totul vreo patru mii de mărci pe lună. Păi, atâta câștiga un director de firmă. Iar eu făceam banii ăștia la paișpe ani.

Sigur că era naspa să faci trotuarul. Dar, dacă eram pe H, nu mă deranja prea tare. În fond, de cele mai multe ori îi trăgeam în piept pe clienți. Eu nu prestam nici pe departe de banii pe care mi-i dădeau ei. De asemenea, eu stabileam condițiile, iar prima dintre ele era că nu mi-o pun.

Printre noi erau și davişti care spuneau că au nevoie de patru grame de H pe zi. Patru grame te costau pe atunci între cinci sute și opt sute de mărci. Iar ei strângeau suma asta aproape zi de zi. Așa că ăștia câștigau mai mult decât orice director general, fără să-i prindă gaborii. Iar eu puteam să mă duc oricând la stația de metrou Kurfürstendamm și să stau la taclale cu oamenii ăștia, care erau adevărate vedete.

Cam astea erau sentimentele și gândurile mele prin februarie-martie 1977, cel puțin atunci când eram pe val. Altfel, nu-mi

mergea prea bine, dar mai aveam până să mă duc complet la fund. Puteam încă să mă mint, să-mi fac tot felul de iluzii. Îmi intrasem cu totul în rolul de davistă. Mă simțeam foarte cool. Nu îmi mai era teamă de nimic.

Odinioară, când nu eram pe dava, mi-era frică de orice. De tatăl meu, pe urmă de prietenul mamei mele, de jaful ăla de școală și de profesori, de administratorii de bloc, de poliția rutieră și de controlorii din metrou. Acum mă simțeam intangibilă. Nu îmi mai păsa nici măcar de polițiștii în civil care ne dădeau târcoale prin gară. La fiecare razie am scăpat ca floarea.

În perioada asta am avut contacte și cu davișți pe care îi admiram pentru felul în care știau să se controleze. De exemplu, Atze și Lufo. Atze fusese primul meu prieten, un băiat de care mă îndrăgostisem lulea și singurul cu care avusesem o relație mai strânsă înainte de Detlef. Lufo făcuse parte în 1976, ca și Atze, din gașca noastră de fumători de haşiş din Sound. Atze și cu Lufo se apucaseră de H cu puțin înaintea mea. Acum locuiau într-un apartament foarte frumos, aveau un pat franțuzesc foarte mare, o canapea cu fotolii și mochetă pe jos. În plus, Lufo avea un job adevărat, era ajutor la Schwarzkopf. Cei doi spuneau că nu ar fi fost niciodată dependenți fizic de heroină și că uneori stăteau o lună, chiar două, fără să se înțepe. Îi credeam, deși, când îi vedeam, erau mai totdeauna prăjiți.

Atze și Lufo chiar erau niște modele pentru mine. Nu voiam să ajung din nou în halul în care fusesem înainte de prima dezintoxicare. Și credeam că Detlef și cu mine am putea să ne tragem și noi o locuință din asta cu pat franțuzesc, canapea și mochetă dacă am ști să ne controlăm, ca Atze și Lufo.

În plus, cei doi nici nu erau așa de agresivi ca alți davișți. Atze avea o prietenă foarte cool, Simone, care nu lua H deloc. Cu toate astea, se înțelegeau, ceea ce mie mi se părea extraordinar. Îmi plăcea să mă duc pe la ei, și uneori, când mă certam cu Detlef, dormeam pe canapeaua lui Lufo.

Într-o seară m-am întors acasă și, fiind binedispusă, m-am dus la mama în sufragerie. Când m-a văzut, mi-a înmânat

ziarul, fără să scoată un cuvânt. Bănuiam deja despre ce e vorba. Așa făcea ea când mai apărea câte o știre despre vreunul care murise din cauza heroinei – își lua aerul ăsta grav și îmi dădea ziarul fără să spună o vorbă. Mă enerva când făcea așa. Nu voiam să citesc chestiile astea. Totuși, am luat ziarul și am citit: „Andreas W., un ucenic sticlar în vârstă de 17 ani, voia să renunțe la droguri. Prietena sa, cu un an mai tânără, care făcea școala de asistente medicale, a vrut să îl ajute, dar totul a fost în zadar. În apartamentul său din cartierul Tiergarten, pe care tatăl lui i l-a amenajat cu multe mii de mărci, tânărul și-a administrat o doză letală".

Mai întâi n-am avut nici o reacție, pentru că nu-mi venea să cred. Însă prea se potrivea totul: apartamentul, ucenic sticlar, prietenă, Andreas W. Adică Andreas Wiczorek, căruia noi îi spuneam Atze.

Ce căcat, mi-am zis. Mi s-a uscat gâtlejul și, peste câteva secunde, mi s-a făcut rău. Mă lua fiorul la gândul că Atze își trăsese doza de aur[1]. Tocmai Atze, care spunea că nu știa ce-i aia dependență. Nu voiam să îi arăt mamei ce lovitură era asta pentru mine. Ea habar n-avea că eram din nou pe dava. Am luat ziarul și m-am dus la mine în cameră.

Nu îl mai văzusem pe Atze de ceva vreme. Acum citeam în ziar ce se întâmplase cu el în ultimele zile. Își injectase deja cu o săptămână în urmă o supradoză și ajunsese la spital. După asta, prietena lui, Simone, și-a tăiat venele. Au fost salvați amândoi. Cu o zi înainte să moară, a mers la poliție și i-a turnat pe toți dealerii pe care îi cunoștea. Le-a dat în gât chiar și pe „Gemene", cum li se spunea – două fete care nu vindeau decât dava de cea mai bună calitate. După aceea a scris o scrisoare de adio, care era reprodusă în ziar: „O să îmi pun acum capăt zilelor, pentru că un davist aduce rudelor și prietenilor săi numai supărare, griji, amărăciune și disperare. El nu se distruge

1. În argoul german, sintagma *goldener Schuss* desemnează injectarea – deliberată sau involuntară – a unei supradoze letale (n. trad.).

doar pe sine, ci îi devastează și pe cei din jur. Vreau să le mulțumesc iubiților mei părinți și bunicii mele. Fizic, sunt o epavă. Să fii davist e cea mai mare porcărie. Dar cine îi împinge pe tinerii care vin pe lume plini de viață și de speranță să se nenorocească în felul ăsta? Scrisoarea aceasta este un avertisment pentru toți cei care ajung să se întrebe la un moment dat: «Să încerc și eu o dată?» Proștilor, uitați-vă la ce mi s-a întâmplat mie. Acum, Simone, nu o să mai ai nici o grijă. Adio".

Stăteam în pat și mă gândeam: „Ăsta a fost, așadar, primul tău prieten. Acum, e într-un sicriu." Nici nu puteam să plâng. Eram incapabilă să simt ceva. Parcă eram moartă.

Când m-am dus a doua zi prin locurile unde se strângeau daviștii, nu plângea nimeni după Atze. Pe acolo nu se plângea. În schimb, unii erau foarte supărați pe el. Pentru că turnase niște dealeri buni, care vindeau marfă curată și care acum erau deja în pușcărie, dar și pentru că Atze le datora o groază de bani multora dintre cei care veneau acolo.

Chestia cea mai nebunească din povestea asta cu Atze a fost că prietena lui, Simone, care nu băgase H în viața ei și care tot încercase să-l facă să se lase, a început să se injecteze și ea la o săptămână de la moartea lui. Câteva săptămâni mai târziu s-a lăsat de școala de asistente medicale și a început să facă trotuarul.

Lufo a murit la nici un an după aceea, în ianuarie 1978, tot din cauza unei supradoze de heroină.

Odată cu moartea lui Atze, a dispărut sentimentul ăla că poți fi un davist isteț, care știe cum să umble cu davaua. În gașca noastră, în care toată lumea îl cunoscuse pe Atze, au apărut frica și neîncrederea. Înainte, când ne trăgeam împreună în vână și nu erau destule seringi, fiecare voia să fie primul. Acum, deodată, fiecare voia să fie al doilea. Nimeni nu spunea că i-ar fi frică. Dar ne era o frică nebună că marfa ar putea fi prea curată, prea tare sau, dimpotrivă, lungită cu stricnină sau cu vreo altă otravă. Pentru că se putea muri nu numai dintr-o supradoză, ci și dacă davaua era prea curată sau prea murdară.

Așa că, din nou, totul era cât se poate de naşpa. În fond, lucrurile erau așa cum le prezentase Atze în scrisoarea lui de adio. Între timp, eu o înnebuneam şi pe mama. Iar mă întorceam acasă când aveam eu chef. Şi mama era întotdeauna trează atunci când soseam. După ce ajungeam acasă, înghiţea nişte pastile de Valium, ca să poată dormi câteva ore. Cred că nu se mai descurca fără Valium.

Eram tot mai sigură că o să sfârşesc şi eu la fel ca Atze. Câteodată mai apărea o luminiţă la capătul tunelului, iar atunci mă agăţam de dramul ăsta de speranţă. Asta se putea întâmpla chiar şi la şcoală. Era acolo un profesor care îmi plăcea, domnul Mücke. Cu el simulam diverse situaţii cu care se confruntă în mod normal tinerii. De exemplu, un interviu în vederea angajării. Unul dintre noi îl juca pe şef, celălalt pe cel care căuta de lucru. La simularea asta, nu-l lăsam pe şef să-mi spună mie ce să fac. Îl combăteam cu propriile lui arme, iar băiatul care juca rolul şefului se fâstâcea destul de repede. M-am gândit că aş putea să mă impun şi în viaţa reală în felul ăsta.

Cu domnul Mücke ne-am dus la un centru de orientare profesională. Dar, mai întâi, am văzut o paradă militară a Aliaţilor. Băieţii au vorbit non-stop despre tancurile care defilau şi despre tehnologia lor meseriaşă. Mie îmi era lehamite de tehnologia aia, care făcea un zgomot asurzitor şi nu avea alt scop decât să omoare oameni.

În schimb, la centrul de orientare profesională mi-a plăcut foarte mult. Am citit tot felul de lucruri despre meseria de îngrijitor de animale. A doua zi m-am dus din nou acolo împreună cu Detlef şi mi-am făcut fotocopii după tot ce aveau despre îngrijitorii de animale. Detlef s-a informat şi el despre câteva profesii care l-ar fi putut interesa. Ca şi mine, era atras de joburile legate de agricultură şi creşterea animalelor. Am stat şi am citit totul atât de interesaţi, încât era să uităm că trebuia să mai facem rost de bani pentru doza următoare. Când am ajuns la Bahnhof Zoo şi am început să ne învârtim prin gară

în căutarea unor clienți, cărând după noi pungile de plastic pline cu fotocopii de la centrul de orientare profesională, toată treaba asta ni s-a părut deodată ireală. Dacă o țineam așa, nu terminam nici amărâta aia de *Hauptschule*.

În ziua următoare, în drumul spre școală, am cumpărat ultimul număr din *Playboy* din stația de metrou Moritzplatz. Luam revista pentru Detlef, care o găsea foarte cool, dar înainte să i-o dau mă mai uitam și eu pe ea. Astăzi nu pot să înțeleg absolut deloc de ce ne plăcea nouă tocmai *Playboy*. Dar, pe atunci, revista asta însemna pentru noi o lume curată. Sex curat. Fete frumoase, care nu aveau probleme. Fără poponari, fără clienți. Tipii din revistă fumau pipă, aveau mașini sport și, bineînțeles, o grămadă de bani. Iar fetele și-o trăgeau cu ei din plăcere. Detlef mi-a spus odată că toate astea erau niște minciuni, dar tot voia să aibă *Playboy*-ul.

Am citit în dimineața aceea în metrou o scurtă povestire din revistă. Nu înțelegeam chiar tot, pentru că eram încă pe valul dozei de dimineață. Dar atmosfera povestirii mi-a plăcut. Totul se petrecea undeva departe, sub un cer albastru și un soare puternic și chestii de-astea. Când am ajuns la un pasaj în care o fată drăguță aștepta, foarte nerăbdătoare, ca prietenul ei să se întoarcă de la lucru, am izbucnit în plâns. Nu m-am putut opri până când am ajuns în stația Wutzkyallee, unde am coborât.

La școală nu am făcut decât să visez cum ar fi să mă aflu cu Detlef undeva foarte departe. Când l-am întâlnit la gară după-amiază, i-am povestit toate astea. Mi-a zis că avea un unchi și o mătușă care locuiau în Canada, pe malul unui lac imens, și că de jur împrejur nu erau decât păduri și câmpuri de cereale. Detlef era sigur că ne-ar fi primit la ei. Mi-a spus să îmi termin școala mai întâi. Între timp, el ar pleca în Canada de unul singur ca să își caute un job (cică asta era floare la ureche acolo) și, până veneam și eu, el putea deja să cumpere sau să închirieze o cabană din lemn în care să stăm.

I-am zis că, indiferent ce-am face, eu voiam neapărat să-mi termin școala. De altfel, mi se părea că lucrurile mergeau tot

mai bine la şcoală. I-am spus că nu mai vreau să mă gândesc aiurea la un viitor incert şi că o să fiu atentă la ore, ca să am o medie cât mai bună când voi absolvi şcoala.

Detlef a plecat cu un client, eu am rămas pe loc. Deodată m-am pomenit cu doi tipi în spatele meu, care m-au întrebat ce caut acolo. Am ştiut imediat că erau poliţişti în civil. Nu încăpusem niciodată pe mâna poliţiei şi nu îmi era frică de gabori, pentru că până atunci mă lăsaseră mereu în pace. De-acum făceam deja de câteva luni trotuarul la Bahnhof Zoo, la fel ca alte fete de vârsta mea. Gaborii veneau pe aici zi de zi. Dar nu se legau decât de străinezi, care mai aduceau o sticlă de rachiu sau un cartuş de ţigări din Berlinul de Est. Pe ăştia îi vânau în draci.

Aşadar, poliţaii voiau să ştie ce fac acolo. Le-am răspuns, cu mult calm:

— Îl aştept pe prietenul meu.

— Faci trotuarul? m-a întrebat unul din ei.

— Nu, ce vreţi să spuneţi? m-am mirat eu. Aşa arăt eu?

M-au întrebat câţi ani am. Paişpe, am spus eu. Au vrut să-mi vadă actul de identitate, dar aşa ceva primeai abia la şaişpe ani. Aşa că le-am explicat chestia asta. Unul din poliţişti, care părea să fie cel mai mare în grad, mi-a zis apoi:

— Dă-mi puţin punga aia a ta de plastic.

Mai întâi mi-a scos din pungă lingura. M-a întrebat ce fac cu ea.

— O folosesc ca să-mi mănânc iaurtul.

După aia a scos însă hârtia igienică în care erau seringa şi restul tacâmului. Cu asta mi s-a înfundat. M-au dus la secţia de poliţie a gării. Nu mi-era frică. Ştiam că nu puteau să bage la pârnaie o fată de paisprezece ani. Dar mi-era ciudă că mă săltaseră. Ce nenorociţi!

M-au închis într-o celulă care se afla chiar lângă biroul la care stătea şeful de post. Eram atât de sigură pe mine, încât nici nu am încercat să scap de davaua pe care o aveam în buzunarul

mic al jeanșilor. Așa ceva chiar nu puteam să fac, să arunc davaua pentru care muncisem. După aceea a venit o polițistă. A trebuit să dau totul jos de pe mine, chiar și cămașa și chiloții. Tipa m-a inspectat în fiecare gaură și, în cele din urmă, a descoperit heroina din buzunarul jeanșilor.

Un polițist bătea totul la mașina de scris, menționând până și ultimele amănunte. O copie a procesului-verbal a ajuns într-un dosar gros. Acum eram o narcomană trecută în acte, nu doar una presupusă prin vreo statistică. Polițiștii s-au purtat, de fapt, foarte frumos cu mine. Numai că toți îmi băgau cam același text tâmpit: „Măi fetițo, ce faci? Nu ai decât paișpe ani, ești așa de tânără și de drăguță, nu-ți dai seama că ai să mori?"

A trebuit să le dau numărul de telefon de la locul de muncă al mamei. Unul dintre ei a ieșit ca să vorbească cu ea. Mama a venit pe la cinci și jumătate, după slujbă. Era foarte tensionată. A început să discute cu polițiștii, care, oricum, nu îi serveau decât textele lor învățate pe dinafară.

— Of, copiii ăștia, le-a spus ea. Nu mai știu ce să mă fac cu ea. Am fost alături de ea când s-a lăsat. Dar s-a apucat din nou și nu vrea deloc să renunțe la droguri.

Asta chiar că mi s-a părut culmea: nu vrea deloc să renunțe la droguri. Mama habar n-avea ce făceam eu, habar n-avea cum venea toată treaba cu heroina. Sigur că voiam să mă las. Dar cum? Mi-ar fi plăcut să-mi explice ea cum să fac asta, dacă le știa pe toate atât de bine. Când am ieșit, a început să mă ia la întrebări.

— Ia zi, pe unde ai umblat iar?

— Ce nu înțelegi, eram la gară.

— Acolo nu ai ce să cauți.

— L-am așteptat în gară pe Detlef, nici atât nu mai am voie?

Ea mi-a zis că nu ar trebui să mă mai văd cu „golanul ăla șomer și asocial". Și, pe urmă, m-a întrebat:

— Faci cumva trotuarul?

— Ai înnebunit? am urlat la ea. Dacă mai zici asta vreodată... De ce aș face trotuarul, zi-mi și mie! Deci tu crezi că-s o curvă, nu?

A tăcut. Acum însă, chiar că mi-era teamă că n-o să mai am libertatea de până atunci. Și, pe undeva, mă neliniștea și tonul mamei, răceala ei față de mine. Mi-era teamă că, de acum înainte, mă va lăsa și ea baltă, că a renunțat, că nu o să mă mai ajute. Dar, m-am gândit eu apoi, cum ar fi putut ea să mă ajute, când tot ce-mi spunea era: „Nu te mai duce la gară", „Nu te mai întâlni cu derbedeul ăla de Detlef".

M-am dus acasă cu mama. Dar n-aveam dava pentru a doua zi. Dimineața, mama m-a sculat și, după ce s-a uitat la mine, a spus:

— Ce ochi ai, fetițo! Sunt complet goi. Nu mai văd în ei decât frică și disperare.

După ce mama a plecat la lucru, m-am uitat în oglindă. Vedeam, pentru prima dată, cum îmi arătau ochii când eram în sevraj. Nu mai erau decât pupilele. Negre de tot și parcă opace. Într-adevăr, fără nici o expresie. M-au luat căldurile. Mi-am dat cu apă rece pe față. După aia m-a apucat frigul și m-am băgat în cada plină cu apă fierbinte. Nici nu mai aveam curaj să ies de acolo, pentru că afară era mult prea frig. Tot lăsam să curgă apă fierbinte în cadă. Trebuia să rezist cumva până la prânz. Pentru că dimineața nu găseai nici un client la gară și nici pe cineva care să-ți facă cinste cu o doză. Dimineața nu avea nimeni dava. În general, era greu să mai găsești pe cineva care să-ți dea așa, moca, niște dava. Pe Axel și Bernd nu mai puteam conta: de la o vreme, le mergea cam prost la produs, așa că țineau pentru ei fiecare sfert pe care puneau mâna. Chiar și Detlef devenise foarte zgârcit cu marfa pe care o avea. Iar ceilalți din lumea noastră, ăia mai degrabă și-ar fi aruncat davaua în canal decât să-ți ție dea ceva.

Când starea de sevraj a început să se accentueze, m-am urnit cu greu din cadă și m-am dus să caut niște bani prin casă.

Sufrageria era întotdeauna încuiată – asta grație lui Klaus, prietenul mamei mele, care susținea că îi distrug plăcile. Dar mă prinsesem de mult cum pot să deschid ușa, folosindu-mă de un umeraș. În sufragerie nu era nici un ban. Pe urmă, mi-am adus aminte de doza de bere de pe dulapul din bucătărie. Mama strângea în ea monede noi de cinci mărci.

Țineam doza aia grea de bere în mână și tremuram toată, poate nu numai fiindcă eram pe *turkey*, ci și pentru că aveam de gând s-o fur pe mama. Nu ajunsesem niciodată atât de departe. Întotdeauna mi se păruse că pur și simplu n-ai voie să faci așa ceva. În privința asta, mă deosebeam de alți davișți. Bernd, de exemplu, prietenul lui Detlef, a cărat încet-încet totul din casa părinților lui. Televizorul, cafetiera, mașina electrică de feliat pâine, chiar tot ce putea fi vândut pentru câteva mărci, doar ca să-și ia dava. Eu făcusem niște bani vânzându-mi bijuteriile și aproape toate plăcile, dar nu înstrăinasem lucrurile altora.

Am deșertat monedele de cinci mărci din doza de bere. Prețul sfertului de gram tocmai scăzuse cu cinci mărci, de la patruzeci la treișcinci de mărci. Îmi trebuiau deci șapte monede de cinci mărci. Am făcut o socoteală. Cum cei mai mulți clienți îmi dădeau în continuare patruzeci de mărci, rămâneam în fiecare zi cu o monedă de cinci mărci. Deci puteam să pun înapoi cinci mărci pe zi. Într-o săptămână aș fi pus deja totul înapoi, iar mama probabil că nici n-ar fi observat. Așa că am plecat cu cele șapte monede de cinci mărci spre locul unde se întâlneau davișții dimineața, lângă cantina Universității Tehnice. Am cumpărat marfa și, pentru că nu mai suportam sevrajul, mi-am înfipt doza în toaleta de acolo.

Mama îmi controla acum brațele în fiecare seară, așa că mai nou îmi trăgeam doza în mână. Întotdeauna în același punct. După o vreme, ajunsesem să am o pată cum vezi la merele bătute. Mamei i-am povestit că mă lovisem foarte tare și că rana se vindecă mai greu. Într-o zi, mama a fost pe față și a ginit urma proaspătă lăsată de ultima înțepătură.

— Da, așa e, am spus eu. Azi am luat și eu ceva. Nu mă mai înțep decât foarte rar, așa că nu-mi face deloc rău.

Mama m-a bătut. M-a bătut pe bune. Nu m-am apărat. Nu prea mă mai afecta așa ceva. Oricum, mă trata ca pe ultima lepădătură, folosea orice prilej ca să-mi arate în ce hal ajunsesem. Instinctiv, făcea exact ce trebuia. Pentru că un davist trebuie să ajungă în rahat până peste cap, să cadă în cea mai neagră disperare, ca să fie pregătit să se gândească serios la o schimbare. Atunci, fie se sinucide, fie încearcă să folosească momentul ca să scape de dava. Sigur că, la vremea aceea, mai aveam mult până să înțeleg lucrurile astea.

Speranțele mamei se legau de altceva. La începutul vacanței de primăvară urma să mă duc la bunica și la verii și verișoarele mele la țară, în Hessen, și să stau acolo patru săptămâni, poate și mai mult. Nu mai știam dacă să mă bucur sau să-mi fie teamă de despărțirea de Detlef și de droguri. De fapt, eu eram ca o frunză în vânt, o lăsam pe mama să hotărască pentru mine. Totuși, am insistat ca Detlef să doarmă cu mine în noaptea dinaintea plecării.

În acea ultimă noapte petrecută în Berlin, am început să sper din nou. După ce am făcut dragoste cu Detlef, i-am spus:

— Ascultă, în fond, am făcut întotdeauna totul împreună. În următoarele patru săptămâni, eu chiar vreau să mă las. N-o să mai am o șansă ca asta. Și aș vrea să te lași și tu. Când mă întorc, o să fim amândoi *clean* și o să începem o viață nouă.

Detlef mi-a spus că da, sigur, o să se lase. Că se gândise și el la același lucru. Știa și cum să facă rost de Valeron. Și voia să-și găsească și de lucru, iar de mâine sau poimâine se gândea să nu mai meargă la produs.

În dimineața următoare, înainte să pornesc spre bunica și spre o lume nouă, mi-am băgat o ultimă doză, una babană. Când am ajuns acolo, încă nu prea aveam simptome de sevraj. Dar mă simțeam ca un corp străin în lumea aia ca de poveste din bucătăria țărănească a bunicii. Totul mă scotea din minți. M-am

enervat atunci când verișorul meu cel mic a vrut să se așeze la mine în poală – verișorul cu care mă jucasem încă de când era bebeluș. Mă enerva buda țărănească, deși data trecută mi se păruse atât de romantică.

A doua zi dimineața, simptomele sevrajului au început să se facă simțite tot mai acut. M-am strecurat din casă și m-am dus în pădure. Mă enerva cântatul păsărilor și m-am speriat de un iepure. M-am cățărat pe un buștean mai înalt. Nici n-am reușit să-mi fumez țigara până la capăt. Îmi venea să mor acolo. După o vreme m-am târât înapoi acasă și m-am băgat în pat. I-am spus bunicii că aș avea gripă sau ceva de genul ăsta. A căutat să mă consoleze, dar nu părea s-o îngrijoreze prea tare starea mea deplorabilă.

Deasupra patului meu era un poster. Un desen cu o mână de schelet care ținea o seringă. Iar dedesubt stătea scris: „Acesta este sfârșitul. La început a fost curiozitatea". Verișoara mea mi-a zis că primise posterul la școală. Eu nu știam că mama îi spusese bunicii că eram dependentă de droguri. Mă uitam fix la seringa aia din poster. Doar la seringă. Nu mai vedeam nici literele și nici mâna de schelet. Îmi închipuiam că în seringa aia era un sfert de dava de cea mai bună calitate. Seringa ieșea din poster și se îndrepta spre mine. Ore în șir am stat cu ochii pironiți pe posterul ăla nenorocit. Mai să înnebunesc.

Verișoara mea venea deseori la mine în cameră și se prefăcea că nu vede ce-i cu mine. Îmi tot punea casete cu muzică din aia pentru *teenie-boppers*, crezând, probabil, că asta m-ar putea destinde. Sigur că, dacă stau să mă gândesc acum, e înduioșător cum îmi purtau toți de grijă.

Prima zi de sevraj nu se mai termina. Când am ațipit, l-am visat pe un tip care se învârtea prin cercurile noastre din Berlin. Ăsta era atât de terminat de la dava, încât avea peste tot răni deschise. Putrezea de viu. Picioarele îi erau ca de mort, negre de tot. Abia mai putea să meargă. Dacă stăteai la doi metri de el, puțea de te trăsnea. Când îi spunea cineva să se ducă la

spital, rânjea, și atunci expresia lui aducea cu cea a unui cap de mort. Ăsta chiar că nu mai aștepta decât moartea. La el mă gândeam atunci când nu mă holbam la poster sau când nu eram pe jumătate leșinată de durere. Totul a fost ca la prima dezintoxicare: transpiram, puțeam, boram.

În dimineața următoare, n-am mai rezistat. M-am târât până la telefonul public din sat și am sunat-o pe mama. Am plâns amarnic și am implorat-o să mă lase să mă întorc la Berlin. Mama a fost foarte rece cu mine. Mi-a spus:

— Aha, ți-e rău? Ziceai că nu te-ai mai drogat decât din când în când. Păi, atunci nu poate să-ți fie chiar atât de rău.

Până la urmă, n-am mai rugat-o decât să-mi trimită niște somnifere cu poșta rapidă. Știam că într-un orășel din apropiere se găsea dava. Descoperisem asta ultima oară când fusesem la bunica. Dar nu aveam puterea să ajung până acolo. Și, oricum, nu cunoșteam pe nici unul dintre daviștii din orășelul ăla. Dacă un davist iese din cercul lui de cunoscuți, este complet izolat și neajutorat.

Din fericire, sevrajul a durat, și de data asta, doar patru zile. După ce a trecut, mă simțeam complet vlăguită și goală pe dinăuntru. Nici măcar nu mă bucuram că scăpasem de toată otrava din corpul meu. Îmi era greață de Berlin, dar nu mă simțeam acasă nici în satul bunicii. Mi-am zis că n-aveam ce face, că nu mai exista nici un loc unde să mă simt în largul meu, și am încercat să nu mă mai gândesc la asta.

Ca să mă amețesc cât de cât, băgam somniferele trimise de mama – cu mare întârziere, de altfel – și cidru la greu, care se găsea din belșug în beciul bunicii. M-am apucat să mănânc ca sparta. Începeam dimineața cu patru sau cinci sendvișuri, iar în cursul după-amiezii înfulecam între douăsprezece și cincisprezece chifle cu marmeladă. Noaptea mă duceam la etajera imensă pe care erau înșirate borcanele cu compot de prune, piersici și căpșuni. Îmi mai puneam și smântână pe deasupra. Oricum, nu puteam să adorm înainte de două, trei noaptea.

Am pus, într-un timp foarte scurt, zece kilograme. Rudele mele se bucurau văzând cum mi se revărsa burta peste pantaloni și cum curul mi se făcea tot mai barosan. Doar brațele și picioarele îmi rămăseseră la fel de subțiri ca la început. Pentru mine, toate astea nu contau deloc. Acum dădusem în bulimie. Foarte curând, jeanșii mei mulați nu m-au mai încăput. Verișoara mea mi-a dat o pereche de pantaloni lălâi în carouri, de felul celor pe care îi purtasem la Berlin până la vârsta de unsprezece ani. Mă durea în cot. Treptat, am început să mă obișnuiesc din nou cu viața copiilor din sat. Dar simțeam că toată chestia asta nu era pe bune. Era doar un trip, un film foarte frumos, care avea să se termine cât de curând.

Nu am vorbit deloc cu ceilalți despre droguri și, în curând, am ajuns să nu mă mai gândesc la ele. Nu voiam să-mi stric filmul ăsta frumos. La scurt timp după ce îmi trecuse sevrajul, îi scrisesem o scrisoare lui Detlef și băgasem în plic douăzeci de mărci, de care să-mi trimită niște dava. Așadar, asta îi scriam eu lui Detlef, pe care îl rugasem să se lase. Până la urmă însă, nu am mai trimis scrisoarea aia, pentru că mi-am zis că Detlef oricum n-o să-mi trimită nimic și o să țină cele douăzeci de mărci pentru el.

Am vizitat împreună cu verișoara mea cetățile și castelele din împrejurimi și am reînceput să călăresc aproape zilnic. Mă duceam cu ceilalți copii la cariera de piatră, care îi aparținuse cândva bunicului meu. O vânduse ca să se bețivănească, și a ținut-o așa până băutura l-a băgat în mormânt. Mda, mama nu avusese o copilărie prea fericită.

Bunica îmi povestise că undeva în cariera de piatră era o ușă de metal în spatele căreia s-ar afla niște documente vechi ale familiei noastre. Am căutat aproape în fiecare seară ușa aia. Uneori muncitorii uitau să scoată din contact cheia de la excavator, și atunci ne plimbam cu excavatorul prin carieră. Treptat, m-am apropiat din nou de verișoara mea, care era de aceeași vârstă cu mine. I-am povestit de iubirea mea pentru Detlef,

așa, de parcă ar fi fost o poveste de dragoste absolut normală între doi adolescenți. I-am spus și că mă culcam cu el, iar verișoara mea nu găsea că ar fi ceva în neregulă cu asta.

Ea mi-a povestit că vara venea mereu pe acolo un tânăr din Düsseldorf care făcea camping. Ei îi plăcuse de el. Dar pe urmă s-a dat la ea, și atunci i-a dat cu flit. Oare se comportase prosteşte?

Nu, i-am spus eu, era absolut normal să nu mai vrea să aibă de-a face cu băiatul ăla. Era mai bine să se păstreze pentru cel cu care chiar voia să fie împreună în viitor. Verișoara mea, dar și toate prietenele ei, veneau la mine ca să le sfătuiesc cum să se poarte cu băieții. Le spuneam ce să facă și, mai ales, ce să nu facă. Și că nu trebuiau să ia lucrurile astea chiar așa în serios. Problemele cu care veneau la mine mi se păreau atât de copilărești. Dar nu-mi pierdeam răbdarea, le ascultam și aveam întotdeauna un sfat la îndemână. Eram foarte tare atunci când era vorba de problemele altora. Numai cu ale mele nu o scoteam deloc la capăt.

Într-o seară m-a sunat Detlef. M-am bucurat enorm. Mi-a spus că tocmai era la un client și că de-asta putea să mă sune. Am trăncănit la nesfârșit, căci era un client foarte generos. I-am povestit că trecusem printr-un sevraj cumplit. Că, de data asta, am crezut că o să înnebunesc. El mi-a spus că încă nu se lăsase. Că făcuse rahatul praf. I-am zis că mă bucuram foarte mult să-l aud și l-am întrebat dacă nu voia să-mi mai scrie din când în când, așa cum promisese. Detlef mi-a spus că n-avea chef să scrie, dar că o să mă sune când mai ajungea la clientul ăsta.

După ce am vorbit cu el la telefon, am simțit din nou că eram ca și măritată cu Detlef. Eram sortiți să fim împreună, orice tâmpenii făcea. Când eram seara în pat, petreceam întotdeauna câteva minute gândindu-mă doar la el. Era ca o rugăciune. Și număram zilele până când voi ajunge iarăși alături de el.

Primeam regulat bani de la bunica. Îi strângeam, deși nu mi-era prea clar ce o să fac cu ei. Când am avut patruzeci de mărci la un loc, am știut pentru ce erau banii ăia. Eram foarte mândră

de astea patruzeci de mărci. Le-am ascuns. Patruzeci era cifra magică pentru mine. O doză costa de regulă patruzeci de mărci. De-asta le și ceream clienților de obicei suma asta.

Când mi-am dat seama că, de fapt, mă învârteam în cerc, mi-am zis: „Nu-i cu putință așa ceva, nici n-ai plecat de aici și deja strângi bani pentru următoarea doză!" Apoi m-am dus să-mi cumpăr un tricou de douăzeci de mărci, ca să scad din cifra aia blestemată de patruzeci! Doar venisem aici ca să mă las o dată pentru totdeauna de heroină.

După ce au trecut cele patru săptămâni, m-a sunat mama și m-a întrebat dacă nu vreau să stau mai mult. I-am spus, fără să stau pe gânduri: „Nu". Dacă m-ar fi întrebat: „Vrei să rămâi acolo toată viața?", poate că m-aș fi gândit mai bine. Dar așa, totul fusese pentru mine un trip, care începuse îngrozitor și se sfârșise nemaipomenit de blând și frumos. Știam din capul locului că tripul ăsta n-avea cum să țină mai mult de patru săptămâni. Acum voiam să mă întorc la Detlef, cu care mă simțeam ca și măritată.

În ziua plecării mele, mi-am pus din nou țoalele de davistă. Bunica și verișoara mea au insistat degeaba să-mi pun pantalonii în carouri, care acum îmi veneau tocmai bine. M-am chinuit să trag pe mine jeanșii ăia strâmți. Cusăturile pârâiau, fermoarul, oricât aș fi tras de el, nu se mai închidea. Mi-am luat pe mine lunga mea jachetă bărbătească și mi-am tras cizmele cu tocuri înalte. Deci, înainte să plec de la bunica, mi-am reluat lookul de davistă. M-am întors în Berlin cu pantalonii desfăcuți.

A doua zi după-amiaza, m-am dus la Bahnhof Zoo. Detlef și prietenul lui Bernd erau acolo. Al treilea din gașca noastră, Axel, lipsea. M-am gândit că o fi cu vreun client.

Primirea pe care mi-au făcut-o băieții a fost tare de tot. Se bucurau sincer că mă întorsesem. Desigur, mai ales Detlef. I-am spus:

— E, te-ai lăsat și ai un job bun?

Am râs toți trei.

— Și Axel ce face? i-am întrebat.

Băieții s-au uitat mirați și, după o vreme, Detlef m-a întrebat:

— Cum, încă nu știi că Axel a murit?

În momentul ăla m-am simțit de parcă m-ar fi lovit ceva în moalele capului. La început nu am putut să mai respir. Le-am zis că bat câmpii, dar știam deja că spuneau adevărul.

Deci acum murise și Axel. Axel, în a cărui locuință îmi petrecusem, în ultimele luni, mai toate nopțile din weekend împreună cu Detlef. Axel, care trăia în apartamentul ăla împuțit și care schimba săptămânal așternuturile din patul în care dormeam eu. Axel, căruia îi aduceam întotdeauna tâmpitul lui de ton și care avea întotdeauna niște iaurt Danone pentru mine. Singurul la care mă puteam duce cu toate problemele mele când mai aveam o ceartă cu Detlef. Singurul la care putea să mă duc și să mă plâng în voie. Pentru că nu era niciodată agresiv sau afurisit, cel puțin nu cu cei din gașcă.

— Ce s-a întâmplat? i-am întrebat apoi.

— L-au găsit într-un WC public, cu acul înfipt în braț, a spus Detlef.

Pentru cei doi băieți, moartea lui Axel părea deja o chestie fumată. Ai fi zis că preferau să nu mai vorbească despre el.

Eu mă tot gândeam la tonul ăla idiot pe care îl cumpăram pentru el și la faptul că n-o să-l mai cumpăr de acum încolo. Deodată mi-a trecut prin cap că Detlef nu mai avea acum unde să doarmă. I-am întrebat pe băieți:

— Mai stați în apartamentul lui Axel?

— Mama lui a dat deja apartamentul, mi-a răspuns Detlef. Eu locuiesc acum la un client.

— Ce căcat! am spus eu.

În clipa aia mi-am zis că l-am pierdut definitiv pe Detlef, că acum era al clientului ăluia. Vestea că Detlef stătea la un client m-a lovit aproape la fel de tare ca moartea lui Axel.

— Clientul ăsta e foarte OK, a spus Detlef. E încă tânăr, așa, la vreo douășcinci de ani. N-are pic de burtă. I-am povestit deja de tine. Poți să dormi și tu la el.

Detlef voia să cumpere niște marfă. M-am dus cu el. Ne-am întâlnit cu câțiva davișți pe care îi știam, și eu le spuneam tuturor: „Ce porcărie, povestea asta cu Axel!" Dar ăștia nu reacționau în nici un fel. Așa că mi-am spus mie însămi, de câteva ori: „Ce porcărie, povestea asta cu Axel!"

După aia ne-am dus la toaleta de la Büllowbogen, fiindcă Detlef voia să-și înfigă doza imediat. Așteptam ca Detlef să-mi ofere și mie ceva din davaua lui. Asta pentru că atunci aș fi putut să-i spun „Nu", ca să-i arăt că eram tare și că reușeam să mă abțin. Dar Detlef nu mi-a oferit nimic. Chestia cu Axel mă dăduse cu totul peste cap. Când a început Detlef să fiarbă davaua, m-a apucat un chef nebun să mă înțep. Mă gândeam că o doză foarte mică n-are ce să-mi facă, dar că o să mi-i scoată din cap pe Axel și pe clientul lui Detlef. L-am întrebat pe Detlef dacă îmi dă și mie ceva.

— Băi, chiar vrei să-ți bagi iar în venă? a răbufnit el. Parcă ziceai că te-ai lăsat.

— Sigur, bătrâne, m-am lăsat. Dar știi cât de ușor e să te lași. Că doar ai făcut-o și tu câtă vreme eu am fost la țară și am stat *clean*, nu? Bătrâne, pe bune, după tot rahatul pe care l-am auzit aici, am nevoie de niște dava.

— Păi logic că nu-i greu să te lași. Aș fi putut s-o fac în fiecare zi. Numai că n-am avut chef. Dar asta nu înseamnă că trebuie să te apuci și tu din nou.

În timp ce abera așa, s-a injectat și mi-a lăsat și mie puțin în seringă. După ce stătusem *clean* atâta timp, mi-a ajuns puținul ăla ca să mă ia valul. Aproape că am uitat de povestea cu Axel.

De data asta a durat mult mai puțin până să ajung iarăși complet dependentă. Mama habar n-avea. Ea se bucura că eram așa grăsuță și, într-adevăr, n-am scăpat de kilogramele alea prea repede.

Ca să fiu cu Detlef, trebuia acum să mă duc deseori acasă la clientul lui, Rolf. Nu aveam nicăieri altundeva un pat al nostru. Nu l-am plăcut pe Rolf ăsta din capul locului. Era total îndrăgostit de Detlef. Şi, evident, era gelos pe mine. Când mă certam cu Detlef, Rolf era fericit şi îi lua lui partea. În momentele alea mă înfuriam de-a binelea. Detlef se purta cu Rolf cum te porţi cu o nevastă din aia supusă. Îl trimitea să facă cumpărături, îl punea să gătească şi să spele vasele. Chestia asta iar mă enerva, pentru că mi-ar fi plăcut să fac eu cumpărăturile pentru Detlef şi să îi gătesc.

Într-o zi i-am spus lui Detlef:

— Ştii, noi trei suntem ca un trifoi, dar foile nu merg deloc împreună.

Detlef mi-a zis că nu avea unde să doarmă în altă parte. Şi că, totuşi, Rolf era destul de OK. Oricum, marea majoritate a clienţilor erau mult mai enervanţi ca Rolf.

Detlef făcea cu Rolf ce voia. Urla la el şi îi spunea: „Zi mersi că stau la tine!" Detlef se culca cu el numai când avea nevoie urgent de bani. Patul nostru era în aceeaşi cameră cu patul lui Rolf. Când făceam dragoste, Rolf se uita la televizor sau se întorcea cu spatele. Era poponar până în măduva oaselor şi nu voia să vadă cum mi-o pun cu Detlef. Eram toţi trei duşi rău de tot.

Mă măcina gândul că, până la urmă, Detlef o să ajungă şi el poponar. Într-o noapte am crezut că sosise şi momentul ăsta şi că Detlef „sărise pârleazul". A trebuit să se ducă în pat la Rolf, pentru că nu mai avea bani. Eu eram în patul celălalt. Detlef stinsese lumina. Făcea asta întotdeauna când eu eram acolo şi el trebuia să îl satisfacă pe Rolf. Mi s-a părut că toată treaba durează cam mult, suspect de mult. Şi, la un moment dat, am avut impresia că îl aud pe Detlef gemând. M-am ridicat din pat şi am aprins o lumânare. Cei doi îşi făceau treaba sub pătură. Cred că se masturbau unul pe altul. Asta era împotriva înţelegerii mele cu Detlef. El n-avea voie să se lase atins.

Eram foarte furioasă. Atât de furioasă, încât nici n-am mai avut chef să-i spun lui Detlef să vină odată la mine. Am zis doar:

— Pun pariu că vă distrați bestial!

Detlef nu a spus nimic, Rolf s-a înfuriat și a stins din nou lumânarea. Detlef a rămas toată noaptea în patul lui Rolf. Iar eu am udat toată perna cu lacrimile mele. Plângeam fără să scot un sunet, pentru că nu voiam ca ăștia doi să-și dea seama cât de mult sufeream. A doua zi dimineață eram atât de tristă și de supărată, încât mă gândeam serios să îl părăsesc pe Detlef. Heroina intra tot mai adânc, ca o pană de topor, înăuntrul dragostei noastre, fără ca noi să fim pe deplin conștienți de asta.

Oricum, mi-era clar că, atâta timp cât noi eram pe H, Detlef nu avea cum să fie doar al meu. Trebuia să îl împart cu clienții lui, și mai ales cu Rolf. Pe de altă parte, acum trebuia să merg din nou în fiecare zi la produs și, fiind de cele mai multe ori presată de timp, nu mai puteam să îmi aleg totdeauna clienții și nici să-mi impun toate condițiile.

Ca să nu mai merg atât de des la Rolf, am început iarăși să stau mai mult cu ceilalți din gașcă, mai ales cu Babsi și Stella. Dar și cu ele mă înțelegeam tot mai greu. Fiecare dintre noi voia să vorbească ore în șir numai despre ea și nici una nu avea chef să le asculte pe celelalte mai mult de două minute. De pildă, Babsi trăncănea despre rolul cratimei de pe un indicator stradal, în timp ce Stella și cu mine voiam să povestim cum am fost trase pe sfoară de un client care ne-a dat făină în loc de dava. În cele din urmă, am țipat amândouă la Babsi:

— Mai tacă-ți fleanca!

După asta, Stella și cu mine am început să vorbim una peste alta și, pe urmă, să urlăm una la alta, pentru că fiecare voia să-și termine povestea. De cele mai multe ori, încercările de a purta o conversație se terminau repede cu „Mai tacă-ți fleanca!". Toate trei aveam mare nevoie de cineva care să ne asculte. Dar în gașcă nu mai era nimeni dispus să asculte. Nu mai exista un dialog real, nu mai exista înțelegere. Puteai să te faci ascultată

doar dacă povesteai ceva cu gabori. Pentru că împotriva porcilor de gabori făceam mereu front comun. În privința asta, eu aveam ceva mai multă experiență. Pe la începutul verii lui 1977, am fost săltată pentru a treia oară.

Asta s-a întâmplat în stația de metrou Kurfürstendamm. Detlef și cu mine tocmai ne întorceam de la un client. Ca să o punem de un număr în fața lui, ne dăduse o sută cincizeci de mărci. Eram foarte mulțumiți, aveam fiecare câte un sfert de dava în buzunar și ne mai rămăseseră și destui bani. Deodată au dat buzna pe peron o grămadă de polițiști în civil. Razie. Tocmai intra metroul în stație, și am fugit panicată spre capătul peronului. Detlef, năuc cum era, s-a luat după mine. Când am ajuns la capătul trenului și am sărit într-un vagon, m-am ciocnit cu un bătrânel, care s-a răstit la mine:

— Ce faci, băi, mortăciune nenorocită?

Chiar așa mi-a zis. Lumea știa de mult ce se întâmplă în stația de metrou Kurfürstendamm, pentru că ziarele scriau mereu despre asta. Așa că burjuii din metrou s-au prins repede că asistau la o razie împotriva drogaților.

Detlef a ajuns și el în vagon, însă doi gabori în civil ne luaseră urma. Comportamentul nostru atrăsese atenția tuturor. Polițaii veneau în goană, dar nici n-ar fi trebuit să se obosească. Până să ajungă ei, bunicuțele și bunicuții din vagon se năpustiseră deja asupra noastră. Trăgeau de țoalele noastre și urlau isterici:

— Poliția! Aici sunt!

Mă simțeam ca proscrișii ăia din westernuri, care sfârșesc spânzurați de un copac. M-am agățat de Detlef. Când ne-au ajuns gaborii din urmă, unul din ei a spus:

— Nu trebuie să faceți aici pe Romeo și Julieta. Haideți, să mergem!

Ne-au urcat într-o dubă și ne-au dus la secție. Polițaii au fost foarte neprietenoși, dar nu m-au luat la întrebări. Mi-au spus doar că era a treia oară când mă prinseseră și că aveau deja

un dosar despre mine. Unul dintre ei a bătut la mașină procesul-verbal, pe care a trebuit să îl semnez. Nici măcar nu au mai anunțat-o pe mama. Pentru ei, nu eram decât unul din multele cazuri fără speranță: se gândeau că o să-mi mai pună la dosar încă câteva procese-verbale, iar după aia, aleluia și-un praz verde – vor pune o cruce în dreptul numelui meu și gata.

Ne-au eliberat pe amândoi în mai puțin de o oră. Fiindcă ne luaseră davaua, trebuia să facem rost de alte două sferturi. Din fericire, mai aveam suficienți bani.

Între timp, mă știau mai toți polițaii în civil care se învârteau pe la Bahnhof Zoo. Însă, de regulă, mă lăsau în pace. Chiar era unul care se purta foarte frumos cu mine. Unul tânăr, cu un accent de prin sud. Odată s-a strecurat prin spatele meu și mi-a băgat sub nas insigna de polițist. M-am speriat îngrozitor. El a început să râdă și m-a întrebat dacă am ieșit la produs. Am răspuns ca de obicei, pe tonul cel mai naiv cu putință:

— Nu, domnule... Așa arăt?

Deși știa foarte bine că îl aburem, nici măcar nu s-a uitat în punga mea de plastic. Mi-a spus doar:

— În perioada următoare să nu mai calci pe aici. Altfel va trebui să te salt.

Poate că nici nu voia să-mi facă un favor, ci îi era doar lene să mă ducă la secție. Iar ăia de la secție n-aveau nici ei chef să tot scrie aceleași procese-verbale despre o puștoaică de paișpe ani, care oricum era pe jumătate moartă.

După ce ne-au săltat de la stația de metrou Kurfürstendamm, am fost nevoiți să luăm dava de la un dealer necunoscut, pentru că nu îl mai găseam pe dealerul nostru obișnuit. M-am dus cu Detlef la toaleta de la Winterfeldplatz, ca să ne băgăm doza. Toaleta era complet vandalizată. Nici robinetele nu mai mergeau. Mi-am curățat seringa cu apă din buda aia împuțită. Făceam asta destul de des, pentru că în unele WC-uri publice se perinda prea multă lume ca să-ți poți clăti seringa afară, la chiuvetă.

Davaua de la dealerul nou m-a dat gata. M-am prăbuşit lângă budă, cât eram de lungă, în toate zoaiele de acolo. Chiar dacă m-am sculat imediat, eram în continuare complet ameţită. Pentru prima oară după mult timp, am mers în Sound. În timp ce Detlef ţopăia ca nebunul pe ringul de dans, eu m-am dus la un automat cu suc de portocale, care avea sus o gaură. M-am rezemat de automat, am băgat prin gaură două paie, fixate unul în altul, şi am băut fără să plătesc un pfenig, până când a trebuit să mă duc la toaletă să vărs.

Când m-am întors, s-a luat de mine unul din responsabilii discotecii. După ce m-a făcut o davistă nenorocită, mi-a zis să merg cu el. Mi s-a făcut frică. M-a apucat de braţ şi m-a târât prin discotecă. A deschis o uşă care dădea în spaţiul unde erau depozitate lăzile cu băutură. Era şi un scaun de bar acolo.

Ştiam de la alţii ce urma. Indivizii ăştia îi dezbrăcau pe davişti şi pe alţii pe care nu îi voiau la ei în discotecă şi îi legau de scaunul ăla de bar. După care începeau să-i cotonogească şi să-i biciuiască. Din povestirile celorlalţi, ştiam că unii stătuseră săptămâni întregi în spital cu capul spart sau cu fracturi după ce li se aplicase acest tratament în spaţiul de depozitare din Sound. Apoi erau atât de timoraţi, încât nu le spuneau nimic poliţiştilor. Responsabilii discotecii făceau asta din sadism, dar şi ca să îi ţină pe davişti departe de Sound, fiindcă autorităţile îi ameninţau tot timpul că le închid şandramaua. Davistele care se îmbârligau cu cei din staff nu păţeau nimic. Soundul ăsta era un loc cât se poate de brutal. Dacă părinţii ar fi ştiut ce se întâmplă de fapt în „cea mai modernă discotecă din Europa", nu şi-ar fi lăsat niciodată copiii să vină aici. În Sound, adolescenţii erau împinşi la droguri sau racolaţi de peşti, iar cei din conducerea discotecii nu luau nici o măsură.

Aşadar, tipul deschisese uşa de la spaţiul de depozitare şi era pe punctul să-mi facă vânt înăuntru. M-a cuprins o spaimă soră cu moartea. Cu o forţă de care nu mă credeam în stare, m-am smuls din strânsoare şi am fugit ca nebuna spre ieşire. Până să mă prindă din urmă, am ajuns în stradă. M-a înşfăcat şi m-a

izbit cu toată puterea de o mașină. Nu am simțit aproape nimic, fiindcă în secunda aia m-am gândit la Detlef și mi s-a făcut o teamă cumplită pentru el. Ăștia știau că eram mereu împreună. Iar eu nu îl mai văzusem pe Detlef de când se dusese pe ringul de dans. Și mai era și rupt în două.

Am fugit la un telefon public și am sunat la poliție. Le-am spus că ăia din Sound îl luaseră la omor pe prietenul meu. Gaborii păreau bucuroși să audă așa ceva. În câteva minute a apărut o dubă plină cu polițiști. Aveau nevoie de dovezi clare ca să poată închide odată discoteca. Cel puțin o duzină de polițiști a cotrobăit peste tot ca să dea de Detlef. Dar nu era niciunde. Atunci mi-a venit ideea să-l sun pe Rolf. Detlef era deja în pat.

— Ești tripată, sau ce? mi-au zis gaborii. Să nu ne mai faci una ca asta!

În drum spre casă, m-am întrebat dacă nu cumva davaua începuse să-mi ia mințile.

Cum gaborii mă săltaseră de mai multe ori, am fost chemată la poliția judiciară, pe Gothaer Straße, la camera 314. Trebuia să mă prezint acolo la ora trei după-amiaza. N-am uitat numărul camerei, pentru că, mai târziu, m-am mai dus de destule ori acolo.

După școală am mers mai întâi acasă și mi-am băgat o doză țeapănă. M-am gândit că, dacă sunt bine prăjită, o să le fac față polițailor. Dar nu mai aveam lămâie, iar davaua arăta destul de murdară. La vremea aceea, pulberea devenea tot mai impură. Marfa trecea prin multe mâini, de la marii traficanți la intermediari și apoi la micii dealeri de pe stradă. Și fiecare mai băga câte ceva în marfă, ca să o umfle și să câștige mai mult.

Trebuia să dizolv heroina aia murdară cu ceva. Mi-am zis că și oțetul are acid. Așă că am luat o sticlă din bucătărie și am turnat oțet în lingura în care pusesem deja davaua. Numai că am turnat mult prea mult. Acum nu mai aveam încotro, trebuia să-mi bag în venă tot oțetul ăla dacă nu voiam să arunc marfa.

Imediat cum mi-am tras chestia aia în venă, mi s-a rupt filmul. M-am trezit peste o oră și ceva. Încă aveam seringa înfiptă în braț. Mă durea capul îngrozitor. La început nu am fost în stare să mă ridic. Credeam că o să mor. Stăteam întinsă pe jos și plângeam. Mi-era foarte frică. Nu voiam să mor așa, de una singură. M-am târât până la telefon în patru labe. A durat cel puțin zece minute până când am reușit să formez numărul mamei de la serviciu. Nu am spus decât atât:

— Mami, te rog, te implor, vino, că mor.

Până să sosească mama, am izbutit să mă scol. Deși simțeam că-mi plesnește capul, am încercat să mă adun. I-am spus mamei că toată treaba mi se trăgea de la dereglarea circulației sangvine.

Mai mult ca sigur, mama și-a dat seama că mă injectasem. Arăta disperată. Dar nu mi-a spus nimic. Se tot uita la mine cu niște ochi triști și deznădăjduiți. Nu puteam să suport privirea aceea. Parcă se înfigea în capul meu, care dădea să explodeze.

După o vreme, mama m-a întrebat dacă vreau ceva. I-am spus că aș vrea niște căpșuni. A plecat și mi-a adus un coș mare plin cu căpșuni.

În după-amiaza aceea, crezusem la un moment dat că se termină totul. Nu îmi injectasem o doză prea puternică, doar pusesem prea mult oțet. Corpul meu nu mai făcea față. Mă lăsa baltă. Știam asta de la alții, care acum erau morți. Și ei au căzut lați de câteva ori după ce s-au înțepat, până când, într-o zi, nu s-au mai sculat. Nu mai înțelegeam de ce îmi fusese atât de frică de moarte. De fapt, mă îngrozise ideea că o să mor singură. Dar daviștii mor singuri. De cele mai multe ori, într-un WC împuțit. Și eu chiar voiam să mor. Nici nu mai așteptam altceva. Nu mai știam de ce sunt pe lume. Mă rog, nu știusem asta prea bine nici înainte. Dar pentru ce să trăiască un davist? Numai ca să-i nenorocească și pe alții? În după-amiaza aceea, m-am gândit că era de datoria mea să mor, măcar de dragul mamei. Oricum, nu mai știam dacă-s vie sau moartă.

A doua zi dimineaţă mă simţeam mai bine. Mi-am zis că poate o s-o mai duc o vreme. Trebuia să mă duc la poliţie dacă nu voiam să vină să mă umfle. Dar, nu ştiu de ce, n-aveam puterea să mă duc singură acolo. Am dat câteva telefoane ca să dau de Stella şi am găsit-o la un client de-al nostru. Am întrebat-o dacă vrea să vină cu mine la poliţie. A fost imediat de acord. Mama ei tocmai anunţase poliţia că Stella dispăruse iarăşi de acasă. Dar Stellei nu îi era frică de nimic, o durea în cot. Deşi fugise de acasă, n-avea nici o problemă să meargă cu mine la poliţie.

Odată ajunse acolo, ne-am aşezat amândouă pe o bancă de lemn care era pusă în faţa camerei 314. Am aşteptat liniştite până când m-au chemat. Am intrat atât de cuminte în camera 314, încât nu mai lipsea mult şi făceam şi o reverenţă. O anume doamnă Schipke mi-a strâns mâna foarte prietenos şi mi-a zis imediat că avea şi ea o fiică, care împlinise deja cincisprezece ani (deci era cu un an mai mare ca mine), dar care nu lua droguri. Gaborița asta se dădea total mămoasă. M-a întrebat cum îmi merge şi mi-a oferit o ceaşcă de cacao, cozonac şi mere.

Doamna Schipke mi-a vorbit, tot pe tonul ăla mămos, despre alţi davişti care se învârteau prin aceleaşi locuri ca şi mine şi m-a întrebat ce mai fac. Mi-a arătat tot felul de fotografii cu davişti şi dealeri. Eu îi mai spuneam că da, pe cutare îl ştiu din vedere. După aceea mi-a povestit că anumiţi oameni din lumea noastră ar fi vorbit foarte urât despre mine – şi aşa m-a făcut să vorbesc. Deşi am observat că tipa asta mă manevra în modul cel mai ordinar cu putinţă, tot i-am spus una, alta. La sfârşit am semnat o declaraţie cu tot felul de chestii pe care, mai mult sau mai puţin, mi le puseseră în gură.

Apoi a mai venit un gabor, care a început să mă întrebe de Sound. Şi atunci chiar că am dat totul pe goarnă. Le-am povestit despre tot felul de oameni care au fost ademeniţi să se drogheze pe-acolo şi despre bătăuşii din stafful discotecii. Le-am spus să o cheme şi pe Stella înăuntru, iar ea a confirmat tot ce

povestisem și le-a mai zis că e oricând dispusă să depună mărturie în instanță.

În timpul ăsta, doamna Schipke tot răscolea prin acte. După ce a descoperit cine e Stella, a început să o descoasă, dar n-a ținut. Stella a devenit atât de obraznică, încât mi-am zis că ăștia o s-o umfle. Dar doamna Schipke își încheiase programul pe ziua aia, așa că i-a spus Stellei să treacă pe la ea a doua zi. Evident că Stella nu s-a dus.

La plecare, doamna Schipke mi-a zis:

— Ei, sunt sigură că o să ne revedem curând.

A spus-o pe același ton prietenos, mămos. De data asta, chiar m-a scos din minți. Ce măgărie! De fapt, nu-mi spunea decât că, oricum, eram irecuperabilă.

Gerhard Ulber

Comisar-şef şi şeful Direcţiei Antidrog a Poliţiei din Berlin

În combaterea abuzului de droguri, noi, poliţia, folosim toate mijloacele care ne stau la dispoziţie pentru a limita vânzarea de stupefiante ilegale, în special de heroină, şi a sprijini astfel demersurile terapeutice ale instituţiilor specializate.

În 1976 am confiscat 2,9 kilograme de heroină, în 1977, 4,9 kilograme, iar în primele opt luni ale anului 1978, deja 8,4 kilograme. Totuşi, dacă raportăm aceste capturi la nivelul tot mai ridicat al ofertei, respectiv al consumului de heroină, nu cred că am făcut progrese. Cantitatea de heroină traficată pe piaţă a crescut rapid. Cu doar un an în urmă, prinderea unui intermediar german cu o sută de grame de heroină asupra sa ar fi făcut senzaţie. Astăzi, o asemenea captură e o ştire oarecare.

Dat fiind că traficul cu heroină aduce câştiguri importante, tot mai mulţi cetăţeni germani se implică în această afacere. Contrabandiştii şi marii traficanţi, precum şi intermediarii care au acces direct la ei, sunt, în continuare, aproape în totalitate cetăţeni străini. Dar deja treapta imediat următoare de intermediari este formată preponderent din germani. Ei dau marfa, în cantităţi de până la o sută de grame, micilor dealeri, care sunt de regulă ei înşişi dependenţi de heroină şi care o vând consumatorilor finali.

După cum ne-am aşteptat, succesele acţiunilor noastre au făcut că dealerii şi contrabandiştii să devină mai precauţi, ceea ce ne obligă la rândul nostru să ne intensificăm şi să ne diversificăm investigaţiile. Dar cu cât acţionăm mai energic în public, în locurile unde se întâlnesc dependenţii de droguri şi unde îşi desfăşoară activitatea

micii dealeri, cu atât îi împingem mai mult spre zone unde nu mai pot fi descoperiți decât cu foarte mari eforturi.

În fond, orice ar face poliția – fie că supraveghează discret locurile de întâlnire ale narcomanilor, fie că își impune prezența prin patrule, fie că recurge la alte tactici –, piața găsește mereu o cale care să o țină vie și lucrativă. Heroina se vinde din ce în ce mai mult în locuințe private, unde dependenții se pot sustrage vigilenței poliției.

De exemplu, dintre cei optzeci și patru de berlinezi care au decedat ca umare a consumului de heroină în anul 1977, douăzeci și patru nici nu erau cunoscuți de poliție ca fiind narcomani și, cu siguranță, nu erau la prima doză când au murit. De multe ori, consumatorul înrăit de stupefiante intră în evidența poliției abia atunci când este adus inconștient la spital și este salvat, adesea în ultima clipă, grație îngrijirii medicale primite.

Altminteri, cineva se poate injecta cu heroină ani întregi fără ca poliția să afle asta. Într-un cuvânt, poliția nu poate să rezolve singură problema stupefiantelor. Americanii au trecut prin această experiență când au introdus prohibiția băuturilor alcoolice, iar germanii s-au confruntat cu același fenomen după 1945, când piața neagră a explodat: acolo unde există o cerere mare, se va găsi și o ofertă pe măsură.

Aș putea să angajez încă douăzeci de polițiști, și atunci am putea aresta și mai mulți dintre micii dealeri. Dar problema ar persista și s-ar muta și mai mult în sistemul penitenciar, unde este deja cât se poate de prezentă. Deținuții care sunt dependenți de droguri fac orice ca să-și procure marfă, iar dealerii din închisori fac orice ca să le-o livreze. Trebuie s-o spunem răspicat: posibilitățile de câștig corup enorm.

Dacă nu vom reuși să-i izolăm pe narcomanii condamnați de ceilalți deținuți, se va ajunge – cel puțin în Berlin – fie la haos în penitenciare, fie la sfârșitul practicii moderne de executare a pedepsei. Căci, dacă vrei să te asiguri că abuzul de droguri nu continuă pe perioada detenției și că penitenciarele nu creează noi

dependenți, nu poți să le acorzi deținuților permisii sau un program generos de vizite. În practică, nu poți să efectuezi întotdeauna controale corporale asupra tuturor deținuților care primesc o permisie și asupra tuturor vizitatorilor, chiar dacă acest lucru ar fi necesar, pentru că femeile bagă heroina în prezervative pe care le ascund în vagin și o aduc așa în penitenciare, în timp ce bărbații au o strategie similară – în cazul lor se spune că umblă cu o „bombă anală".

Permanentele arestări, condamnări și detenții nu schimbă nimic. Dependenților de heroină nu le pasă de nimic câtă vreme mai au o posibilitate de a-și satisface patima. Munca preventivă de lămurire ar fi, după părerea mea, singura metodă prin care s-ar putea limita, cu oarecare succes, creșterea numărului de dependenți.

Renate Schipke, 35 de ani

Referentă în cadrul Departamentului pentru Stupefiante

Am cunoscut-o pe Christiane în funcția mea de referentă pentru delicte ce intră sub incidența legilor privind substanțele narcotice. Prima dată a fost citată pe baza unui sesizări obișnuite și a venit însoțită de prietena ei, Stella. În total am stat de vorbă cu ea de șase sau șapte ori.

Sarcina mea era, pe atunci, să-i audiez pe dependenții care intraseră în evidența poliției, cu scopul de a identifica persoanele de la care aceștia își procurau stupefiante ilegale. Primeam mormane de sesizări, iar toate trebuiau lucrate. În aceste condiții, nu prea mai ai timp să reflectezi la întreaga complexitate a fenomenului. În activitatea mea încerc totuși să stabilesc un contact uman cu cei citați la noi, pentru că altfel audierea nu are șanse de succes.

La început, Christiane a fost foarte deschisă și mi-a dat fără nici o reținere informațiile pe care i le ceream. Mi-a atras atenția prin modestia ei și mi-a făcut o impresie pozitivă, de copil bine-crescut. În timpul primelor audieri, încă se purta ca o fetiță. De asemenea, Christiane vorbea întotdeauna frumos de mama ei, și trebuie spus că aceasta se ocupa foarte mult de fiica ei, spre deosebire de mulți alți părinți pe care i-am cunoscut în activitatea mea. Am vorbit de multe ori cu mama Christianei la telefon.

După mai multe audieri, Christiane a devenit obraznică și arogantă, într-un mod care nu-i șade bine unei fete de vârsta ei. I-am zis apăsat că o să rămână o davistă toată viața, în ciuda dezintoxicărilor prin care trecuse. Am avut o discuție dură cu ea. Dar nu

vreau să spun nimic negativ despre Christiane. De altfel, nici nu mi-a purtat pică.

Pe davişti nu ai cum să-i ajuți. Au mereu senzația că îi tragi pe sfoară, pentru că nu înțeleg ce au făcut ca să fie pedepsiți. După părerea mea, acești tineri nu prea chibzuiesc la urmările acțiunilor lor. Încep să se injecteze din curiozitate și din plictiseală, iar pe urmă se miră că trebuie să tragă ponoasele. Cred că ar fi de dorit să i se dea Christianei o pedeapsă cât mai mare, pentru că șocul vieții dintr-un penitenciar ar putea produce, la un om atât de tânăr, o schimbare în bine. Cel puțin așa sper.

În metrou, îmi venea să plâng de furie. Mă lăsasem trasă pe sfoară de o gaboriță care mă ademenise cu cacao, cozonac și cu zâmbetul ei parșiv și grețos.

După ce am făcut doi clienți la gară și am cumpărat niște dava de pe Kurfürstendamm, m-am dus acasă. Motanul meu zăcea în bucătărie; abia mai reușea să se ridice. Era bolnav de câteva zile. Arăta atât de sfârșit și mieuna atât de jalnic, încât m-am gândit că o să se prăpădească și el în curând.

Motanul care trăgea să moară mă îngrijora mai mult decât starea în care eram eu. Fusesem la veterinar și luasem pentru el un extract din sânge de vită. Dar motanul nu mai mânca nimic. Stătea în fața bolului cu extract din sânge de vită și nici măcar nu ridica privirea.

Eu nu mai aveam răbdare, voiam să mă înțep. Când mi-am scos tacâmul, mi-a venit o idee. Am tras o parte din extract în seringă și am golit-o în gura motanului. Nu s-a dat în lături, era foarte apatic. După aia, mi-a luat mult timp până să curăț seringa.

M-am înțepat, dar n-am avut cine știe ce senzații. Frica aia tâmpită că o să mor mă dădea gata. Deși voiam să mor, înainte de fiecare doză mi se făcea frică. Probabil că acum, uitându-mă la motanul meu, îmi dădusem seama mai bine ce nașpa e să mori când nici nu ai apucat să trăiești de-a binelea.

Nu mai vedeam nici o ieșire. Cu mama nu mai puteam să vorbesc normal de când se prinsese că mă drogam din nou. Eu

țipam prin casă și ea se uita la mine cu ochii ei disperați. Poliția era de-acum pe urmele mele. Declarația pe care o semnasem când fusesem la gaborița aia ajungea cu vârf și îndesat ca să fiu pusă sub acuzare și condamnată – ca minoră, ce-i drept, dar asta nu însemna că aveam să scap ieftin. Simțeam că acum, când știa că nu mă mai poate ajuta, mama ar fi fost bucuroasă dacă s-ar fi putut descotorosi de mine în vreun fel. Vorbea tot timpul la telefon cu tot felul de instituții și centre pentru drogați și părea din ce în ce mai deznădăjduită, fiindcă vedea prea bine că nimeni nu voia sau nu putea să ne ajute. Nu îi mai rămăsese decât să mă amenințe că o să mă trimită la rudele din Germania de Vest.

Cândva prin mai 1977, am priceput și eu, cu creierul meu prăjit, că nu mai aveam decât două posibilități: ori îmi trăgeam doza de aur, cum făcuse Atze, ori încercam să mă las o dată pentru totdeauna de heroină. Știam că trebuie să iau decizia asta de una singură. Nu mai puteam conta nici pe Detlef. Și, înainte de toate, nu trebuia să fac pasul ăsta în funcție de el.

M-am dus până în Gropiusstadt, la Casa de Mijloc – centrul evanghelic pentru tineret unde îmi începusem cariera de narcomană. Clubul fusese închis între timp, pentru că nu reușiseră să rezolve problema heroinei. În schimb, aveau acum un oficiu de consiliere pentru tinerii care se drogau. Deci, la doi ani de când apăruse davaua în cartier, erau atâția dependenți de heroină, încât deschiseseră un centru de consiliere antidrog doar pentru Gropiusstadt. Oamenii ăștia mi-au spus că nu mai aveam decât o șansă: să mă supun unei terapii într-un centru specializat. Asta știam și eu de mult. Mi-au dat adresele de la Drogeninfo și Synanon, pentru că acolo aveau cele mai mari rate de succes.

Mie mi-era cam frică de terapiile astea, pentru că auzisem printre ai noștri că erau extrem de dure. În primele luni, era mai rău ca la închisoare. La Synanon trebuia chiar să te razi în cap – asta ca să dovedești că vrei cu adevărat să începi o viață

nouă. Mă gândeam că n-aș suporta să rămân fără un fir de păr pe cap și să umblu precum Kojak[1]. Părul meu era cel mai important pentru mine. Mă ajuta să-mi ascund fața. Păi, dacă îmi taiau părul, puteam la fel de bine să mă sinucid.

Oricum, consiliera din Casa de Mijloc mi-a spus apoi că n-aveam aproape nici o șansă să fiu primită la Drogeninfo sau Synanon, pentru că nu mai aveau locuri libere. Ca să fii primit acolo, trebuia să îndeplinești niște condiții foarte dure. Trebuia să fii sănătos din punct de vedere fizic și să le dovedești mai întâi, prin autodisciplină, că aveai puterea să te lași de heroină. Consiliera mi-a mai zis că eram încă foarte tânără și că, la nici cincisprezece ani, eram aproape un copil. Așa că mi-ar fi fost extrem de greu să satisfac cerințele de acolo. De fapt, a spus ea, deocamdată nici nu exista un program terapeutic pentru copii.

I-am spus că, oricum, eu aș vrea să merg la Narkonon. Narkonon era un centru de terapie înființat de o sectă, Biserica Scientologică. Cunoșteam davișți care fuseseră acolo și care spuneau că centrul era chiar OK. La Narkonon nu trebuia să îndeplinești nici un fel de condiții ca să fii acceptat. Trebuia doar să plătești în avans. Puteai să-ți păstrezi țoalele de davist, să-ți aduci discurile, chiar și animalele de companie.

Consiliera mi-a spus că ar trebui să mă întreb de ce atâția davișți spuneau că terapia de la Narkonon era super și, cu toate astea, băgau mai departe heroină la greu. Ea, cel puțin, nu cunoștea pe nimeni care să se fi lăsat de droguri după ce urmase terapia de la Narkonon.

I-am zis că, de vreme ce nu aveam nici o șansă să fiu primită altundeva, nu aveam altă variantă. Mi-a dat adresa de la Narkonon.

Odată ajunsă acasă, am luat singura mea seringă și i-am picurat din nou în gură motanului extract din sânge de vită. Când a venit mama, i-am spus:

---

1. Celebru detectiv, personajul principal din serialul american omonim, difuzat în premieră în anii în care aveau loc evenimentele din cartea de față (n. red.).

— Vreau să mă duc la Narkonon şi să mă las o dată pentru totdeauna. O să stau acolo câteva luni, poate chiar un an, şi pe urmă o să fiu complet *clean*.

Mama nu părea să mă mai creadă. Dar apoi s-a dus la telefon şi a încercat să afle mai multe despre Narkonon.

Gândul că o să încep o terapie mă umplea de entuziasm. Mă simţeam ca o nou-născută. În după-amiaza aceea nu mai ieşisem la produs şi nici nu mai băgasem dava. Voiam să încep dezintoxicarea înainte să ajung la Narkonon. Nu voiam să petrec acolo primele zile de sevraj. Voiam să ajung acolo *clean*, ca să am din prima un avans faţă de ceilalţi nou-veniţi. Voiam să dovedesc încă de la început că eram ferm hotărâtă să mă las.

M-am dus devreme la culcare. Motanului îi mergea tot mai rău. L-am pus lângă mine, pe pernă. Eram mândră de mine. Mă lăsam de una singură, neîmpinsă de nimeni. Ce davist făcea aşa ceva? Îi spusesem mamei că eram hotărâtă să mă las, dar ea zâmbise neîncrezătoare. De data asta nu şi-a mai luat liber de la serviciu. Nu numai că dezintoxicările astea ajunseseră pentru ea ceva aproape banal, dar nici nu-şi mai punea vreo speranţă în ele. Deci trebuia să trec prin toate de una singură.

A doua zi dimineaţă eram în plin sevraj. A fost la fel de rău ca primele dăţi, poate chiar mai rău. Dar am crezut tot timpul că o să reuşesc. Când aveam senzaţia că o să mor de durere, îmi spuneam imediat: „Asta-i doar otrava care iese din corpul tău. O să trăieşti, pentru că nu o să-ţi mai bagi niciodată otravă în corp." Când aţipeam, nu aveam coşmaruri. Dimpotrivă, nu-mi veneau în minte decât imagini cu viaţa minunată pe care aveam s-o duc după terapie.

A treia zi, când durerile s-au mai domolit, imaginile cu paradisul meu au devenit mai concrete, de parcă mi se derula un film în faţa ochilor. Mă duceam în continuare la şcoală şi mă pregăteam pentru bacalaureat. Aveam o locuinţă a mea. În faţa uşii stătea un Volkswagen cabriolet. Mergeam de obicei cu maşina decapotată.

Casa din vis era înconjurată de verdeață. Se afla pe undeva în Rudow sau, poate, în Grunewald. Era o construcție veche. Dar nu aducea deloc cu vilele marii burghezii, așa cum le vedeai pe Kurfürstendamm, încărcate cu stucaturi și cu plafoane exagerat de înalte. Nu era o casă cu o sală imensă de primire, cu lungi covoare roșii, cu marmură și oglinzi și cu o placă pe care era incrustat numele cu litere aurite. Deci nu locuiam într-o casă care dădea pe dinafară de bogăție. Căci bogăția, îmi închipuiam eu, nu înseamnă decât minciună, zbucium și stres.

Locuința mea avea două sau trei camere, tavane joase și ferestre mici. Se afla într-o casă veche, locuită de muncitori, cu trepte de lemn tocite pe casa scării, unde mirosea întotdeauna puțin a mâncare și unde vecinii te întâmpinau cu un zâmbet și spuneau: „Bună ziua, ce mai faci?" Treptele erau atât de strâmte, încât te atingeai de vecini când treceai pe lângă ei. Toți cei din casă lucrau din greu, dar erau mulțumiți. Nu voiau să strângă tot mai mulți bani, nu erau invidioși, se ajutau unii pe alții, erau cu totul altfel decât bogătașii și, în același timp, cu totul altfel decât muncitorii din blocurile din Gropiusstadt. În casa asta domnea liniștea.

În apartamentul meu, cel mai mult îmi plăcea dormitorul. În dreapta se afla un pat mare, cu câte o noptieră pe fiecare parte. Pentru Detlef și pentru mine. De asemenea, în stânga și în dreapta patului aveam doi palmieri. De fapt, camera era plină de plante și flori. La capul patului era un tapet pe care nu îl găseai prin magazine și pe care vedeai deșertul, dune imense de nisip, câțiva palmieri, o oază. Niște beduini cu legături albe pe cap stăteau în cerc, foarte relaxați, și beau ceai. Era atâta pace pe tapetul meu. În partea stângă a dormitorului, în nișa de sub fereastra construită în panta acoperișului, era colțul unde ședeam. Colțul ăsta era aranjat ca în Arabia sau în India, cu multe perne în jurul unei mese joase și rotunde. Aici stăteam seara în tihnă, nu știam ce e zbuciumul și nu aveam dorințe sau probleme.

Camera de zi semăna destul de mult cu dormitorul. Plante, covoare. În mijloc însă se afla o masă mare și rotundă de lemn, cu scaune din răchită de jur împrejur. Aici ședeau prietenii noștri cei mai buni când veneau în vizită. Mâncau ce le găteam eu, pe urmă își beau ceaiul. Pe pereți erau polițe pline cu cărți. Erau cărți foarte cool, scrise de oameni care își găsiseră și ei liniștea și care erau atașați de animale și de natură. Polițele le făcusem singură din scânduri și frânghii. Mai totul din locuință fusese meșterit de mine, pentru că mobilele din comerț nu erau pe gustul meu. În magazine nu găseai decât mobilă mare și agresivă, făcută pentru oameni care voiau să arate că sunt plini de bani. Nu aveam uși în apartament, doar perdele. Ușile care se tot deschid și închid creează hărmălaie și agitație.

Aveam un câine, un rottweiler, și două pisici. Demontasem scaunele din spatele VW-ului, pentru ca rottweilerul să poată sta comod în mașină.

Seara pregăteam cina în liniște. Aveam tot timpul din lume, nu ca mama, care gătea mereu în grabă. Pe urmă se auzea o cheie învârtindu-se în ușa de la intrare. Era Detlef, care se întorcea de la lucru. Câinele sărea pe el. Pisicile își arcuiau spatele și se frecau de picioarele lui. După asta Detlef mă săruta și se așeza la masă.

Cam asta visam eu când eram pe *turkey*. Dar eu nu știam că toate astea erau doar un vis. Pentru mine, asta era realitatea în care aveam să trăiesc cât de curând. Așa urma să fie după terapie, nici nu puteam să-mi închipui că ar putea să fie altfel. Totul îmi apărea atât de clar, încât în seara celei de-a treia zile, când eram încă în sevraj, i-am spus mamei că după terapie o să mă mut în propria mea locuință.

În a patra zi mă simțeam deja destul de bine, așa că m-am ridicat din pat. Mai aveam douăzeci de mărci în jeanși, și astea douăzeci de mărci mă neliniștea. Pentru că douăzeci de mărci sunt exact jumătate din patruzeci de mărci. Și mă gândeam că, dacă aș mai avea douăzeci de mărci, aș putea să-mi cumpăr o ultimă doză înainte să mă duc la Narkonon.

Am stat de vorbă cu motanul meu bolnav. I-am spus că o să-l las singur o oră sau două, dar că nu trebuia să-şi facă griji. Am luat seringa şi i-am picurat în gură ceai de muşeţel cu glucoză, fiindcă altceva nu mai suporta. Apoi i-am spus:

— Nu o să mori nici tu.

Voiam să mă mai plimb o dată în voie pe Ku'damm, pentru că ştiam că, după ce ajungeai la Narkonon, nu mai aveai voie să părăseşti centrul. Iar dacă te lăsau totuşi să ieşi câteva ore, n-o puteai face decât însoţit. Şi, pentru că Ku'dammul era mult mai mişto când aveai dava în sânge, voiam să-mi bag o doză. Numai că îmi lipseau douăzeci de mărci. Trebuia să mai fac un client – ultimul. Dar nu voiam să mă întâlnesc la gară cu Detlef şi să-i spun: „Băi, m-am lăsat, a mers ca uns. Şi acum caut un client, pentru că îmi mai trebuie douăzeci de mărci." Detlef sigur nu m-ar fi înţeles. Ar fi râs de mine şi mi-ar fi zis: „Tot o davistă ai rămas!" Chiar n-aveam chef de aşa ceva.

În metrou, mi-a trecut deodată prin minte că aş putea să fac trotuarul „la maşini". Nu cred că mi-ar fi venit ideea asta dacă nu mi-ar fi lipsit fix douăzeci de mărci. Acolo, la maşini, fetele primeau de obicei doar atât, douăzeci de mărci. Babsi şi Stella făceau de ceva vreme trotuarul la maşini, la intersecţia dintre Kurfürstenstraße şi Genthiner Straße, dar mie tot mi-era groază să merg acolo la produs. Mai întâi, nu-mi plăcea că bărbaţii nu veneau la mine, ca la gară, unde puteam să-i cântăresc din ochi până să batem palma, ci că trebuia să mă duc eu la maşina clientului când îmi făcea semn. În condiţiile astea, nu aveai timp să-ţi dai seama cam ce hram poartă omul.

Dar cel mai cumplit era să ajungi pe mâna unui peşte. Peştii se dădeau drept clienţi. Odată ce te urcai la ei în maşină, nu mai aveai ce să faci. Cei mai mulţi peşti nu voiau să pună davistele să muncească pentru ei, pentru că se duceau prea mulţi bani pe H. Dar voiau să le alunge pe puştoaicele astea de pe Kurfürstenstraße, pentru că stricau preţul din zonă. Iar trotuarul curvelor profesioniste era la o aruncătură de băţ.

Babsi s-a urcat odată în mașina unui pește. A ținut-o închisă trei zile. A și torturat-o. Dup-aia, peștele a dat-o la hoarde întregi de bărbați – străinezi, vagabonzi beți, numai scursuri. Și, în tot timpul ăsta, Babsi era în sevraj. A rămas cu mintea nițel scrântită după povestea asta sinistră. Dar s-a dus din nou pe Kurfürstenstraße. Doar ea era regina acolo, cu fața ei de îngeraș, cu trupul ei zvelt, fără fund și fără sâni.

Curvele profesioniste erau aproape la fel de periculoase ca și peștii. Bucata de pe Potsdamer Straße unde își făceau veacul cele mai parșive curve din Berlin nu era decât la vreo două sute de metri de trotuarul puștoaicelor de pe Kurfürstenstraße. Câteodată, profesionistele o porneau la vânătoare de daviste, iar dacă puneau mâna pe vreuna, îi zgâriau fața până o lăsau desfigurată.

Când am coborât din metrou la stația Kurfürstenstraße, mi-era îngrozitor de frică. Mă tot gândeam la sfaturile pe care le dădeau Babsi și Stella fetelor care se gândeau să-și încerce norocul la mașini: „Ferește-te de gagii tineri care conduc mașini sport sau mașini americane – ăștia-s pești! Tipii mai în vârstă, cu burtă, cravată, poate și cu pălărie, sunt OK. Cei mai siguri sunt bărbații care au pe bancheta din spate un scăunel pentru copil. Tații ăștia de familie, care vor să mai scape și ei de rutină, sunt mai speriați decât fetele de pe trotuar."

De la metrou am mai mers o sută de metri până la încrucișarea cu Genthiner Straße, unde era și Soundul. Am căutat să nu mă port ca una care ieșise la produs. Nu m-am dus la marginea trotuarului, ci am stat cât mai aproape de zidurile caselor. Dar tot a oprit imediat unul lângă mine. Mi s-a părut un tip dubios. Poate pentru că avea barbă. Arăta cumva agresiv. I-am dat de înțeles că nu-i sănătos la cap și i-am întors spatele.

Nu se vedea nici o fată prin jur. Normal, doar era înainte de prânz. Așa cum știam de la Stella și Babsi, clienții deveneau foarte nervoși când o tuleau și ei de la muncă o jumătate de oră și nu găseau nici o fată pe acolo. Câteodată erau pe Kurfürstenstraße mai mulți clienți decât fete. În următoarele minute au mai oprit câțiva. M-am făcut că nici nu-i văd.

M-am uitat în vitrina unui magazin de mobilă și mi-am amintit imediat de locuința din visul meu. Mi-am zis: „Curaj, Christiane! Trebuie să faci rost cât mai repede de nenorocitele alea de douăzeci de mărci. Concentrează-te!" În situațiile astea trebuia întotdeauna să mă concentrez pe ceea ce aveam de făcut, altfel o lălăiam la nesfârșit.

Pe urmă a oprit un Opel Commodore alb. Nu avea scăunel pentru copil pe bancheta din spate, dar tipul părea OK. M-am urcat fără să stau mult pe gânduri. Am bătut palma pentru treișcinci de mărci.

Am mers la Askanischer Platz. Acolo e o gară dezafectată, care aparține căilor ferate redegiste. Totul a mers foarte repede. Tipul a fost drăguț, și mi-am recăpătat pe dată buna dispoziție. Ba chiar am uitat că aveam de-a face cu un client. Mi-a spus că i-ar plăcea să mă revadă. Dar asta ceva mai încolo, fiindcă peste trei zile pleca cu nevasta și cu cei doi copii în concediu în Norvegia.

L-am întrebat dacă poate să mă ducă pe Hardenberger-straße, la Universitatea Tehnică. A făcut-o imediat. Acolo se strângeau daviștii înainte de prânz.

Se făcuse deja destul de cald afară, era ziua de 18 mai 1977. Știu data precis, pentru că peste două zile era ziua mea de naștere, împlineam cincisprezece ani. M-am învârtit pe acolo și am mai stat la taclale cu unul și cu altul. Am mângâiat un câine. Eram total *happy*. Mi se părea extraordinar de mișto să nu am nici o grabă, să mai stau pe acolo și să-mi trag doza când mi-o veni cheful. Nu mai simțeam nevoia fizică.

Când a trecut un tip și m-a întrebat dacă vreau dava, i-am spus că da. A luat-o înaintea mea către Ernst-Reuter-Platz, unde am cumpărat un sfert cu patruzeci de mărci. M-am dus direct la toaleta pentru femei din piață. Asta era, de obicei, o toaletă destul de curată. Nu am pus decât jumătate din doză în lingură, pentru că, după ce te lași un timp, trebuie s-o iei mai ușurel. Când mi-am băgat doza, mi-am luat un aer solemn, gândindu-mă că e ultima oară când fac asta.

M-am trezit după aproape două ore. Fundul îmi atârna în WC. Acul mi-era înfipt în braț. Lucrurile mele erau împrăștiate pe podeaua minusculei cabine de toaletă. După un timp, mi-am revenit cât de cât. M-am gândit că mă hotărâsem tocmai la timp s-o termin cu davaua. Dacă voiam să încep o viață nouă, ăsta era ultimul tren. Plimbarea mișto pe Ku'damm se dusese naibii. *Feeling*-ul ăla bun, de asemenea. Am mâncat la cantină un piure de cartofi cu praz, dar, evident, am borât imediat totul. M-am târât până la gară, să-i spun la revedere lui Detlef, dar nu era acolo. Trebuia să mă duc acasă, pentru că motanul meu bolnav avea nevoie de mine.

Stătea fix acolo unde îl pusesem. La mine pe pernă. Mi-am curățat seringa și i-am dat din nou ceai de mușețel cu glucoză. De fapt, îmi imaginasem altfel ultima zi din existența mea de davistă. M-am gândit că aș putea să mai stau o zi și s-o mai ard puțin pe Ku'damm, înainte să mă duc la Narkonon.

Pe urmă a venit mama și m-a întrebat unde fusesem toată după-amiaza.

— Pe Ku'damm, i-am spus.

— Parcă voiai să te duci încă de azi la Narkonon, ca să te interesezi ce și cum.

— Lasă-mă, măi, în pace! am urlat eu. Nu am avut timp! Pricepi?

Deodată mama a început să urle și ea la mine:

— Te duci în seara asta la Narkonon, ai înțeles? Fă-ți imediat bagajele. Și rămâi încă de azi acolo.

Eu tocmai îmi făcusem un cotlet cu piure. Mi-am luat farfuria, m-am dus în baie și am mâncat stând pe budă. Deci, mi-am spus eu, asta a fost ultima seară acasă la mama. Începusem să urlu fiindcă mama se prinsese că eram din nou pe dava și fiindcă mi-era și mie silă că mă înțepasem din nou. Apoi mi-am zis că, într-adevăr, cel mai bine e să mă duc imediat la Narkonon.

Mi-am pus câteva lucruri în geanta mea de răchită și mi-am băgat seringa, o lingură și restul de dava în chiloți. Am luat împreună cu mama taxiul spre Zehlendorf, unde era centrul Narkonon. Tipii de aici nu mi-au pus nici o întrebare. Într-adevăr, aici era primit oricine. Mai mult, cei de la Narkonon aveau și niște angajați care umblau prin locurile unde se întâlneau daviștii, ca să-i întrebe dacă nu voiau să facă o dezintoxicare.

Mamei mele, însă, i-au pus tot felul de întrebări. Înainte să mă primească, voiau să vadă banii: 1 500 de mărci în avans, asta pentru prima lună. Evident că mama nu avea atâția bani. Le-a promis că o să-i aducă a doua zi. Voia să ia un credit. Le-a spus că banca îi va acorda fără nici o problemă un credit de valoare mică. S-a rugat de ei să mă țină din seara aia. În cele din urmă, tipii au fost de acord.

Am întrebat dacă aveam voie să mă duc la toaletă. Da, aveam voie. Deci nu te percheziționau în prealabil, ca în alte centre unde se făcea terapie antidrog și unde, dacă te găseau cu seringi și chestii, te trimiteau imediat acasă. M-am dus la budă și mi-am tras repede restul de dava. Ăia au văzut, desigur, că m-am întors făcută din toaletă, dar n-au spus nimic. Le-am dat seringa și lingura. Tipul care le-a luat în primire s-a arătat încântat că le dădeam tacâmul meu de bunăvoie.

A trebuit totuși să merg în camera de sevraj, pentru că toată lumea vedea că eram prăjită. În camera de sevraj mai erau doi tipi. Unul din ei s-a cărat deja a doua zi dimineață. De fapt, cei de la Narkonon nu puteau decât să se bucure în situațiile astea, pentru că ei încasau banii pe o lună în avans, iar pacientul o zbughea după câteva ore.

Am primit cărți cu învățăturile Bisericii Scientologice. M-au impresionat cărțoaiele alea. Mișto sectă, mi-am zis. Aveau niște povești care te lăsau cu gura căscată, indiferent dacă le credeai sau nu. Dar eu căutam ceva în care aș fi putut să cred.

După două zile, mi-au dat voie să ies din camera de sevraj, fiindcă practic n-aveam simptome – logic, dacă mă înțepasem

doar de două ori în ultima vreme. Am ajuns într-o cameră în care mai era o tipă pe nume Christa. Femeia asta era total dusă cu pluta. I se interzisese să intre la terapie, pentru că făcea tot timpul mişto de terapeuţi. Uneori se ridica şi începea să desprindă baghetele de lemn de la îmbinarea podelei cu pereţii, spunând că cineva a ascuns odată acolo nişte LSD. M-a dus în pod şi mi-a spus:

— Uite, aici ar trebui să punem nişte saltele şi să tragem o orgie cu vin şi haş şi toate alea.

Femeia asta mă trăgea la fund, nu doar pentru că era dusă rău şi mă speria, ci şi fiindcă mă făcea să mă gândesc tot timpul la droguri. Zicea că ăştia de la Narkonon erau de tot rahatul. Dar eu venisem aici ca să mă las.

În ziua în care am împlinit cincisprezece ani, mama m-a sunat de dimineaţă şi mi-a spus că motanul meu murise. Ăsta a fost cadoul de ziua mea. Mama mi-a dat mai întâi vestea asta, apoi m-a felicitat. Suferea şi ea după el. Toată dimineaţa am stat în pat şi am plâns.

Când cei de la Narkonon au văzut că nu mă mai opream din plâns, au zis că îmi trebuie o şedinţă de terapie. Am fost închisă într-o cameră împreună cu un fost davist, şi tipul ăsta a început să-mi dea ordine. La prima vedere, totul părea absurd. Nu aveam voie să spun decât „da" şi trebuia să execut fiecare ordin. Îmi zicea: „Vezi peretele? Du-te la perete. Atinge peretele." Şi pe urmă o lua de la capăt. M-am târât ore întregi de la un perete la altul. Cândva, n-am mai suportat şi i-am spus:

— Ce-i toată tâmpenia asta? Sunteţi bătuţi în cap, sau ce? Lăsaţi-mă în pace! Nu mai vreau!

El zâmbea tot timpul şi cumva reuşea până la urmă să mă convingă să continui. Apoi m-a pus să ating diferite obiecte. La un moment dat însă, chiar n-am mai putut. M-am aruncat pe jos şi am început să plâng în hohote.

El zâmbea în continuare. După ce m-am liniştit, am continuat. Acum zâmbeam şi eu la fel ca el. Eram total apatică.

Deja atingeam peretele înainte să-mi dea ordinul. Nu mă mai gândeam decât la un singur lucru: „Toată chestia asta trebuie totuşi să se termine odată şi odată."

După exact cinci ore a spus:

— OK, ajunge pentru azi.

Mă simţeam minunat. M-a dus într-o altă încăpere, unde era un aparat ciudat, meşterit de mână – un fel de pendul prins între două cutii de tinichea. Trebuia să ating chestia aia.

— Te simţi bine? m-a întrebat el.

— Mă simt bine, i-am zis. Cred că acum sunt mult mai conştientă de tot ce mă înconjoară.

Tipul s-a uitat la pendul şi a spus apoi:

— Nu s-a mişcat. Aşa că nu ai minţit. Şedinţa a avut succes.

Aparatul ăla ciudat era un detector de minciuni. Probabil că era unul dintre obiectele de cult ale sectei. În orice caz, eu eram foarte fericită că pendulul nu se mişcase. Pentru mine asta era dovada că mă simţeam într-adevăr bine. Eram gata să cred orice, numai să scap de heroină.

Tipii de aici făceau tot felul de lucruri ciudate. În aceeaşi seară, Christa a făcut febră. Au pus-o să atingă o sticlă şi să spună dacă sticla e caldă sau rece. A făcut chestia asta de nu ştiu câte ori. În starea ei febrilă, nu s-a împotrivit. După o oră cică nu mai avea febră.

M-au prins atât de tare în mreje cu drăciile lor, încât a doua zi dimineaţă am fugit în birou şi am cerut să mai fac o şedinţă de terapie. Timp de o săptămână am executat tot ce mi s-a spus fără să crâcnesc, crezând că terapia chiar mă ajută. Aveam un program care îmi umplea toată ziua: şedinţe de terapie, curăţenie, pe urmă treabă la bucătărie. Terminam la zece seara. Evident că nu mai aveam timp să mă gândesc la altele.

Totuşi, ceea ce nu-mi plăcea deloc era mâncarea. Chiar nu eram mofturoasă când era vorbă de mâncare. Dar îmi venea greu să înghit lăturile pe care ni le dădeau. Şi mă gândeam că, la câţi bani încasau, puteau să ne ofere ceva mai ca lumea.

Oricum, nu prea aveau alte cheltuieli. De cele mai multe ori, ședințele erau conduse de foști davişti care, chipurile, se lăsaseră de câteva luni. Ăstora li se spunea că ședințele cu nou-veniții făceau parte din terapia lor, așa că li se dădeau cel mult niște bani de buzunar. Nu mi se părea în regulă nici faptul că șefii de la Narkonon luau masa separat. Într-o zi i-am surprins la masa de prânz. Băgau în ei numai bunătăți.

Într-o duminică am avut timp să chibzuiesc la viața mea. M-am gândit mai întâi la Detlef și m-am cam întristat. Pe urmă am încercat să mă dumiresc ce aș putea să fac după terapie. M-am întrebat dacă ședințele mă ajutaseră cu adevărat. Aveam o mulțime de semne de întrebare, dar nici un răspuns. Voiam să stau de vorbă cu cineva. Dar nu aveam cu cine. Una dintre regulile casei era să nu legi prietenii. Iar tipii de la Narkonon îți prescriau imediat o ședință dacă voiai să discuți despre problemele tale. Mi-am dat seama că, în tot timpul cât stătusem aici, nu vorbisem cu nimeni mai pe-ndelete.

Luni m-am dus în birou și le-am spus tot ce aveam pe suflet. Nu i-am lăsat să mă întrerupă. Am început cu mâncarea. Apoi le-am spus că mi se furaseră aproape toți chiloții. În spălătorie nu se putea intra, pentru că fata care avea cheia de la spălătorie o ștergea tot timpul din casă și se ducea să se înțepe. Toată lumea știa că erau câțiva care o tuleau ca să-și mai tragă o doză și care se întorceau când aveau ei chef. Le-am spus că lucrurile astea mă trăgeau foarte tare în jos. Pe urmă, mai erau ședințele alea nesfârșite și muncile gospodărești. Eram extenuată, pentru că nu apucam să dorm destul. În concluzie, le-am spus:

— Deci, terapiile voastre chiar mi s-au părut interesante, sunt foarte bune, n-am ce să zic. Dar nu îmi rezolvă, de fapt, problemele. Pentru că totul nu-i decât instrucție. Voi încercați să ne instruiți la sânge. Dar eu am nevoie de cineva cu care să pot vorbi despre problemele mele. Și, oricum, îmi trebuie timp ca să mă confrunt cu problemele mele.

Au ascultat tot ce aveam de spus cu eternul lor zâmbet. Nu mi-au răspuns nimic. Când am terminat, mi-au trântit o ședință suplimentară, care a durat toată ziua, până la zece seara. După ședința asta eram iarăși total apatică. Poate că totuși știau ce fac, mi-am zis apoi. Când venise să mă vadă, mama îmi povestise că Direcția de Asistență Socială o să-i dea înapoi banii pe care îi plătise celor de la Narkonon. M-am gândit că, dacă statul dădea bani pentru așa ceva, probabil că toată chestia nu era o abureală.

Erau alții pe-acolo care aveau probleme mai mari decât mine. Gabi, de exemplu. Îi căzuse cu tronc un tip și voia neapărat să și-o tragă cu el. S-a dus ca proasta la șefii de la Narkonon și le-a spus totul. Ăștia i-au trântit imediat o ședință în plus. Dar ea nu s-a lăsat, și tot și-a pus-o cu tipul ăla de câteva ori. Când s-a aflat, cei doi au fost demascați în fața tuturor. Gabi s-a cărat în aceeași seară și nu s-a mai întors niciodată. Tipul, care era ajutor în casă, a plecat și el ceva mai târziu. Deși era, cică, *clean* de câțiva ani, a luat-o iar pe dava, până s-a distrus complet.

De fapt, pe cei de la Narkonon nu îi deranja atât de mult faptul că cei doi făcuseră sex. Pentru ei, mai important era să nu se lege prietenii. Dar tipul era deja de un an la Narkonon și firește că nu poți să suporți genul ăsta de izolare la nesfârșit.

În puținul timp liber pe care îl aveam seara târziu, stăteam la taclale cu ăia mai tineri din casă. Eu eram cea mai mică. Totuși, în gașca asta care s-a format treptat, toți aveau sub șaptespe ani. Eram aceeași generație. De fapt, acum venea la terapie primul val al celor care începuseră să se înțepe încă din copilărie. După un an sau doi, ajunseserăm cu toții în ultimul hal, pentru că otrava îți face și mai rău când ești la pubertate. Ca și mine, toți adolescenții ăștia nu aveau nici o șansă să fie primiți în centrele unde se făcea terapie pe bune.

După un timp, cei mai mulți dintre ei n-au mai reușit să se concentreze la ședințele de terapie. Mie mi s-a întâmplat exact la fel. Când doi dintre cei tineri făceau ședința împreună, totul

devenea o parodie. Cum să rămâi serios când trebuia să ţipi la o minge de fotbal sau să te uiţi în ochii celuilalt ore întregi? Nici nu mai mergeam apoi la detectorul de minciuni, pentru că spuneam din prima că şedinţa nu ne ajutase cu nimic. Mai râdeam pe înfundate, mai făceam mişto, dar asta nu înseamnă terapie. Tipii care conduceau şedinţele erau tot mai neajutoraţi când trebuiau să lucreze cu noi.

După ce se termina programul, în gaşca noastră nu se mai discuta decât despre un singur lucru: dava. Iar câţiva dintre noi voiau deja s-o şteargă din casă.

La două săptămâni de la sosirea mea acolo, am pus la punct un plan de evadare. Trei dintre noi – doi băieţi şi cu mine – ne-am deghizat în oamenii care veneau să facă curăţenie. Înarmaţi cu tomberoane, perii şi găleţi, am trecut de toate uşile. Eram în al nouălea cer. Vorbeam despre cum o să ne băgăm prima doză şi aproape că făceam pe noi când ne gândeam la senzaţiile care ne aşteptau. La metrou ne-am despărţit. Eu m-am dus la Bahnhof Zoo. Speram să dau de Detlef.

Detlef nu era acolo. Însă era Stella. Când m-a văzut, mai să leşine de bucurie. Mi-a spus că Detlef nu se arătase pe-acolo în ultimul timp. Mi-era teamă să nu fie la pârnaie. Stella mi-a spus că în gară mişcarea era slabă rău. Ne-am dus pe Kurfürstenstraße, „la maşini". Nici aici nu se întâmpla nimic. De la staţia de metrou Kurfürstenstraße am luat-o pe jos până la Lützowplatz. În cele din urmă, a oprit unul. Ştiam maşina, îl ştiam şi pe tip. Ne urmărise de mai multe ori, chiar şi atunci când ne duceam la WC-ul public să ne băgăm o doză. Crezuserăm mereu că era un poliţist în civil. Dar era doar un client căruia i se pusese pata pe daviste d-astea mai crude.

Nu mă voia decât pe mine, dar i-a spus Stellei că poate să urce şi ea în maşină.

— Treişcinci pentru un sex oral, am zis. Altceva nu fac.

La care el îmi spune:

— Îţi dau o sută de mărci.

Am rămas mută. Așa ceva nu mi se mai întâmplase. Până și clienții cu merțanele cele mai babane se tocmeau pentru cinci mărci. Și tipul ăsta, în Volkswagenul lui complet ruginit, se oferea să-mi dea o sută de mărci. Apoi mi-a spus că e ofițer sub acoperire al Serviciului Federal de Informații. Deci era dus cu pluta. Dar tipii ăștia săriți de pe fix care se dădeau barosani erau cei mai buni clienți, pentru că voiau să-ți arate că au bani cu nemiluita.

Într-adevăr, mi-a dat o sută de mărci. Stella s-a dus repede să cumpere niște dava și ne-am băgat o doză acolo, în mașină. Pe urmă, tipul ne-a dus la pensiunea Ameise. Stella a rămas pe culoar. Nu m-am grăbit deloc, pentru că eram ruptă după doza aia – prima după două săptămâni –, dar și pentru că omul plătise ca lumea. Eram atât de ruptă, că nici nu-mi mai venea să mă ridic de pe patul strâmt din camera aia împuțită de pensiune.

Am mai trăncănit puțin cu tipul. Era un lăudăros, un caraghios. La sfârșit mi-a spus că mai avea o jumătate de gram de heroină acasă și s-a oferit să ne-o dea dacă ne găsea peste trei ore pe Kurfürstenstraße. Până la urmă l-am mai stors de treizeci de mărci. I-am zis că voiam să mergem și noi să mâncăm o dată ca lumea. De altfel, i-am spus, știam prea bine că avea bani cu carul și că VW-ul ăla ponosit era doar un camuflaj, ca să nu se vadă că e spion. N-a mai avut ce să facă, mi-a dat banii.

Stella și cu mine ne-am dus înapoi la Bahnhof Zoo. Voiam neapărat să dau de Detlef. Deodată, a venit în goană un câine mic și lățos, alb cu negru, și a sărit pe mine. Probabil că îi amintisem de cineva. Câinele mi se părea nemaipomenit. Arăta ca unul dintre câinii ăia nordici care trag săniile, numai că era mai mic. În urma lui venea un tip cam jerpelit, care m-a întrebat dacă vreau să-l cumpăr. Am zis imediat că da. Mi-a cerut șaptezeci de mărci, dar am mai negociat și am ajuns la patruzeci de mărci. Ce chestie! Eram ruptă de la dava și superfericită că aveam iarăși un câine. Stella a propus să îi zic Lady Jane. Până la urmă, m-am hotărât să-i zic Janie.

Ne-am dus într-un restaurant de pe Kurfürstenstraße şi am comandat câte un cotlet cu garnitură. Janie s-a ales cu jumătate din fiecare porţie. Tipul care se dădea spion a venit, într-adevăr, la ora stabilită şi ne-a dat o juma de gram de dava. Absolut demenţial. O juma de gram făcea o sută de mărci.

Stella şi cu mine ne-am dus din nou la gară ca să mai aruncăm o privire după Detlef. Am întâlnit-o pe Babsi. M-am bucurat enorm s-o văd; în ciuda certurilor dintre noi, ţineam la ea mai mult decât la Stella. Ne-am dus toate trei sus, la terasele din gară. Babsi arăta foarte rău. Avea picioarele ca nişte chibrituri şi puţinul piept pe care îl avusese dispăruse şi el. Cântărea acum treizeci şi unu de kilograme. Dar chipul ei rămăsese la fel de frumos.

Le-am povestit despre Narkonon, le-am zis că era un loc mişto. Stella nici nu a vrut să audă de aşa ceva. A spus că ea se născuse davistă şi voia să moară ca o davistă. Lui Babsi însă îi surâdea ideea să se lase împreună cu mine la Narkonon, o dată pentru totdeauna. Părinţii şi bunica ei se străduiseră degeaba să îi găsească un loc într-un centru de terapie. Babsi era iar pe străzi, dar se gândea serios să se lase. Îi mergea foarte prost.

După ce am terminat de trăncănit, m-am dus cu Janie a mea la Metro, un magazin al naibii de scump din gară, dar care era deschis şi seara. Am cumpărat două pungi de plastic cu hrană pentru câini şi o grămadă de budinci pentru mine. Apoi am sunat la Narkonon şi i-am întrebat dacă puteam să mă întorc la ei. Mi-au zis că da. Le-am spus că aş aduce o prietenă cu mine. Nu le-am dezvăluit că prietena era Janie.

Nu am stat prea mult pe gânduri, dar, la drept vorbind, ştiusem de la început că o să mă întorc la Narkonon. N-aveam unde să mă duc altundeva. Mama ar fi luat-o razna dacă aş fi apărut aşa, din senin, în faţa uşii. În afară de asta, sora mea se mutase din apartamentul tatei şi stătea acum la mama, în camera mea, în patul meu. Nu voiam să bat străzile. Iar să-ţi găseşti un client la care să stai peste noapte însemna să fii la

cheremul lui și, evident, să ți-o tragi cu el. Dar, înainte de toate, eu chiar voiam să mă las. Și încă mai credeam că o să izbutesc la Narkonon, pentru că, oricum, altă variantă nu aveam.

În casă – toată lumea îi zicea, simplu, „casa", niciodată „Narkonon" – s-au purtat destul de rece cu mine când am venit, dar nu au comentat nimic. Nu s-au legat nici de Janie. Erau deja vreo douăzeci de pisici în casă, ce mai conta un câine!

Am luat niște pături vechi din pod și i-am făcut lui Janie un culcuș lângă patul meu. În dimineața următoare, cățeaua își făcuse nevoile peste tot în cameră. Janie nu s-a învățat niciodată să facă afară. Avea o dileală, cum o aveam și eu pe a mea. Dar eu o iubeam pe Janie, și nu mă deranja să fac curat după ea.

Mi s-a prescris imediat o ședință în plus. Puțin îmi păsa. Făceam totul mecanic. Mă enerva doar că, în orele alea, nu puteam să fiu cu cățeaua mea. Între timp, se ocupau alții de ea, și asta mă seca, fiindcă Janie trebuia să fie doar a mea. Toți se jucau cu ea și ea se juca cu toți, pentru că, pe undeva, era o curviștină. Fiecare îi dădea câte ceva de mâncare, iar ea se îngrășa tot mai mult. Când rămâneam singure, vorbeam cu ea. Acum cel puțin aveam cu cine să stau de vorbă.

Am mai șters-o de două ori de la Narkonon. Ultima dată, am fost pe drumuri patru zile. Pentru prima dată în viața mea n-aveam un loc al meu unde să înnoptez. Am dormit la Stella, fiindcă mama ei tocmai se internase în clinica de boli nervoase pentru o dezintoxicare alcoolică. Duceam aceeași viață de rahat: client, doză, client, doză. Pe urmă am aflat că Detlef plecase cu Bernd la Paris. M-au apucat pandaliile.

Asta era chiar culmea. Tipul cu care mă consideram ca și măritată se cărase din Berlin fără să îmi spună o vorbă. Visaserăm mereu să mergem împreună la Paris. Voiam să ne închiriem o cămăruță pe Montmartre și să ne lăsăm de H. Noi credeam că în Paris nu sunt davișți, ci doar o mulțime de artiști excentrici care beau cafea și, câteodată, și o sticlă de vin.

Acum, Detlef era cu Bernd la Paris. Nu mai aveam nici un prieten, eram singură pe lume. Cu Babsi şi Stella mă luam în gură din orice rahat. O aveam doar pe Janie.

Am sunat la Narkonon. Mi s-a spus că mama trecuse pe acolo şi luase toate lucrurile mele. Deci mama îşi luase gândul de la mine. Asta m-a înfuriat. Acum voiam să le-o dovedesc tuturor. Voiam să le arăt că, dacă voiam, reuşeam şi de una singură.

M-am dus la Narkonon şi m-au primit din nou. De data asta chiar m-am ţinut de terapie. Făceam tot ce mi se spunea. Parcă eram apucată. Am devenit o elevă-model. În curând, mi-au dat voie să merg din nou la detectorul de minciuni. Ori de câte ori ziceam că şedinţa mă ajutase nespus de mult, pendulul nu se clintea. Credeam că acum o să reuşesc. Nu am sunat-o pe mama, care îmi luase lucrurile. Am împrumutat ce îmi trebuia. Am purtat chiloţi de băiat. Asta nu mă deranja deloc, dar nu voiam nici în ruptul capului s-o sun pe mama şi s-o rog să-mi aducă lucrurile înapoi.

Într-o zi, m-a sunat tata.

— Ce faci, Christiane? Spune-mi, cum ai aterizat acolo? Tocmai am aflat şi eu din întâmplare.

— Mă bucură că te mai interesezi şi tu de mine, am spus eu – şi chiar aşa era.

— Ia zi, vrei să mai rămâi în clubul ăla de ciudaţi?

— Bineînţeles.

Tatăl meu a tras adânc aer în piept. Apoi m-a întrebat dacă nu vreau să iau masa în oraş cu el şi cu un prieten de-al lui. Am acceptat invitaţia.

Într-o jumătate de oră m-au chemat jos, în birou. Iar acolo am dat nas în nas cu tatăl meu drag, pe care nu îl mai văzusem de luni de zile. Mai întâi a venit cu mine până sus, în camera pe care o împărţeam cu alte patru fete. După ce a aruncat o privire în jur, a exclamat:

— Ce-i debandada asta?

Fusese întotdeauna un fanatic al ordinii. Într-adevăr, era un balamuc la noi în cameră – mizerie și haine aruncate peste tot.

Când am vrut să plecăm la masă, unul dintre șefii de la Narkonon i-a spus tatei:

— Trebuie să semnați o declarație prin care vă angajați să o aduceți pe Christiane înapoi.

Tata s-a înfuriat. A zbierat că el e tatăl și că el decide ce este mai bine pentru mine. A zis că fiica lui nu o să se mai întoarcă acolo și mi-a făcut semn să plecăm.

Când am auzit asta, am țipat și eu, luând-o la fugă spre sala de terapie:

— Vreau să rămân aici, tati! Nu vreau să mor, tati! Tati, te rog, lasă-mă aici!

Oamenii de la Narkonon, care se adunaseră cu toții din cauza țipetelor, mă susțineau. Tata a ieșit valvârtej pe ușă, urlând:

— Vin acum cu poliția!

Știam că așa va face. Am fugit în pod și m-am cățărat pe acoperiș. Acolo era un fel de platformă pe care o foloseau coșarii. M-am ghemuit pe platforma aia. Mi-era frig.

După aceea au venit două mașini de poliție. Gaborii au scotocit casa împreună cu tata, de sus până jos. Cei de la Narkonon strigau și ei după mine, pentru că, între timp, li se făcuse teamă că toată afacerea asta ar putea să aibă urmări. Dar nimeni nu s-a gândit să mă caute pe acoperiș. Până la urmă, tata și cu gaborii au plecat.

În dimineața următoare am sunat-o pe mama la slujbă. Când i-am auzit vocea, am izbucnit în plâns. Am întrebat-o, printre sughițuri:

— Ce se întâmplă, ce mă fac?

Mama mi-a spus pe un ton glacial:

— Ce se întâmplă cu tine mi-e complet indiferent.

Am început să mă milogesc de ea:

— Nu vreau să mă scoată tati de aici. Tu ai custodia asupra mea. Nu poți să mă lași așa, de izbeliște. Rămân aici, nu mai fug.

Îţi jur. Te rog, fă ceva, nu-l lăsa pe tati să mă ia de aici! Trebuie să rămân aici, mami, zău. Altfel mor. Mami, crede-mă!

Mama mi-a spus, agasată:

— Nici nu intră în discuţie.

Apoi a închis telefonul.

La început am crezut că îmi pică cerul în cap. Pe urmă m-a apucat furia, şi mi-am zis: „Ăştia doi pot să mă pupe în cur. Nu s-au ocupat de mine o viaţă întreagă. Şi acum fac pe deştepţii şi se bagă în seamă când au ei chef. Nişte idioţi, numai tâmpenii au făcut. De-aia am ajuns în halul ăsta... Mama lui Kessi a avut grijă ca fiica ei să nu ajungă în rahat până peste cap. Şi nenorociţii ăştia doi cred deodată, după atâţia ani, că ştiu ce e mai bine pentru mine."

Am cerut să fac o şedinţă în plus şi m-am implicat trup şi suflet în activităţile din casă. Voiam să rămân la Narkonon şi, eventual, să devin apoi membră a Bisericii Scientologice. În orice caz, nu voiam să mă ia nimeni de acolo. Nu mai eram dispusă să-i las pe părinţii mei să-şi bată joc de viaţa mea. Aşa gândeam în clipele alea, cuprinsă de o ură crâncenă.

După trei zile, tata a venit din nou. Am fost chemată în birou. Tata era foarte liniştit. A spus că trebuie să meargă cu mine la Direcţia de Asistenţă Socială, în problema restituirii banilor pe care mama mea îi plătise centrului Narkonon. I-am spus tatei:

— Nu, eu nu merg. Te cunosc, tati. Dacă merg cu tine, nu o să mai văd niciodată casa asta. Şi nu vreau să mor.

Tata le-a arătat celor de la Narkonon un document care atesta dreptul lui de a mă scoate de acolo. Mama îi dăduse o împuternicire. Şeful de la Narkonon mi-a spus că în condiţiile astea nu are ce să facă şi că trebuie să merg cu tatăl meu. Nu puteau să mă mai găzduiască acolo împotriva voinţei lui.

Şeful mi-a mai spus să nu uit să-mi fac exerciţiile. Şi să mă confrunt întotdeauna. Asta cu confruntatul era un cuvânt magic la ăştia. Trebuia să te confrunţi cu tot. Mi-am zis în gând:

„Sunteți niște idioți. Eu nu am cu ce să mă confrunt. Eu trebuie să mor. Nu mai rezist. În maxim două săptămâni, o să-mi bag iarăși în venă. Nu pot așa. Nu o să reușesc niciodată singură." Asta a fost unul dintre puținele momente în care am văzut cât de cât clar situația în care mă aflam. Numai că, în disperarea mea, începusem să cred că cei de la Narkonon m-ar fi putut salva. Mi-au dat lacrimile de furie și de disperare. Plângeam în hohote. Nu mă mai puteam opri.

Mama Christianei

După eșecul de la Narkonon, fostul meu soț s-a hotărât s-o ia pe Christiane acasă la el, ca să-i bage în sfârșit mințile în cap, cum s-a exprimat el. Nu mi se părea deloc o soluție bună. În afară de faptul că nu putea să o țină sub observație tot timpul, relația mea cu el era în continuare una tensionată și aveam mari rețineri să i-o las pe mână pe Christiane. Mai ales că sora ei se întorsese de curând la mine, plângându-se că tatăl ei era prea sever cu ea.

Dar nu mai știam ce să fac și speram într-o minune – poate reușea el cu metodele lui acolo unde eu dădusem greș. Pe de altă parte, uneori m-am întrebat dacă nu cumva mi-am băgat asta în cap pentru a fugi, măcar pentru o vreme, de responsabilitatea mea față de Christiane. De când făcuse prima dezintoxicare, alternam tot timpul între speranță și disperare. L-am rugat pe tatăl ei să se implice fiindcă ajunsesem la capătul puterilor – fizic și moral.

La doar trei săptămâni după ce trecuse prin dezintoxicarea aceea chinuitoare la noi acasă, împreună cu Detlef, am aflat de prima recidivă. Când m-a sunat poliția la firmă, parcă m-a lovit ceva în moalele capului. Polițiștii m-au înștiințat că o ridicaseră pe Christiane din Bahnhof Zoo și mi-au spus să vin să o iau.

Stăteam la biroul meu și tremuram toată. Din două în două minute mă uitam la ceas. Nu îndrăzneam să plec înainte de ora patru, când se încheia programul. Nu puteam să spun nimănui prin ce treceam. Cele două fete ale șefului mi-ar fi ținut o predică interminabilă. Dintr-odată îl înțelegeam pe tatăl lui Detlef. La început, ți-e foarte rușine.

La secția de poliție, Christiane avea ochii umflați de la atâta plâns. Polițistul mi-a arătat locul de pe brat unde se injectase cu câteva ore în urmă și mi-a spus că, la momentul reținerii de către poliție, se afla la gară într-o „postură dubioasă".

La început n-am înțeles ce voia să spună prin expresia „postură dubioasă". Poate că nici nu doream să înțeleg. Christiane era foarte abătută că nu reușise să reziste tentației și se reapucase de droguri. A făcut o nouă dezintoxicare. Fără Detlef. N-a ieșit deloc din casă și părea să ia lucrurile în serios. Mi-am luat inima în dinți și m-am dus la școală să stau de vorbă cu dirigintele ei. Când i-am spus prin ce trecea fiica mea, a fost șocat, dar mi-a mulțumit pentru sinceritate. Alți părinți nu arătau atâta deschidere. Dirigintele ei bănuia că și alți elevi din școală erau dependenți de heroină și era dornic să o ajute pe Christiane. Dar nu știa cum.

De câte ori vorbeam cu cineva despre aceste lucruri, reacțiile erau aceleași: fie oamenii erau la fel de neputincioși ca și mine, fie credeau că persoane precum Christiane nu mai au nici o șansă. Am trăit asta în nenumărate rânduri.

Încetul cu încetul, am văzut cât de ușor era pentru tineri să-și procure heroină. În Hermannplatz, în cartierul Neukölln, era plin de dealeri. Christiane trecea pe lângă ei zi de zi, în drum spre școală. Într-o zi, mergând amândouă la cumpărături, unul dintre indivizii ăia a abordat-o pe Christiane. În primul moment am crezut că nu aud bine. Mulți dintre ei erau străini, dar erau și destui nemți. Christiane mi-a și povestit de unde îi știa pe oamenii ăștia, cine ce vindea și cui, și așa mai departe. Totul mi se părea o nebunie curată. Îmi spuneam: „Dumnezeule, pe ce lume trăim?"

Am vrut să o mut pe Christiane la o altă școală, de pe lângă Lausitzer Platz, ca să nu mai treacă pe acolo ori de câte ori mergea la ore. Se apropia vacanța de Paște și, după aceea, voiam să meargă la noua școală, care era o Realschule[1]. *Speram că astfel aș putea să o rup de mediul ei, să o îndepărtez de pericolele care*

1. Vezi nota de subsol de la p. 38 (n. red.).

o pândeau în stațiile de metrou. Câtă naivitate! Oricum, n-a ieșit nimic din toată povestea asta. Directorul școlii ne-a spus din capul locului că nu-i plăcea să transfere elevi care veneau de la o Gesamtschule. *Mai făcea și excepții, dar Christiane avea note prea slabe la matematică. A întrebat-o însă, din curiozitate, de ce voia să schimbe școala. Când fiica mea i-a spus că în clasă nu există spirit de solidaritate, directorul a zâmbit:*

— Spirit de solidaritate? Nu există așa ceva la Gesamtschule.

Mi-a explicat că într-o școală în care elevii se trezesc la fiecare oră cu alți colegi în clasă nu poate să existe spirit de solidaritate.

Nu știu care dintre noi a fost mai dezamăgită, eu sau Christiane. Ea a spus doar:

— Toată chestia asta n-are nici un sens. Doar o terapie mă poate ajuta.

Dar era aproape imposibil să găsești un loc într-un centru de terapie. Am sunat pe la toate instituțiile posibile. În cel mai bun caz, îmi dădeau adresele centrelor de consiliere antidrog. Iar la centrele acestea mi se spunea că fiica mea trebuie să vină acolo de bunăvoie. Chiar dacă era multă râcă între diferitele centre și unele le vorbeau de rău pe celelalte, toate erau de acord în această privință: dacă dependentul nu venea de bunăvoie, terapia nu avea cum să aibă succes.

Iar când o imploram pe Christiane să se ducă la un centru de consiliere antidrog, devenea imediat țâfnoasă:

— Ce să caut acolo? Ăia nu au un loc pentru mine. N-o să mă rog de ei cu săptămânile.

Ce puteam să fac? Dacă aș fi dus-o cu forța la un centru de consiliere, aș fi încălcat principiul prezentării benevole. Într-un fel, pot să înțeleg astăzi poziția lor. În acel moment, Christiane era încă prea tânără ca să urmeze o terapie serioasă. Pe de altă parte, sunt de părere că niște copii dependenți de heroină, așa cum era și Christiane, ar trebui ajutați chiar și împotriva voinței lor.

Mai târziu, când Christianei îi mergea adesea atât de rău, încât s-ar fi supus de bunăvoie unei terapii stricte, ni s-a spus că nu

sunt locuri și că trebuie să așteptăm șase până la opt săptămâni. De fiecare dată simțeam că mi se taie respirația. Nu mai puteam să zic decât:

— Și ce mă fac dacă copilul meu moare până atunci?

— Între timp să vină la noi, o să-i dăm niște sfaturi și o să vorbim cu ea, ca să vedem dacă chiar se gândește serios să se lase.

Astăzi, când privesc evenimentele de atunci cu mai multă detașare, nu am ce să le reproșez consilierilor antidrog. Având în vedere că centrele de terapie dispun de un număr limitat de locuri, acești oameni sunt obligați să facă o selecție.

Așadar, nu am reușit să obțin un loc într-un centru de terapie. Însă când fiica mea s-a întors din vacanța de Paște, am avut impresia că nici nu mai avea nevoie de terapie. Arăta înfloritor. Credeam că, în sfârșit, reușise să lase în urmă lucrurile astea.

Acum vorbea adesea pe un ton disprețuitor despre prietena ei, Babsi, care se vindea pentru heroină unor bărbați în vârstă. Christiane mi-a spus că ea n-ar putea să facă așa ceva niciodată și că era extraordinar de bucuroasă că nu mai avea de-a face cu lumea daviștilor, cu toate mizeriile alea. Părea să creadă cu adevărat ce spune. Aș fi jurat pe orice că vorbea foarte serios.

Dar, după doar câteva zile, s-a apucat din nou de droguri. Mi-am dat seama după pupilele ei, care se făcuseră iar mici de tot. Nu mai suportam să văd cum încerca tot timpul să mă prostească. Când o luam la trei păzește, îmi spunea:

— Ce te-a apucat? N-am băgat decât un joint.

A început o perioadă foarte proastă. Mă mințea în față, deși știa că n-o mai cred. I-am interzis să iasă din casă. Dar tot umbla creanga. M-am gândit că poate ar trebui să o încui în cameră. Dar ar fi sărit pe geam și, cum stăteam la etajul întâi, mi s-a părut prea riscant.

Eram cu nervii la pământ. Nu mai suportam să-i văd pupilele alea mici. Trecuseră trei luni de când o prinsesem în baie. O dată la câteva zile, ziarele scriau că mai murise unul din cauza consumului de heroină. De cele mai multe ori erau știri scurte, de

câteva rânduri. Davistii care dădeau colțul deveniseră ceva la fel de obișnuit ca victimele accidentelor de circulație.

Mi-era permanent frică – mai ales pentru că Christiane nu mai era sinceră cu mine și nu mai recunoștea nimic. Umbla tot timpul cu minciuni, și asta mă scotea din minți. Când se simțea prinsă cu mâța în sac, devenea grosolană și agresivă. Firea ei începuse să se schimbe.

Tremuram pentru viața ei. Banii de buzunar – douăzeci de mărci pe lună – nu i-i mai dădeam decât cu țârâita. Mi-era teamă că, dacă îi dau douăzeci de mărci deodată, o să-și ia o doză care putea să-i fie fatală. Mă împăcasem, într-o oarecare măsură, cu gândul că era dependentă. Ceea ce mă înnebunea era teama că următoarea doză ar putea fi și ultima. Oricum, puteam fi mulțumită că mai dădea pe acasă. Nu ajunsese ca Babsi, a cărei mamă mă suna deseori și mă întreba, plângând, dacă știu cumva unde e fiica ei.

Trăiam într-o tensiune continuă. Dacă suna telefonul, mi-era teamă că e poliția, morga sau mai știu eu cine. Și astăzi sar ca arsă din pat atunci când sună telefonul.

Cu Christiane nu se mai putea vorbi. Dacă aduceam în discuție toată tărășenia asta cu drogurile, striga la mine s-o las în pace. Aveam senzația că renunțase la luptă, că se lăsa dusă de val.

Ea susținea că lăsase heroina și doar mai fuma din când în când haşiş, dar, de când învățasem să nu mă mai amăgesc, nici nu mă mai lăsam dusă de nas. Destul de des, îi întorceam camera cu fundul în sus și totdeauna găseam niște ustensile, iar în două sau trei rânduri am dat și de o seringă. Când i-am aruncat-o la picioare, a țipat la mine, foarte jignită, că era a lui Detlef – pasămite îi luase seringa, ca să-l facă să se lase.

Într-o zi, când m-am întors de la muncă, stăteau amândoi pe pat în camera copiilor și își încălzeau lingura. Am rămas uluită. Câtă obrăznicie! N-am mai putut decât să zbier la ei:

— Afară din casă, acum!

După ce au ieșit, m-am pus pe plâns. Deodată m-a apucat o furie imensă împotriva poliției, împotriva guvernului, împotriva

tuturor. Mă simțeam abandonată, lăsată de izbeliște. În ziar era iar o știre despre un tânăr care se prăpădise din cauza heroinei. În anul acela, heroina făcuse deja peste treizeci de victime. Și era abia luna mai. Nu puteam să înțeleg ce aveau în cap autoritățile. La televizor se vorbea despre sumele colosale pe care le aloca statul pentru combaterea terorismului. Între timp, dealerii umblau nestingheriți prin Berlin și vindeau pe stradă heroină ca și cum ar fi fost înghețată pe băț.

Cu cât mă gândeam mai mult la situația asta, cu atât eram mai indignată. La un moment dat, m-am surprins zicând cu voce tare: „Stat de rahat!" Îmi treceau o mie de lucruri prin cap. Stăteam în sufragerie și mă uitam, năucă, la mobilele din jur. Aveam o poftă nebună să fac totul bucăți. Pentru ce mă străduisem atât? M-a bufnit din nou plânsul.

În seara aceea am bătut-o rău de tot pe Christiane. Stăteam pe pat, în capul oaselor, așteptând-o. În mintea mea era un talmeș-balmeș – un amestec confuz de frică și sentimente de vinovăție. Nu puteam să nu-mi fac reproșuri. Eșuasem pe toate planurile. Căsnicia mea fusese un dezastru. Ani întregi stătusem toată ziua la muncă și îmi neglijasem copiii. Iar când am rămas singură cu Christiane, am închis mult prea mult timp ochii, fiindcă eram prea lașă ca să privesc realitatea în față și să accept ce se întâmpla cu fiica mea.

Mi-am pierdut, în seara aceea, ultimele iluzii.

Christiane s-a întors acasă abia la douăsprezece și jumătate noaptea. De la geam am văzut-o cum a coborât dintr-un Mercedes. Chiar în fața casei. „Doamne Dumnezeule", mi-am zis, „fata asta nu mai are nici o șansă, și-a pierdut orice respect de sine, e o nenorocire..." Eram distrusă. Când a intrat, am înșfăcat-o și am bătut-o până când au început să mă doară mâinile. La urmă ne-am prăbușit amândouă pe covor, plângând în hohote. Christiane era complet dărâmată. I-am zis în față că se prostituează, că acum nu mai am nici o îndoială. Doar a clătinat din cap și a spus, printre suspine:

— Dar nu așa cum crezi tu, mami.

Nu mai voiam să aud nimic. Am trimis-o la baie și, pe urmă, în pat. Numai o mamă își poate imagina cum mă simțeam. Faptul că se vindea bărbaților m-a îngrozit poate chiar mai mult decât dependența ei de droguri.

Nu am putut să închid ochii toată noaptea. Mă tot gândeam la ce aș putea face în continuare. Nu mai rămâneau multe variante. În disperarea mea, m-am gândit și la o internare într-un ospiciu. Dar asta nu ar fi făcut decât să înrăutățească situația, pentru că Christiane ar fi fost dusă mai întâi la un centru de asistență din Ollenhauerstraße. Iar o profesoară mă avertizase cu ceva timp în urmă că acolo fetele se îndemnau unele pe altele la prostituție.

Nu mai vedeam decât o singură posibilitate: Christiane trebuia să plece imediat din Berlin. Și asta pentru totdeauna. Indiferent că voia sau nu. Trebuia să iasă din mocirla asta, care o trăgea în jos de fiecare dată, și să ajungă într-un loc unde era ferită de heroină.

Mama mea, care trăia în Hessen, era gata să o primească imediat, la fel și cumnata mea din Schleswig-Holstein. Când i-am spus Christianei ce hotărâsem, n-a mai ridicat tonul. Părea descumpănită. Am început să fac pregătirile necesare. Dar, pe urmă, Christiane s-a gudurat pe lângă mine, arătându-se plină de căință și spunându-mi că e gata să facă terapie. Găsise chiar și un centru care era dispus să o primească: Narkonon.

Mi s-a luat o piatră de pe inimă. Mi-era teamă că, fără terapie, nu avea cum să îi meargă mai bine în Germania de Vest și că ar fi putut să fugă de la rudele mele.

Nu aveam informații precise despre Narkonon, dar știam că acolo trebuia să plătești. Cu două zile înainte să împlinească cincisprezece ani, am urcat-o pe Christiane într-un taxi și am plecat împreună spre centrul Narkonon. Acolo ne-a primit un tânăr amabil, cu care am purtat o discuție preliminară. Ne-a felicitat pentru alegerea noastră, iar pe mine m-a asigurat că, de acum

încolo, nu mai trebuia să îmi fac griji, căci terapia lor dădea de regulă rezultate excelente. Așa că puteam să stau liniștită. După foarte multă vreme, aveam sentimentul că lucrurile mergeau în direcția cea bună. Eram foarte ușurată.

După aceea mi s-a dat să semnez o hârtie prin care mă obligam să plătesc cincizeci și două de mărci pe zi, în avans pentru o lună. Asta era mai mult decât salariul meu net. Dar nu aveam de ales. În afară de asta, tânărul mi-a spus că administrația locală e obligată să acopere aceste costuri dacă fac demersurile necesare.

În ziua următoare am strâns de pe unde am putut cinci sute de mărci și le-am dus la Narkonon. Apoi am mai luat un credit de o mie de mărci și, la următoarea seară de întâlnire cu părinții, am plătit integral pentru prima lună. Cel care conducea serile cu părinții ne-a destăinuit că și el fusese cândva dependent de droguri. Însă, uitându-te la el, n-ai fi zis că avea un trecut de toxicoman. Grație centrului Narkonon, ne-a spus el, devenise alt om. Asta ne-a impresionat pe noi, părinții. De asemenea, mi s-a vorbit foarte convingător despre progresele pe care le făcea Christiane.

În realitate, jucau teatru și nu erau interesați decât să ne ia banii. Mai târziu am aflat din ziar că Narkonon ținea de o sectă americană dubioasă și că cei de acolo speculau spaima părinților ca să facă profit.

Dar și de asta mi-am dat seama prea târziu. La început am crezut că fiica mea e pe mâini bune. Și voiam să o țin acolo cât mai mult timp. Deci aveam nevoie de bani.

Am luat la rând toate instituțiile. Dar toată lumea își declina competența. Și nimeni nu mi-a spus adevărul despre Narkonon. Eram descurajată și mă simțeam dusă cu zăhărelul. Funcționarii îmi dădeau cumva impresia că le iroseam timpul cu întrebări tâmpite. La un moment dat, cineva mi-a spus că mai întâi trebuie să obțin de la medic o adeverință care să certifice dependența de droguri a Christianei și că fără acest document nu pot să înaintez o cerere pentru acoperirea costurilor unei terapii. Am crezut că e o glumă. Oricine se pricepea cât de cât în domeniu putea să vadă

în ce hal era Christiane. Dar ăsta era mersul hârtiilor şi al birocraţiei. Însă atunci când am reuşit, în sfârşit, după mai bine de două săptămâni, să obţin o programare la medicul care elibera astfel de adeverinţe, am aflat că fiica mea fugise iar de la Narkonon. Pentru a treia oară.

M-a apucat din nou disperarea. Îmi spusesem de atâta ori: „Gata, acum o să reuşească!" Şi de fiecare dată speranţele mele erau spulberate şi o luam iarăşi de la zero. M-am apucat să o caut împreună cu prietenul meu. După-amiaza cutreieram parcul Hasenheide, iar seara băteam centrul oraşului şi discotecile. Bineînţeles că o căutam şi prin gări şi prin staţiile de metrou. Colindam toate locurile unde se întâlneau daviştii. Zi de zi, seară de seară, plecam în căutarea ei. Am luat la rând toate WC-urile publice din centrul oraşului. Fusesem la poliţie şi o dădusem dispărută, iar agentul îmi comunicase sec că o va trece pe Christiane pe lista persoanelor căutate, după care a spus aşa, într-o doară, că o să apară ea la un moment dat.

Aş fi vrut să mă ascund undeva, într-o scorbură... Îmi intrase frica în oase. Mă temeam permanent că o să primesc un telefon, iar o voce o să-mi spună: „Fiica dumneavoastră a murit." Eram un pachet de nervi. Nu mai aveam chef de nimic, nu mă mai interesa nimic, trebuia să trag de mine ca să îmi fac treaba la serviciu. Dar nu voiam să-mi iau concediu medical. Am început să am probleme cu inima. De-abia mai puteam să-mi mişc braţul stâng. Îmi amorţea în fiecare noapte. Mă dureau stomacul şi rinichii, aveam impresia că îmi explodează capul. Suferam ca un câine.

M-am dus la doctor. Ce am auzit în cabinet mi-a pus capac. După ce m-a consultat, doctorul mi-a zis că toate acestea erau tulburări pe fond nervos şi mi-a prescris Valium. Când i-am povestit de ce eram atât de răvăşită, mi-a spus că în urmă cu câteva zile venise la el, tot aşa, o fată tânără, care îi mărturisise că era dependentă de droguri şi îl întrebase ce să facă.

— Şi ce i-aţi spus? l-am întrebat eu.

— Să-şi facă rost de o frânghie, mi-a răspuns doctorul, adăugând că oamenii ăştia nu au nici o şansă.

Exact așa mi-a spus.

După o săptămână, când Christiane s-a întors la Narkonon, nici n-am mai putut să mă bucur de-adevăratelea. Parcă murise ceva în mine. Îmi spuneam că făcusem tot ce era omenește posibil pentru ea. Dar totul fusese degeaba. De fapt, uitându-mă la Christiane, aveam impresia că decădea tot mai mult. Mediul de la Narkonon nu o schimbase în bine, ci o stricase și mai mult. Nu mai era fata drăguță de dinainte, devenise de-a dreptul vulgară. Avea ceva aproape respingător.

Încă de la primele vizite pe care i le-am făcut la vila Narkonon, am simțit că ceva nu e în regulă. Christiane mi-a părut, deodată, străină. Ceva se rupsese în ea. Până să ajungă acolo, păstrase, în ciuda tuturor certurilor dintre noi, o legătură afectivă cu mine. Acum aceasta nu mai exista. Se evaporase, de parcă o spălase cineva pe creier.

În situația asta, l-am rugat pe fostul meu soț să o ducă pe Christiane în Germania de Vest. Dar el voia să o ia la el. Era convins că o va scoate la capăt cu ea – dacă era nevoie, și cu o mamă de bătaie.

Nu m-am opus. Eu una nu mai știam cum să procedez. O ținusem din greșeală în greșeală, și acum mă temeam că, trimițând-o în Germania de Vest, făceam iar o prostie.

După ce am plecat de la Narkonon, tata nu m-a dus direct la el acasă. Ne-am oprit mai întâi la cârciuma lui preferată, „La Ciocănitoarea Beată", din stația de metrou Wutzkyallee. A vrut să-mi ia o băutură alcoolică, dar eu am comandat niște suc de mere. Mi-a zis că trebuie s-o termin o dată pentru totdeauna cu drogurile, dacă nu vreau să mor, iar eu i-am răspuns:

— Da, tocmai de-asta am vrut să rămân la Narkonon.

Tonomatul tot repeta aceeași melodie, *Ein Bett im Kornfeld*[1]. Câțiva tineri erau la flipper și la masa de biliard. Tata mi-a zis că erau niște adolescenți absolut normali, că aici puteam să-mi fac foarte repede prieteni noi, iar apoi o să-mi dau seama și singură cât de imbecilă fusesem să mă apuc de droguri.

Abia dacă îl ascultam. Eram cătrănită, demoralizată și nu voiam decât să fiu singură. Uram lumea asta nenorocită. Când mă gândeam la Narkonon, mi se părea că acolo mi se deschisese o ușă spre paradis, iar tatăl meu venise și mi-o trântise în nas. Am luat-o pe Janie la mine în pat și i-am spus: „Janie, știi cum sunt oamenii?" Am răspuns pentru ea: „Vezi, nu știi." Janie se gudura pe lângă toți oamenii, dând veselă din coadă. Credea că toți oamenii sunt buni. Nu-mi plăcea asta la ea. Aș fi preferat să mârâie la oricine și să nu se încreadă în nimeni.

---

1. Șlagăr nemțesc din anii '70, cântat de Jürgen Drews – în traducere, *Un pat pe ogor* (n. red.).

Când m-am trezit, Janie încă nu făcuse mizerie în cameră și am vrut să ies cu ea afară. Tata plecase deja la serviciu. Am dat să deschid ușa apartamentului. Era încuiată. Am tras ca bezmetica de clanță, m-am opintit în ușă. N-am putut s-o deschid. Am încercat să rămân calmă, să nu mă pierd cu firea. Mi-am zis că tata nu m-ar fi închis ca pe un animal sălbatic. Și, oricum, știa că era și câinele în casă.

Am scotocit locuința, spunându-mi că lăsase pe undeva o cheie. Dacă izbucnea un incendiu? M-am uitat sub pat, pe galeriile de la ferestre, ba chiar și în frigider. Nu era nici o cheie. Nu aveam timp să mă enervez, pentru că trebuia să fac ceva cu Janie înainte să murdărească mocheta. Am dus-o pe balcon și a priceput imediat ce așteptam de la ea.

După aceea am început să inspectez apartamentul. Se mai schimbase câte ceva. Dormitorul era gol, pentru că mama luase patul cu ea. În sufragerie era o canapea nouă, pe care dormea tata. Era și un televizor nou. Arborele de cauciuc dispăruse cu tot cu bățul de bambus care îl susținea – bățul ăla cu care mă altoise tata de atâtea ori. În locul lui era acum un baobab pitic.

În camera copiilor mai era și acum dulapul nostru de haine – vechitura aia la care nu se deschidea decât o ușă. Patul scârțâia la fiecare mișcare. Așa deci, tata mă încuia aici ca să ajung și eu o adolescentă normală, dar el nici măcar nu era în stare să mobileze cât de cât apartamentul.

M-am dus din nou cu Janie pe balcon. Janie s-a proptit cu labele din față pe balustradă și s-a uitat unsprezece etaje în jos, apoi a început să privească de jur împrejur, la blocurile alea anoste din Gropiusstadt.

Simțeam nevoia să stau de vorbă cu cineva și am sunat la Narkonon. Și, spre marea mea surpriză, mi-au dat-o la telefon pe Babsi, care ajunsese deja la ei. Deci chiar voia să se lase, nu vorbise în dodii. Mi-a spus că i se dăduse patul meu. Îmi părea atât de rău că nu eram și eu cu ea la Narkonon. Am trăncănit mult timp la telefon.

Când s-a întors tata, n-am scos nici un cuvânt. În schimb, el a vorbit cât pentru amândoi. Îmi planificase deja întreaga viaţă. Urma să am un program precis în fiecare zi – să mă ocup de casă, să fac cumpărături, să-i hrănesc porumbeii călători şi să curăţ după ei (tata avea un porumbar pe undeva prin Rudow). Timpul liber urma să mi-l petrec cu o fostă prietenă de-a lui, Katharina, o adevărată *teenie-bopper*, care era înnebunită după emisiuni gen *ZDF-Hitparade* şi după prezentatori de-alde Ilja Richter.

Tata mi-a promis şi o recompensă. Voia să mă ia la un moment dat cu el în Thailanda. Acum se ducea cel puţin o dată pe an acolo. I se pusese pata pe ţara asta, în primul rând din cauza fetelor, dar şi pentru că găseai acolo ţoale foarte ieftine. Îşi economisea toţi banii pentru excursiile astea ale lui în Thailanda. Ăsta era drogul lui.

Auzind ce planuri avea tata cu mine, mi-am zis că, până una-alta, cel mai bine ar fi să las lucrurile să meargă aşa cum se gândise el. De fapt, nici nu prea aveam de ales. Cel puţin, nu avea de gând să mă ţină încuiată.

A doua zi m-am apucat de treabă. Am făcut curat în casă, m-am dus la cumpărături. Apoi a apărut Katharina, ca să iasă cu mine la plimbare. Am luat-o pe străzi, dar eu alergam ca nebuna şi ea abia se ţinea după mine, iar când i-am spus că mai trebuie să mă duc şi în Rudow ca să hrănesc porumbeii, i-a pierit cheful şi s-a dus în treaba ei.

Acum eram liberă să fac ce vreau. Aveam un chef nebun să bag ceva, ca să mă mai înveselesc, dar nu ştiam ce. M-am gândit că aş putea să mă duc măcar o oră în Hasenheide, un parc din Neukölln. Pe-acolo se întâlneau ăştia care băgau haşiş. Era o zonă mişto. Aveam chef de un joint.

Din păcate, nu aveam bani. Dar ştiam de unde pot să fac rost. Tata strângea într-o sticlă imensă de brandy monede mai mari, de la o marcă în sus. Erau acolo deja peste o sută de mărci – bani pe care avea de gând să-i spargă în Thailanda.

Am luat din sticlă cincizeci de mărci. Voiam să am ceva mai mulți bani, pentru orice eventualitate. Ce nu cheltuiam puteam să pun înapoi. Și mă gândeam că o să mai economisesc cumva la cumpărături și până la urmă o să pun totul înapoi.

Cum am ajuns în parcul Hasenheide, am dat nas în nas cu Piet. Piet era băiatul din Casa de Mijloc cu care fumasem primul meu joint. Între timp, trecuse și el pe H, deci sigur știa dacă se vindea dava în Hasenheide.

— Ai mălai? m-a întrebat el.

— Da, i-am spus.

— Atunci hai cu mine.

M-a dus la niște străinezi, de la care am cumpărat un sfert. Îmi rămăseseră zece mărci. Ne-am dus în WC-ul din parc, și Piet mi-a împrumutat tacâmul lui. Se șmecherise și el – a vrut jumătate din sfertul meu ca să-mi dea seringa. Am împărțit marfa pe din două și ne-am tras câte o doză mică.

Acum mă simțeam super. În Hasenheide, cei care băgau jointuri, tripuri, dava, orice, se strângeau cu toții în același loc. Era cel mai cool loc de întâlnire din Berlin. Aici oamenii nu erau atât de parșivi și de distruși ca în zona daviștilor de pe Kurfürstendamm. Bine, în Hasenheide cei mai mulți băgau haşiş, dar erau și destui davişti, și cu toții stăteau pașnici laolaltă. Pe Ku'damm, haşişul era considerat un drog pentru bebeluși. Nici un davist de pe Ku'damm nu ar fi stat de vorbă cu unul care fuma haşiş.

În Hasenheide, n-avea nici o importanță ce droguri luai. Puteai să fii și *clean* dacă voiai. Tot ce conta era să aduci bună dispoziție, să nu strici atmosfera. Vedeai pe aici tineri care cântau la fluiere și bongosuri. Vedeai și străinezi. Și nu începea nimeni să facă scandal sau să se ia de alții. Ai fi zis că toți făceau parte dintr-o mare comunitate. Toată atmosfera de aici îmi amintea de ceea ce auzisem despre Woodstock.

Am avut grijă să ajung acasă înainte de ora șase, când se întorcea tata. Nu și-a dat seama că eram prăjită. Aveam mustrări

de conştiinţă din cauza porumbeilor, care nu primiseră nimic de mâncare. Mi-am propus să le dau a doua zi o porţie dublă. Luasem decizia să nu mă mai înţep, fiindcă în Hasenheide mă puteam simţi bine şi cu puţin haşiş. Acolo nimeni nu se uita dispreţuitor la tine că fumezi jointuri. Nu voiam în nici un caz să mă întorc printre daviştii ăia terminaţi de pe Kurfürstendamm. Chiar credeam că m-aş putea lăsa de dava în Hasenheide.

Mă duceam acum cu Janie în Hasenheide aproape în fiecare după-amiază. Lui Janie îi plăcea mult să vină în parcul ăsta, pentru că era plin de câini. Aici, până şi câinii erau întotdeauna paşnici. Toată lumea care se plimba prin parc o admira pe Janie, o mângâia şi o răsfăţa.

Pe porumbeii lui tata nu îi mai hrăneam decât o dată la două sau trei zile. Le era de ajuns dacă îi ghiftuiai de vreo trei ori pe săptămână şi le mai împrăştiai nişte grăunţe pentru mai târziu.

Fumam haş când îmi oferea careva. Şi de fiecare dată se găsea cineva care să-mi ofere. Pentru că, spre deosebire de davişti, cei care bagă jointuri n-au nici o problemă să le dea şi altora.

Am ajuns să îl cunosc mai bine pe străinezul de la care cumpărasem cu Piet dava în prima zi când venisem aici. Odată m-am aşezat nu departe de pătura pe care stătea cu câţiva prieteni de-ai lui. Tipul m-a invitat să mă aşez lângă ei. Îl chema Mustafa şi era turc. Ceilalţi erau arabi. Aveau cu toţii cam între şapteşpe şi douăzeci de ani. Mâncau lipie cu brânză şi pepene şi mi-au dat şi mie, ba chiar şi lui Janie.

Mustafa mi se părea foarte cool. Era dealer. Dar îmi plăcea foarte mult stilul lui. Nu avea nimic din agitaţia şi aerele dealerilor germani. Mustafa smulgea câteva smocuri de iarbă şi îngropa davaua sub ele. Dacă se lăsa cu o razie, îl durea în cot, pentru că n-avea marfă la el. Când venea unul să cumpere, Mustafa împungea liniştit cu briceagul prin iarbă până găsea davaua.

Nu vindea pachetele cântărite dinainte, ca dealerii de pe Ku'damm. Scotea întotdeauna, cu vârful cuţitului, cam un

sfert de gram. Dar nu trăgea pe nimeni în piept. Ștergea cu două degete pulberea care mai rămânea pe lama cuțitului și îmi dădea și mie să trag pe nas.

Mustafa mi-a spus de cum ne-am cunoscut că e o tâmpenie să-ți bagi în venă. Dacă tragi davaua pe nas în loc să te înțepi, n-ai să ajungi dependent. El și arabii lui trăgeau doar pe nas. Și nici unul nu era dependent fizic. Pur și simplu, trăgeau și ei când li se făcea chef.

Mustafa nu-mi dădea mereu voie să trag pe nas ce rămânea pe vârful cuțitului, pentru că, spunea el, așa aș fi devenit iarăși dependentă fizic. Am observat că, spre deosebire de europeni, străinezii ăștia chiar știau să umble cu drogurile. Pentru noi, europenii, davaua este cam cum trebuie să fi fost pe vremuri apa de foc pentru indienii din America. M-am gândit odată că orientalii i-ar putea extermina pe europeni și pe americani dându-le heroină, la fel cum au făcut-o europenii în trecut cu indienii, folosindu-se de alcool.

Astfel, am început să-i văd pe străinezi într-o altă lumină. Înainte, toți străinezii fuseseră pentru mine potențiali clienți care voiau să mi-o tragă. Babsi, Stella și cu mine îi consideram ultimii oameni. Mustafa și arabii lui erau niște oameni foarte mândri. Puteai să-i jignești foarte ușor. Pe mine m-au acceptat pentru că li se părea că am un fel de demnitate. Mi-am dat repede seama cum mergeau lucrurile în cercul lor. De exemplu, nu trebuia niciodată să ceri ceva. Pentru ei, ospitalitatea era foarte importantă. Dacă voiai ceva, îți luai, indiferent că era vorba de semințe de floarea-soarelui sau de dava. Dar nu trebuia nici să le dai sentimentul că profiți de ospitalitatea lor. Așa că nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap să îi întreb dacă pot să iau oleacă de dava pentru acasă. Ceea ce luam trăgeam imediat pe nas. Cu timpul, m-am integrat tot mai bine în grupul lor, deși, în general, nu aveau o părere prea bună despre nemțoaice. Mi-am dat seama că, pe undeva, străinezii aveau calități pe care nu le întâlneai la nemți.

Deci, totul mi se părea foarte cool și nici nu mă mai consideram o davistă – asta până când mi-am dat seama că, încetul cu încetul, ajunsesem să fiu iar dependentă fizic.

Seara, cu tata, făceam pe fiica adusă pe calea cea bună. Mă duceam cu el la crâșmă și beam câteodată, ca să îi fac plăcere, o bere mică. Pe de o parte, uram crâșma „La Ciocănitoarea Beată" și disprețuiam gașca de alcooliști de acolo. Pe de altă parte, îmi plăcea să duc o viață dublă. Voiam să fiu respectată și la crâșmă. În fond, trebuia să mă impun și în societatea asta în care nu existau droguri, pentru că, îmi ziceam eu, viața mea nu avea să se mai intersecteze cu lumea daviștilor.

Am învățat să joc flipper și biliard. Voiam să stăpânesc toate jocurile bărbaților, și nu așa, oricum, ci mai bine decât ei. Dacă tot trebuia să trăiesc printre indivizii ăștia din crâșmă, atunci voiam cel puțin să mă impun în fața lor. Să nu mă poată lua nici unul peste picior. Voiam să fiu o vedetă. Voiam să am mândria mea. Ca arabii din parc. Voiam să nu fiu nevoită niciodată să cer ceva, să nu mă simt niciodată inferioară.

Dar, când am vrut să învăț și skat[1], n-a mai ținut. Ajunsesem iar pe *turkey* și aveam alte griji pe cap. Acum trebuia să mă duc neapărat în fiecare după-amiază în parcul Hasenheide, fiindcă nu mai puteam să stau fără dava. Dar asta lua timp, pentru că nu puteam să mă duc pur și simplu la Mustafa, să-mi iau oleacă de dava și să mă car. Trebuia să-l mai ajut la vânzare, să stau pe acolo spărgând semințe de floarea-soarelui, în timp ce porumbeii tatei rămâneau fără hrană câte trei zile la rând. Trebuia să mă descotorosesc în fiecare după-amiază de însoțitoarea mea, Katharina, bașca să deretic prin casă, să merg la cumpărături, să fiu lângă telefon când obișnuia să sune tata și să inventez noi și noi povești când tata afla că nu fusesem acasă. Viața aia relaxată se dusese naibii.

---

1. Joc de cărți inventat la începutul secolului al XIX-lea în Germania, unde se bucură și astăzi de o mare popularitate (n. trad.).

Într-o după-amiază eram ca de obicei în parc, și deodată cineva, venind din spate, îmi acoperă ochii cu mâinile. M-am întors. Era Detlef. Ne-am luat în brațe. Janie a început să sară pe noi. Detlef arăta bine. Mi-a spus că e *clean*. M-am uitat în ochii lui și i-am spus:

— Moșule, ești *clean* pe dracu'. Ai pupilele cât niște gămălii.

Într-adevăr, Detlef reușise să se lase la Paris, dar, când s-a întors, s-a dus direct la Bahnhof Zoo și și-a tras o doză.

Am mers la mine acasă. Mai aveam ceva timp până să vină tata de la slujbă. Patul meu se bălăbănea prea de tot, așa că am pus cuvertura pe jos și am făcut dragoste ca-n filme. Eram foarte fericiți. După aia am vorbit despre cum o să ne lăsăm. Voiam să începem dezintoxicarea de săptămâna următoare – deci nu chiar imediat. Detlef mi-a povestit cum îl făcuse de bani pe un client împreună cu Bernd, ca să aibă cu ce plăti călătoria la Paris. L-au încuiat pe tipul ăla în bucătărie, i-au luat carnetul de cecuri și l-au vândut unui combinagiu de la gară pe o mie de mărci. Pe Bernd îl umflase deja poliția. Detlef credea că pe el nu o să-l prindă, fiindcă clientul ăla nu îi știa numele.

Ne întâlneam în fiecare după-amiază în Hasenheide, după care ne duceam de obicei la mine acasă. Nu prea mai vorbeam despre dezintoxicare, pentru că eram foarte *happy* așa și voiam să ne bucurăm de clipele astea împreună. Numai că aveam foarte multe pe cap și mi-era din ce în ce mai greu să fac față. Tata își întețise controalele și îmi dădea tot mai multe sarcini. Și trebuia să-mi rămână destul timp pentru Mustafa și gașca de arabi, mai ales că nu mai luam dava doar pentru mine, ci și pentru Detlef. Și, bineînțeles, voiam să petrec cât mai mult timp cu Detlef. Iar dădusem de stres.

Până la urmă mi-am spus că n-am de ales și am început să mă duc din nou la gară. Făceam un client pe zi, la orele prânzului, fără să-i spun lui Detlef. Dar *feeling*-ul ăla mișto se topea pe zi ce trecea, pentru că viața de davist mă înghițea din nou. Cele câteva zile relaxate de care te bucuri întotdeauna după o

dezintoxicare – zilele alea în care nu mai ți-e teamă de sevraj și nu mai disperi dacă n-ai dava – deveneau tot mai puține după fiecare încercare de a mă lăsa.

Cam la o săptămână după ce se întorsese Detlef, a apărut în Hasenheide tipul ăla gay la care locuia Detlef – Rolf. Părea destul de dărâmat. Mi-a zis doar atât:

— L-au umflat pe Detlef.

Îl prinseseră în timpul unei razii și după aia i-au pus în cârcă și povestea cu cecurile furate. Combinagiul de la gară îl dăduse în gât.

M-am dus în toaleta publică din Hermannplatz, m-am încuiat într-o cabină și m-am pus pe bocit. Iar se alesese praful de viitorul nostru minunat împreună. Brusc, prinderea lui Detlef mă adusese din nou cu picioarele pe pământ. N-aveam ce să sperăm. După un timp am intrat în panică, pentru că aveam senzația că o să ajung din nou pe *turkey*. În starea în care eram, nu mai puteam să mă așez cu sufletul împăcat lângă arabii mei, să mestec liniștită semințe de floarea-soarelui și să aștept să-mi pice și mie un *sniff*. M-am dus la Bahnhof Zoo. M-am așezat pe pervazul unei vitrine a Căilor Ferate Germane și am așteptat să apară un client. Dar nu se întâmpla nimic prin gară, pentru că se transmitea nu știu ce supermeci de fotbal la televizor. Nici măcar străinezii ăia nenorociți nu erau pe acolo.

Pe urmă a apărut un tip pe care îl știam: Heinz, fostul client al Stellei și al lui Babsi. Heinz plătea întotdeauna cu dava, îți dădea și seringi, dar pentru asta voia să ți-o tragă. Acum mi-era totuna, fiindcă știam că Detlef o să stea multă vreme la pârnaie. Tipul nu m-a recunoscut, așa că m-am dus la el și i-am spus:

— Sunt Christiane, prietena Stellei și a lui Babsi.

I s-a aprins imediat beculețul și m-a întrebat dacă vreau să merg cu el. Mi-a oferit două sferturi. Cel mai mișto la clientul ăsta era că îți dădea direct marfă. Două sferturi nu era rău deloc – asta însemna optzeci de mărci. M-am mai tocmit cu

el să-mi dea şi nişte bani de ţigări şi de cola, după care am luat-o din loc.

Pe drum, Heinz a oprit în Lehniner Platz ca să cumpere nişte dava, fiindcă îşi terminase proviziile. Era ciudat să-l vezi pe individul ăsta învârtindu-se printre davişti cu mutra lui de contabil, care mie îmi aducea aminte de fostul ministru al apărării, Leber[1]. Dar omul ştia mersul. Cumpăra întotdeauna de la o tipă care îi dădea numai marfă curată.

Începusem deja să intru în sevraj şi muream de nerăbdare să mă înţep – dacă ar fi fost după mine, mi-aş fi băgat doza chiar acolo, în maşină. Dar Heinz încă nu îmi oferise nimic.

Mai întâi, a vrut să-mi arate papetăria lui. S-a dus la un sertar, l-a deschis şi a scos nişte poze. Mi-a spus că le făcuse chiar el. Pornografie de tot rahatul. Erau nu ştiu câte fete în pozele alea – cel puţin o duzină. Unele se vedeau din cap până în picioare, luate rău şi goale puşcă, altele erau fotografiate de la brâu în jos. „Porc nenorocit şi tâmpit ce eşti", mi-am zis în sinea mea. Pozele astea mă duceau cu gândul la ginecolog. Dar, înainte de toate, mă gândeam la davaua pe care dobitocul ăsta o ţinea mai departe în buzunar. M-am uitat mai atent abia când am ajuns la nişte poze în care apăreau Stella şi Babsi, amândouă trăgându-şi-o cu Heinz.

— Tari pozele astea, i-am zis. Dar acum hai să mergem. Am nevoie de o doză.

Ne-am dus sus, în apartamentul lui. Mi-a dat un sfert şi a adus o lingură ca să fierb davaua. S-a scuzat că nu mai are linguriţe. Le furaseră nişte daviste. Mi-am trântit tot sfertul. Apoi mi-a adus o sticlă de bere. M-a lăsat un sfert de oră să mă adun. Avusese de-a face cu destule daviste ca să ştie că, după ce bagi o doză, îţi trebuie un sfert de oră de linişte.

---

1. Georg Leber (1920–2012), care a deţinut portofolii ministeriale în mai multe guverne ale RFG, a fost între 1972 şi 1978 ministrul federal al apărării (n. red.).

Locuința lui nu arăta deloc ca a unui om de afaceri, deși Babsi și Stella îmi spuseseră mereu că Heinz e om de afaceri. Avea o vechitură de șifonier în care atârnau în dezordine tot felul de cravate. Ici și colo erau niște statuete de porțelan kitschoase și niște butelci de vin goale, îmbrăcate în răchită, cu etichete italienești. Perdelele, îngălbenite de jeg, erau trase, probabil ca să nu se poată uita nimeni în locuința asta scârboasă. La perete erau împinse una lângă alta două canapele tocite. Ne-am așezat acolo. Nu exista lenjerie de pat, doar o pătură în carouri, cu franjuri.

Heinz ăsta nu era un tip dezagreabil, numai că era îngrozitor de insistent. M-a frecat la cap până când am cedat și mi-am pus-o cu el, numai ca să mă lase în pace și să pot pleca acasă. În plus, voia neapărat să simt și eu ceva, așa că am mimat un orgasm – nu de alta, dar mă plătise bine.

După Stella și Babsi, am ajuns acum să fiu eu femeiușca lui de zi cu zi. La început mi s-a părut un aranjament practic, pentru că așa economiseam mult timp. Nu trebuia să mai stau cu arabii ore întregi pentru un amărât de *sniff*, nu trebuia să mai caut clienți la gară, nu trebuia să mă mai duc să-mi cumpăr dava. În timpul ăsta puteam să mă ocup de menaj, de porumbeii tatei, de cumpărături și așa mai departe.

Mă duceam aproape în fiecare după-amiază la Heinz. Erau și lucruri care îmi plăceau la el. În felul lui, mă iubea. Îmi spunea tot timpul că mă iubește, și eu trebuia să îi zic, la rândul meu, că îl iubesc. Era îngrozitor de gelos. Îi era întotdeauna teamă că m-aș mai duce și la gară.

Oricum, era singurul om cu care mai puteam să stau de vorbă. Detlef era la mititica. Bernd, la fel. Babsi era la Narkonon. Iar Stella parcă dispăruse de pe fața pământului. Mama nu mai voia să știe de mine – sau, cel puțin, așa credeam eu. Iar pe tata trebuia să îl mint întruna. Fiecare vorbă pe care i-o spuneam era o minciună. Deci nu-mi mai rămânea decât Heinz: cu el puteam să vorbesc despre aproape orice fără să

fiu nevoită să ţin tot felul de secrete. Singurul lucru despre care nu puteam să vorbesc sincer cu Heinz era legat de ceea ce simţeam cu adevărat pentru el.

Câteodată îmi era chiar bine când mă lua în braţe. Aveam sentimentul că mă respectă şi că însemn ceva pentru el. Cine mă mai respecta? Când nu eram pe canapeaua aia ponosită, aveam mai curând senzaţia că aş fi fiica lui decât iubita lui. Dar reuşea de multe ori să mă enerveze la culme. Şi asta se întâmpla tot mai des. Voia să fiu tot timpul la el. Trebuia să îl ajut în magazin şi voia să mă arăt aşa-zişilor lui prieteni. De fapt, nu avea nici un prieten adevărat.

Toată treaba asta cu Heinz nu era lipsită de riscuri. Petreceam din ce în ce mai mult timp la el, şi tatăl meu începea să fie din ce în ce mai bănuitor.

Umbla tot timpul prin lucrurile mele. Trebuia să fiu foarte atentă să nu aduc la el în casă nimic care ar fi putut trezi suspiciuni. Am codat toate numerele de telefon şi toate adresele care ţineau de viaţa mea de davistă şi de prostituată. Heinz, de exemplu, locuia pe Waldstraße[1]. Aşa că am desenat în agenda mea nişte copaci. Numărul casei şi cel de telefon erau cifrate sub formă de socoteli. Numărul de telefon 395 47 73 apărea aşa: 3,95 mărci plus 47 pfenigi plus 73 pfenigi. La urmă făceam şi adunarea sumelor, ca să nu bată la ochi. Culmea e că aşa ajungeam să mai fac şi eu nişte exerciţii de matematică.

Într-o zi, Heinz a aflat că Stella intrase la pârnaie. Eu nu auzisem nimic despre asta, pentru că nu mai aveam nici un motiv să ies la produs sau să merg prin locurile unde se strângeau daviştii. Pe Heinz l-a cam şocat vestea asta. Îi era teamă că Stella ar putea să le povestească gaborilor despre el. Cu ocazia asta, am aflat că împotriva lui Heinz se deschisese mai demult o anchetă penală pentru corupere de minore şi alte chestii din astea. Până acum povestea asta îl lăsase rece, deşi

1. Strada Codrului (germ.) (n. trad.).

avea cazier. Zicea că angajase cel mai bun avocat din Berlin. Dar, după ce a fost săltată Stella, i s-a făcut teamă că ar putea să ciripească – de pildă, să le spună ălora că Heinz le plătea pe fete cu dava.

Şi pe mine m-a cam dat peste cap vestea asta. Ca şi Heinz, nu-mi făceam griji atât pentru biata Stella, cât pentru mine. Dacă o băgau pe Stella la pârnaie, deşi avea doar paişpe ani, avea să-mi vină şi mie rândul în curând. Şi chiar nu aveam nici un chef să fac puşcărie.

Am sunat la Narkonon ca să-i povestesc lui Babsi ce i se întâmplase Stellei. Vorbeam cu Babsi la telefon aproape în fiecare zi. Până acum zicea că îi place terapia de la Narkonon. E adevărat, fugise şi ea de două ori de acolo ca să-şi mai tragă în venă. Acum, cei de la Narkonon mi-au spus că Babsi era la Spitalul Westend. Hepatită.

Cumva, Babsi păţea mereu la fel ca mine. De-abia te apucai serios de dezintoxicare, că dădea icterul peste tine. Babsi încercase şi ea în nenumărate rânduri să se lase. Ultima dată chiar se dusese cu un consilier antidrog până la Tübingen, ca să facă o terapie acolo. Dar, în ultimul moment, i se făcuse frică, fiindcă în clinica din Tübingen aveau un regim foarte strict. Fizic, Babsi stătea la fel de prost ca şi mine. Ne tot studiam una pe alta, pentru că fiecare putea să vadă în cealaltă, ca într-o oglindă, cât de mult se paradise. Viaţa pe care o ducea ea semăna foarte mult cu a mea.

A doua zi dimineaţă am luat-o pe Janie şi am pornit spre Spitalul Westend. Am mers cu metroul până la Theodor-Heuss-Platz şi, de acolo, am luat-o pe jos prin Westend. Un cartier foarte mişto, cu vile superbe şi plin de copaci. Nici nu ştiam că există aşa ceva în Berlin. Mi-am dat seama că nu cunosc deloc oraşul ăsta. De fapt, ce văzusem eu până atunci din Berlin? Gropiusstadt şi împrejurimile, micul cartier Kreuzberg, unde locuia mama, şi cele patru locuri în care se adunau daviştii. Nu mare lucru.

Ploua cu găleata. Janie și cu mine eram ude leoarcă. Dar eram amândouă foarte *happy*. Ne bucuram de toți copacii ăia și eu mă bucuram, mai ales, că o s-o văd pe Babsi.

La spital a apărut o problemă la care nu mă gândisem. Janie nu avea voie să intre. Dar portarul a fost foarte drăguț. A luat-o pe Janie la el în gheretă, iar eu m-am îndreptat spre pavilioanele în care se aflau pacienții spitalizați. Odată ajunsă acolo, l-am agățat pe primul doctor care mi-a ieșit în cale și l-am întrebat dacă știe unde pot s-o găsesc pe Babsi. Mi-a spus:

— Da, am vrea și noi să știm pe unde umblă Babette.

Doctorul mi-a povestit că Babsi fugise ieri din spital. Și mi-a spus că Babsi își pune viața în primejdie dacă se apucă acum din nou de droguri, pentru că nu se refăcuse complet și ficatul putea s-o lase oricând.

Am plecat cu Janie spre metrou. Mă gândeam că ficatul meu era la fel de paradit ca al lui Babsi. Pentru că viețile noastre curgeau la fel. Îmi era dor de Babsi. Uitasem de toate certurile dintre noi. Credeam că acum aveam nevoie una de alta. Eram dispusă s-o las să se descarce, să spună tot ce avea pe suflet, fără s-o mai întrerup. Și voiam să o conving să se întoarcă la spital. Apoi însă m-am întors cu picioarele pe pământ: doar știam foarte bine că, după două zile în care umblase creanga și își băgase în venă, Babsi nu o să se întoarcă la spital. Doar mă știam pe mine. Nici eu nu m-aș fi întors. Oricum, nu era așa de ușor de găsit. Poate făcea pe undeva trotuarul, poate o ardea pe undeva cu niște davișți, poate era la vreun client. Iar eu nu aveam timp să o caut peste tot, pentru că tata suna acasă să mă controleze. Așa că am acționat după vechea morală a davistului: fiecare pentru sine. M-am dus acasă. Mai aveam dava de la Heinz, și n-aveam nici un chef s-o caut de bezmetică.

În dimineața următoare am coborât ca să-mi iau ziarul pe care îl citeam în fiecare zi – *Berliner Zeitung*. De când nu îmi mai dădea mama tăieturi din ziar cu cei care mureau în Berlin din cauza heroinei, luam mereu ziarul. Instinctiv, mă uitam mai întâi dacă scria ceva despre vreun davist care tocmai dăduse

colțul. Articolele astea deveneau tot mai scurte, pentru că erau tot mai mulți morți. Și, din ce în ce mai des, îi cunoșteam pe cei care erau găsiți pe undeva cu acul încă înfipt în braț.

În dimineața aceea mi-am întins niște marmeladă pe o felie de pâine și am dat să frunzăresc ziarul. Pe prima pagină scria cu litere de-o șchioapă: „Avea doar 14 ani". Am știut imediat despre cine e vorba. N-aveam nevoie să citesc mai departe. Babsi. Presimțisem că o să se întâmple așa. Și totuși, vestea asta m-a lovit ca un trăsnet. Eram ca moartă. Mă simțeam de parcă citisem în ziar despre propria mea moarte.

M-am dus la baie și mi-am tras o doză. Abia după aceea am putut să plâng. Nu îmi era prea clar dacă o plângeam pe Babsi sau mă plângeam pe mine. Până n-am fumat o țigară în pat, n-am găsit forța să citesc și restul articolului. Pe jurnaliști nu îi interesa decât senzaționalul poveștii: „Seringa de unică folosință, dintr-un material plastic de culoarea laptelui, era încă înfiptă în brațul stâng al fetei: eleva Babette D. (14 ani) din Schöneberg nu mai avea semne vitale. Fata, cea mai tânără victimă a drogurilor de până acum, a fost găsită fără suflare de o cunoștință, într-un apartament de pe Brotteroder Straße. Nadjy R. (30 de ani) le-a spus criminaliștilor că o întâlnise pe Babette D. în discoteca Sound de pe Genthiner Straße și, cum tânăra nu avea unde să stea, a găzduit-o în locuința lui. Babette este a patruzeci și șasea persoană care a fost răpusă de droguri anul acesta în Berlin." Și așa mai departe, pe tonul ăsta pe cât de dramatic, pe atât de simplist, așa cum le plăcea ziarelor să scrie despre lumea daviștilor. Chiar și în tabloide a apărut toată trăncăneala asta imbecilă despre Babsi, tocmai pentru că era, la acel moment, cea mai tânără victimă a drogurilor din întreaga Germanie.

În jurul prânzul, când mi-am mai revenit din șoc, m-a apucat o furie nebună. Eram convinsă că Babsi murise fiindcă un porc de dealer îi vânduse cine știe ce marfă de rahat, poate o doză lungită cu stricnină. În ultima vreme, davaua cu stricnină era tot mai des întâlnită pe piață. Am luat metroul și

m-am dus drept la poliție. Am dat buzna în camera doamnei Schipke, fără să bat măcar la ușă. Și am început să-i povestesc tot ce știam: despre dealerii care vindeau marfă proastă, despre peștii care erau băgați în afaceri cu heroină, despre Sound. Cea mai mare parte din ce îi spuneam nu prea părea să o intereseze. Și, la sfârșit, a băgat iar vorba aia a ei:

— Păi, atunci, până data viitoare, Christiane.

Mi-am zis că pe gabori oricum îi doare în cot dacă cineva vinde heroină falsificată. Ei erau bucuroși când mai puteau să taie un davist de pe listă. Mi-am jurat să îl găsesc chiar eu pe cel care o omorâse pe Babsi.

Ăla care o găsise nu intra în discuție. Îl cunoșteam destul de bine, nu ar fi făcut una ca asta. Era un client putred de bogat și, până la urmă, un caraghios. Îi plăcea să fie înconjurat de puștoaice. Odată mă plimbase cu mașina lui sport prin oraș, mă invitase la masă și îmi mai dăduse și bani. Dar nu voia să se culce decât cu fetele care chiar doreau să facă asta cu el. În ce mă privea, putea să aștepte mult și bine. Deși era om de afaceri, tipul ăsta nu a înțeles niciodată că și prostituția e o afacere ca oricare alta.

Așa că m-am dus „la mașini", pe trotuarul de pe Kurfürstenstraße, și m-am pus pe făcut bani. Voiam să strâng suficient mălai ca să pot testa davaua tuturor dealerilor care vindeau marfă dubioasă. Am cumpărat dava de la mai mulți tipi și, până la urmă, m-am prăjit în ultimul hal. Oricum, nimeni nu știa de la cine cumpărase Babsi ultima ei doză. Sau nimeni nu voia să spună.

Îmi mai închipuiam că l-aș vâna pe ucigașul lui Babsi chiar și atunci când, de fapt, toată chestia asta nu mai era decât un pretext ca să mă pot face varză fără să am mustrări de conștiință. Așa, puteam să-mi spun: „Trebuie să îl găsești pe porcul ăla chiar dacă-ar fi să crăpi și tu." În felul ăsta, nici nu mai mi-era teamă când mă făceam zdrențe.

Aproape că nu mă mai osteneam să joc teatru în fața tatălui meu. El bănuia deja de mult ce se petrecea. Probabil că nu mai aștepta decât să i se confirme suspiciunile și, într-o zi, a primit și dovada.

Într-o seară, când nu mai aveam dava pentru a doua zi dimineață și nici nu mai puteam să ies pe coclauri, pentru că tata sosise deja, l-am sunat pe ascuns pe Heinz și ne-am dat întâlnire în Gropiusstadt. Tata m-a surprins împreună cu Heinz în fața crâșmei lui de suflet, „La Ciocănitoarea Beată". Heinz a șters-o, dar tata a găsit marfa pe care tocmai o primisem.

Când tata m-a luat la întrebări, am recunoscut imediat totul. Înainte de toate, a trebuit să îi spun ce era cu Heinz. Nu mai aveam puterea să îl mint. Tata mi-a ordonat să stabilesc în ziua următoare o întâlnire cu Heinz în Hasenheide și să-i spun să îmi mai aducă niște heroină. După asta i-a sunat pe gabori, le-a povestit totul și le-a cerut să vină a doua zi în Hasenheide și să-l aresteze pe Heinz. Gaborii i-au spus că acolo, în parc, nu se putea organiza decât o razie în toată regula, iar asta nu se putea face de pe o zi pe alta. Cu alte cuvinte, li se părea că era prea mare bătaie de cap să aresteze un „corupător de minore", cum s-a exprimat tata. Sigur că eu m-am bucurat că nu trebuia să joc rolul ăsta atât de naspa de momeală și de turnătoare.

Mă gândisem întotdeauna că tata o să-mi dea o bătaie soră cu moartea dacă o să descopere la un moment dat cum îl mințisem. Dar a reacționat cu totul altfel. Era foarte mâhnit. Aproape că-mi aducea aminte de mama, care însă își pierduse de mult orice nădejde. A vorbit foarte frumos cu mine. Între timp ajunsese să înțeleagă că nu-i așa de ușor să te lași de dava, chiar dacă vrei cu adevărat s-o faci. Dar tot își mai făcea speranțe că o s-o scoată el cumva la capăt cu mine.

A doua zi m-a încuiat din nou în apartament. A luat-o pe Janie cu el. Nu am mai văzut-o niciodată de atunci. Am intrat într-un sevraj cumplit. La orele amiezii simțeam deja că o iau

razna. Din fericire, m-a sunat Heinz. L-am implorat să-mi aducă niște dava. Dar, neavând cheie, nu-i puteam deschide, așa că i-am spus că o să las în jos o frânghie de la etajul unsprezece. Până la urmă l-am convins. Drept contraserviciu, mi-a cerut să îi scriu o scrisoare de dragoste și să o cobor, împreună cu o pereche de chiloți de-ai mei, cu frânghia aia. El nu-ți dădea niciodată dava fără să primească ceva în schimb. Doar era om de afaceri.

Ca să înnădesc o frânghie, am adunat tot ce-am găsit prin casă – sfoară de împachetat, funia de rufe, cordonul de la capot și așa mai departe. Am făcut o grămadă de noduri și am încercat frânghia de mai multe ori până să fie destul de lungă ca să ajungă până jos. Pe urmă am mâzgălit o scrisoare pentru Heinz. Eram nasol de tot pe *turkey*.

Heinz a venit și a sunat la sonerie folosind codul pe care îl stabiliserăm la telefon, ca să-l recunosc. Am luat din dulap niște chiloți pe care îi brodasem chiar eu, i-am băgat împreună cu scrisoarea în husa în care îmi țineam föhnul și am coborât coletul de la fereastra din camera copiilor. A mers. Heinz și-a luat cele promise și a băgat davaua în husă. Deja se uitau la noi câțiva gură-cască, dar pe Heinz lucrul ăsta nu părea să-l deranjeze deloc. Și mie mi se rupea, tot ce mă interesa era davaua. Dar, când un băiețel de la etajul nouă s-a aplecat pe fereastră ca să-mi înhațe frânghia, am intrat în panică și am început să zbier ca apucata. Am încercat să țin frânghia cât mai departe de mucosul ăla. Eram îngrozită că o să-mi ia davaua.

În cele din urmă, am reușit să pun mâna pe ea. Tocmai când voiam s-o fierb, a sunat telefonul. Era Heinz. Mi-a spus că el voia de la mine o pereche de chiloți purtați. Cei pe care i-i dădusem erau proaspăt spălați. Aveam davaua, așa că, în fond, mi-era egal. Totuși, ca să nu mă mai bată la cap, i-am aruncat chiloții cei mai împuțiți din coșul de rufe murdare. Au nimerit pe un tufiș mai înalt. Mai întâi Heinz a tulit-o, dar pe urmă s-a întors și a pescuit chiloții cu un băț.

Heinz ăsta era complet dus cu pluta. Mai târziu am aflat că, la momentul aventurii noastre cu frânghia, exista deja de trei săptămâni un mandat de arestare pe numele lui. Gaborii încă nu avuseseră timp să-l ridice. Avocatul lui îi spusese deja că era într-o situaţie foarte dificilă. Dar, când era vorba de fete, Heinz o lua razna, nu mai ţinea seamă de nimic.

La procesul lui am fost citată ca martor. Am spus adevărul. Într-un fel, Heinz mi-era la fel de indiferent ca oricare alt client. Totuşi, nu mi-a fost uşor să depun mărturie împotriva lui, pentru că mi-era milă de el. În orice caz, nu era mai rău decât clienţii care le dădeau davistelor bani, ştiind foarte bine că ele o să-i cheltuie pe droguri. Era doar mai amărât, mai ghinionist, pentru că nu putea să trăiască fără fete tinere. Cred că ar fi trebuit să ajungă la un psihiatru, nu la pârnaie.*

M-am descurcat cât de cât cu davaua pe care mi-o adusese Heinz în alea câteva zile în care tata m-a ţinut încuiată în apartament. Aşa că s-a ales praful de dezintoxicarea la care visa tata. În prima zi în care tata nu a mai încuiat uşa, mi-am luat tălpăşiţa. Am bătut străzile timp de o săptămână, asta până când m-a găsit tata şi m-a luat iar acasă la el. Am crezut şi de data asta că o să mă bată. Dar n-a făcut asta. Părea doar din ce în ce mai deznădăjduit.

I-am spus apoi că nu o să reuşesc de una singură, că nu poţi să te laşi dacă stai toată ziua închisă în casă şi nu ai cu cine să schimbi o vorbă. Babsi era moartă. Detlef era în puşcărie. Stella, tot în puşcărie. I-am povestit de Stella şi i-am spus că, la paişpe ani, cât avea ea, puşcăria o s-o distrugă de tot. De la o fată care fusese în aceeaşi celulă cu Stella şi care ieşise între timp auzisem că Stella spunea tot timpul că vrea să se sinucidă. Singurul ei sprijin erau teroristele care erau închise în aceeaşi puşcărie cu

---

* Pe 10 februarie 1978, Heinz G. a fost condamnat de tribunalul regional din Berlin la trei ani şi jumătate de închisoare pentru că le-a furnizat heroină Christianei şi lui Babsi şi pentru că a abuzat sexual un alt copil (n. a.).

ea. Stella vorbise de câteva ori cu Monika Berberich de la RAF[1] şi era foarte impresionată de ea. Mulţi daviştii îi admirau pe teroriştii. Erau şi daviştii care, înainte să o ia tare pe H, încercaseră să intre într-un grup terorist. Când l-au răpit pe Schleyer[2], am fost şi eu cumva fascinată. De fapt, eu eram împotriva oricărei forme de violenţă. N-aş fi putut face rău nimănui. Dar m-am gândit că poate cei de la RAF pricepeau mai bine cum stăteau lucrurile în societatea asta de căcat şi ajunseseră la concluzia că nu se putea schimba ceva decât prin violenţă.

Povestea Stellei l-a mişcat foarte tare pe tata. Voia să o scoată din puşcărie şi apoi să o adopte. Îl convinsesem că, dacă aş fi împreună cu Stella, aş reuşi să mă las. Iar el şi-a pus ultima speranţă în aiureala asta. O speranţă idioată. Dar de unde ar fi putut el să ştie cum sunt daviştii? Cu siguranţă, tata nu a făcut totul cum trebuie în perioada în care am stat la el. Dar a făcut şi el ce a putut. Cum făcuse înainte şi mama.

Tata s-a dus la Oficiul de Asistenţă pentru Tineri şi, într-adevăr, a reuşit să o scoată pe Stella de la mititica. Era terminată şi psihic, şi fizic. Decăzuse mult de când intrase la puşcărie. Eu încă nu eram *clean* când a venit la noi, deşi îmi propusesem ferm să mă las de tot până apărea ea, şi am făcut-o să se înţepe chiar din prima zi. Oricum, şi-ar fi băgat în vână la prima ocazie. În primele zile am mai vorbit, ce-i drept, că ar trebui

---

1. Facţiunea Armata Roşie – în germană, Rote Armee Fraktion (RAF) – a fost o grupare teroristă vest-germană de extremă stângă, care a fost activă îndeosebi în anii '70 (asasinate, atentate cu bombă, răpiri, jafuri ş.a.) şi care s-a autodizolvat în 1998. Cei mai cunoscuţi membri ai acestei grupări au fost Andreas Baader şi Ulrike Meinhof, care au făcut parte, ca şi Monika Berberich, din prima dintre cele trei generaţii ale RAF (n. trad.).

2. Pe 5 septembrie 1977, la Köln, RAF l-a răpit pe liderul patronatelor vest-germane, Hanns Martin Schleyer. O lună şi ceva mai târziu, acesta a fost găsit împuşcat în cap în oraşul Mulhouse din Alsacia (n. trad.).

să ne lăsăm. Dar ne-am dat repede seama că, împreună, puteam să îl păcălim pe tata aproape la perfecţie. Ne-am împărţit toate treburile. Şi trotuarul îl făceam pe schimburi. Nu ne mai duceam decât pe Kurfürstenstraße, „la maşini".

Înainte îmi fusese îngrozitor de frică să merg la produs acolo, dar acum nu mai aveam nici o problemă. Poate pentru că ajunsese să-mi fie totul indiferent. Eram o gaşcă de patru fete care făceam trotuarul la intersecţia dintre Kurfürstenstraße şi Genthiner Straße. În afară de Stella şi de mine, mai erau două fete, şi pe amândouă le chema Tina. Una din ele era cu un an mai mică decât mine. Deci avea abia paişpe ani.

Lucram întotdeauna cel puţin câte două. Dacă pleca una cu un client, cealaltă îşi nota numărul maşinii, în aşa fel încât tipul să vadă chestia asta şi să nu-i treacă prin cap să facă cine ştie ce măgării. Aşa ne apăram şi de peştii care se dădeau clienţi. De gabori nu ne era frică. Maşinile poliţiei treceau pe lângă noi şi, de multe ori, gaborii ne făceau veseli cu mâna. Culmea, unul dintre ei mi-era client fidel. Un caraghios. Tot spunea că vrea să fie dragoste între noi. Şi trebuia să-i explic de fiecare dată că trotuarul este muncă, nu dragoste.

Dar şi altor clienţi trebuia să le explic asta. Cei mai mulţi voiau să stea şi la taclale cu mine. La început, băgau toţi aceleaşi texte răsuflate. Cum de ajunsese o fată atât de drăguţă ca mine să facă trotuarul? Chiar nu era de mine aşa ceva etc. Astea erau textele care mă enervau cel mai tare. Pe urmă, voiau să mă salveze. Am primit cereri în căsătorie în toată regula. Or, toţi ştiau foarte bine că, de fapt, nu făceau decât să se folosească de nenorocirea davistelor ca să-şi satisfacă poftele sexuale. Ipocrizia lor era dezgustătoare. Pretindeau că ne-ar putea ajuta şi, când colo, aveau ei înşişi fel de fel de probleme cu care nu reuşeau s-o scoată la capăt.

Cei mai mulţi erau tipi care nu îndrăzneau să se ducă la profesioniste. Aveau cumva dificultăţi cu femeile şi veneau la noi, pe trotuarul puştoaicelor. Povesteau cât de frustraţi erau

din cauza nevestelor și familiilor lor, din cauza vieții monotone pe care o duceau. Câteodată păreau să fie puțin invidioși pe noi, pentru că eram atât de tinere. Voiau să știe ce mai era la modă printre tineri, ce muzică ascultam, ce fel de haine ne plăceau, ce expresii noi mai apăreau.

Odată, un tip care avea deja vreo cincizeci de ani a vrut neapărat să fumeze și el niște hașiș. Așa știa el, că toți tinerii fumează hașiș. Am bătut juma de oraș ca să găsim niște haș – evident, contra plată. Nu băgasem niciodată de seamă că în Berlin se găsea dava la fiecare colț de stradă, dar nicăieri *shit*. Era incredibil! Ca să cumpărăm niște hașiș, ne-am învârtit aproape trei ore încolo și-ncoace. Până la urmă, clientul meu a fumat un joint în mașină. După aia, era foarte fericit – trăsese și el un cui, ca puștii.

La mașini veneau tot felul de caraghioși și de șmenari. Unul voia mereu să-i ciocănești în tija de oțel pe care o avea implantată în picior. Se procopsise cu ea după un accident de motocicletă. Altul venea cu o hârtie ștampilată, care arăta ca un certificat medical, ca să ne dovedească că e steril. Voia s-o facă fără cauciuc. Cel mai jegos dintre toți a fost un tip care a zis că e de la o agenție de modele și că vrea să facă niște poze promoționale cu fete frumoase. Când am ajuns în mașină, a scos un pistol și mi-a cerut să i-o fac pe de-a moaca.

Clienții mei preferați erau studenții. Ăștia veneau la noi pe jos. Erau niște tipi mai inhibați. Dar cu ei îmi plăcea să mai stau la taclale despre societatea asta de rahat. Și uneori mă duceam și la ei acasă. Cu ceilalți o făceam în mașină sau într-o pensiune. Acolo clientul trebuia să mai plătească încă cel puțin zece mărci. Și ni se punea un pat pliant în cameră, pentru că nu aveam voie să folosim paturile alea duble cu așternuturi curate. Pensiunile astea erau locuri foarte triste.

Cu Stella mă înțelegeam prin cuvinte pe care ni le scriam pe stâlpi sau pe panouri publicitare goale, cuvinte al căror sens adevărat nu îl cunoșteam decât noi două. Așa știam întotdeauna,

la schimbul de tură, ce a făcut cealaltă şi ce mai născocise tata ca să ne controleze. Uneori, când nu mai rezistam pe Kurfürstenstraße, mă duceam într-un loc care se numea „Teen Challenge". Şandramaua asta fusese trântită anume între trotuarul puştoaicelor şi Sound. Tipii de aici voiau să ne convertească. La ei puteai să citeşti broşuri şi cărţi despre traseiste şi daviste junioare din America, care găsiseră calea spre Dumnezeu graţie sectei lor. Aici stăteam şi trăncăneam cât voiam, beam ceai şi mâncam un corn. Când începeau să vorbească de bunul Dumnezeu, o tuleam. În fond, şi oamenii de aici se foloseau de daviste, încercând să ne atragă în secta lor când eram complet terminate şi nu mai ştiam ce să facem.

Chiar lângă sectanţii de pe Kurfürstenstraße era sediul unei celule de comunişti. Câteodată citeam afişele pe care le puneau în vitrină. Aştia voiau să transforme societatea cu totul. Mi se părea o idee mişto, dar, în situaţia mea, îndemnurile lor nu mă ajutau cu nimic.

Pe urmă mă uitam în vitrinele marilor magazine de mobilă de pe Kurfürstenstraße şi de pe Genthiner Straße şi îmi revenea în minte visul meu şi-al lui Detlef de a avea o locuinţă a noastră. Şi atunci mă simţeam şi mai nefericită.

De-acum, ajunsesem pe treapta cea mai de jos a carierei de davistă. Dacă nu mergea treaba „la maşini", făceam şi alte chestii ilegale. Nu mari lovituri sau crime, nu aveam aşa ceva în sânge, nu m-ar fi ţinut nervii. Când au vrut odată nişte davişti să mă ia cu ei la o spargere într-o casă, am dat înapoi. Cea mai mare ispravă a mea a fost să sparg cu un box geamul unei maşini şi să fur un radio portabil dinăuntru – asta după ce băusem înainte aproape o sticlă de vermut. În rest, îi ajutam pe davişti să ascundă tot felul de lucruri furate. Dar lucram şi cu hoţi din ăştia obişnuiţi, care n-aveau nici o treabă cu drogurile. Duceam marfa şutită la Bahnhof Zoo, o băgam în dulăpioarele de depozitat bagaje şi, după un timp, o luam de acolo. Primeam pentru asta cel mult douăzeci de mărci, cu toate că

ceea ce făceam eu era mai periculos decât să furi. Dar nu mai gândeam, aveam creierii muci.

Acasă, îl minţeam pe tata şi mă certam cu Stella. Mă înţelesesem cu ea să ne împărţim şi treaba, şi davaua. Dar de cele mai multe ori se lăsa cu scandal, pentru că fiecare dintre noi credea că cealaltă o trage în piept. Duceam o viaţă de tot rahatul. Mai jos de atât nu puteam ajunge.

Tata se prinsese de mult că îi trânteam numai gogoşi, dar nu mai ştia ce să facă. Era pierdut. Ca şi mine. De-acum, eram sigură de un lucru: părinţii mei nu mă mai puteau ajuta.

Nu mai suportam nici şcoala, chiar dacă nu făceam altceva decât să stau ca muta în bancă. Dar mă scotea din minţi să ard gazul pe acolo. De fapt, nu mai suportam absolut nimic. Mi-era greaţă de clienţi, nu mai puteam să mă plimb relaxată prin locurile unde se întâlneau daviştii, nu îl mai înghiţeam pe tata.

Deci mi se înfundase din nou. Căzusem în cea mai neagră disperare. Mă gândeam la sinucidere. Nu era prima oară când simţeam că, efectiv, nu mai pot să merg mai departe. Dar eram prea laşă ca să-mi trag doza de aur. Căutam încă o scăpare, oricare.

M-am gândit că aş putea să mă duc benevol la spitalul de nebuni. La Clinica de Boli Nervoase Karl Bonhoeffer sau, cum i se zicea, „Bonnies Ranch". Ăsta era ultimul lucru pe care putea să-l facă un davist. Era o vorbă: „Mai bine patru ani la pârnaie decât patru săptămâni la Bonnies Ranch." Unii davişti au fost internaţi forţat acolo după ce se prăbuşiseră în plină stradă şi, când au ieşit, au povestit tot felul de chestii horror.

Dar, în naivitatea mea, m-am gândit că, dacă mă duceam de bunăvoie în locul ăla teribil, o să se găsească cineva care să mă bage în seamă. Atunci, Oficiul de Asistenţă pentru Tineri sau vreo altă instituţie o să mă remarce şi o să spună că tânăra asta are nevoie urgent de ajutor. Şi că părinţii ei au fost incapabili s-o ajute. Decizia de a merge la Bonnies Ranch a fost ca o tentativă de sinucidere din care speri, în secret, să scapi cu

viață, pentru ca toți cei din jurul tău să zică: „Săraca, dacă am fi avut mai multă grijă de ea! De acum încolo, nu o să ne mai purtăm așa de urât cu ea."

După ce m-am hotărât să fac pasul ăsta, m-am dus la mama. La început a fost foarte rece, pentru că, într-un fel, își încheiase socotelile cu mine. Am început imediat să plâng, să plâng pe bune. Pe urmă am încercat să-i spun povestea mea, fără să mă abat prea mult de la adevăr. A început să plângă și ea, m-a luat în brațe și nu mi-a mai dat drumul. Am plâns amândouă, ne-am descărcat, eram *happy*. Sora mea era și ea foarte fericită că venisem acasă. Am dormit împreună în vechiul meu pat. În curând am intrat în sevraj.

Am început o nouă dezintoxicare. Nici nu mai știam a câta. Probabil că eram deja campioană mondială în dezintoxicări. Oricum, nu cunoșteam pe nimeni care să se fi lăsat de bunăvoie de atâtea ori ca mine. Și cu atât de puține speranțe de reușită. A fost aproape ca prima oară. Mama și-a luat din nou liber de la slujbă și mi-a adus ce i-am cerut: Valium, vin, budincă, fructe. În a patra zi, mama m-a dus la Bonnies Ranch. Chiar voiam să mă internez – știam prea bine că, altfel, iar mi-aș fi tras o doză peste o zi sau două.

Cum am ajuns, m-au pus să mă dezbrac complet și m-au trimis să fac baie. De parcă aveam lepră. În două căzi tocmai erau spălate două bunicuțe duse bine de tot. Pe mine m-au băgat în a treia cadă, unde m-am săpunit și m-am spălat sub supraveghere. Nu mi-au mai dat hainele înapoi. În schimb, mi-au dat niște chiloți care îmi ajungeau de la coaste până la genunchi și pe care trebuia să-i țin tot timpul cu mâinile ca să nu alunece de pe mine. Și o cămașă de noapte ponosită, de bunicuță. Am fost plasată în secția de terapie intensivă, pentru a fi ținută sub observație. Eram singura care avea sub șaizeci de ani. Bunicuțele de acolo erau plecate rău cu sorcova. În afară de una. Îi spuneau Püppi.

Püppi era ocupată toată ziua, trebăluia prin secție. Prelua o parte din munca surorilor și era, într-adevăr, de mare ajutor.

Mai vorbeam cu Püppi. Nu lăsa impresia unui om nebun, numai că gândea foarte încet. Era deja de cincisprezece ani în secția aia. Cu cincisprezece ani în urmă, frații și surorile ei hotărâseră să o interneze la Bonnies Ranch. Se pare că nu făcuse nici o terapie. Pur și simplu rămăsese acolo, în secție, probabil și pentru că se făcea atât de utilă. M-am gândit că ceva nu e în regulă dacă cineva rămâne cincisprezece ani în secția de terapie intensivă doar fiindcă gândește mai încet.

În prima zi am fost examinată de un întreg batalion de medici. De fapt, majoritatea indivizilor în halate albe trebuie să fi fost studenți, asta pentru că mă măsurau cu nerușinare de sus până jos, eu având pe mine doar cămașa aia de noapte de bunicuță. Șeful „halatelor albe" mi-a pus câteva întrebări, și eu am spus, cu un aer de fătucă naivă, că în câteva zile voiam să încep o terapie și, după aceea, să plec în Germania de Vest la un internat, că să mă pregătesc pentru bacalaureat. El tot zicea „da, da", așa cum le spui nebunilor.

Când m-am întors la patul meu, mi-au venit în minte tot felul de bancuri cu nebuni. M-am gândit dacă nu cumva îmi ieșise pe gură vreo aiureală, fiindcă fusesem tratată ca unul care spune că e Napoleon. Deodată, mi s-a făcut teamă că nu o să mai plec niciodată din secția aia, că o să rămân acolo, ca Püppi, și o să mă sting încetul cu încetul, purtând cămașa de noapte de bunicuță și chiloții ăia uriași.

Dar, după două zile, am fost transferată în secția B, pentru că nu mai aveam simptome de sevraj. Mi-am primit țoalele înapoi și mi-au dat voie să mănânc cu furculița și cuțitul, nu doar cu o lingură pentru copii, ca în secția de terapie intensivă. În secția B mai erau trei daviste. Le știam pe toate. Noi patru ședeam împreună la o masă, pe care bunicuțele au poreclit-o imediat „masa teroriștelor".

Una dintre fete, Liane, fusese în pușcărie și ne-a spus că la Bonnies Ranch era mult mai nasol ca la pârnaie, fiindcă în

închisoare puteai să faci oricând rost de H, pe când aici era foarte greu.

Mie mi se păruseră destul de amuzante zilele pe care le petrecusem la Bonnies Ranch, mai ales că acum eram împreună cu alte trei daviste. Totuşi, încetul cu încetul, a început să mă cuprindă panica. De câte ori îi întrebam pe doctori când voi putea pleca de acolo, ca să încep o terapie, răspundeau în dodii. Spuneau „să vedem" şi băgau toate textele alea pe care le serveau nebunilor în fiecare zi.

Înţelegerea cu mama şi cu Oficiul de Asistenţă pentru Tineri fusese că voi rămâne timp de patru zile la Bonnies Ranch, ca să nu existe dubii dacă sunt *clean* sau nu, după care urma să mi se aloce un loc pentru terapie. Numai că eu făcusem dezintoxicarea de una singură şi ajunsesem acolo aproape *clean*.

După câteva zile, am avut o surpriză extrem de nasoală. Mi-au cerut să semnez o hârtie prin care declaram că am să rămân de bunăvoie în clinică timp de trei luni. Evident, am refuzat să semnez aşa ceva şi le-am spus că vreau să plec imediat. Venisem de bunăvoie, aşa că puteam să plec când voiam eu. Apoi însă a venit medicul-şef şi mi-a zis că, dacă nu semnez pentru cele trei luni, va emite un document de internare forţată pe o durată de şase luni.

Mi-au tras clapa rău de tot. După asta mi s-a făcut o frică îngrozitoare. Deodată mi-era clar că depindeam total de idioţii ăştia de doctori. Cine ştie ce diagnostic îmi fabricau! Puteau să-mi pună în cârcă o nevroză gravă, o schizofrenie sau mai ştiu eu ce. Dacă erai internat într-o instituţie pentru bolnavi mintal, nu aveai nici cel mai mic drept. Mă gândeam serios că o să păţesc la fel ca Püppi.

Cel mai nasol era că nu mai ştiam nici eu cât de nebună sunt. Nevrotică eram în mod sigur. Măcar atâta înţelesesem şi eu din discuţiile cu consilierii antidrog, că toxicomania este o nevroză, o acţiune compulsivă. Apoi m-am gândit la toate isprăvile mele de până atunci. Trecusem prin nu ştiu câte dezintoxicări şi, cum ajungeam să fiu *clean*, mă apucam din

nou, deşi ştiam foarte bine că n-aveam şanse să trăiesc prea mult dacă o ţineam aşa. Toate tâmpeniile pe care le făcusem în scurta mea viaţă, cum o chinuisem pe mama, cum mă purtasem cu alţi oameni – lucrurile astea sigur nu erau ceva normal. Ce mai, eram dusă cu pluta. Acum, mă gândeam cum aş putea să ascund chestia asta, astfel încât medicii şi surorile să nu-şi dea seama că, într-adevăr, nu sunt normală.

Surorile mă tratau ca pe o idioată, adică în acelaşi mod în care îi tratau pe toţi ceilalţi idioţi de acolo. Am încercat să fiu cât mai calmă, să nu reacţionez agresiv când aveam de-a face cu ele. Când veneau doctorii şi îmi puneau întrebări, le dădeam răspunsuri care, de fapt, nu-mi stăteau deloc în fire. Încercam din răsputeri să nu fiu eu însămi, ci o altă persoană, una oarecare, care era perfect normală. Iar după ce plecau doctorii, mi se părea că le spusesem exact ce nu trebuie. Şi mă gândeam că acum o să mă considere complet dusă.

Cât priveşte terapia, mi-au sugerat doar să mă apuc de tricotat. Dar chiar că nu aveam chef de aşa ceva. Şi nici nu credeam că m-ar putea ajuta în vreun fel.

Evident, ferestrele aveau gratii. Dar nu ca la puşcărie, ci gratii din alea frumos ornamentate, cu volute. Mi-am dat seama destul de repede că, dacă îţi întorceai capul într-un anume fel, puteai să-l strecori prin grilaj şi să priveşti ca lumea pe fereastră. Stăteam câteodată cu orele acolo, cu grilajul în jurul gâtului, tot uitându-mă afară. Venea toamna, frunzele prindeau o culoare galben-roşiatică, soarele era deja destul de jos şi bătea în fiecare zi cam o oră printre doi copaci, direct în fereastra la care stăteam.

Câteodată legam la capătul unei sfori din lână o ceaşcă de tablă, o lăsam în jos pe fereastră şi începeam s-o bălăngănesc şi s-o izbesc de zid. Sau încercam degeaba, o după-amiază întreagă, să trag spre mine cu sfoara din lână o creangă, ca să desprind de pe ea o frunză. Seara mă gândeam: „Dacă încă nu erai nebună când ai ajuns aici, acum cu siguranţă ai luat-o razna."

Nu-mi dădeau voie nici măcar să ies în curte, ca să merg și eu cu bunicuțele în cerc. Orice terorist avea dreptul să iasă o dată pe zi la aer. Eu nu. Se temeau că aș putea să evadez. În fond, aveau dreptate.

Am găsit într-un dulap o minge veche de fotbal. Am început să trag cu ea într-o ușă de sticlă încuiată, sperând că o să cedeze până la urmă. Am ținut-o așa până când mi-au luat mingea. Pe urmă am început să mă dau cu capul de geamuri, dar bineînțeles că peste tot era sticlă securizată. Mă simțeam ca un animal de pradă ținut într-o cușcă minusculă. Umblam ore întregi încolo și-ncoace, de-a lungul zidurilor. La un moment dat mi-am zis că trebuie să alerg, altfel o să înnebunesc. Și am început să alerg în sus și-n jos pe culoar. Până când nu am mai putut și am căzut lată.

Am reușit să șterpelesc un cuțit și, noaptea, răzuiam împreună cu Liane chitul de la o fereastră care era zăvorâtă, dar care nu avea grilaj. În zadar, geamul nu s-a urnit nici măcar un milimetru. În noaptea următoare am dezmembrat un pat și am încercat să scoatem din țâțâni grilajul unei alte ferestre, care nu era zăvorâtă. Pe bunicuțele din cameră le băgaserăm atât de rău în sperieți, că nu mai îndrăzneau să zică nici pâs. Unele dintre ele ajunseseră să creadă că eram, într-adevăr, niște teroriste. Bineînțeles că nici grilajul ăla n-a cedat. Oricum, am făcut atâta zgomot, încât ne-au prins paznicii din tura de noapte.

La modul în care mă purtam în spitalul ăsta de nebuni, nu mai aveam nici o speranță că o să mă lase vreodată să plec. Mă veștejeam tot mai mult. Dacă te uitai la mine, ai fi spus că mă mai întremasem de când nu mai luam droguri, dar asta era o iluzie. Mă alesesem cu un ditamai burdihanul. Fața mi-era brânzoasă, căzută și, în același timp, buhăită. Când mă uitam în oglindă, aveam impresia că am în față pe cineva care deja o arde de cinșpe ani în Bonnies Ranch. Nu mai dormeam aproape deloc. De altfel, în fiecare noapte se întâmpla câte ceva în

secție. Și de fiecare dată mă gândeam că mai ratasem o șansă de a fugi de-acolo. Deși nu aveam nici cea mai mică speranță, mă aranjam în fiecare dimineață de parcă m-aș fi dus acuș să mă întâlnesc cu drogații mei. Îmi periam părul îndelung, mă fardam și îmi puneam geaca.

Într-o zi a apărut un tip de la Oficiul de Asistență pentru Tineri, dar și ăsta a băgat același text: „Mai vedem." Cel puțin, am reușit să aflu de la el în ce pușcărie era Detlef și sub ce număr era înregistrat dosarul lui. M-am pus imediat pe scris, am umplut mai multe pagini. Și, cum am predat scrisoarea, m-am apucat să scriu încă una. Acum puteam să spun și eu cuiva ce aveam pe suflet. Cel puțin într-o anumită măsură, fiindcă știam prea bine că scrisorile erau citite și de alții. Probabil că și cei de la Bonnies se uitau pe ele, cu siguranță însă cei de la pușcărie le citeau pe îndelete înainte să i le predea lui Detlef. Așa că trebuia să mint iar la greu în scrisorile alea. Spuneam că nu mai simțeam deloc nevoia să mă droghez și tot felul de aburele din astea.

Apoi am primit de la Detlef un teanc de scrisori, toate deodată. Spunea că făcuse o tâmpenie imensă atunci când furase cecurile de la clientul ăla. Dar că făcuse asta doar pentru a putea renunța la droguri, plecând la Paris. Voia să fie *clean* la întoarcere și să-mi facă o surpriză, pentru că împreună nu reușiserăm niciodată să ne lăsăm. Detlef îmi mai spunea că în curând o să iasă din pușcărie și o să se apuce de o terapie. I-am răspuns că și eu urma să încep, cât de curând, o terapie. Ne-am făgăduit unul altuia că, după terapie, o să ne mutăm împreună. Așadar, iarăși construiam castele în văzduh și ne povesteam, de data asta în scris, cât de fericiți o să trăim împreună după terapie. Dar în restul timpului, când nu îi scriam lui Detlef, mă gândeam că o să-mi petrec toată viața la Bonnies Ranch.

Și totuși, mai aveam o șansă să ies de acolo. Îmi reapăruse o ciupercă mai veche și în fiecare zi îi spuneam doctoriței din secție că am dureri cumplite și trebuie să ajung cât mai repede

la un spital, ca să mă opereze. În sfârşit, a venit şi dimineaţa când am fost dusă, sub supraveghere strictă, la Spitalul Rudolf Virchow. M-au consultat şi, văzând că era destul de grav, au decis să mă ţină acolo. Ştiam de la alţi davişti cum trebuie să procedezi ca să ieşi din spital. Am făcut rost de un bilet care îţi permitea să ieşi în parcul spitalului. Bineînţeles că o davistă nu căpăta în mod normal aşa ceva. Dar m-am folosit de o şmecherie. M-am dus la o soră foarte prietenoasă, cu ochi migdalaţi, şi i-am spus că mă înduioşau bunicuţele acelea care nu mai puteau să meargă şi că aş vrea să le plimb cu căruciorul prin parc. Sora habar n-avea ce se întâmplă şi m-a felicitat pentru iniţiativa mea.

Am agăţat repede o bunicuţă, care mi-a zis că sunt o fetiţă foarte săritoare şi drăguţă. Am împins frumuşel căruciorul până în parc, după care i-am spus:

— Buni, te rog aşteaptă-mă o clipă, vin imediat.

În câteva secunde eram deja peste gard. Am fugit la staţia de metrou Amrumer Straße şi am luat trenul spre Bahnhof Zoo. Nu mă simţisem niciodată atât de liberă. M-am dus întins la locul de întâlnire al davi ştilor de lângă cantina Universităţii Tehnice. După ce m-am învârtit niţel pe acolo, m-am aşezat pe o bancă, lângă trei davişti tineri. Le-am povestit că tocmai o ştersesem de la Bonnies. Evident că asta i-a impresionat enorm.

Abia aşteptam să mă înţep. Unul dintre puşti era şi dealer. L-am întrebat dacă nu poate să-mi dea o doză pe credit. A zis că îmi dă ceva dacă îi fac rost de nişte cumpărători. Am bătut palma. Mi-a dat marfa şi m-am dus imediat în toaleta cantinei ca să mă înţep.

Nu mi-am băgat decât juma de doză. Iar davaua nici nu era nemaipomenită. Mă simţeam bine, dar nu eram deloc luată. Ce-i drept, aveam nevoie de un cap limpede, pentru că mai trebuia să îi găsesc tipului nişte cumpărători. Pe puştanul ăsta îl mai văzusem când mergeam în parcul Hasenheide, se învârtea

și el printre cei care o ardeau pe haşiş. Încă mergea la şcoală. Avea vreo şaişpe ani. Am observat imediat că, deşi o făcea pe dealerul, nu prea avea experienţă. Altfel mi-ar fi dat doza abia după ce îi făceam rost de cumpărători.

Deodată m-am prins că toată zona din faţa cantinei colcăia de poliţişti în civil. Tipul n-a mirosit nimic. A trebuit să mă duc la el şi să-i suflu la ureche „gabori", ca să priceapă şi el ce se întâmpla în jurul nostru. Apoi am luat-o încet spre Bahnhof Zoo, iar el m-a urmat. Când m-am intersectat cu un davist care venea dinspre gară, i-am spus:

— Stai aşa, bătrâne. E razie la cantină. Dar pot să-ţi fac rost de nişte dava a-ntâia.

Puştanul m-a ajuns din urmă şi a scos din buzunar toată marfa pe care o avea la el, spunându-i davistului că poate să o încerce. Să-ţi iei câmpii, nu alta! La trei sute de metri de noi era razie, şi idiotul ăsta scoate aşa, ca o floare, heroina din buzunar.

Imediat au apărut doi poliţişti în civil. Mai mult ca sigur, stătuseră la pândă. Nu mai avea nici un sens să fugim. Începătorul ăsta a început să-şi arunce pacheţelele. În jurul nostru zburau peste tot bucăţele de staniol violet. Puştanul mai credea, probabil, că ar putea să dea vina pe davist sau pe mine. O ţinea langa că el nu avea nici un amestec.

Ne-am aplecat peste un Volkswagen cu mâinile ridicate şi ne-au căutat de arme, deşi nici unul din noi nu avea mai mult de şaişpe ani. Porcul ăla de gabor m-a mai apucat şi de ţâţe. Dar nu m-am panicat. Îmi trăsesem doza şi, oricum, după Bonnies nu mă mai speria nimic. Mi-am intrat din nou în rolul de copil bine-crescut. Şi, când ne-au legitimat, au devenit şi gaborii foarte prietenoşi. Unul dintre ei mi-a spus:

— De-abia ai împlinit cinşpe ani, ce cauţi tu pe aici?

I-am spus că mă plimb şi eu ca omul, după care mi-am aprins o ţigară. Când a văzut asta, s-a enervat:

— Hai, lasă fumatul! La vârsta ta, e otravă curată.

A trebuit să arunc ţigara.

Apoi ne-au dus la secția de poliție din Ernst-Reuter-Platz și ne-au închis într-o celulă. Fraierul ăla de dealer a luat-o imediat razna și a început să zbiere:

— Dați-mi drumul! Dați-mi drumul!

Eu mi-am scos jacheta, am strâns-o ca pe-o pernă, m-am întins pe prici și am tras un pui de somn. Nu mă mai speria o arestare din asta. Nici nu m-am mai gândit că polițiștii ar putea să afle că fugisem de la Bonnies. Totuși, era greu de crezut că fusesem deja dată dispărută.

După două ore eram iarăși liberă. Am luat-o din nou spre cantină. Și, pe drum, m-au apucat mustrările de conștiință. Am început să bocesc. Iarăși trecusem printr-o dezintoxicare, ca să mă înțep apoi cu prima ocazie. Nici nu mai știam unde să mă duc. Nu puteam să apar la mama acasă cu pupilele cât niște gămălii de ac și să-i spun: „Mami, m-am tirat de la clinică. Fă-mi și mie ceva de mâncare."

Până la urmă, am mers la centrul de consiliere antidrog din vechea cantină a Universității Tehnice. Tipii de acolo erau foarte OK. Mi-au ridicat moralul și, până la urmă, mi-am făcut curaj și am sunat-o pe mama. Când a auzit că telefonez de la universitate, mama s-a mai liniștit. În drum spre casă am observat că aveam febră. Și, când am ajuns în patul meu, aveam deja peste patruzeci de grade. Mama a chemat salvarea, fiindcă începusem să delirez. Doctorul a spus că o să-mi facă o injecție în fesă. M-au trecut toate nădușelile. Puteam să mă înțep de două-trei ori pe zi în braț. Dar, când ăla mi-a trântit seringa în fund, mai aveam puțin și făceam pe mine de frică.

După asta, febra mi-a scăzut imediat. Dar eram complet sleită de puteri. Bonnies Ranch mă terminase – și fizic, și psihic. După trei zile, când am reușit să mă dau jos din pat, m-am dus glonț la centrul de consiliere antidrog. Ca să ajung la centrul ăla, trebuia s-o iau pe lângă cantina Universității Tehnice, unde se adunau daviștii. Am trecut pe acolo cât am putut de repede, fără să mă uit în dreapta și-n stânga.

Timp de o săptămână m-am dus în fiecare zi la centru. Aici puteam, în sfârșit, să vorbesc cu cineva. Era prima dată când ajungeam într-un loc unde lumea mă asculta. Până atunci toți îmi împuiaseră capul cu textele lor. Mama mă tocase mărunt cu vorbăria ei, tata îmi ținuse predici, cei de la Narkonon îmi serviseră aburelile lor. Aici, mă încurajau să povestesc și îmi spuneau că trebuie să încerc să mă dumiresc singură ce e cu mine. Când m-am dus la centrul de consiliere, deja eram galbenă la față ca o lămâie. În fața cantinei m-am întâlnit cu câțiva cunoscuți. Cum m-au văzut, au luat-o la sănătoasa, strigând:

— Tai-o de aici cu hepatita ta cu tot!

Nu puteam să cred că iar făcusem icter. Era incredibil. De fiecare dată când rămâneam *clean* mai mult timp și începeam să-mi fac speranțe, mă lovea boala daviștilor. Când n-am mai putut suporta durerile de burtă, m-am dus cu mama la Clinica Steglitz. Mă hotărâsem să merg acolo pentru că aveau mâncare foarte bună la cantină. Am stat în sala de așteptare două ore, chircindu-mă de durere. Oricare dintre surorile care treceau pe lângă mine puteau vedea imediat, după fața mea gălbejită, că aveam icter. Dar, deși sala de așteptare era plină de oameni, mulți dintre ei copii, nimeni n-a făcut nimic. Dacă aș fi avut din nou hepatită infecțioasă, i-aș fi putut contamina pe toți.

După două ore m-am ridicat de pe scaun. M-am târât de-a lungul zidurilor, fiindcă eram foarte slăbită și aveam niște dureri cumplite. Voiam să ajung la secția de carantină. Când a trecut un doctor, i-am spus:

— Vreau un pat. Nu vreau să contaminez toată lumea pe-aici. Am icter, după cum puteți vedea.

Tipul mi-a zis că el nu se poate ocupa de mine dacă nu sunt internată. Deci a trebuit să mă duc înapoi în sala de așteptare.

În cele din urmă, m-au chemat înăuntru. I-am spus doctoriței că probabil făcusem hepatită din cauză că mă injectam cu heroină, iar ea mi-a răspuns pe un ton foarte rece:

— Îmi pare rău, dar așa ceva nu intră în atribuțiile noastre.

Nimeni nu voia să aibă „atribuţii" când era vorba de davişti. Aşa că mama a chemat taxiul şi am plecat acasă. Mama era revoltată şi spunea că e de datoria doctorilor să se ocupe de orice pacient. A doua zi dimineaţă m-a dus la Spitalul Rudolf Virchow. Chestia asta nu-mi convenea deloc, pentru că o tulisem deja o dată de acolo.

Un asistent tânăr a venit să-mi ia sânge. I-am spus din prima că am venele varză şi că n-o să reuşească să-mi ia sânge dacă mă înţeapă la întâmplare:

— De exemplu, aici am o tromboză. Oricum, vena e complet sclerozată. Mai bine încercaţi să ajungeţi la vena de dedesubt. Dar să nu băgaţi acul vertical, ci oblic, altfel n-o să răzbiţi.

Tipul a devenit foarte nesigur pe el, dar, până la urmă, tot mi-a băgat acul într-o venă sclerozată. Tot trăgea de piston, dar nu ieşea nici o picătură de sânge, până când acul mi-a sărit pur şi simplu din braţ, din cauza vacuumului care se formase în seringă. După asta, mă întreba de fiecare dată unde să mă înţepe.

În următoarele două zile am dormit aproape tot timpul. Hepatita pe care o aveam nu era infecţioasă, iar în a patra zi valorile hepatice reveniseră la normal, urina nu mai era decât foarte puţin roşiatică şi începusem să prind din nou culoare în obraji.

Trebuia să sun în fiecare zi la centrul de consiliere antidrog, ceea ce am şi făcut. Speram că cei de acolo o să-mi găsească un loc pentru terapie. Apoi, am avut o surpriză imensă. Într-o duminică, mama a venit să mă viziteze. Dar nu era singură, ci împreună cu Detlef, care ieşise de la pârnaie.

Bineînţeles, amor nebun, îmbrăţişări, sărutări, bucurie mare. Am vrut să fim puţin singuri, aşa că am ieşit în parcul spitalului. Era de parcă n-am fi stat deloc despărţiţi. Fără să mai stăm pe gânduri, am luat metroul spre Bahnhof Zoo. Am avut noroc. Cum am ajuns, am dat nas în nas cu Wilhelm, o cunoştinţă mai veche de-a noastră. Wilhelm chiar că nimerise bine: stătea la un poponar, doctor şi scriitor cunoscut. Tipul ăsta

nu numai că îi dădea un purcoi de bani, dar îi mai şi plătea studiile la o şcoală privată.

Aşa că Wilhelm ne-a făcut imediat cinste cu o doză. Seara m-am întors la spital. Am ajuns la timp pentru cină. În după-amiaza următoare, Detlef a venit din nou. De data asta ne-a fost foarte greu să facem rost de nişte dava, aşa că m-am întors la spital abia la zece şi jumătate seara. Cât fusesem plecată, trecuse tata să mă vadă, pentru că a doua zi urma să plece din nou în Thailanda.

Când a venit, mama mi-a aruncat iarăşi privirea aia disperată. Îmi venea să intru în pământ de ruşine. Şi apoi a mai venit şi unul dintre tipii de la centrul de consiliere antidrog şi a zis că îşi pierdeau timpul de pomană cu mine. M-am jurat în faţa tuturor că voiam cu adevărat să mă las. Detlef a început să plângă şi a spus că el e de vină. După asta s-a dus şi el la centrul de consiliere antidrog. Şi, în duminica următoare, când a venit din nou la mine, i se alocase deja un loc pentru terapie. Urma să se interneze chiar a doua zi.

— E chiar finuţ din partea ta că ai făcut asta, i-am spus eu. Acum o să fie totul bine. O să-mi găsesc şi eu un loc. Şi, după aia, o să avem grijă să nu mai facem niciodată rahatul praf.

Când am ieşit în parcul spitalului, i-am zis:

— Hai să dăm o fugă până la gară. Trebuie să îmi mai cumpăr un roman horror, *Întoarcere de pe planeta tigvelor*. Partea a treia. Pe primele două le-am citit deja, şi mama n-a găsit nicăieri continuarea.

— Hai că asta-i tare! a spus Detlef. Trebuie să te duci taman la gară ca să-ţi cumperi un roman horror. Zi mai bine că vrei să-ţi tragi o doză, ce naiba!

M-a enervat la faza asta. Deodată, făcea pe deşteptul cu mine, ca şi cum el voia să se lase şi eu trăgeam de el să ne înţepăm. Nici măcar nu mă gândisem la dava. Voiam doar partea a treia a romanului. I-am spus:

— Aberează cât vrei. Vreau romanul, atâta tot. Oricum, nu trebuie să vii cu mine.

Bineînțeles că a venit cu mine. În metrou, m-am gândit să mă distrez puțin: m-am luat în gură cu niște bunicuțe. Făceam deseori chestia asta. Detlef se jena de fiecare dată și se ducea în capătul celălalt al vagonului. Ca întotdeauna, am urlat spre el, ca să se audă în tot vagonul:

— Hei, bătrâne, nu trebuie să te faci că nu mă cunoști. Ce naiba, toată lumea vede că nu ești cu nimic mai bun ca mine!

Deodată, a început să-mi curgă sânge din nas. De la o vreme, mi se întâmpla mereu așa când mergeam cu metroul. Chestia asta mi-a stricat toată dispoziția. Îmi tot ștergeam sângele ăla nenorocit de pe față.

Din fericire, am găsit romanul la Bahnhof Zoo. M-am înveselit imediat și i-am spus lui Detlef:

— Hai să ne mai învârtim puțin pe aici. Azi e ultima ta zi de libertate.

Evident că ne-am dus la davișți. Acolo am dat de Stella și de cele două Tina. Stella era foarte fericită să mă vadă. Cele două Tina nu erau deloc bine. *Turkey*. Fuseseră cu Stella pe Kurfürstenstraße. Dar uitaseră că era duminică. Acolo, la mașini, nu era nici o sfârâială duminica – clienții stăteau cu soțiile și copiii și n-aveau timp de trotuarul puștoaicelor.

Într-un fel, mă bucuram că ieșisem din tot rahatul ăsta. Că nu mai mi-era frică de sevraj și că nu mai trebuia să fac trotuarul. Nu mai avusesem de-a face cu un client de săptămâni întregi. Mă simțeam superioară celorlalte fete, eram *happy*, pur și simplu. Eram printre davișți și nu simțeam nevoia să-mi trag o doză – așa ceva nu mi se mai întâmplase.

Stăteam nu departe de stația de metrou Kurfürstendamm, chiar acolo unde oprește autobuzul. Lângă noi erau doi turci, care îmi tot făceau cu ochiul. În ciuda icterului, arătam mai bine decât celelalte trei fete, pentru că eram aproape *clean* de o bună bucată de vreme. Nici nu aveam țoale de davistă, ci haine normale de adolescentă, pe care le împrumutasem de la

sora mea tocmai ca să arăt altfel decât daviştii. Iar în spital îmi mai şi tăiasem părul destul de scurt.

Turcii nu mai încetau să-mi facă cu ochiul. Le-am întrebat pe cele două Tina:

— Vreţi să vă fac trampa cu ei? Dacă vă dau măcar patruzeci de mărci, puteţi să faceţi un sfert pe din două.

Ele erau dispuse la orice, atât de rău erau pe *turkey*. Aşa că m-am dus hotărâtă la cei doi şi le-am spus:

— Le vreţi pe cele două fete? Le întreb eu pentru voi. Cincizeci de mărci. *Capito?*

Am arătat spre cele două Tina. Ăia au rânjit ca proştii şi au bălmăjit:

— Nu, tu, tu futut, tu pensiune.

Nu m-am enervat deloc. Le-am răspuns foarte relaxată:

— Nu, cu mine nu ţine. Dar fetele astea sunt a-ntâia. Paişpe ani. Doar cincizeci de mărci.

Într-adevăr, cea mai tânără dintre ele abia împlinise paisprezece ani.

Dar turcii o ţineau pe-a lor. Ce-i drept, uitându-mă la cele două Tina, puteam să îi înţeleg. Când intrau în sevraj, chiar că nu arătau prea grozav. M-am dus înapoi la fete şi le-am spus că tipii nu marşează. Şi, pe urmă, m-a pus dracu' să o iau pe Stella la o parte şi să-i zic:

— La halul în care sunt, astea două oricum nu mai sunt în stare să facă un client. Darămite nişte turci. Hai să mergem şi noi. Noi îi încălzim, pe urmă le lăsăm pe ele să-i dea gata. Oricum şi-o trag cu clienţii. Le cerem o sută de mărci şi cumpărăm juma de gram.

Stella a fost imediat de acord – asta deşi străinezii erau, pentru noi două, ultimii oameni. În orice caz, nici una din noi nu ar fi recunoscut vreodată că avusese de-a face cu un străinez.

M-am dus la cei doi tipi şi le-am făcut propunerea. Ăştia s-au aprins imediat. Numai Detlef era şucărit.

— Deci iar te duci la produs.

— Termină odată, i-am zis. Eu nu fac nimic. Doar suntem patru fete.

În sinea mea îmi spuneam că mă bag în chestia asta doar din milă pentru cele două Tina. Poate că a fost şi un dram de milă la mijloc. Dar, inconştient, probabil că încercam să pun mâna pe nişte dava, chiar dacă pe o cale ocolită.

Le-am spus celorlalţi să mergem la pensiunea Norma, pe Nürnberger Straße. Ăia aveau camerele cele mai mari. Într-o altă pensiune nici nu ne-ar fi lăsat să intrăm toţi şase într-o cameră. Când ne-am pus în mişcare, s-a luat după noi încă un turc. Ceilalţi doi ne-au explicat:

— El prieten. Tot pensiune.

Pe moment n-am zis nimic. Am încasat cele o sută de mărci, iar Stella s-a dus cu unul dintre turci să facă rost de dava. Cunoştea un dealer care vindea cele mai mari pliculeţe de juma de gram pe care le puteai găsi în Berlin. Când s-a întors cu davaua, am luat-o cu toţii pe Tauentzienstraße. În faţă mergeam noi patru, fetele, împreună cu Detlef, braţ la braţ. Ocupam toată lăţimea trotuarului. În urmă noastră veneau cei trei turci.

Totuşi, atmosfera era cam tensionată. Cele două Tina voiau să se înţepe cât mai repede. Dar Stella nu scotea davaua. În afară de asta, voiam să scăpăm de al treilea turc, despre care nu fusese vorba nici un moment atunci când bătusem palma.

Stella s-a întors, a arătat spre al treilea turc şi a zis:

— Dacă vine şi străinezul ăsta, noi nimic facem.

Oricum, a avut tupeul să-l facă pe un turc „străinez"[1], şi asta de faţă cu tovarăşii lui.

Dar cei trei turci se luaseră de mână şi nu se lăsau deloc impresionaţi. Stella a zis atunci să le tragem clapa. S-o luăm la fugă. În primul moment mi s-a părut o idee bună, mai ales că aveam pantofi cu talpă plată. Tot de la soră-mea împrumu-

1. În original, *Kanake* – termen peiorativ folosit în Germania pentru a-i desemna pe imigranţii din ţări meridionale precum Spania, Grecia, Turcia sau statele arabe (n. trad.).

tasem şi pantofii ăştia – asta după ce umblasem în ultimii trei ani numai pe toace. Pe urmă însă am început să am îndoieli. Aşa că le-am zis celorlalţi:

— Sigur o să ne mai întâlnim cu ei cândva, şi atunci o să fie nasol.

Deja uitasem că, de a doua zi, eram ferm hotărâtă să nu mă mai înhăitez cu daviştii şi să nu mai fac trotuarul.

Stella s-a enervat. A rămas în urmă şi a încercat să mai vorbească o dată cu turcii. Tocmai treceam pe sub pasajul de la Europa-Center. Deodată s-a făcut linişte în urma noastră. Am întors capul. Stella dispăruse. Parcă o înghiţise pământul. Şi toată davaua era la ea. După aia au observat şi turcii ce se petrece şi au început să se agite.

Mda, tipic Stella. Şi totuşi, m-am înfuriat îngrozitor. M-am gândit că n-ar fi putut să se ducă decât în Europa-Center şi am ţâşnit în sus pe treptele pasajului pietonal. Detlef s-a ţinut după mine. Cele două Tina au rămas pe loc. Le înhăţaseră turcii. Am gonit ca o nebună prin Europa-Center. Eu am luat-o spre dreapta, Detlef spre stânga. Nici urmă de Stella. Nu doar că n-am găsit-o, dar mai aveam şi conştiinţa încărcată din cauza celor două Tina. Am văzut cum turcii le-au târât într-o pensiune şi am aşteptat afară ore întregi până când ăia şi-au făcut poftele cu ele. Măcar să-şi primească doza acum, mi-am zis. Bănuiam unde ar putea fi Stella. M-am dus împreună cu cele două Tina la staţia de metrou Kurfürstendamm. Pe-aici cam bătea vântul, fiindcă la ora asta daviştii se mutau la discoteca Treibhaus, care era mai sus pe Kurfürstendamm. Dar noi o căutam pe Stella, aşa că ne-am dus drept la toaletele din staţia de metrou. Abia am intrat pe uşă, că am şi auzit-o pe Stella. Se răstea la cineva. În toaleta aia sunt o groază de cabine, dar mi-am dat seama imediat în care budă era Stella. Am bătut cu pumnii în uşa cabinei şi am strigat:

— Stella, deschide uşa! Altfel o păţeşti!

Uşa s-a dat imediat de perete. Stella a ieşit. Tina cea mică i-a lipit o palmă peste bot. Stella, care era bine prăjită, a zis:

— Na, luați voi toată davaua, eu nu vreau nimic.

Și dusă a fost.

Ne-a mințit, bineînțeles. Își trăsese cam jumătate din jumătatea aia de gram. Cele două Tina și cu mine am luat restul ăla și l-am completat cu davaua pe care tocmai o cumpărasem, după care am împărțit totul în trei părți egale.

Pentru mine era mai mult decât suficient, după toată perioada în care stătusem *clean*. Abia am reușit să mă scol de pe budă. Ne-am dus toate trei în Treibhaus. Stella era cu un dealer în fața discotecii și făcea pe intermediarul. Cum am văzut-o, ne-am zborșit la ea:

— Ne mai datorezi un sfert!

Ne-a dat sfertul fără să crâcnească. Pe undeva, mai era capabilă de remușcări. I-am spus:

— Ești ultima nenorocită! Nu mai vreau să am niciodată de-a face cu tine!

Am intrat în Treibhaus, mi-am injectat partea mea din sfertul Stellei și mi-am luat o cola. După aia m-am așezat singură într-un colț. Erau primele minute de liniște pe care le aveam după toată vânzoleala din după-amiaza aia. Pentru un moment, am sperat că o să vină și Detlef. Dar apoi am căzut pe gânduri.

La început, m-am gândit la aventurile din ultimele ore. Mi-am spus: „Ce căcat! Mai întâi îți trage clapa singurul tău prieten, pe urmă te țepuiește prietena ta cea mai bună. Nu există prietenie între daviști. Ești complet singură. Întotdeauna singură. Orice altceva e doar o închipuire. Prin câte ai trecut în după-amiaza asta – pentru ce? Pentru o amărâtă de doză. Și mereu se întâmplă așa. Zi de zi, trăiești sub teroare."

Deodată mi-a devenit totul clar. Mai aveam uneori momente de luciditate, dar numai când eram pe dava. Când eram trează, eram complet iresponsabilă. Chestia asta se confirmase și azi.

M-am lăsat purtată de gânduri. Nu era nimic dramatic în situația mea. Eram calmă și împăcată cu mine – doar băgasem dava la greu. Nu m-am mai întors la spital. Era deja trecut de ora unsprezece.

Oricum, m-ar fi dat afară. Și nu m-ar mai fi primit în nici un alt spital. Doctorița îi spusese mamei că ficatul meu nu mai are mult până să dea în ciroză. Dacă o țineam așa, mai aveam de trăit cel mult doi ani. O pusesem de mămăligă și cu centrul de consiliere antidrog. Nici nu mai avea rost să sun la ei, pentru că țineau legătura cu spitalul. În fond, era normal să nu mai vrea să se ocupe de mine. Erau foarte mulți davișți în Berlin care își doreau să intre într-un program de terapie și foarte puține locuri. Bineînțeles că locurile astea erau alocate celor pe care heroina încă nu îi înghițise de tot și care aveau cu adevărat o șansă să se lase. Iar eu nu făceam parte dintre ei, asta devenise între timp atât de evident. Probabil că mă și apucasem prea devreme de droguri ca să mai pot ieși la liman.

Totul îmi era foarte clar. Am făcut bilanțul, în timp ce-mi beam sticla de cola. După aceea, m-am gândit la chestiunile de ordin practic. Unde să înnoptez? Mama mi-ar fi trântit ușa în nas. Sau ar fi sunat la poliție a doua zi dimineață și m-ar fi internat într-un ospiciu. Eu una așa aș fi făcut în locul ei. Tata era pe undeva prin Thailanda. Cu Stella o rupsesem. Detlef probabil că dormea pe la vreun client, dar la care dintre ei? Sau, dacă chiar avea de gând să se lase, ar fi putut să se ducă la tatăl lui. În cazul ăsta, s-ar fi tirat oricum la primele ore ale dimineții. Deci nici măcar nu aveam unde să dorm. Nici în noaptea aia, nici în următoarele.

Ultima dată când mă gândisem serios la situația mea, ajunsesem la concluzia că aveam două variante: fie să mă las o dată pentru totdeauna de heroină, fie să-mi trag doza de aur. Din păcate, prima variantă se dusese pe apa sâmbetei. Mă lăsasem de cinci sau șase ori, ca apoi să o iau de la capăt... Era în zadar.

Nu eram cu nimic mai bună sau mai rea decât ceilalți davişti. Nu aveam nici un motiv să cred că m-aş număra printre puţinii davişti care izbuteau să scape de heroină. Eu nu eram un caz special. M-am dus pe Ku'damm şi, de acolo, pe Kurfürstenstraße. Nu mai făcusem niciodată trotuarul acolo noaptea. Davistele nu ieşeau noaptea pe Kurfürstenstraße, fiindcă după lăsarea serii era plin de profesioniste pe-acolo. Dar nu-mi mai era frică de nimic. Am făcut repede doi clienţi şi m-am întors în Treibhaus. Aveam acum o sută de mărci şi mi-am cumpărat o juma de gram.

Nu voiam să mă duc în toaleta din Treibhaus şi nici la WC-ul public de pe Kurfürstendamm. Noaptea era prea multă lume prin locurile astea. Mi-am luat o cola şi m-am gândit unde aş putea să mă duc. Mi-a venit în minte WC-ul din Bundesplatz. Noaptea nu era ţipenie de om pe acolo. De fapt, nici dimineaţa nu se întâmpla mai nimic.

Aşa că am luat-o pe jos spre Bundesplatz. Eram foarte calmă. O toaletă din asta pustie are, noaptea, ceva bizar. Dar mă simţeam cumva apărată în toaleta aia. Era curată şi luminoasă. Şi o aveam pe toată doar pentru mine. Budele din Bundesplatz sunt cele mai bune din Berlin. Cabinele sunt imense. Odată am intrat şase inşi într-o cabină din aia. Uşile coboară până la gresie, nu sunt decupate jos. Şi nici nu sunt găuri în pereţii despărţitori. Tocmai pentru că budele din Bundesplatz sunt cele mai bune din tot Berlinul, mai mulţi davişti au ales să se sinucidă acolo.

Nu tu bunicuţe, beleşte-ochii sau gabori. N-aveai de ce să dai rasol. Aşa că am luat-o uşurel. M-am spălat pe faţă şi mi-am dat cu peria prin păr. Apoi am curăţat tacâmul pe care îl împrumutasem de la Tina. Eram sigură că jumătatea aia de gram o să fie suficientă. După ultimele dezintoxicări, un sfert de gram mă pusese de fiecare dată la pământ. Acum nu numai că băgasem deja peste un sfert, dar corpul meu mai era şi destul de slăbit din cauza hepatitei. Ce-i drept, aş fi vrut să am un

gram întreg – Atze o făcuse cu un gram întreg –, dar nu mă mai simțeam în stare să fac încă doi clienți.

Mi-am căutat, fără nici o grabă, buda cea mai curată. Eram perfect liniștită. Nu mi-era frică. Nu crezusem niciodată că o sinucidere poate să fie atât de lipsită de dramatism. Nu mă gândeam la viața mea de până atunci. Nu mă gândeam la mama mea. Nu mă gândeam la Detlef. Mă gândeam doar la cum o să mă înțep.

Mi-am împrăștiat lucrurile, ca întotdeauna, în jurul closetului. Am pus davaua în lingura Tinei. Mi-a trecut prin gând că acum îi trăsesem și eu clapa, fiindcă Tina stătea în Treibhaus și aștepta să îi aduc tacâmul și lingura. Apoi mi-am dat seama că uitasem să iau o lămâie. Dar davaua era de bună calitate – s-a dizolvat și așa.

Mi-am căutat o venă pe brațul stâng. În fond, totul era ca de fiecare dată, numai că doza asta trebuia să fie ultima. La a doua încercare, am nimerit vena. Sângele a început să intre în seringă. Mi-am injectat jumătatea de gram. N-am mai apucat să trag din nou de piston ca să îmi bag ce mai rămăsese în seringă. Am simțit că mi se face inima bucățele și că îmi explodează cutia craniană.

Când m-am trezit, afară era lumină. Mașinile făceau un zgomot asurzitor. Zăceam lângă budă. Mi-am scos acul din venă. Am vrut să mă scol, dar mi-am dat seama că îmi paralizase piciorul drept. Puteam să îl mișc puțin, dar de fiecare dată când îl mișcam mă dureau articulațiile ca naiba, mai ales la coapsă. Până la urmă, am deschis ușa. M-am târât afară din cabină și apoi am reușit cumva să mă ridic. Am sărit într-un picior, sprijinindu-mă de perete.

În fața toaletei erau doi băieți, așa, la vreo cinșpe ani. Sacouri din satin, jeanși mulați. Doi mici poponari. M-am bucurat că dădusem de ăștia. Când am ieșit din toaletă ca o fantomă într-un picior, m-au prins în brațe. Și-au dat seama imediat ce e cu mine, iar unul dintre ei m-a întrebat ce caut pe-acolo. Eu nu îi cunoșteam, dar ei mă văzuseră deja la gară. M-au dus

până la o bancă. Era o dimineață de octombrie îngrozitor de rece. Unul din ei mi-a dat un Marlboro. Mi-am spus în gând: „Ciudat că poponarii fumează totdeauna Marlboro sau Camel. Probabil li se trage de la reclamele cu pederaşti." Într-un fel, eram foarte *happy* că nu mă băgase în mormânt jumătatea aia de gram.

Le-am povestit băieţilor cum mă trăsese pe sfoară Stella şi cum îmi băgasem după aia ditamai doza. Au fost foarte drăguţi cu mine. M-au întrebat unde să mă ducă. Întrebarea asta m-a enervat, pentru că habar n-aveam ce să fac. Le-am zis să mă lase acolo, pe bancă. Dar ei mi-au atras atenţia că trebuie să merg la un medic, fiindcă tremuram de frig şi nu mă puteam ţine pe picioare.

Eu nu voiam la medic. Mi-au spus că ştiu ei un tip foarte cool, un doctor poponar, şi că m-ar putea duce la el. M-am liniştit când am auzit că omul e gay, pentru că în asemenea situaţii aveam mai multă încredere în poponari. Băieţii au chemat un taxi şi m-au dus la doctorul cu pricina. Într-adevăr, era un tip cool. Mi-a lăsat mie patul lui şi m-a consultat. Voia să discute cu mine despre heroină şi de-astea, dar eu nu mai aveam chef să vorbesc cu nimeni. L-am rugat să-mi dea nişte somnifere. Mi-a dat un somnifer şi alte câteva medicamente.

Imediat după asta, am făcut temperatură şi a început să-mi curgă sânge din nas. În următoarele două zile am dormit mai tot timpul. În a treia zi, când mi-am mai venit în fire, am simţit că mă apucă pandaliile. Nu voiam să mă mai gândesc. Chiar trebuia să fac un efort ca să mă împiedic să gândesc şi să n-o iau razna. Nu mi-au mai trecut prin cap decât două gânduri: „Bunul Dumnezeu n-a vrut încă s-o mierleşti" şi „Data viitoare trebuie să-ţi tragi neapărat un gram întreg".

Voiam să ies, să mă duc printre daviştii mei, să îmi fac rost de o doză, să mă învârt pe-acolo, să nu mă mai gândesc la doza de aur. Încă nu puteam să umblu ca lumea. Doctorul poponar chiar îşi făcea griji pentru mine. Când a văzut că nu mai putea să mă ţină locului, mi-a făcut rost de nişte cârje. Am plecat

proptindu-mă în ele, dar, pe drum, le-am aruncat. Nu voiam să mă vadă ceilalți davişti în cârje. Dacă mă străduiam, puteam să mă deplasez şi fără ele – aşa, şontâc-şontâc.

În cele din urmă, am ajuns la Bahnhof Zoo şi am făcut nişte clienţi, printre care şi un străinez. Ce-i drept, era grec, nu turc. În fond, nu aveam nimic împotriva străinezilor. De-acum, mă durea în cot de jurământul pe care îl făcusem cu Babsi şi Stella, că nu o să avem niciodată de-a face cu un străinez. Totul mi-era indiferent.

Poate că, inconştient, mai speram că mama o să vină la gară, să mă caute. Dacă ar fi vrut să mă caute, ar fi venit la Bahnhof Zoo. De-asta nici nu m-am dus pe Kurfürstenstraße. Dar simţeam că acum nu mă mai caută nimeni. Şi m-am gândit, o clipă, cât de frumos era pe vremuri, când mama aştepta să mă întorc.

Mi-am cumpărat o doză, mi-am injectat-o şi m-am întors la gară. Dacă nu găseam un client la care să stau peste noapte, aveam nevoie de bani pentru pensiune.

Pe urmă l-am întâlnit în gară pe Rolf – tipul care fusese clientul principal al lui Detlef şi la care dormisem de atâtea ori în weekenduri. Detlef stătuse iarăşi la el în ultimele săptămâni, dar Rolf nu-i mai era client. Era şi el de mult pe dava şi începuse să iasă la produs. Îi era destul de greu, la cei douăzeci şi şase de ani ai lui, să găsească clienţi. L-am întrebat pe Rolf de Detlef. Şi Rolf a început să se văicărească. Da, Detlef era la terapie şi, fără el, totul era de căcat. Mda, trăncăneală de davist: viaţa lui nu avea nici un sens, voia să se lase şi el, îl iubea pe Detlef, se gândea să se sinucidă... Toată gargara asta cu Detlef nu mi-a picat bine. Nu pricepeam ce mai voia de la Detlef poponarul ăsta terminat. După Rolf, Detlef ar fi trebuit să lase naibii terapia şi să se întoarcă la el. Ba chiar mi-a spus că îi dăduse lui Detlef o cheie de la apartamentul lui. Când am auzit asta, mi-a sărit ţandăra:

— Băi, eşti ultimul jeg! Adică îi dai o cheie lui Detlef, ca să aibă unde să meargă când i se ia de terapie şi se gândeşte s-o

lase moartă... Dacă chiar ţineai la el, ai fi făcut orice ca să-l ajuţi să se lase. Dar, asta e, nu eşti decât un poponar nenorocit.

Rolf era pe *turkey*, aşa că puteam să-l calc în picioare. După aia însă m-am mai îmbunat, pentru că deodată m-am gândit că aş putea să dorm la el. I-am zis că, dacă mă lasă să stau la el, o să mai fac un client şi o să-i iau o doză. Rolf era foarte bucuros că vreau să dorm la el. De fapt, el nu cunoştea decât doi oameni: pe Detlef şi pe mine.

Aşa că am dormit împreună în patul ăla mare al lui. În fond, mă înţelegeam foarte bine cu el când nu era Detlef prin preajmă. Chiar dacă mi-era scârbă de el, mă apuca mila când vedeam cât de amărât e.

Şi, uite-aşa, iubita şi iubitul lui Detlef au ajuns să doarmă împreună în acelaşi pat. În fiecare seară Rolf începea să se lamenteze, spunându-mi cât de mult îl iubea pe Detlef. Înainte să adoarmă, izbucnea de cele mai multe ori în plâns. Pe mine toată văicăreala mă scotea din minţi, dar mi-am ţinut gura, pentru că n-aveam altundeva unde să dorm. N-am zis nimic nici măcar atunci când mi-a povestit că voia să amenajeze un apartament şic în care să locuiască împreună cu Detlef după ce au să se lase amândoi. Ce-mi mai păsa mie? Oricum, mi-am spus la un moment dat că Detlef şi cu mine îl aveam pe Rolf pe conştiinţă. Dacă nu ne-ar fi întâlnit, ar fi rămas un macaragiu singur şi homosexual, care îşi mai bea din când în când minţile ca să uite de toate.

Lucrurile au mers aşa timp de o săptămână. Trotuar, doză, trotuar, doză, iar noaptea, vorbăria lui Rolf. Într-o dimineaţă, m-am sculat destul de devreme, pentru că cineva descuiase uşa şi făcea zgomot în hol. Am crezut că e Rolf şi am urlat:

— Mai încet, bă, vreau să dorm!

Peste câteva clipe, m-am pomenit cu Detlef în cameră.

Ne-am luat în braţe, dădeam pe dinafară de fericire. Apoi mi s-a aprins un beculeţ:

— Ţi-au făcut vânt, nu?

Detlef a dat din cap că da și mi-a explicat ce se întâmplase. După internare, toți nou-veniții trebuiau să dea scularea timp de trei săptămâni. Dar pentru un davist e aproape imposibil să fie punctual. Să te trezești în fiecare dimineață la aceeași oră și să treci imediat la acțiune, trezindu-i pe toți ceilalți, este poate cea mai nasoală chestie pe care poți să i-o ceri unui davist. Tocmai de aceea li se dădea sarcina asta nou-veniților, pentru a-i tria. Spitalul nu voia să-și irosească locurile, și așa puține, pe oameni care nu mai aveau vână în ei. Detlef însă n-a făcut față, a dormit peste ora fixată de trei ori și a trebuit să-și facă bagajele.

Detlef mi-a spus că nu-i displăcuse terapia. Era greu, foarte greu, dar spera că o să-i iasă data viitoare. Acum voia să rămână cât mai *clean* și, ceva mai încolo, avea de gând să facă o nouă cerere pentru un loc în spital. Zicea că reîntâlnise acolo câteva cunoștințe mai vechi de-ale noastre. De exemplu, pe Frank, care încerca să se lase după ce prietenul lui, Ingo, murise la paisprezece ani. Ca Babsi.

L-am întrebat pe Detlef ce voia să facă acum și mi-a spus:

— Mai întâi, să mă înțep.

L-am rugat să-mi aducă și mie niște H. După două ore, Detlef s-a întors împreună cu un fost client, pe care îl chema Piko. Piko a scos dintr-o geantă o pungă de plastic și a pus-o pe masă. Credeam că nu văd bine. O pungă plină cu dava. Zece grame. Atâta dava la un loc nu văzusem în viața mea. După primul moment de șoc, i-am zis lui Detlef:

— Te-ai tâmpit? Zece grame aici, la noi în casă?

— Stai liniștită, mi-a răspuns el. Acum sunt dealer.

— Da' la gabori te-ai gândit? Dacă te mai prind o dată, înfunzi pușcăria ani buni.

— N-am timp acum să mă gândesc la gabori. Trebuie să văd cum mă descurc. Și nu mă mai freca la cap.

După asta a început să împartă porțiile cu briceagul și să pună grămăjoarele pe foițe de staniol. Cum nu părea să observe că foițele de staniol erau mult prea mici, i-am zis:

— Ascultă, bătrâne. Lumea e obișnuită să fie trasă în piept. Trebuie să iei foițe mai mari, să bagi în ele tot atâta marfă și pe urmă să le presezi ca lumea. Așa o să pară mai mult. Contează cum dă la ochi. Gândește-te la detergenți. Vezi ditamai ambalajul și, când îl deschizi, nu e plin nici pe trei sferturi.

— Nu mă mai freca atât! m-a repezit Detlef. Din contră, bag ceva mai multă marfă. Oamenii o să observe asta. Și, pe urmă, o să știe toți că, dacă iau de la mine, iau gros.

De-abia atunci mi-a trecut prin cap să-l întreb:

— Auzi, dar, de fapt, a cui e marfa?

Evident că era a lui Piko, șnapanul ăla ordinar. Înainte dădea spargeri prin birouri. După ce a stat o vreme la mititica, l-au eliberat condiționat. Și acum, ca să facă repede un ban, se folosea de prostovanul de Detlef. Avea marfa de la niște pești de pe Potsdamer Straße, pe care îi știa din pușcărie. O cumpărase la preț de dealer. Dar, cum nu voia s-o vândă el personal, lăsase treaba asta în seama lui Detlef. Piko habar n-avea cum mergeau lucrurile pe piața drogurilor. Ce știa el era să tragă la măsea.

Când Detlef a terminat de făcut pliculețele, am numărat sferturile, jumătățile și gramele întregi pe care le pregătise. Nu am fost niciodată tare la matematică. Dar m-am prins înaintea lui Detlef că, la cum împărțise el dozele, îi ieșeau cu totul doar opt grame. În loc să pună ceva mai puțin în fiecare pachețel, pusese mult prea mult. Dacă le-ar fi vândut așa, ar fi plătit alea două grame din buzunar.

Așa că a trebuit să pună toată marfa înapoi în pungă. Numai că, firește, întotdeauna mai rămânea câte ceva lipit de foițe. Am răzuit resturile alea pentru mine.

După aceea Detlef s-a decis să facă pachețelele mai mari și le-a presat ca apucatul, cu o sticlă de bere, ca să pară că e mai multă marfă în ele. N-a mai făcut decât doze de un sfert și, la sfârșit, avea într-adevăr douășcinci de pliculețe. Mai întâi ne-am tras două pliculețe, ca să testăm davaua. Era chiar bună.

Seara ne-am dus cu marfa în Treibhaus. Evident, am dosit-o aproape pe toată. Am îngropat grosul lângă containerele de gunoi din spatele clubului. Nu aveam mai mult de trei pliculeţe deodată în buzunare. Astfel, dacă ar fi fost o razie, gaborii nu şi-ar fi dat seama din prima că suntem dealeri. Ne-a mers foarte bine. Am vândut din prima seară cinci grame. Oamenii au vorbit între ei şi au ajuns la concluzia că ofeream marfă bună şi doze corecte. Doar Stella zicea că davaua noastră e proastă. După aceea însă a venit la noi şi a spus că poate să ne intermedieze nişte vânzări. Eu am marşat ca fraiera. La cinci sferturi vândute, Stella primea un sfert. Dar aşa nouă nu ne mai ieşea nimic. Noi nu primeam nici un ban de la Piko. Dacă vindeam zece grame, puteam să păstrăm pentru noi un gram şi jumătate. Dar din marfa care ne rămânea trebuia să ne plătim şi intermediarii. Dacă trăgeam linie, din toată povestea asta abia dacă ne alegeam cu dozele noastre zilnice.

Piko venea în fiecare zi să ne socotim. De obicei încasam într-o seară vreo două mii de mărci. Pentru Piko asta însemna un profit net de o mie de mărci, fiindcă noi vindeam marfa de două ori mai scump decât o lua Piko. Iar noi ne alegeam cu un gram şi jumătate. Pe deasupra, Piko nici nu risca nimic – asta dacă nu cumva îl turnam.

Însă Piko îşi luase deja măsuri de precauţie. Ne-a ameninţat că, dacă ne arestează şi ciripim ceva la poliţie, am face bine să ne comandăm coşciugele. Prietenii lui de pe Potsdamer Straße o să se ocupe de noi. Lor nu le scăpa nimeni, nici dacă era la zdup. Aveau oamenii lor peste tot. Ne-a ameninţat cu peştii lui şi în cazul în care îl înşelam la socoteli. Noi credeam fiecare cuvinţel pe care îl spunea. Oricum, mi-era o frică teribilă de peşti, mai ales de când nenorociţii ăia o torturaseră pe Babsi.

Îi spuneam lui Detlef că Piko ne trage în piept, dar el parcă nu voia să priceapă:

— Ce vrei? Cel mai important e că nu mai trebuie să mergi la produs. Nu vreau să mai faci vreodată trotuarul. Şi nu vreau

să mai fac nici eu trotuarul. Până la urmă, ce contează mai mult penru tine?

Majoritatea dealerilor mici care vindeau la colțul străzii erau în aceeași situație ca și noi. Nici ei nu reușeau să strângă suficienți bani ca să cumpere deodată zece grame. Și, oricum, nu aveau contactele necesare. Cum am fi putut să ajungem noi la peștii de pe Potsdamer Straße? Micii dealeri, care erau ei înșiși dependenți, aveau nevoie cel mai adesea de un mijlocitor. Iar mijlocitorul nu îi plătea decât în natură. Micii dealeri erau amărâții care ajungeau mai devreme sau mai târziu după gratii. Gaborii nu ajungeau la tipi cum era Piko. Și cei de teapa lui Piko nu aveau deloc dificultăți să îi înlocuiască pe dealerii pe care îi sălta poliția. Aproape orice davist era dispus să vândă pe stradă pentru două doze pe zi.

După câteva zile ne-am dat seama că ceea ce făceam în Treibhaus era mult prea periculos, fiindcă pe-acolo se învârteau tot timpul polițiști în civil. Oricum, eu nu mai suportam stresul. Așa că am hotărât să procedăm altfel. Eu am rămas în continuare în Treibhaus, iar Detlef s-a postat în Gara Steglitz. Cum aveam un cumpărător, îl trimiteam la el.

Totuși, după vreo săptămână, Detlef a venit iarăși în Treibhaus cu marfa în buzunar. A început să se învârtă prin fața clubului, când, deodată, a oprit o mașină lângă el și un tip l-a întrebat cum se ajunge la Bahnhof Zoo. Detlef s-a panicat și a rupt-o la fugă. Marfa a aruncat-o undeva prin tufișuri. Când ne-am întâlnit din nou, Detlef mi-a spus că tipul ăla era sută la sută gabor, pentru că toată lumea știe unde e Bahnhof Zoo.

Era o situație foarte nasoală. Acum ni se părea că orice ins care pierdea vremea într-o mașină sau care o lălăia pe Ku'damm era polițist. Nici nu am mai îndrăznit să căutăm marfa pe care o aruncase Detlef. Ne gândeam că gaborii stăteau la pândă și așteptau doar să căutăm marfa ca să ne umfle.

Ne-am dus în restaurantul Athena-Grill ca să ne sfătuim. Nu puteam să ne socotim cu Piko a doua zi, fiindcă nu mai

aveam marfa. Dacă i-am fi spus ce se întâmplase, nu ne-ar fi crezut. Mi-a venit ideea să-i spunem că ne-au fentat niște străinezi. Că ne-au luat toată marfa și toți banii. I-am zis lui Detlef:

— Oricum o să se lase cu scandal. Și atunci, de ce să nu cheltuim banii pe care îi mai avem? Mi se pare o porcărie că nouă nu ne dă nici o para, când el câștigă o mie de mărci pe zi de pe urma noastră. Trebuie să-mi cumpăr niște haine. Nu am nimic mai gros. Nu pot să umblu toată iarna în țoalele cu care am fugit din spital.

Noi doi n-aveam stofă de dealeri. Detlef încă nu voia să înțeleagă asta. Dar măcar a priceput că tot aia era dacă îi dădeam lui Piko două sute de mărci sau nu îi dădeam nimic.

A doua zi, dis-de-dimineață, ne-am dus la talcioc. Ne-am uitat după îmbrăcăminte și am probat amândoi chestiile care erau mai pe gustul meu – mai întâi Detlef, pe urmă eu. Voiam să luăm niște țoale pe care să le putem purta amândoi, în caz că voiam să mai facem schimb. În cele din urmă, am cumpărat o haină din blană de iepure, în care Detlef arăta foarte bine. Pe urmă ne-am mai cumpărat un parfum, un ceas muzical și alte câteva prostii. Dar n-am cheltuit toți banii, pentru că nu ne lăsa inima să cumpărăm toate aiurelile alea scumpe. Am ascuns banii rămași.

Nici nu am ajuns bine acasă la Rolf, că a și apărut Piko. Detlef i-a spus că nu apucase să-și tragă doza și că o să se socotească după ce se înțeapă. Nu era adevărat, ne înțepaserăm, ca întotdeauna, de cum ne-am sculat. Lui Detlef îi era teamă că o să iasă urât cu Piko.

Piko a zis „okay" și a început să citească dintr-un roman horror de-al meu. Detlef și-a mai tras un sfert de gram. A adormit pe loc, nici nu a mai apucat să-și scoată acul din braț.

Pe mine nu m-a mirat deloc că s-a blegit într-o clipită, doar își mai băgase un sfert înainte. I-am tras seringa din braț. Mi se părea de tot rahatul că nu o scosese – dacă începea să se închege sângele în ac, puteai să-l arunci la gunoi. Și nu mai aveam alt tacâm. Când l-am tamponat pe Detlef cu vată și alcool în

locul unde se înțepase, mi-am dat seama că nu reacționează în nici un fel. I-am ridicat brațul și, când i-am dat drumul, a căzut moale, fără vlagă. L-am scuturat ca să îl trezesc. A alunecat de pe fotoliu. Era pământiu la față și avea buzele vinete. I-am deschis cămașa ca să văd dacă îi bate inima. N-am simțit nimic.

Am fugit pe culoar, în chiloți și cămașă. Când am ieșit din apartament, Piko a strigat după mine:

— Vezi să nu faci vreo tâmpenie!

Am sunat la ușa unei pensionare de pe palier și i-am spus că trebuie să dau imediat un telefon la poliție. Am format numărul de urgență și am zis:

— Prietenul meu nu mai respiră. A luat o supradoză.

După ce le-am dat gaborilor adresa, m-am pomenit cu Piko lângă mine. A început să urle la mine:

— Termină, băi! S-a trezit, ce naiba!

Le-am zis gaborilor că a fost o alarmă falsă și că nu mai e nevoie să vină. După care am închis.

L-am găsit pe Detlef întins pe spate. Deschisese ochii. Piko m-a întrebat dacă vorbisem de droguri la telefon și dacă dădusem adresa. I-am spus:

— Nu, adică nu atât de clar. Oricum, nu cred că au apucat să se prindă despre ce e vorba.

— Vacă tâmpită și isterică ce ești! a țipat Piko.

A început să tragă de Detlef, l-a luat la palme și i-a zis că trebuie să se scoale imediat. I-am spus lui Piko să îl lase pe Detlef să își revină, dar iarăși a țipat la mine:

— Tacă-ți fleanca, vacă cretină ce ești, și adu niște apă!

Când m-am întors din bucătărie, Detlef era deja în picioare și Piko îi tot vorbea. Eram atât de fericită că își revenise, că am vrut să-l iau în brațe. Detlef m-a împins cât colo. Piko i-a aruncat apa pe față și i-a zis:

— Hai, băiete, trebuie s-o roim!

Detlef tot mai era pământiu la față și de-abia se putea ține pe picioare. I-am spus să se întindă la loc. Piko a urlat la mine

să tac din gură. Detlef a zis că n-are timp și a ieșit din apartament, sprijinindu-se de Piko.

Eram complet debusolată. Tremuram ca varga. Pentru un moment, crezusem că, de data asta, Detlef a dat colțul. M-am întins pe pat și am încercat să mă gândesc la altceva. Am început să citesc dintr-un roman de groază. Apoi a sunat la ușă. M-am uitat pe vizor: era poliția.

M-am pierdut cu firea. În loc să fug pe fereastră, le-am deschis ușa. Le-am spus că eu sunasem și le-am explicat că apartamentul e al unui homosexual care plecase zilele astea din oraș. Iar azi-dimineață au apărut doi tipi tineri și, după ce și-au injectat ceva în braț, unul din ei s-a prăbușit, așa că am sunat la poliție.

Polițiștii m-au întrebat cum îi cheamă pe tipii ăia și cum arată. Le-am spus niște gogoși. Și-au notat datele mele personale și le-au transmis la centrală. La scurt timp după aceea au primit un răspuns, iar unul dintre polițiști mi-a spus:

— Vino cu noi. Ești dată dispărută.

Au fost foarte amabili cu mine. M-au lăsat să-mi pun două romane de groază în punga de plastic și să-i scriu câteva rânduri lui Detlef. Am scris: „Dragă Detlef, îți dai seama că m-au luat. Îți dau un semn cât pot de repede. Te sărut mult. A ta, Christiane." Am lipit biletul cu scotch pe ușa apartamentului.

Mai întâi m-au dus la comisariatul din Friedrichstraße și, pe urmă, într-un centru de detenție. Acolo am ajuns într-o celulă care arăta ca într-un western: era toată din zăbrele, fără ziduri. Când au tras ușa, care era tot din gratii, a făcut exact zgomotul care se aude la șeriful din *Dodge City*. La fel, când s-a învârtit cheia în broască, s-a auzit scârțâitul din film. Stăteam acolo, cu mâinile încleștate pe zăbrele, și mă gândeam că toată povestea asta e chiar deprimantă. Pe urmă m-am întins pe prici și, fiind cam luată, am adormit. Mai târziu, mi-au adus un recipient pentru recoltarea urinei și o găleată de pus dedesubt, ca să nu fac pipi pe jos. Dacă cineva ar fi trecut

atunci prin faţa celulei mele, ar fi putut să mă vadă făcând pipi. Toată ziua nu mi-au dat nimic de băut sau de mâncat.

Spre seară a venit mama. A trecut o dată prin faţa gratiilor, fără să se uite ca lumea la mine. Probabil că trebuia mai întâi să lămurească ceva cu poliţiştii. Apoi au deschis uşa celulei, mama a zis „bună seara", de parcă eram o străină, şi m-a apucat zdravăn de braţ. Afară, în maşină, ne aştepta Klaus, prietenul mamei. Mama m-a împins pe bancheta din spate şi s-a aşezat lângă mine. Nimeni n-a scos nici un cuvânt. Când am văzut cum ne plimbă Klaus prin tot oraşul, am crezut că s-a rătăcit. Mi-am spus: „Ăştia s-au tâmpit de tot, nici nu mai găsesc drumul spre Kreuzberg."

Când ne-am oprit la o benzinărie, i-am zis mamei că mi-e foame şi am rugat-o să-mi cumpere trei batoane Bounty. A coborât din maşină şi mi-a luat trei batoane. După cel de-al doilea mi s-a făcut rău. Klaus a trebuit să tragă pe dreapta, ca să vomit. Eram pe autostrada de nord, şi în acel moment mi-am dat seama că, de fapt, nu mergeam spre casă. M-am gândit că poate voiau să mă ducă la un cămin şi că o s-o tai eu de-acolo cât de curând. Apoi am văzut un indicator pe care scria „Aeroportul Tegel". Asta era culmea. Voiau să-mi facă vânt din Berlin.

Am ajuns la aeroport şi ne-am dat jos din maşină. Mama m-a apucat din nou strâns de braţ. Atunci am deschis gura pentru a doua oară în seara aia:

—Vrei, te rog, să-mi dai drumul?

Am pronunţat cuvintele astea lent şi răspicat. Şi mi-a dat drumul, dar a rămas tot timpul lipită de mine. Klaus, care făcea pe ariergarda, era şi el cu ochii-n patru, ca nu cumva să fac vreo prostie. Eu mă simţeam la capătul puterilor. „Să facă ce vor cu mine", îmi spuneam, „şi aşa nu-s bună de nimic." Totuşi, când mama m-a dus spre o poartă de îmbarcare pe care scria Hamburg, m-am uitat o dată în jur, căutând o cale de scăpare. Dar nu mai aveam destulă voinţă ca s-o iau la fugă.

Auzi, Hamburg. Într-un sat aflat la vreo cincizeci de kilometri de Hamburg locuiau niște rude de-ale mele – una dintre bunici, o mătușă cu un unchi și un văr. Niște burghezi cu ochelari de cal, așa îi vedeam eu. Casa aia era atât de ordonată, că-ți venea să-ți iei câmpii. Nici un fir de praf. Odată am umblat pe acolo desculță ore întregi, iar seara nici nu a trebuit să mă spăl pe picioare, atât erau de curate.

În avion m-am prefăcut că citesc din romanul meu de groază. Chiar am reușit să parcurg câteva pagini. Mama era, în continuare, mută ca un pește. Nu îmi spusese nici măcar unde mă ducea.

Înainte de aterizare, când stewardesa își spunea poezia („Sper că ați avut un zbor plăcut bla-bla-bla"), am observat că mama plângea. După aia a început să turuie ca o mitralieră: nu îmi voia decât binele și, de curând, visase că zăceam moartă într-o budă plină de sânge, cu picioarele contorsionate. Mă căsăpise un dealer, iar ea a trebuit să mă identifice.

Întotdeauna am crezut că mama are puteri parapsihologice. Câteodată îmi spunea seara: „Christiane, rămâi acasă, am o presimțire rea." Dar eu nu o ascultam, și de fiecare dată intram într-un bucluc: ori nimeream într-o razie, ori mă trăgea careva pe sfoară, ori dădeam de altă belea. Acum, visul mamei m-a dus cu gândul la Piko, pe care îl țepuisem împreună cu Detlef, și la peștii ăia nenorociți, care erau amicii lui. Mi-am zis că poate mama chiar îmi salvase viața. Mă rog, n-am stat să mă gândesc prea mult. De când o dădusem în bară cu doza de aur, nu mai voiam să mă gândesc la nimic.

La aeroport ne aștepta mătușa mea. Ne-am dus toate trei la un restaurant de pe acolo, pentru că mama trebuia să prindă următorul zbor înapoi spre Berlin. Am comandat un Florida-Boy. Dar nu serveau așa ceva. Mi-am spus: „Ce cătun mizerabil mai e și Hamburgul ăsta, dacă n-au nici măcar un Florida-Boy?" Nu am băut nimic, deși muream de sete.

Pe urmă, mama și mătușa mea mi-au făcut capul calendar. Într-o jumătate de oră, mi-au pus întreaga viață la cale: o să

mă duc frumos la școală, o să-mi fac noi prieteni, apoi o să învăț o meserie și, când voi putea să-mi câștig pâinea, o să mă întorc în Berlin. Atât de simplu era totul. Când ne-am despărțit, mama a început iar să plângă. Mi-am înăbușit toate sentimentele. Era 13 noiembrie 1977.

Toată ziua a trebuit să mă stăpânesc din răsputeri. După ce m-am urcat în avion ca să mă întorc la Berlin, m-am pus pe plâns, revărsându-mi toată tensiunea acumulată în ultimele săptămâni. Eram foarte tristă, dar și foarte ușurată. Tristă, fiindcă o dădusem pe Christiane în grija altcuiva. Ușurată, fiindcă reușisem să o rup de heroină.

În sfârșit, aveam certitudinea că luasem decizia corectă. După eșecul terapiei de la Narkonon, mi-am dat seama că, pe termen lung, fiica mea avea o șansă să supraviețuiască doar dacă ajungea într-un loc unde nu exista heroină. În perioada în care Christiane a locuit la tatăl ei și am putut să mă distanțez și să mă liniștesc cât de cât, mi-a devenit limpede că în Berlin era sortită pierzaniei. Fostul meu soț m-a asigurat că fiica mea era clean *de când stătea la el, dar nu mai dădeam doi bani pe vorbele astea. Nu aș fi crezut că o să ajung să tremur și mai tare pentru viața Christianei. Și totuși, după moartea prietenei ei Babsi, nu am mai avut un minut de liniște.*

Am vrut să o duc imediat la rudele din Germania de Vest. Dar tatăl ei s-a opus. Cum Christiane locuia acum la el, fostul meu soț se adresase autorităților și obținuse dreptul temporar de a o găzdui. Am încercat să vorbesc cu el, dar degeaba. Nu părea să înțeleagă cum stăteau lucrurile cu Christiane – poate pentru că el nu trecuse prin ce trecusem eu. Sau poate că, pur și simplu, nu voia să-și accepte înfrângerea.

Între timp, am primit rechizitoriul împotriva Christianei. Urma să fie pusă sub acuzare pentru încălcarea legilor privind substanțele narcotice. Doamna Schipke, de la Departamentul pentru Stupefiante, mă înștiințase înainte să vină hârtia. Drept consolare, mi-a zis că nu aveam nimic ce să-mi reproșez:

— Cine se droghează, se droghează, fiecare decide pentru sine.

A adăugat că știa o mulțime de davişti care proveneau din familii bune și care ajunseseră și ei în fața judecătorului. Așadar, nu trebuia să mă chinui cu tot felul de gânduri.

Printre probele care o incriminau pe Christiane se număra și un pliculeț cu heroină pe care îl găsisem la un moment dat în camera ei. Mi s-a părut josnic că au trecut asta în rechizitoriu. După ce am găsit pliculețul, m-am enervat și am sunat-o pe doamna Schipke. Atunci când doamna Schipke m-a rugat, pe un ton foarte binevoitor, să îi trimit pliculețul pentru a fi analizat în laborator, nu mi-a trecut prin cap că acel obiect avea să fie folosit cândva împotriva Christianei. A mai și spus:

— Nu treceți expeditorul pe plic, așa nu se va putea dovedi nimic.

Nu cred că e drept ca niște tineri precum Christiane să fie condamnați pentru că sunt dependenți de droguri. Christiane n-a făcut rău nimănui. Nu a făcut decât să se distrugă pe sine. Cum poți să trimiți în judecată pe cineva pentru asta? Las la o parte faptul că nici un davist nu s-a lecuit până acum stând în pușcărie.

Pentru mine, rechizitoriul a fost un motiv în plus să o trimit pe Christiane în Germania de Vest. Mi-am luat inima în dinți. M-am dus la autoritatea tutelară și le-am explicat celor de acolo întreaga situație. A fost prima oară când am dat de niște oameni care m-au ascultat cu atenție. Asistentul social care s-a ocupat de caz, domnul Tillmann, a fost și el de părere că fiica mea ar fi mai protejată în Germania de Vest. Mi-a spus că va încerca să-i găsească un loc pentru terapie într-un spital, fiindcă nu știa cât de repede o să-mi recapăt dreptul de a o ține pe Christiane la mine acasă. Îi era mai ușor să îl convingă pe fostul meu soț să își

dea acordul pentru o terapie. Era logic ce îmi spunea. Astea nu erau promisiuni goale. Am simțit că domnul Tillmann punea suflet în munca lui și voia cu adevărat să o ajute pe Christiane.

Într-o după-amiază, la scurt timp după discuția mea cu domnul Tillmann, m-am pomenit cu Christiane în fața ușii. Venea de la centrul de consiliere antidrog. Arăta în ultimul hal. Era îndopată cu heroină și vorbea de sinucidere și de doza de aur. Am liniștit-o și am băgat-o în pat. După aceea l-am sunat imediat pe domnul Tillmann. A venit foarte repede. Am făcut toți trei un plan. Înainte de toate, Christiane trebuia să se interneze în clinica de boli nervoase pentru dezintoxicare. După aceea urma să i se găsească un loc într-o comunitate terapeutică. Cei de la centrul de consiliere îi spuseseră că o s-o ajute în chestiunea asta, dar și domnul Tillmann făcea demersuri ca să obțină un loc pentru Christiane.

Christiane nu s-a opus deloc. Domnul Tillmann a aranjat totul foarte iute. Ne-a făcut programări la psihiatrul pentru tineri și la doctorul care făcea trimiterea la clinica de boli nervoase. Domnul Tillmann s-a dus apoi cu biletul de trimitere la fostul meu soț și l-a bătut la cap până când a fost de acord cu internarea Christianei. După asta, am putut să-mi duc fiica la clinică.

Două săptămâni mai târziu, Christiane a fost transferată la Spitalul Rudolf Virchow, fiindcă avea o ciupercă și trebuia să fie operată. Am crezut că un copil dependent de heroină care venea de la Bonnies Ranch va fi supravegheat atent în timpul transferului la Spitalul Rudolf Virchow. Dar cei de la clinica de boli nervoase au descărcat-o pe Christiane la spital ca pe un balot, fără să-i mai intereseze ce se întâmplă în continuare. Christiane a putut s-o șteargă nestingherită.

M-a revoltat felul în care au procedat, mai ales că această neglijență amenința să zădărnicească toate eforturile de până atunci. Dacă mai aveam o brumă de încredere în instituții, după asta mi-am pierdut-o pe toată. Numai tu, singură, îți poți ajuta copilul – așa mi-am zis. Domnul Tillmann a încercat să îmi insufle din nou curaj. Ce-i drept, în el aveam încredere.

Din fericire, Christiane nu a hoinărit mult timp. În seara următoare era la mine și plângea în hohote. Mi-a cerut iertare. Iar se injectase. N-am certat-o. Nu mă mai aprindeam ca altădată. Înainte, fiind exasperată că nu puteam să o ajut, mi-am vărsat toată furia pe ea. Acum, când s-a întors la mine, am luat-o în brațe și am stat liniștite de vorbă.

Christiane voia neapărat să urmeze mai departe planul pe care l-am discutat împreună cu domnul Tillmann. I-am zis că așa o să facem. Dar i-am mai spus că, la prima boroboață, am s-o trimit în Germania de Vest. Asta a neliniștit-o foarte tare. Mi-a dat cuvântul ei de onoare că nu o să se mai întâmple.

În zilele următoare s-a dus regulat la centrul de consiliere antidrog. Se agăța de terapia asta ca de o ultimă speranță. Câteodată aștepta cu orele până îi venea rândul la consilierul antidrog. Când se întorcea acasă, se așeza la masă și scria la CV-ul ei, pe care trebuia să îl atașeze la dosar pentru a fi admisă.

Totul era foarte promițător. I se găsise un loc într-o comunitate terapeutică. Practic, avea deja locul rezervat. Am discutat și despre faptul că, cel mai probabil, nu va putea să sărbătorească Crăciunul acasă, fiindcă ne aflam deja la începutul lui noiembrie.

Tatăl ei pricepuse, între timp, că încercările lui de a o ajuta nu duceau nicăieri și nu mi-a mai pus bețe în roate. Se ivise o nouă șansă la orizont. Numai că, tocmai acum, Christiane s-a îmbolnăvit de icter. I se mai întâmplase asta o dată. Peste noapte a făcut febră mare – aproape patruzeci și unu de grade. A doua zi dimineață am dus-o la Clinica Steglitz. Christiane era galbenă la față ca o gutuie. Abia se mai ținea pe picioare, se târa pe culoare. După ce a consultat-o, doctorița a spus că fata mea are un blocaj hepatic și că i se trage de la droguri. Din păcate, a adăugat ea, nu putea s-o țină acolo, deoarece Clinica Steglitz nu avea un salon de carantină. Asta era o gogoașă. M-am interesat mai târziu: Clinica Steglitz are un salon de carantină cu douăzeci și cinci de paturi. De fapt, nu voiau să țină o davistă în clinica lor atât de reputată. Totuși, doctorița ne-a făcut o programare pentru a

doua zi la Spitalul Rudolf Virchow și a vorbit cu cei de acolo să o interneze pe Christiane.

Icterul Christianei a început să cedeze și, în doar câteva zile, a prins din nou culoare în obraji. S-a întremat repede și era nerăbdătoare să înceapă terapia. Mai mult, persoana din centrul de consiliere antidrog cu care ținea legătura a venit s-o vadă. Eram toți cu ochii pe ea, ca să nu facă din nou un pas greșit. Nu mai fusesem de mult timp atât de optimistă.

Asta până în ziua în care a vizitat-o Stella, prietena ei. O rugasem pe soră să nu lase pe nimeni să intre la Christiane, cu excepția consilierului antidrog, bineînțeles. Dar se vede că Stella nu a avut nici o problemă să ajungă la Christiane.

Pe de altă parte, făcusem chiar eu o greșeală de neiertat: într-o zi, am venit la ea în vizită împreună cu Detlef. Christiane își dorise atât de mult să-l revadă. Detlef fusese eliberat condiționat și nu mai luase droguri de când intrase la pușcărie. Acum obținuse și el un loc într-un centru de terapie. Nu puteam să-i împiedic să se revadă. Țineau atât de mult unul la altul. Și m-am gândit că, dacă fiecare știe că și celălalt va intra la terapie, asta ar putea să le dea amândurora mai multă putere. Cum am putut să fiu atât de naivă?

La scurt timp după asta, Christiane a tulit-o de la spital într-o după-amiază. A lipsit mai multe ore. Când am venit la spital pe seară, după serviciu, tocmai se întorsese. Am observat imediat că își injectase o doză. Asta nu mă mai impresiona atât de tare. Dar, când a vrut să mă convingă că nu făcuse decât să mănânce niște spaghete pe lângă Gedächtniskirche, am simțit că îmi fuge pământul de sub picioare. Iar începuse să mintă.

Am întrebat-o pe soră dacă nu pot să rămân și eu în camera de spital cu Christiane. M-am oferit să plătesc pentru un pat. Mi-a spus că, din păcate, nu aveam voie să stau acolo peste noapte, dar că de acum încolo o să fie cu ochii pe Christiane. După trei zile, când am venit din nou la spital după serviciu, sora mi-a ieșit în întâmpinare și mi-a spus:

— Fiica dumneavoastră nu este aici.

— Dar unde este? am întrebat eu.

— Nu știm. I s-a dat voie să se plimbe prin parc și nu s-a mai întors.

Nu pot să redau în cuvinte cum m-am simțit în clipa aia. Când am ajuns acasă, m-am dus în sufragerie și am stat lângă telefon. La unsprezece și douăzeci seara m-au sunat de la spital ca să-mi spună că Christiane s-a întors. Indiferența sorei m-a șocat. Ideea era cam asta: „Dacă fuge, asta e, fuge. E treaba ei. Am avut destui drogați aici. Toți fug." Exact pe tonul ăsta mi s-a vorbit și a doua zi, când le-am făcut reproșuri surorilor.

Și pe doctoriță toate lucrurile astea păreau s-o lase destul de rece. Mi-a explicat că nu putea s-o controleze pe Christiane și mi-a pus în vedere că va trebui externată dacă mai încalcă o dată regulamentul de ordine internă. De altfel, analizele făcute în urma punctiei hepatice arătau că o s-o ducă cel mult până la douăzeci de ani dacă o ține tot așa. Doctorița mi-a mai spus că vrea să aibă o conversație ca de la om la om cu Christiane. Din păcate, asta era tot ce putea face.

În seara următoare, am primit iar un telefon de la spital. Christiane dispăruse din nou. Am rămas toată noaptea pe canapea, lângă telefon. Dar Christiane nu s-a mai întors. Timp de două săptămâni n-am mai știut nimic de ea.

În primele două-trei zile, am căutat-o împreună cu prietenul meu. Am făcut, ca de obicei, turul discotecilor și al stațiilor de metrou. Apoi m-au chemat să îi iau lucrurile din spital. Când am ajuns acasă și am scos din geanta Christianei hainele și cărțile pe care i le dusesem la spital, mi-a trecut prin cap un gând pe care nu îl mai avusesem până atunci: „De-acum încolo, o s-o las să se dea singură cu capul de pragul de sus." Mi-am zis: „Prea bine, dacă asta vrea, n-are decât să vadă unde o să ajungă." Am încetat să o mai caut. Mă rănise foarte tare de data asta. Christiane trebuia să simtă că ajunsesem la capătul răbdării. Ce-i drept, nu știu câtă vreme aș fi putut să-mi păstrez această atitudine.

Am declarat-o dispărută la cea mai apropiată secție de poliție și le-am lăsat celor de acolo o fotografie a Christianei. Mă gândeam că, mai devreme sau mai târziu, o s-o prindă la vreo razie. Și atunci voiam s-o urc în primul avion și s-o duc în Germania de Vest.

După paisprezece zile, într-o luni dimineață, m-au sunat de la secția de poliție din Friedrichstraße. Polițistul care m-a sunat a fost neobișnuit de prietenos, deși Christiane făcea scandal prin secție. L-am rugat s-o mai țină câteva ore. La începutul după-amiezii voiam s-o iau de la secție și s-o duc cu avionul în Germania de Vest.

Am comandat biletele. Un zbor dus-întors pentru mine. Pentru Christiane, doar un zbor dus. Când am rostit cuvintele astea, am simțit că mi se rupe inima. După aceea mi-am sunat rudele.

Pe după-amiază, totul era aranjat. În drum spre poliție, l-am luat și pe prietenul meu. M-am gândit că Christiane nu o să aibă cum să sară din mașină dacă stă între noi.

Ea nu a scos nici o vorbă. Nici eu. Nu mă simțeam în stare.

Când am ajuns la aeroport, genunchii îmi tremurau, inima îmi bătea să-mi sară din piept. Christiane tot nu spunea nimic. Nici nu mă băga în seamă. Până la urcarea în avion, a stat tăcută pe scaun, rozându-și unghiile și citind dintr-un roman pe care îl avea la ea. Nu încercat nici o clipă să fugă.

Am răsuflat ușurată abia când am ajuns în avion. La decolare s-a uitat pe hublou. Se întunecase deja. I-am spus:

— Gata. De-acum, ai terminat cu drogurile. Mergi la mătușa Evelyn. Sper că acolo o să începi, în sfârșit, o viață nouă.

Cum am ajuns la bunica și mătușa mea, am intrat în sevraj. Mi-am revenit după patru zile. Când am reușit să mă ridic din pat, mi-am pus imediat tot echipamentul de davistă – de la jacheta din blană de iepure până la cizmele cu toace superînalte. M-am machiat și am plecat cu câinele mătușii mele în pădure. În fiecare dimineață mă aranjam de parcă m-aș fi dus la daviștii mei, după care mă plimbam prin pădure. Tocurile rămâneau înțepenite în pământul moale, mă împiedicam tot timpul, genunchii mi se învinețiseră de la atâtea căzături. Dar când bunica a vrut să meargă cu mine la cumpărături ca să îmi ia niște pantofi sport, am fugit ca dracu' de tămâie.

Treptat, mi-am dat seama că mătușa mea, care n-avea decât treizeci de ani, era o persoană cu care puteam să stau de vorbă. Nu despre adevăratele mele probleme. Despre ele nici nu voiam să vorbesc. De fapt, nici măcar nu voiam să mă gândesc la ele. Adevărata mea problemă era davaua și tot ce ținea de ea: Detlef, lumea daviștilor, Ku'damm, să fii rupt, să nu trebuiască să gândești, să fii liber. Încercam, chiar și fără H, să nu gândesc prea mult. De fapt, nu mă gândeam decât la un singur lucru: că o s-o șterg de-acolo cât de curând. Dar, spre deosebire de alte dăți, nu mi-am făcut un plan concret de evadare. Îmi spuneam și eu, așa: într-o bună zi o s-o tai de aici. Probabil că, în realitate, nici nu voiam să fug de acolo, pentru că îmi era prea frică de felul cum înțelesesem libertatea în ultimii-doi ani.

Mătușa mea mă ținea foarte din scurt. Deși aveam cinșpe ani, trebuia să mă întorc acasă cel târziu la nouă și jumătate – asta dacă îmi dădea voie să ies. Nu mai trăisem după reguli din astea de când aveam doișpe ani. Regimul ăsta mă scotea din minți. Dar, în mod ciudat, mă țineam aproape întotdeauna de el.

Înainte de Crăciun ne-am dus până la Hamburg ca să facem cumpărăturile de sărbători. Am pornit de dimineață și, cum am ajuns, am mers drept în magazine. A fost groaznic. Toată ziua mi-am frecat coatele cu toți burghezii ăia care cumpărau ca disperații și scotoceau prin portofelele lor doldora de bani. Bunica și mătușa, unchiul și vărul nu se mai săturau să probeze haine. Pentru mătușa Hedwig și mătușa Ida, pentru Jochen, pentru domnul X și doamna Y nu reușeau să găsească nici un cadou. Unchiul meu avea nevoie de niște tălpi pe care să și le pună singur la pantofi și mai voia să cumpere și ceva pentru mașină, o chestie care era mai ieftină în magazinele universale.

Bunica mea era atât de mică și se strecura atât de bine prin îmbulzeala din magazine, că tot dispărea printre ciorchinii ăia de oameni. Și dă-i și caut-o. Uneori mă pierdeam de toate neamurile mele, și atunci, evident, mă bătea gândul s-o șterg. Aflasem că în Hamburg era un loc de întâlnire a daviștilor pe Mönckebergstraße. Nu trebuia decât să fug afară din magazin și să intru în vorbă cu niște daviști și, pe urmă, totul ar fi mers ca pe roate. Dar nu m-am putut hotărî să fac asta, pentru că, de fapt, nu știam deloc ce voiam. Sigur, mi-am spus de nu știu câte ori: „Decât să ajungi ca ăștia și să te gândești doar la cumpărături și magazine, mai bine crăpi într-o budă." Dacă ar fi apărut un davist și s-ar fi băgat în seamă cu mine, cred că aș fi plecat imediat de-acolo.

Dar, de fapt, nu voiam să plec. De-aia le-am zis rudelor mele de mai multe ori:

— Eu nu mai rezist. Vă rog mult, haideți să mergem acasă, și pe urmă, dacă vreți, mai ieșiți o dată la cumpărături fără mine.

S-au uitat la mine ca la o nebună. Probabil că pentru ei cumpărăturile de Crăciun erau cel mai palpitant moment din an.

Seara nu şi-au mai găsit maşina. Am luat la rând toate etajele parcării, dar nu am dat de maşină. Într-un fel, faza asta mi s-a părut foarte mişto. Pentru că, deodată, ne lega ceva. Vorbeam unii peste alţii, fiecare avea ideile lui, dar cel puţin aveam cu toţii un singur scop: voiam să găsim maşina aia nenorocită. Desigur că, în timp ce ei erau tot mai panicaţi, mie toată povestea asta mi se părea foarte comică, aşa că nu mă puteam opri din râs. Între timp, se făcuse destul de rece şi rudele mele tremurau de frig. Pe mine nu mă deranja deloc frigul – corpul meu era obişnuit cu chestii mult mai dure.

Până la urmă mătuşa mea a ajuns la intrarea în magazinul Karstadt, unde venea aer cald de jos, şi nu a mai vrut să se mişte din loc. Unchiul meu a trebuit s-o tragă cu forţa din culcuşul ăla călduţ. După aia am reuşit să găsim maşina şi toţi au izbucnit în râs. Pe drumul spre casă m-am simţit foarte bine, ca într-o familie. În fond, erau rudele mele.

Cu timpul, m-am adaptat cât de cât la felul lor de a fi. Sau, cel puţin, am încercat asta. A fost greu. Trebuia să fiu foarte atentă la tot ce scoteam pe gură. Dacă îmi scăpa, să zicem, cuvântul „rahat", bunica îmi spunea imediat:

— O, un copil atât de frumos şi un cuvânt atât de urât.

Eu mă enervam, şi deseori se isca o discuţie. În cele din urmă, îmi ieşeam din minţi şi făceam urât.

A venit şi Crăciunul. De data asta, l-am sărbătorit şi eu în familie, sub brad. În ultimii doi ani bătusem străzile de Crăciun. Nici nu ştiam dacă să mă bucur sau nu. Dar m-am hotărât să fac un efort şi să le arăt celorlalţi că mă bucur de daruri. Până la urmă, când s-au dat cadourile, chiar mi-a făcut plăcere. Nu mai primisem niciodată atâtea daruri de Crăciun. La un moment dat însă, am început să socotesc cât făceau toate cadourile astea şi câte sferturi aş fi putut să cumpăr cu banii ăştia.

De Crăciun a venit şi tata. Ca întotdeauna, n-a putut să stea prea mult timp în casă. În ambele seri în care a fost acolo a mers cu mine într-o discotecă de *teenie-boppers*. De fiecare dată am băgat în mine şase sau şapte cocktailuri cu rom şi cola. Pe urmă am adormit pe scaunul de la bar. Tata era foarte bucuros că trecusem pe băutură. Iar eu mi-am zis: „Christiane, cândva o să te obişnuieşti cu ţăranii ăştia şi cu muzica lor disco."

A treia zi, tata a zburat înapoi la Berlin, pentru că în seara aia era un meci de hochei pe care nu voia să-l rateze. Mai nou, tata era foarte pasionat de sportul ăsta.

După sărbători, a trebuit să mă duc la şcoală. Am fost înscrisă în clasa a IX-a într-o *Realschule*[1]. La început mi-era teamă că n-o să fac faţă, pentru că în ultimii trei ani nu prea mă mai dusesem la ore. De fapt, în ultimul an lipsisem aproape tot timpul de la şcoală: ba eram bolnavă, ba eram la dezintoxicare, ba chiuleam. Însă acum mi-a plăcut la şcoală – chiar din prima zi. Când am aterizat acolo, elevii tocmai pictau ceva pe unul dintre pereţii clasei. Era un perete alb, anost, care trebuia acoperit cu nişte desene. M-au lăsat imediat să lucrez şi eu împreună cu ei. Am pictat nişte case din alea vechi, frumoase, care semănau foarte mult cu casele în care visam să am şi eu într-o bună zi un apartament. Nu vedeai decât oameni veseli, iar pe stradă era un palmier de care era legată o cămilă. Un desen supermişto. Când am terminat de pictat, am scris deasupra: „Sub betoane, plaja!"[2]

Mai târziu am descoperit un desen foarte asemănător în clubul pentru tineret. Numai că sub el scria altceva: „Lasă lenea şi chiolhanul, ia secera şi ciocanul!" În clubul pentru tineret dădeau tonul ăia interesaţi de politică.

---

1. Pentru explicaţii privind tipurile de şcoli evocate în paginile următoare, vezi nota de subsol de la p. 38 (n. red.).

2. Expresie apărută în timpul manifestaţiilor de la Paris din mai 1968, când studenţii au scandat: „*Sous les pavés, la plage!*" La Christiane F. apare versiunea germană a sloganului (n. red.).

Mi-am dat repede seama că tinerii de la țară, dar și cei din orășelul de lângă satul nostru, nu erau nici ei mulțumiți de viața pe care o duceau. Asta deși, la prima vedere, erau diferențe destul de mari față de ceea ce se întâmpla în Berlin. De exemplu, era mult mai puțină debandadă în școală și, în general, profesorii reușeau să-și stăpânească elevii în clasă. Iar majoritatea tinerilor încă se îmbrăcau foarte cuminte.

Voiam să obțin rezultate bune la școală, chiar dacă aveam cam multe lacune. Măcar voiam să absolv școala asta, să am o diplomă. Am început să-mi fac din nou temele, ceea ce nu mi se mai întâmplase din clasele primare. După trei săptămâni, mă integrasem deja destul de bine în clasă și aveam sentimentul că sunt pe drumul cel bun.

Tocmai eram la ora de gătit, când am fost chemată la directorul școlii. Stătea la biroul lui și frunzărea foarte nervos un dosar. M-am prins imediat că e vorba de dosarul meu, care, probabil, tocmai ajunsese de la Berlin. Știam că acolo scria totul despre mine. La un moment dat, Oficiul de Asistență pentru Tineri luase legătura cu cei de la școala mea din Berlin, ca să le spună cu ce mă ocupam în afara școlii.

Directorul și-a dres nițel vocea și mi-a spus că îi pare foarte rău, dar nu mă poate ține în școala lui. Nu satisfăceam condițiile pentru a urma o *Realschule*. Dosarul meu l-a indispus pe tipul ăsta în așa hal, că a pus să fiu chemată pe loc. Nu a putut să aștepte nici măcar până la sfârșitul orelor ca să mă dea afară.

Eu n-am spus nimic, pentru că nu eram în stare să vorbesc. Directorul voia să mă car imediat. Mi-a zis să mă prezint în următoarea pauză la directorul școlii de vizavi, care era o *Hauptschule*. Eram absolut terminată. M-am dus prin curte până la cealaltă școală, dar parcă nu mai știam pe ce lume sunt. Când am ajuns la directorul de acolo, am izbucnit în plâns. El mi-a spus că situația nu e atât de gravă și m-a sfătuit să mă pun cu burta pe carte, ca să termin școala cu note cât mai mari.

Când am ieșit afară, am simțit din nou nevoia, după foarte multă vreme, să-mi fac un bilanț. Nu mi-am plâns de milă. Mi-am zis: „Ai făcut numai tâmpenii, și acum tragi ponoasele." Deodată, am înțeles că toate planurile mele de a începe o viață nouă, fără dava, erau niște aiureli. Că ceilalți nu mă vedeau așa cum consideram eu că sunt acum, ci mă judecau după ce făcusem în trecut. Așa mă priveau toți – mama, mătușa și, acum, directorul.

Am priceput că nu pot deveni un alt om peste noapte. Ultimii ani lăsaseră urme adânci în corpul și în mintea mea. Ficatul meu paradit îmi amintea permanent că îmi bătusem joc de el. Și nici nu reușisem să mă acomodez așa, cu una, cu două, la viața pe care o duceam la mătușa mea. Îmi sărea țandăra din nimic. Tot timpul ieșeau scandaluri. Nu mai rezistam la stres, nu mai suportam nici un fel de agitație. Și, când picam în butoiul cu melancolie, mă gândeam că aș fi putut să ies foarte ușor din starea aia trăgându-mi o doză.

După ce am fost dată afară de la *Realschule*, nu mai credeam că pot să fac ceva în viață. Îmi cam pierise voința. Nu mi se dăduse nici o șansă, pentru că directorul ăla nu avea cum să-și dea seama, după doar trei săptămâni, dacă puteam să țin pasul sau nu. Toate planurile mele de viitor se ofiliseră. Ce-i drept, aș fi putut să mă duc iarăși la o *Gesamtschule*, ca la Berlin. Era una în zonă, doar trebuia să iau autobuzul. La școala aia aș fi putut dovedi ce aveam în cap. Dar mi-era prea frică să n-o dau în bară și acolo.

Am priceput, treptat, ce însemna să fii mutat la o școală mai slabă. Pe acolo existau două discoteci, un fel de cluburi pentru tineret. Într-una din ele se duceau aproape numai elevii de la *Realschule* și de la *Gymnasium*, în cealaltă se duceau elevii de la noua mea școală și ucenicii. Mai întâi am mers în clubul în care veneau elevii de la școlile astea mai acătării. Dar după ce am zburat de la *Realschule*, mi-am dat seama că cei de acolo începuseră să se uite cam strâmb la mine. Așa că m-am dus în discoteca ailaltă.

Chestia asta era ceva cu totul nou pentru mine. Că noi suntem noi și voi sunteți voi, așa ceva nu exista în Berlin. Nici la școala unde fusesem eu și, evident, cu atât mai puțin în lumea daviștilor. Acum ajunsesem într-un loc unde separarea începea încă din curtea școlii. Prin mijlocul curții trecea o linie albă. Elevii de la școala mai șmecheră stăteau într-o parte, iar noi, cei de la *Hauptschule*, în cealaltă parte. Era interzis să treci peste linie. Așa că nu puteam să stau de vorbă cu foștii mei colegi de clasă decât peste linia aia. Asta mi s-a părut chiar culmea! Cum poți să îi desparți așa pe tineri, să decretezi că poate unii o să facă ceva în viață, iar ceilalți nu mai contează, oricum sunt rebuturi?

Asta era deci societatea la care trebuia să mă adaptez. „Adaptează-te!" îmi tot striga bunica. Când am fost dată afară de la *Realschule*, mi-a zis să nu umblu în timpul liber cu elevii din noua mea școală, ci să mă împrietenesc cu cei din școlile mai bune. I-am spus:

— Nepoata ta e la școala rataților. Obișnuiește-te cu asta. O să mă adaptez și o să-mi găsesc prieteni printre colegii mei.

Evident că a ieșit un scandal monstru.

Mai întâi mi-am zis că n-o să mă mai duc la școală decât așa, de formă. Dar după aia am observat că dirigintele nostru era un tip foarte OK. Era mai în vârstă și, pe undeva, total demodat în ideile lui conservatoare. Uneori aveam chiar impresia că vedea și la naziști lucruri bune. Dar avea autoritate, știa să se facă respectat fără să urle ca bezmeticul. Când intra în clasă, ne ridicam cu toții în picioare – din proprie inițiativă. Chestia asta nu se întâmpla la nici un alt profesor. Nu era niciodată stresat și chiar se ocupa de fiecare dintre noi. Și de mine. Sigur, unii dintre profesorii tineri erau mai idealiști. Dar nu știau care-i mersul. La fel ca și elevii. Uneori lăsau lucrurile să curgă de la sine și, când se ajungea la un haos total, începeau să țipe la noi. Înainte de toate însă, nu aveau răspunsuri clare la problemele care îi frământau pe elevi. Răspunsurile începeau

întotdeauna cu un „dacă" sau un „dar" – asta pentru că profesorii mai boboci nu erau deloc siguri pe ei şi nu ştiau nici ei exact cum funcţionează sistemul.

În schimb, dirigintele nostru nu ne-a lăsat să ne facem iluzii. Ne-a explicat foarte clar ce îi aşteaptă azi pe elevii care termină o şcoală ca a noastră. Ne-a spus că o să ne fie foarte, foarte greu. Totuşi, dacă ne dădeam silinţa, puteam să îi depăşim în unele domenii pe elevii de la şcolile mai bune. De exemplu, la ortografie. În ziua de azi, spunea el, nici un elev care îşi dă bacalaureatul nu stăpâneşte perfect ortografia. Deci, când ajungeam să ne batem pentru un job, aveam şanse mai mari dacă ne scriam toate hârţoagele într-o germană ireproşabilă. A încercat să ne înveţe cum să ne purtăm cu oamenii care se cred superiori. Şi avea mereu nişte vorbe înţelepte la îndemână. De cele mai multe ori erau aforisme din secolul al nouăşpelea. Puteai să faci mişto de ce spunea el acolo – oricum, majoritatea elevilor o dădeau pe caterincă –, dar mie mi se părea că în vorbele alea era întotdeauna un sâmbure de adevăr. De multe ori nu eram de acord cu felul în care vedea lucrurile, dar îmi plăcea la el că ştia unde-i stânga şi unde-i dreapta.

Majoritatea elevilor nu prea îl înghiţeau pe dirigintele nostru. Li se părea, probabil, că e prea sever, îi enerva că o dădea tot timpul pe morală. Oricum, cei mai mulţi erau total dezinteresaţi de şcoală. Erau şi câţiva care se căzneau să termine şcoala cu note cât mai bune, ca să prindă pe undeva un post de ucenic. Ăştia îşi făceau cuminte temele şi nu se abăteau nici un milimetru de la ce li se cerea. Dar nu le-ar fi trecut niciodată prin cap să citească o carte pe cont propriu sau să se intereseze de nişte lucruri care nu se făceau la şcoală. Dacă dirigintele nostru sau unul dintre profesorii tineri încerca să pornească o discuţie pe o temă mai generală, ăştia se uitau ca proştii unii la alţii. Cei din clasa mea aveau la fel de puţine planuri de viitor ca şi mine. Ce planuri de viitor poate să-şi facă un adolescent care merge la *Hauptschule*? Dacă are noroc, prinde şi el

un post de ucenic. Oricum, nu poate să-și caute un job care să-i facă plăcere, ci trebuie să accepte ceea ce i se oferă.

Multora le era indiferent ce o să facă mai încolo. Își spuneau că o să se facă ucenici sau muncitori necalificați, sau, eventual, o să încerce să se descurce cu ajutorul de șomaj. Cam așa umbla vorba pe acolo: la noi nu moare nimeni de foame, iar ca absolvent de *Hauptschule* oricum n-ai nici o șansă, așa că de ce să te mai strofoci atâta? Pe unii se vedea deja că o să ajungă infractori, alții trăgeau deja la măsea. Fetele nici nu-și mai băteau capul cu întrebările astea. Pentru ele era bătut în cuie că trebuie să găsească un tip care să aibă grijă de ele, iar până atunci o să lucreze ca vânzătoare sau la o linie de asamblare. Dacă nu, o să mai stea o vreme acasă la părinți.

Nu toți erau așa, dar cam ăsta era sentimentul general la noi în școală. Lumea gândea pragmatic, nu avea iluzii și, cu atât mai puțin, idealuri. Pe mine atmosfera asta m-a cam tras în jos. Îmi închipuisem că viața mea o să arate cu totul altfel când am să mă las de droguri.

M-am întrebat de multe ori de ce erau tinerii atât de demoralizați. Pur și simplu, nimic nu le mai făcea plăcere. Un scuter la șaisprezece ani, o mașină la optsprezece, asta era cumva de la sine înțeles. Iar dacă nu le aveai, te simțeai complexat. Și eu crezusem, în toate visurile mele, că o să am din prima o locuință și o mașină. Să te zbați, ca mama, ca să-ți cumperi un apartament, o canapea nouă – asta nici nu intra în discuție. Cam așa vedeau viața părinții noștri: trăiești ca să-ți cumperi câte ceva. Pentru mine, și cred că și pentru mulți alții de vârsta mea, partea materială nu era decât un punct de pornire. Voiam și altceva, ceva care să dea un sens vieții noastre. Și nu se întrevedea așa ceva. Dar o parte dintre tineri, printre care mă număram și eu, tot mai căutau un sens în viață.

Când s-a vorbit la școală despre național-socialism, am avut sentimente amestecate. Pe de o parte, mi se întorcea stomacul pe dos când mă gândeam de ce brutalități și orori e în stare

omul. Pe de altă parte, mi se părea un lucru bun că, pe vremea aia, lumea mai avea în ce să creadă. Asta am și spus în clasă:

— Într-un fel, mi-ar fi plăcut să-mi trăiesc tinerețea pe vremea nazismului. Pe atunci, tinerii aveau o direcție în viață, aveau niște idealuri. Cred că pentru un om tânăr e mai bine să aibă idealuri greșite decât să nu aibă nici un fel de idealuri.

Acum, nu credeam cu adevărat în ce spuneam. Dar tot e un sâmbure de adevăr aici.

Și la noi, la țară, tinerii experimentau tot felul de stiluri de viață. Încercau să-și umple cumva viața, pentru că nu voiau să trăiască la fel ca părinții lor. Chiar și brutalitatea era o variantă: să pocnești, în loc să fii pocnit. Așa cum se întâmplase și în Berlin cu doi ani înainte, unii dintre tineri – și băieți, și fete – au fost atrași foarte tare de mișcarea punk. Pe mine m-a speriat întotdeauna să văd că niște oameni care altminteri erau foarte OK vedeau în punk o chestie supercool. Pentru că punkul e doar brutalitate. Chiar și muzica e lipsită de orice urmă de fantezie, nu-i decât un ritm animalic și agresiv.

Era la noi în sat un punkist pe care îl știam foarte bine. Chiar aveai ce să vorbești cu el câtă vreme nu își înfigea acul de siguranță în obraz și nu își lua măciuca. Într-o zi a încasat-o în cârciumă. I-au rupt două scaune în cap și după aia i-au înfipt o sticlă spartă în burtă. La spital, abia au reușit să-l salveze.

Dar cel mai tare mă deranja brutalitatea în relațiile dintre băieți și fete. Toată lumea vorbește despre emancipare. Dar nu știu dacă băieții s-au purtat vreodată mai brutal cu fetele ca în vremurile noastre. Tipii nu fac decât să-și descarce frustrările. Ar vrea să aibă putere și succes, și nu știu să le dobândească decât luându-se de fete.

Mă apuca groaza când îi vedeam pe tipii care viermuiau prin discotecă. Se dădeau tot timpul la mine, poate pentru că arătam puțin altfel decât restul fetelor. Fluieratul ăla când treceam prin dreptul lor, textele alea idioate, gen „Hai, fată, să ne cunoaștem și noi mai bine", mă enervau parcă și mai mult

decât aerele clienților de pe Kurfürstenstraße. Clienții din Berlin măcar îți zâmbeau când îți făceau semn să urci în mașină. Tipii de aici nici n-aveau nevoie să schițeze vreun zâmbet. Mă rog, așa își închipuiau ei. Cred că majoritatea clienților mei au fost mai prietenoși și chiar mai afectuoși decât puștii ăștia gagicari. Voiau să ți-o tragă fără să facă cel mai mic gest de tandrețe și, bineînțeles, fără să scoată un ban din buzunar.

Băieții au ajuns să mă scârbească atât de tare, că nu mai acceptam să fiu atinsă de nimeni. Oricum, toate regulile de vrăjeală din satul ăsta mi se păreau absolut perverse. Dacă ieșeau o dată sau de două ori cu o fată, băieții credeau că au automat dreptul să pună mâna pe ea. Iar fata marșa, chiar dacă nu avea chef de așa ceva. Se lăsa pipăită, pentru că asta era regula. Și pentru că nu voia ca tipul să se simtă respins și să umble apoi vorba în sat că e o vacă frigidă.

Nu am putut să mă adaptez la chestiile astea. De fapt, nu am vrut să mă adaptez. Chiar dacă îmi plăcea foarte mult un băiat și ieșeam cu el, îi spuneam de la început:

— Să nu încerci niciodată să pui mâna pe mine. Dacă e să fie ceva între noi, am să fac eu primul pas.

Dar, deși sunt aici deja de o jumătate de an, nu am făcut niciodată primul pas. Și am rupt-o cu toți băieții care au vrut să se culce cu mine.

Sigur că și trecutul meu a jucat un rol în toată povestea asta. Deși îmi închipuisem mereu că făcutul trotuarului n-avea nimic de-a face cu persoana mea, că era doar un efect secundar al dependenței mele de heroină, viața mea de dinainte mi-a marcat relațiile cu băieții. Am ajuns să cred că bărbații vor mereu să profite de mine, iar felul în care se purtau de multe ori tipii din sat nu făcea decât să-mi întărească impresia asta.

Am mai vorbit cu fetele din clasa mea și am încercat să le împărtășesc câte ceva din experiențele mele cu bărbații. Sigur, fără să le spun de unde știam atâtea lucruri. Dar nu m-am făcut niciodată înțeleasă. Ce-i drept, ajunsesem să joc în clasă

rolul mătușii sfătoase, toate colegele veneau la mine ca să-mi povestească despre problemele lor cu băieții și să-mi ceară părerea, fiindcă se prinseseră că aveam mai multă experiență decât ele. Dar n-au priceput niciodată ce încercam de fapt să le spun.

Majoritatea fetelor nu trăiau decât pentru tipi și acceptau, fără să crâcnească, toate grosolăniile lor. Dacă vreunul își lăsa gagica baltă și ieșea cu alta, fata nu era supărată pe el, ci pe noua lui prietenă. Aia era o scroafă împuțită, ultima curvă și câte și mai câte. Iar pentru multe fete tipii cei mai mișto erau tocmai ăia care erau mai brutali și mai bădărani.

De fapt, am înțeles cu adevărat cum stăteau lucrurile abia atunci când am făcut o excursie cu clasa în Palatinat. Foarte aproape de locul în care ne-am cazat era o discotecă. Majoritatea fetelor au vrut să se ducă acolo încă din prima seară. Când s-au întors, erau entuziasmate de gagii pe care îi întâlniseră și nu mai vorbeau decât despre tipii ăia cool cu motoarele lor bestiale. Pentru ele, tipii cu motoare erau cei mai tari.

După aia m-am dus și eu să văd discoteca și mi-am dat seama destul de repede ce se petrecea acolo. Tot felul de tipi din împrejurimi veneau la discotecă cu scuterul, motocicleta sau mașina ca să agațe elevele aflate în excursie cu clasa. Am încercat să le explic fetelor că tipii din discotecă nu voiau decât să profite de ele. Dar n-au priceput nimic. Cu o oră înainte să se deschidă discoteca, stăteau toate în fața oglinzii, se machiau și își aranjau părul. După care nu mai îndrăzneau să se miște, de frică să nu-și strice coafura.

Când se aranjau în fața oglinzii, fetele astea renunțau complet la personalitatea lor. Nu mai rămânea din ele decât o mască potrivită astfel încât să atragă atenția tipilor cu motoare. Mă apuca furia când le vedeam așa. Într-un fel, îmi aduceau aminte de mine. Și eu mă machiasem și mă deghizasem ca o disperată, doar ca să le plac tipilor care fumau haș și, pe urmă, ălora care erau pe dava. Și eu încetasem să mai fiu eu însămi, ca să par davistă din cap până-n picioare.

Toată excursia nu se mai învârtea decât în jurul șmecherilor ăstora cu motoare, deși mai toate fetele aveau acasă un prieten stabil. În prima seară, Elke, fata cu care eram în cameră, încă îi scrisese prietenului ei. În a doua seară, s-a dus în discotecă și s-a întors deprimată rău. Mi-a spus că se mozolise cu un tip. Cred că făcuse asta numai ca să le arate celorlalte fete că o plăceau și tipii de pe-aici. Acum se simțea prost față de prietenul ei de acasă, ba chiar a început să bâzâie. Dar credea cu tărie că se îndrăgostise de tipul cu motor. Bineînțeles că prietenul ei de acasă nu avea motocicletă. În seara următoare s-a întors complet terminată și s-a pus pe bocit. Motociclistul ei o întrebase pe una dintre fetele din clasă:

— Ia zi-mi, gagica asta e bună de călărit sau se lasă mai greu?

O altă fată, Rosi, a pățit-o mult mai rău. Profesoara a prins-o când și-o trăgea cu unul în mașină. Rosi era atât de beată că abia se mai ținea pe picioare. Tipul îi dăduse rom cu cola la greu.

Rosi fusese virgină și, evident, acum era devastată. Celelalte fete au hotărât să ne adunăm ca să vedem ce e de făcut cu Rosi. Dar nu aveau nici o problemă cu tipul care o îmbătase și, practic, o violase pe Rosi. Toate cereau ca Rosi să fie trimisă acasă. Am fost singura care s-a împotrivit. Toate erau ofticate că, din cauza lui Rosi, profesorii ne interziseseră să mai mergem la discotecă. Nu voiau decât să se mozolească și să și-o tragă.

M-a întristat să văd că nu exista nici un fel de solidaritate între fete. Cum apărea un tip în peisaj, orice prietenie se ducea de râpă. De fapt, cam așa se întâmpla și când era la mijloc davaua, care a stricat de atâtea ori prietenia dintre Babsi, Stella și mine.

Deși nu eram direct implicată, povestea asta mi-a lăsat un gust amar. În cele două zile pe care le-am mai petrecut acolo, am căzut iar pradă năravurilor de odinioară: am fost mangă de dimineața până seara.

Și totuși, între timp mă hotărâsem să-mi găsesc un loc pe lumea asta, așa nenorocită cum era. Nu mă mai gândeam să

fug de la mătușa mea. Mi-era clar că fuga n-ar fi însemnat decât să mă refugiez din nou în droguri. Și îmi tot spuneam că drogurile nu puteau decât să mă ducă într-o fundătură. Mă gândeam că trebuie să existe și o cale de mijloc. Că drumul de urmat este să nu te adaptezi total la societatea asta de rahat și, totuși, să te descurci cumva în ea. Pe urmă, mi-am făcut un prieten care mi-a insuflat foarte multă liniște. Un băiat cu care aveam ce să vorbesc și care era și cu picioarele pe pământ. Știa ce înseamnă să visezi, dar avea o soluție practică în orice împrejurare. Și pe el îl nemulțumea ce vedea în jur. Dar era de părere că, dacă realizezi ceva, într-o zi o să-ți poți cumpăra libertatea și nu o să mai depinzi de societatea asta. Voia să facă bani din comerț, ca să-și cumpere cândva o cabană din lemn prin pădurile canadiene și să se stabilească acolo. Avea, deci, același vis ca și Detlef: Canada.

Învăța la *Gymnasium*, nu ca mine, și a reușit să-mi deschidă apetitul pentru lectură. Mi-am dat apoi seama că și sărăcia aia de *Hauptschule* putea să-mi ofere câte ceva – dacă învățam pentru mine, și nu pentru o diplomă de absolvire caraghioasă și inutilă. Am început să citesc foarte mult. Cam la întâmplare. Wertherul lui Goethe și Wertherul lui Plenzdorf[1], scriitorul ăla din RDG, Hermann Hesse și, mai ales, Erich Fromm. Cartea lui Fromm *Arta de a iubi* a devenit o adevărată biblie pentru mine. Am ajuns să știu pagini întregi pe dinafară, pentru că tot simțeam nevoia să le recitesc. Mi-am și atârnat deasupra patului pasaje copiate din carte. Ce mai, tipul e cool și chiar are o viziune! Dacă ai urma învățăturile lui, viața ta ar trebui să capete sens și să curgă natural. Numai că e greu să trăiești după regulile lui, pentru că cei din jurul tău nu le cunosc. Mi-ar plăcea să stau odată de vorbă cu Erich Fromm și să-l întreb cum reușește să trăiască în lumea asta după principiile lui. Eu,

1. În cartea sa *Noile suferințe ale tânărului W.*, Ulrich Plenzdorf transpune romanul lui Goethe, *Suferințele tânărului Werther*, în societatea redegistă a anilor '70 (n. red.).

cel puțin, am observat că crezurile tale nu te ajută întotdeauna să faci față realității.

În orice caz, mi se părea că textul ăsta ar trebui să fie lectură obligatorie în toate școlile. Dar n-am vorbit niciodată despre Fromm în clasă, fiindcă ceilalți m-ar fi luat la mișto. Din când în când, luam cartea cu mine la școală. Odată am deschis-o în timpul orei, pentru că m-am gândit că aș putea găsi acolo un răspuns la o întrebare care se pusese în clasă. Profesorul m-a văzut, s-a uitat la titlu și mi-a luat imediat cartea. Când i-am cerut-o înapoi, la sfârșitul orei, a spus:

— Deci domnișoara citește cărți pornografice în timpul orelor. Cartea rămâne la mine.

Chiar așa a zis. Numele de Fromm nu îi spunea nimic, sau îi amintea doar de prezervativele Fromms. Titlul *Arta de a iubi* l-a dus imediat cu gândul la pornografie. Ce altceva poate să însemne iubirea pentru frustrații ăștia? Și-a zis că parașuta asta toxicomană voia să-i corupă pe copiii din clasă.

A doua zi mi-a adus cartea înapoi și mi-a spus că totul este în ordine. Totuși, mi-a recomandat să nu o mai aduc la școală, pentru că titlul e foarte ambiguu.

În fond, n-aveam de ce să pun la suflet povestea asta ridicolă. Erau alte chestii care mă afectau mult mai tare. Am început să am probleme cu directorul nostru. Era un tip total frustrat și nesigur pe el. Nu avea nici un pic de autoritate, deși era ditamai directorul. Așa că încerca să compenseze prin militărie și urlete. Dacă aveam de dimineață oră cu el, trebuia mai întâi să cântăm ceva și să facem câteva mișcări de gimnastică. Ca să ne trezim, zicea el. La el nu luai note bune decât dacă repetai ca papagalul tot ce spusese.

Făceam cu el și muzică. Și, într-o zi, s-a gândit să ne facă o plăcere și ne-a poftit să vorbim despre muzica noastră preferată. Tot aducea în discuție „jazzul de azi". Nu înțelegeam la ce se referă. Poate la pop? Deci, l-am întrebat:

— La ce vă gândiți când vorbiți de jazzul de azi? Pentru că muzica pop și rockul sunt cu totul altceva decât jazzul.

Probabil că iarăşi n-am nimerit tonul cel mai potrivit. M-a luat gura pe dinainte, nu trebuia să-i dau impresia că-l corectez. Directorul s-a înfuriat cât ai clipi. A început să urle la mine şi m-a dat afară din clasă.

Când am ajuns la uşă, am încercat să dreg busuiocul, să-i spun că e vorba de o neînţelegere. Atunci m-a chemat înapoi în clasă. Dar nu mai îmi venea să mă întorc acum, aveam şi eu mândria mea. Aşa că am stat pe culoar până s-a terminat ora. Oricum, m-am stăpânit şi nu am plecat glonţ spre casă.

Apoi am fost chemată în biroul directorului. Când am intrat, am văzut că avea în mână un dosar. M-am apropiat şi mi-am dat seama că era dosarul meu, trimis de la Berlin. Îl răsfoia şi se prefăcea că citeşte din el. În cele din urmă, mi-a zis că aici nu sunt în Berlin. Că el mă tolerează în şcoala lui, dar că, în condiţiile date, poate să mă dea afară oricând. Deci, dacă vreau să mă bucur în continuare de ospitalitatea lui, trebuie să mă comport altfel.

După discuţia asta, m-au apucat pandaliile. Nici nu-mi mai venea să merg la şcoală. Eu clacam la lucruri mult mai mărunte, darămite într-o situaţie din asta. Nu eram în stare să privesc lucrurile aşa cum erau şi să-mi spun: „Idiotul ăsta n-are cum să te influenţeze în vreun fel. Dacă nu poate să se apere decât cu documentele alea în mână, atunci e şi mai slab decât tine."

În fine, după incidentul ăsta m-am cam resemnat. Înainte îmi propusesem, influenţată fiind şi de prietenul meu, să absolv şcoala asta cu note cât mai bune şi să încerc apoi să ajung din nou la o *Gesamtschule*, ca să mă pregătesc pentru bacalaureat. Asta deşi ştiam că e foarte greu să-ţi dai bacalaureatul când vii de la o *Hauptschule*. Pe urmă însă, nu am mai vrut să aud de şcoală. Eram sigură că n-o să reuşesc. Dacă voiai să ajungi la o şcoală de nivel superior, trebuia să treci testele psihologice, să obţii o aprobare specială de la inspectorul şcolar şi să mai strângi nu ştiu câte hârţoage. Şi ştiam că dosarul meu de la Berlin o să mă însoţească peste tot.

Oricum, aveam un prieten foarte deștept și, încetul cu încetul, m-am apropiat și de tinerii din sat. Mi-au devenit tot mai simpatici, chiar dacă erau foarte diferiți de mine. În orice caz, erau o companie mai plăcută decât adolescenții din orășelul învecinat. În sat exista un adevărat spirit de camaraderie. Tinerii își amenajaseră un club al lor, și aici nu dădeai de șmecherii ăia puși tot timpul pe agățat. Se simțea în toate o rânduială de modă veche, chiar și atunci când băieții mai dădeau pe gât o halbă în plus. Iar majoritatea tinerilor mă acceptau, chiar dacă eram cu totul altfel decât ei.

O vreme m-am gândit că aș putea să ajung și eu ca ei, sau ca prietenul meu. Dar nu m-a ținut mult. Cu prietenul meu am rupt-o când a început să-mi dea de înțeles că vrea să se culce cu mine. N-aș fi putut să fac asta. Nu mă vedeam făcând dragoste cu altcineva decât Detlef. Așadar, încă îl iubeam. Mă gândeam mult la el, deși încercam să mi-l scot din minte. Câteodată îi scriam scrisori pe care voiam să le trimit pe adresa lui Rolf, fostul lui client, la care stătuse ultima oară. Dar am fost întotdeauna destul de înțeleaptă ca să nu trimit scrisorile alea.

Pe urmă, am auzit că Detlef era iar în pușcărie. Și Stella era la mititica.

Nu puteam să nu mă gândesc la Detlef și la Stella. În comunele din împrejurimi erau tineri de care mă simțeam mai atrasă decât de cei din sat. Cu tinerii aceia puteam să comunic mai ușor, să vorbesc mai liber despre problemele mele. Ei mă înțelegeau mai bine și nu trebuia să-mi fie teamă că o să afle de trecutul meu. Aveau vederi mai asemănătoare cu ale mele. Cu ei nu trebuia să mă prefac și să mă adaptez, pentru că, emoțional, eram pe aceeași lungime de undă. Cu toate astea, la început n-am vrut să mă apropii prea mult de ei. Pentru că toți o cam luaseră pe droguri.

Crezusem, la fel ca mama și mătușa mea, că am ajuns într-un colț al Germaniei unde nu existau droguri. Cel puțin, nu droguri grele. Dacă apărea în ziare ceva despre heroină, era vorba

doar de Berlin și, câteodată, de Frankfurt. Fusesem convinsă că eram singura din zonă care știa ce înseamnă să fii pe dava.

Dar chiar de la primele ieșiri la cumpărături împreună cu mătușa, mi-am dat seama că lucrurile nu stăteau așa. La începutul lui 1978 ne-am dus la Norderstedt, un orășel de navetiști mai nou de pe lângă Hamburg. La primele călătorii cu mașina prin împrejurimi, mă uitam mereu după tipii care arătau mai ciudat și mă întrebam: „Oare ăștia se înțeapă, fumează haș, sau sunt doar studenți?" În Norderstedt am intrat într-un fast-food, ca să mâncăm niște cârnați cu curry. La una dintre mesele alăturate stăteau niște străinezi. Brusc, doi dintre ei s-au sculat și s-au așezat la o altă masă. Nu știu de ce, dar am avut imediat senzația că ăștia umblă cu H. Știam cam cum se comportă străinezii când fac afaceri cu H. I-am spus mătușii mele să ieșim de-acolo, fără să îi mărturisesc bănuiala mea.

După ce am mai mers vreo sută de metri, până la un magazin de jeanși, am aterizat fix în mijlocul daviștilor din Norderstedt. M-am prins imediat că tipii care se învârteau pe acolo erau davişti. După care am avut impresia că toți se uitau la mine, că mă giniseră și ei din prima. M-a cuprins panica. Am apucat-o pe mătușa mea de braț și i-am zis că trebuie să plecăm imediat de acolo. Ea și-a dat seama ce se întâmplă și a încercat să mă liniștească:

— Păi de ce, că doar tu nu mai ai de-a face cu lucrurile astea.

— Termină, i-am spus. Încă nu pot să fac față la așa ceva.

Ajunsesem deja în punctul în care nu mă mai gândeam să fug de la rudele mele. Chiar eram convinsă că nu o să mă mai ating de heroină în viața mea. Și nu-mi venea să cred că ăia mă mirosiseră. Când am ajuns acasă, mi-am dat imediat jos țoalele de davistă și m-am demachiat. Nu mi-am mai pus cizmele cu tocuri. Din ziua aia am încercat să arăt la fel ca fetele din clasa mea.

Și totuși, în club petreceam din ce în ce mai mult timp cu cei care fumau hașiș și se tripau. Fumasem și eu o dată o pipă cu ei, dar de obicei mă fofilam. Gașca asta era super. Cei mai

mulți erau ucenici și veneau din satele vecine. Pe toți îi ducea bibilica. Nu erau atât de apatici ca majoritatea colegilor mei de la școală. Chiar gândeau, își foloseau mintea, merita să stai de vorbă cu ei. Și, înainte de toate, nu erau deloc brutali sau agresivi. În gașca asta era întotdeauna o atmosferă pașnică.

Odată i-am întrebat așa, prostește, de ce trebuie să bage tot timpul haș și tripuri. Au zis că asta chiar e o întrebare tâmpită. Păi, altfel cum ar fi putut să se rupă de tot rahatul pe care trebuiau să-l suporte în timpul zilei?

Toți erau extrem de frustrați la locul de muncă, cu excepția unuia, care era în sindicat și reprezenta interesele tinerilor angajați din întreprinderea în care lucra. Tipul ăsta vedea un sens în lucrurile pe care le făcea peste zi. Îi proteja pe ceilalți tineri din întreprindere, și asta îi aducea o anumită satisfacție. Credea, de asemenea, că societatea poate fi schimbată. Deseori nici nu avea nevoie de un joint ca să se simtă bine, și atunci se mulțumea cu câteva înghițituri de vin roșu.

Ceilalți nu vedeau absolut nici un sens în ceea ce făceau. Voiau s-o lase naibii de ucenicie, numai că nu știau ce ar fi putut să facă după aia. Veneau șucăriți și frustrați de la muncă. Ne strângeam cu toții, și câte unul începea să vorbească despre problemele pe le-a avut cu maistrul. Atunci ceilalți îi spuneau:

— Mai dă-o încolo de muncă!

Apoi pasau bongul de la unul la altul și uitau de mizeriile de peste zi.

Eu aveam ceva mai mult noroc decât ei. Uneori chiar îmi plăcea la școală. Dar, într-un fel, eram cu toții în aceeași barcă. De când pricepusem că n-aveam cum să ajung la o școală mai bună sau să-mi dau bacalaureatul, nici nu mai știam de ce mă strofoc atâta la școală. Între timp, îmi dădusem seama că, indiferent de notele cu care terminam școala, nu puteam să găsesc un job care să-mi placă, fiindcă aveam tinicheaua asta atârnată de coadă: eram o fostă toxicomană.

Am absolvit şcoala cu note foarte bune. Dar n-am prins un post de ucenică. Am primit doar o slujbă temporară, şi asta datorită nu ştiu cărei legi care urmăreşte să-i strângă de pe străzi pe tinerii şomeri. Nu m-am mai înţepat de aproape un an de zile. Dar ştiu că trebuie să treacă mai mulţi ani ca să poţi spune că eşti cu adevărat *clean*.

Seara, ne strângem toată gaşca, bem vin roşu şi trecem bongul de la unul la altul, iar atunci toate problemele de peste zi dispar. Vorbim despre cărţile pe care le-am citit în ultima vreme. Ne interesează magia neagră, parapsihologia, budismul. Pur şi simplu, căutăm oameni care au luat-o pe calea cea bună, ca să învăţăm ceva de la ei. Pentru că noi am cam ajuns într-o fundătură.

O fată din gaşcă, care face şcoala sanitară, ne-a adus nişte pastile. O vreme am băgat din nou Valium. De LSD nu mă ating, fiindcă mi-e frică să nu am un trip din ăla horror. Ceilalţi din gaşcă spun, cel puţin deocamdată, că au nişte tripuri foarte mişto.

În zona noastră nu se consumă droguri tari. Cei care bagă droguri grele se duc de obicei la Hamburg. Pe aici nu există nici un dealer care să vândă dava. Aşa că tinerii nu cad atât de uşor în cursa heroinei ca în Berlin, Hamburg sau chiar Norderstedt.

Dar, dacă chiar vrei heroină, sigur că nu-i greu să faci rost. Sunt tipi care au tot felul de legături şi combinaţii. Şi, din când în când, mai trec pe aici şi dealeri care au toată gama. Dacă îi spui unui tip din ăsta că vrei ceva ca să te rupi, te întreabă:

— Ce vrei? Valium, Valeron, haş, timbre, cocaină sau dava?

În gaşca noastră, toţi cred că pot să ţină drogurile sub control. În orice caz, există câteva diferenţe faţă de atmosfera de acum trei, patru ani din Gropiusstadt.

Şi noi luăm droguri ca să fim liberi, dar ne dorim alt fel de libertate. Nu avem nevoie de o discotecă cum e Sound, nu ne trebuie muzica aia care îţi sparge timpanele. Cei din gaşca noastră nu s-ar putea simţi liberi nici o clipă sub reclamele luminoase de pe Kurfürstendamm. Cu toţii urâm oraşele. Noi

am luat calea naturii. În weekenduri ne plimbăm cu mașina prin Schleswig-Holstein, pe urmă o luăm pe jos într-o direcție oarecare, până când dăm de un loc demențial. Hoinărim prin smârcuri, prin locuri unde nu ajunge nimeni.

Dar locul cel mai mișto e mina de calcar – o groapă imensă care se cască în mijlocul peisajului. Are aproape un kilometru lungime, două sute de metri lățime și vreo sută de metri adâncime. Pereții sunt verticali. Jos de tot e foarte cald. Nu se simte nici o boare de vânt. Aici cresc plante pe care nu le-am mai văzut nicăieri. Valea e traversată de pârâuri extraordinar de limpezi. Din pereți țâșnesc jeturi de apă care lasă dungi de un roșu ruginiu pe calcarul alb. Peste tot vezi cioturi albe care aduc cu oase de animale preistorice, dacă nu cumva chiar sunt resturi de mamut. Excavatorul imens și benzile transportoare, care fac în zilele de lucru un zgomot asurzitor, arată la sfârșitul săptămânii de parcă nu s-ar mai fi urnit din loc de sute de ani. Calcarul le-a și albit de mult.

Suntem absolut singuri în locul ăsta bestial. Zidurile verticale de calcar ne despart de restul lumii. Nici un zgomot de afară nu pătrunde până aici. Nu se aude decât apa care țâșnește din pereți.

Ne place să ne închipuim că într-o bună zi, când se va opri extracția, o să cumpărăm mina. Vrem să construim în valea asta niște cabane, să plantăm o grădină imensă, să creștem animale și să avem toate cele necesare traiului. După care vrem să aruncăm în aer singurul drum care duce la suprafață.

Oricum n-am mai avea chef să ne întoarcem vreodată sus.

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar.

În aceeași colecție au mai apărut:

Lilianna Lunghina
Cuvânt cu cuvânt. Amintirile unei mari traducătoare despre literatură, politică și supraviețuire în Uniunea Sovietică, povestite în filmul lui Oleg Dorman

Papa Ioan Paul II
În mâinile Domnului. Însemnări personale, 1962–2003

J.W. Ozanne
Trei ani în România (1870–1873)

Paul Morand
București

Anamaria Smigelschi
Mai de ieri, mai de departe…
Amintiri de călătorie

Memorii Jurnale

Christiane F. este un copil inteligent și plin de personalitate care crește într-un cartier nou construit din Berlinul de Vest. Detestă betonul din jur, suferă din cauza atmosferei tensionate din familie. Dar vrea să-și trăiască viața din plin și, cu timpul, se refugiază tot mai mult în mijlocul găștii. Cu cei de vârsta ei, Christiane se simte liberă. Se îndrăgostește de muzica lui David Bowie, încearcă haşiș și LSD. La treisprezece ani, ia pentru prima dată heroină. La paisprezece ani, face deja trotuarul ca să aibă bani de droguri. Începe o viață nebună, într-o permanentă hăituială. Dar, deși suferința cotropește prematur ingenuitatea copilărească, n-o poate risipi cu totul.

Când a ajuns să depună mărturie la tribunal, Christiane F. a fost abordată de jurnalistul Horst Rieck, care s-a arătat interesat să afle mai multe despre ea. Timp de două luni, adolescenta și-a spus, cu totală sinceritate, vibranta poveste de viață. La transcrierea înregistrărilor, Rieck și colegul său, Kai Hermann, au înțeles să păstreze nealterată vocea Christianei, întregind perspectiva ei asupra evenimentelor cu relatările mamei și ale altor persoane care i-au cunoscut pe tinerii „davişti" din Berlinul anilor '70. A ieșit o carte îndrăzneață, tristă, fascinantă, care respiră vitalitate prin toți porii.

Volumul a fost tradus în peste cincisprezece limbi și a arătat lumii întregi cum ajung niște copii să-și ducă viața între heroină și trotuar. Ecranizarea din 1981 a fost, de asemenea, un succes internațional. Ediția de față conține o serie de fotografii cu prietenii Christianei și cu locurile unde își petreceau timpul narcomanii din Berlin.

ISBN 978-973-50-4812-9

Fotografia de pe copertă: © Eva Kroth